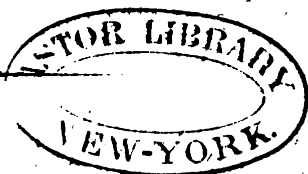

ALCIPHRONIS RHETORIS
EPISTOLAE
EX FIDE ALIQVOT CODICVM RECENSITAE

CVM
STEPHANI BERGLERI
COMMENTARIO INTEGRO,
CVI ALIORVM CRITICORVM ET SVAS NOTATIONES,
VERSIONEM EMENDATAM INDICVLVMQVE
ADIECIT
IOANNES AVGVSTINVS WAGNER
CONRECT. GYMNASII MERSEB.

Tomus II.

LIPSIAE
SVMTIBVS OFFICINAE LIBRARIAE MVELLERIANAE
MDCCLXXXXVIII.

PRAEFATIO.

Liberaturus, quam nuper dedi fidem, de Alciphronis aetate, pretio, editionibus, versionibus etc. paucis exponam.

Alii quidem apud priscos memorantur Alciphrones, [1]) qui tamen omnes discernendi sunt a nostro, de cuius seriori aetate non est, quod dubitemus. Ex eo enim, quod in epistolis quibusdam ad tempora fere Macedonica respexisse videatur, ipse Berglerus ad finem praefationis, eiusdem aetatis Alciphronem

1) apud Thucydidem Lib. V. c. 39. M. Antoninum περὶ ἑαυτοῦ p. 229. ed. Woll. Athenaeum Lib. I. c. 24. Casaub. p. 31. Etymologum M. v. ἀσελγαίνειν, quae vox quum apud Nostrum non occurrat, alium, quae sententia est Fabricii in Bibl. Gr. in mente habuit Etymol. Alciphronem, vel, quod ego malim, ex nunc deperdita Nostri epistola sumsisse putandus est.

PRAEFATIO.

Liberaturus, quam nuper dedi fidem, de Alciphronis aetate, pretio, editionibus, versionibus etc. paucis exponam.

Alii quidem apud priscos memorantur Alciphrones, 1) qui tamen omnes discernendi sunt a nostro, de cuius seriori aetate non est, quod dubitemus. Ex eo enim, quod in epistolis quibusdam ad tempora fere Macedonica respexisse videatur, ipse Berglerus ad finem praefationis, eiusdem aetatis Alciphronem

1) apud Thucydidem Lib. V. c. 39. M. Antoninum περὶ ἑαυτοῦ p. 229. ed. Woll. Athenaeum Lib. I. c. 24. Casaub. p. 31. Etymologum M. v. ἀσελγαίνειν, quae vox quum apud Nostrum non occurrat, alium, quae sententia est Fabricii in Bibl. Gr. in mente habuit Etymol. Alciphronem, vel, quod ego malim, ex nunc deperdita Nostri epistola sumsisse putandus est.

fuiſſe, fatetur colligi non poſſe. Non maioris momenti videtur eſſe, quam ibi addit, coniectura, Alcinum fortaſſe a Laertio Lib. II. Segm. 114. in Stilpone laudatum ab Alciphrone diuerſum non fuiſſe. Haud magis probabilis eſt ſententia Io. Conr. Schwarzii, qui Monimentor. ingenii huius et ſuperioris memoriae T. I. p. 14. aequalem Paullo Apoſtolo Alciphronem facit. Nec audiendus Maturin. Veiſs. la Croze, qui teſte, et, quod miror, laudatore Io. Chriſtoph. Wolfio in Theſauro Epp. la Croziano T. II. p. 85. ad quartum vel quintum a. C. n. ſeculum detrudit Noſtrum, quod quomodo efficere potuerit ex ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἥκων (Lib. II. Ep. 2. p. 217.) eius argumenti, vt verbis vtar Chriſtoph. Saxii in Onomaſt. literario E. B. 1775. T. I. p. 384. profecto vim non intelligo.

Ad veritatem proxime accedere, immo vnice vera eſſe videtur eiusdem et doctrina et aetate venerabilis Saxii ſententia ibidem propoſita, qua locum Alciphroni Lucianum inter et Ariſtaenetum adſignat, illum quippe auctorem, hunc imitatorem dictionis Alciphroneae. Qua quidem ſententia refellitur eorum opinio, qui Alciphronem aetate praeceſſiſſe Lucianum,

hunc autem illius nonnulla sua fecisse crediderunt, in quibus praeter Berglerum, qui tamen sibi non constat, [a]) Io. Frid. Reizium in Praef. ad Lucianum p. 59. Bipont. et auctorem Animaduersionum in Telum vatem (Anmerk. über den Anakreon Leipz. 1770.) p. 87. nominasse sufficiat. Ego vero, quamquam, qui edendum sibi sumant auctorem, non ignoro eumdem quocumque modo nisi ornare, ab omni saltem labe defendere solere, numquam tamen, fateor, impetrare a me potui, vt Lucianum crederem, hominem ingeniosissimum, opus habuisse, vt, quae domi abunde haberet, peteret aliunde, in quo mecum consentientem non sine voluptate animaduerti Wielandium in versione Luciani theotisca T. I. p. 105.

a) nam qui Lucianum iuniorem fecerat III, 10. p. 43. III, 36. p. 116. (vbi tamen laudari meretur alia obseruatio, Alciphronem magis Menandrum, Lucianum magis Aristophanem expressisse, quam quidem obseruationem calculo suo comprobauit Boettiger in Spec. nouae edit. Terent. p. 63.) inprimis III, 55. p. 166. aliis tamen locis partim vacillat III, 40. p. 126. partim Alciphronis imitatorem pronuntiat Lucianum I, 17. p. 94. et Ep. 20. p. 108.

Etiamſi vero, quae ad conſtituendam exacte Alciphronis aetatem facere poſſint, neque ipſe ſubminiſtrat, neque ex teſtimoniis aliorum confici poteſt, et intra ſolius probabilitatis fines conſiſtendum eſt, iunioris tamen omnino aetatis hominem fuiſſe, plura ſunt, quae credere non tam ſuadeant, quam iubeant. Et primo quidem ex aurea, vt ita dicam, antiquioris Graeciae aetate, quae ad naturam omnia ſolebat componere, vix credendum eſt, eo ſe aliquem demiſiſſe, vt epiſtolarum tam variae conditionis hominum componeret farraginem. Confabulantes, canentes priſca aetas inducit agricolas atque paſtores, quod vitae horum hominum conueniens eſt, literarum commercium non item. Serior demum aetatis coepit argutari, nouasque vias excogitare, quibus ingenii vires oſtentaret.

Nouum praeterea hominem produnt ficta et eorum, qui ſcribunt, et ad quos ſcribitur nomina, maxime vero inferioris Graecitatis vocabula, vel prorſus inaudita veteribus, vel nouo ſenſu adhibita. Huc referenda, vt alia nunc taceam, quae bis apud Noſtrum (I, 10. et III, 8.) occurrit Εὐποιΐα — it. Εὐφημία, pro *laudatione* (I, 39.) qua ſignificatione ſui

temporis consuetudinem secutus non minus Alciphron est, quam epistolarum, quae sub Phalaridis nomine circumferuntur, auctor, ad quem vide (Ep. V. p. 28.) Lennepium. — Ἐπιστύφειν (I, 3.) notione *coercendi*, quam ipse Berglerus, nam H. Stephanus ignorat, non nisi Clementis Alexandrini auctoritate munire potuit. — Προσανέχειν, *deditum*, *intentum esse*, quam vocem apud antiquiores non meminit legere Graece doctissimus Matthaei ad Syntipae fabulas p. 50.

Fuit igitur Alciphron non Atticus, sed Atticista, quo nomine eum commemorat Eustathius p. 762. ed. Basil. 3) Isti homines ideo laudandi, quod egregios illos vere Atticos diurna impigre nocturnaque manu versarent, quo nimirum factum est, vt bene Graeca singula vocabula, dicendi formulas, sententiasque haberent in promtu, si quid literis mandare instituerent, sed plerumque in rebus leuibus, fictisque adeo elaborarent, variaque ἐπιδείξεων genera comminiscerentur,

3) Aliquoties laudat Nostrum Thessalonicensis Archiepiscopus: p. 229 A. πατελλοχάρων (ad Alciphr. III, 54.) — ἐνεργεῖν, pro *subigere feminam* p. 762 C. (Alciphr. III, 55.) — ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ p. 1295. B. (Alc. III, 4.) p. 1508.

quae lucernam tamen nimis olerent, et in quibus, quae ſibi maxime placerent, arte nimis quaeſita, eadem peritioribus, veterumque Graecorum lectioni adſuetis niſi taedium crearent, riſum ſaltem mouerent. Quantum vero plurima pars eorum diſtat a veteribus illis, qui naturam vbique ducem ſequebantur, quorum ſub manibus laetiſſime omnia efflореſcebant, quibus et Gratiae et Muſae et Veneres omnes adfuiſſe cogitantibus ſcribentibusque videntur. Sed vti res humanae omnes, ita etiam ſua habent tempora linguae, nec inepte mulierculis comparare easdem poſſis, quae ſi ſemel iuuenilem vigorem, natiuumque et viuidum colorem exſuerint, nullo deinde pigmento, nullo vel exquiſitiſſimo cultu reuocare eosdem poſſint.

Quid vero, dicat aliquis, cauſſae fuit, quod hunc talem ſcriptorem, in quo elaborares, tibi ſumeres? Nonne praeſtantiores ſuperſunt plures, quibus nitor ſuus reſtituendus ſit? Audio. Sed quum horum plerique non niſi ope Codicum manu ſcriptorum, vel coniecturali, quam vocant, critica, ingeniique felicitate, quod, quam exiguum mihi contigerit, ipſe ſentio, ſanari poſſint, eum mihi elegi, qui non admodum multis difficultatibus premeretur, cuique haud plane

imparem me fore opinarer. Nec feriores Graeci vno omnes loco habendi. Multi quidem ſunt putidi, merique centonum conſarcinatores, quibus nec inueniendi felicitas, nec dictionis gratia atque venuſtas tribui poſſit: in his tamen Alciphronem meum haberi nolim, quidquid Io. Iortinus dicat contra, et ſacrae et profanae criſeos alias peritiſſimus. Cui ſi credas, 4) Alciphron nimis breuis eſt et ieiunus, non indignus ille quidem, quem inter reliquos legas Graecos, qui tamen nihil habeat, quod adlicere lectorem atque retinere poſſit. Miratur deinde, qui fieri potuerit, vt Berglerus, aliique epiſtolas tam tenuis argumenti, tamque friuolas laudare atque commendare ſuſtinuerint. — Alciphronem, ſic pergit, Rhetorem quippe, in vſum diſcipulorum, vt pure atque promte et loqui et ſcribere Graece diſcerent, compoſuiſſe epiſtolas, ſed ita compoſuiſſe, vt femellae glebae et piſcationi adſcriptae, eamdem quam Demoſthenes Lyſiasue prae ſe ferant elocutionis elegantiam. — — At primo Rhetoris nomen, quod Alciphroni in Codicibus tribuitur, fefelliſſe videtur Iortinum. Latius autem iſtud nomen, vti Sophiſtarum, ea aetate patebat, nec eum ſolum, qui alios artem dicendi ſcribendique doceret,

4) v. Iortin Tracts Vol. II. p. 45.

denotabat, sed qui solius ingenii animique caussa componeret, quo lectores delectare posse sibi videretur. Quod si vero etiam epistolas scribendi arte imbuere discipulos voluerit, veri tamen simile non est, intra tam pauca, eaque viliora rusticanorum atque piscatorum vitae genera continere eum sese vel, quod maius est, vtriusque sexus iuuentutem offendere voluisse eo, quod non admodum honestum vel parasiticum vel meretricium quaestum facturam eam aliquando esse suspicaretur. — Elegantiam porro Demostheneam atque Lysiacam in his epistolis haud facile quisquam inuenerit, quamquam pure et ad vitae suae conditionem adcommodate scribunt omnes. Quod vero ieiuni friuolique nomine Alciphronem meum ornet Iortinus, in eo nimis fastidiosus fuisse videtur.

Alia omnia alii iudicarunt, iique profecto non contemnendi iudices. Vt enim taceam Schoenheyderum, qui, quum de Hereliana olim versione iudicem ageret, 5) eaque occasione data de epistolographis Graecis sententiam expromeret, Alciphronem reliquis fere omnibus praeferre non dubitauit, Herelius ipse tum in praefatione ad librum II. et III. versionis

5) v. Bibl. d. schönen Wissensch. Th. V, S. 391.

theotiſcae, tum in Actis Klotzianis T. III. p. 94. et ſuo et meo amaſio iuſtum pretium ſtatuit. Medebachius porro Wakkerus in Amoenitatt. literar. p. 21. puriſſimum et Atticarum Venerum ſtudioſiſſimum eumdem pronuntiat, qui ſe lepore et feſtiuitate ſaepe tenuerit. Nec exiguam laudem tribuit Alciphroni Herderus eo, quod eum cum Gerſtenbergio noſtro comparet. 6) Haud minus honorificam eius mentionem fecit Wielandus, qui quum Bronneri carmina piſcatoribus adficta cum epiſtolis Noſtri comparaſſet, ob natiuam ſimplicitatem puram eas ſuauitatem ait habere. 7) Nec mentem mutaſſe putandus eſt vir praeſtantiſſimus, qui nuper in Attico Muſeo nonnullas Alciphronis epiſtolas in linguam vernaculam conuerſas dare velle promiſerit. — Agmen claudat epiſtolarum Alciphronis in Anglicam linguam translatarum Cenſor (A. L. Z. 1793. n. 269. p. 629.) cuius iudicium, veriſſimum quippe, exſcribere operae pretium ſit. „In epiſtolis, ait, Alciphronis numerus nobis „ſe offert *carminum mimicorum*, quibus cogitandi vi„vendique ratio variorum hominum, prout quisque

6) Fragmente üb. die neue Deutſche Literatur, zweyte Samml. S. 360.

7) v. Deutſcher Merkur 1787. S. 19.

„hoc vel illud vitae genus amplexus est, multiplici„bus, quae in eorum arte vitaque obueniunt, occa„sionibus adcommodate, laetis coloribus suauiterque „depingitur. Quam sententiam si sequamur, icun„culae istae ad viuum expressae, et eorum, quae istius„modi homines agere solent, adumbrationes non va„rietate tantum nouitateque lectorem suauiter adfi„ciunt, sed sensum adeo pulcri delectant, et, si „leuioris momenti esse, nec adeo magnam vim habere „ad detinendum lectorem habere videantur, hoc idem „tamen ipsis cum aliis artis operibus v. c. carmine bu„colico commune est, nec ideo ingenio laudique „auctoris detrahere fas sit. Vti enim imaguncula mi„nuta eamdem, quam tabula amplior ad oculos vim „habere non potest, ita, vt mimicum poemation „aeque ac epicum carmen lectorem abripiat, postulare „iniquum sit. Aliquando tamen in eo peccasse videtur „Alciphron, quod, quae dialogo aliique scribendi „formae aptiora essent, epistolis proponeret, perso„naeque, cuius nomine scribit, oblitus, rhetoricis „subinde conuersionibus vtatur, sententiasque crebrius „iusto inculcet.“

Idem fere sentit alius in iisdem Ephemeridibus (huius, quem viuimus, anni n. 105.) eruditus Censor,

qui et hoc nomine magni aestimandum putat Alciphronem, quod plures ex deperditis veterum Comoediis imagunculas vitae morumque eorum hominum, quos in scenam producere solebant Comici veteres, nobis seruauerit. Vtinam vero, quod doctiss. Eichstaedt in libello elegantissimo de Dramate Graecorum Comico-Satyrico statim ab initio optat, vt Comicae poeseos reliquias hinc inde dispersas eruditus aliquis colligat atque digerat, vtinam, inquam, vel Eichstadius ipse, vel Cel. Boettigerus, vel Zedelius Oldenburgensis ad effectum adducerent!

Quatuor autem hominum generibus Alciphron sese continuit, piscatorum, agricolarum, meretricularum, parasitorum, ita tamen, vt non vno tenore se excipiant ad quodque genus pertinentes epistolae, sed saepius misceantur. In quo quamquam, quae ex variatione exsistit, delectationem spectasse epistolographus noster existimandus est, parum tamen absuit, quin singulas classes seorsim ponerem, inprimis vero agerem hoc, vt amatorias ab Ep. XXVII. libri primi vsque ad quartam libri secundi vno libro comprehenderem epistolas. Nolui tamen semel receptum ordinem turbare, et si quis singulas vno obtutu perspicere cupiat

classes, is velim adeat Bergleri praefationem, cuius infra excerpta dedi.

CODICVM MSTORVM ELENCHVS.

1) Bibl. Augustae Vindobonensis, inter Philologos n. 318.

2) eiusdem Bibl. inter Philologos. n. 342.
(de his vide Praef. Tomo I. praefixam p. VI.)

3. 4) Parisienses duo, bibliothecae olim regiae, quorum lectiones ante plures annos exscripserat, qui nuper viuere desiit, Ruhnkenius praestantissimus. Vnus praefert numerum 3050. v. Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles. T. I. p. 666. alterius numerum equidem ignoro. Quae Ruhnkenius vel in scriptis suis ex his Codd. promsit ipse, vel cum amicis communicauit, ea in vsum conuerti omnia. Spem adeo, quod nuper demum comperi, fecerat fautori meo, amico suo Fr. Aug. Wolfio, istas lectiones mittendi, mittere tamen oblitus est, vel ingrauescente senectute, vel Batauorum suorum calamitatibus angustiisque praepeditus.

5) Vaticanus, qui Vrbinas etiam vocatur, numero 110. notatus, cuius apographum Berglere

miserat Perizonius. An alii duo, qui fuerunt olim

6. 7) in bibliotheca *Heidelbergensi*, v. Sylburgii Catal. Mstorum Bibl. Palatinae p. 48. et 105., in Vaticanam peruenerint, non habeo dicere, quum non omnes, quos Sylburgius ibi enumerat, Romam migrasse constet. Collationem horum Codd. a Neueleto factam habuit Hemsterhuisius, quem vide ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 372.

8) Barberinianus. n. 425. continet Libri III. Epp. 1—8. cuius indicem quum inuenissem in Harlesii Introd. P. I. Proleg. p. 61. amiciss. Weigelius mea caussa propius inspexit.

9) Bigotianus. Easdem, quas Barberin. nec plures, nec pauciores habuit, et iam olim Lud. Kuesterus transmiserat Berglero, quem v. in praefatione.

10) Lambecius easdem octo epistolas ex Codice quodam sibi exscripserat, teste Berglero in dedic. ad Gentilottum.

11) Florentinus. bibl. Mediceae Laurent. Plut. 59. No. 7. membran. Saec. XIV. satis nitide pagg. 110. scriptus, sed pluribus lacunis deformatus, inter alias aliorum epistolas habet Alci-

cla

ir

phronis piscatorias et amatorias 51. quarum Genevensis dedit 44. Septem reliquae hae sunt: N. 11. Γλαυκίππη Χαρόπῃ Οὐκέτ' εἰμὶ κ. τ. λ. (est Bergleri Lib. III. Ep. 1.) manca tamen in Codice, desinit enim in voce ἐνορχεῖσθαι. — N. 21. Κράτης Μνασοῖ. Non Alciphronis, sed Cratetis est. — N. 22. *** Αυσίᾳ. Ἀλλ' ἤκουσά σε etc. v. infra Fragm. 1. — N. 27. Παυλάχανος Μονογναθείῳ. v. infra Fragm. 2. — N. 33. Δρυάντιδας Χρονίῳ. (est Bergleri Lib. III. Ep. 11.) cuius tamen pauca tantum seruauit Cod. Florentinus, vsque ad verbum ἀπεχθομένη. Sequitur tum lacuna aliquot versiculorum, deinde vero pergitur: μὴ δείσῃς, ἐξείργασαι γὰρ etc. quod Fragmentum infra dedi n. 3. — N. 44. Λέαινα Φιλοδήμῳ. v. infra Fragm. 4. — Denique n. 51. Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν. etc. v. infra Fragm. 5. Consulas omnino de hoc Codice Ang. Mar. Bandini Catalogum Codd. Mstor. bibl. Mediceae Laurentianae Tomo 2. p. 492.

12) Nanianus, Venetiis. v. Graeci Codices manuscripti apud Nanios Patricios Venetos adseruati per Io. Aloys. Mingarelli Bonon. 1784. 8.

Admodum recens Codex. v. Ephemer. literar. Goetting. 1785. Scida 162. p. 1626.

13) Vossianus (Isaaci) laudatur ab ipso Berglero ex Spanhemio de vsu et praestantia numism. T. I. p. 316.

14) Doruilianus. Integrum habuit Doruilius, in Graece doctissimis huius saeculi habendus, vide Commentar. ad Charitonem ed. Lips. p. 413. et alibi. Heredem eius, qui sedem fixit in Anglia, adire non licuit.

15) Valkenarii, (Iacobi) qui patruus fuit Lud. Casparis. Vide huius Animadu. ad Ammonium p. 78. 135. 179. 231. Nec huius adipiscendi copia data est. Denique in

16) Schotti (Andreae) bibliotheca Alciphronis etiam epistolas halieuticas libris II. adfuisse, memini alicubi legere. Testem in aduersariis meis adscriptum inuenio Sweertium, cuius tamen in reculis meis nihil est.

EDITIONES et VERSIONES.

Quam nostra aetas sua cum laude inuexit enumerandi auctorum editiones consuetudinem, eam et ego seruare eo lubentius volui, quod paucis defungi

phronis piscatorias et amatorias 51. quarum Geneuensis dedit 44. Septem reliquae hae sunt: N. 11. Γλαυκίππη Χαρόπῃ Οὐκέτ' εἰμὶ κ. τ. λ. (est Bergleri Lib. III. Ep. 1.) manca tamen in Codice, desinit enim in voce ὀρχεῖσθαι. — N. 21. Κράτης Μνασοῖ. Non Alciphronis, sed Cratetis est. — N. 22. *** Λυσίᾳ. Ἀλλ' ἤκουσά σε etc. v. infra Fragm. 1. — N. 27. Πανλάχανος Μονογναθείῳ. v. infra Fragm. 2. — N. 33. Δρυάντιδας Χρονίῳ (est Bergleri Lib. III. Ep. 11.) cuius tamen pauca tantum seruauit Cod. Florentinus, vsque ad verbum ἀπεχθομένη. Sequitur tum lacuna aliquot versiculorum, deinde vero pergitur: μὴ δείσῃς, ἐξείργασαι γὰρ etc. quod Fragmentum infra dedi n. 3. — N. 44. Λέαινα Φιλοδήμῳ. v. infra Fragm. 4. — Denique n. 51. Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν. etc. v. infra Fragm. 5. Consulas omnino de hoc Codice Ang. Mar. Bandini Catalogum Codd. Mstor. bibl. Mediceae Laurentianae Tomo 2. p. 492.

12) Nanianus, Venetiis. v. Graeci Codices manuscripti apud Nanios Patricios Venetos adseruati per Io. Aloys. Mingarelli Bonon. 1784. 8.

Admodum recens Codex. v. Ephemer. literar. Goetting. 1785. Scida 162. p. 1626.

13) Vossianus (Isaaci) laudatur ab ipso Berglero ex Spanhemio de vsu et praestantia numism. T. I. p. 316.

14) Doruilianus. Integrum habuit Doruilius, in Graece doctissimis huius saeculi habendus, vide Commentar. ad Charitonem ed. Lips. p. 413. et alibi. Heredem eius, qui sedem fixit in Anglia, adire non licuit.

15) Valkenarii, (Iacobi) qui patruus fuit Lud. Casparis. Vide huius Animadu. ad Ammonium p. 78. 135. 179. 231. Nec huius adipiscendi copia data est. Denique in

16) Schotti (Andreae) bibliotheca Alciphronis etiam epistolas halieuticas libris II. adfuisse, memini alicubi legere. Testem in aduersariis meis adscriptum inuenio Sweertium, cuius tamen in reculis meis nihil est.

EDITIONES et VERSIONES.

Quam nostra aetas sua cum laude inuexit enumerandi auctorum editiones consuetudinem, eam et ego seruare eo lubentius volui, quod paucis defungi

possem. Non nisi quater typis exscriptus est Alciphron, bis aliis epistolographis iunctus, bis seorsim.

1) Aldina, cuius index: Ἐπιστολαὶ διαφέρων φιλοσόφων, ῥητόρων, σοφιστῶν, ἐξ πρὸς τοῖς εἴκοσι. Venet. ap. Aldum mense Martio MID. 4. Dedicata est Antonio Codro Vrceo, et in fine sectionis primae Marcus Musurus ita: Ἐν μέν τοι τοῖς Ἀλκίφρονος ἔστιν οὗ τὰ τῆς ἐννοίας διημαρτῆσθαι, μηδὲν ἡμῶν παρὰ τὰ ἐν ἀντιγράφοις ἀνηκέστως οὖσι διεφθαρμένοις ῥιψοκινδύνως καινοτομεῖν τολμησάντων.

2) Geneuensis, hoc titulo: Epistolae Graecanicae mutuae antiquorum Rhetorum etc. Gr. c. versione Lat. Aurel. Allobr. 1606. Fol. Pyrrhus Caldoraeus in praefatione ad Barthol. Camelinum, Foroiuliensem Dominum, Romana ciuitate donasse epistolas Graecas Cuiacium narrat, de quo tamen haud immerito dubitant, qui summum illum sua aetate et iuris prudentiae elegantioris coryphaeum, et priscarum linguarum, sine quibus illa obtineri non potest, callentissimum propius norunt.

3) Bergleriana. Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαί. Alciphronis Rhetoris Epistolae, quarum maior

pars nunc primum editur. Recensuit, emendauit, versione ac notis illustrauit Stephanus Berglerus. Lipsiae apud Thom. Fritschium 1715. 8. Iudicium de hac editione tulerunt Acta Erudit. Lipsiensia 1715. p. 218—222. cuius iudicii auctor fuit Fr. Menzius. Post hunc Io. Henr. Maius speciminis caussa in *Hist. critique de la Rep. des lettres* T. XI. p. 141. ff. edidit Emendationes in Alciphronis epistolarum librum primum, vbi aliquando etiam dissensit a Berglero. Nonnulla etiam reprehensa inuenies in *Thesauro epist. la Croziano* T. II. p. 83. et 85. Euolui etiam Clericum in *Bibl. ancienne et moderne* T. III. P. 2. p. 378. et *Memoires de Trevoux* 1715. p. 2404. 1716. p. 103. in quibus tamen nihil ad crisin.

4) Vltraiectina. Alciphronis Rhetoris Epistolae, Graece et Latine ad editionem St. Bergleri accuratissime expressae. Trai. ad Rhenum ap. B. Wild et I. Altheer. MDCCXCI. pagg. 180. 8 min. Ne praefationem quidem Bergleri habet, ceterum accurationis, quam prae se fert, laudem tuetur. (XVI. grossis venditur.)

Singulis epistolas Chrestomathiis, quas vocant, insertas inueni v. c. Libri I. Ep. 14. 15. 16. in *Delectis*

Epistolis a Ioach. Camerario Tubing. 1540. 8. editis, et Libri I. Ep. 4. et 12. quas in *Beyspielsammlung zur Theorie und Literatur der schönen Wissenschaften. Achten Bandes erster Abtheilung* S. 19—21. typis exprimi iussit Cel. Eschenburg, quem tamen fefellisse memoria videtur, quod Alciphroni 72. tantum epistolas tribuat.

Versiones Alciphronis, quae mihi innotuerunt, hae sunt:

1) *Latinae.* Quae in Geneuensi latus tegit textus Graeci, cuius sit, ignoratur, Cuiacio saltem indigna est. Aliam prelo paratam reliquerat Kimedoncius, cuius praemature mortui laudes praedicat Ian. Gruterus praef. ad notas eius in Theophilum Simocattam.

2) *Franco-Gallicae.* Nuperi editores Bibl. Gr. Fabricianae T. I. p. 675. laudant: *Nouveau Recueil de lettres politiques, morales et amoureuses, tirées de l'antiquité.* 8. s. a. Ego vero in supellectili mea libraria seruo: *Lettres politiques, morales et amoureuses de* Marcassus, *revues, corrigées et augmentées d'un tiers par l'auteur.* Nouvelle edition *à Paris chez* Dav. Chambellan. 1638. 8. Prior editio quando prodierit, dicere non possum, ex prae-

ſatione tamen didici, illam in Bibl. Fabric. laudatam lucri cupido fraudulentoque alicui bibliopolae deberi. Ceterum liberior iuſto interpres eſt Marcaſſus. — b) *Lettres d'Ariſténete, auxquelles on a ajouté les lettres* choiſies d'Alciphron, *traduites du Grec. à Londres aux depens de la compagnie* MDCCXXXIX. 12.

3) *Anglicae.* a) *Alciphron's Epiſtles, in which are deſcribed the domeſtic Manners, the Courteſans and Paraſites of Greece. Now firſt translated from the Greek. London. Robinſons.* 1791. 8. Duo Angli (Thomas Manro et Guil. Beloe) ſociato labore in hac verſione elaborarunt, v. Bruggemann Lud. Guil., a View of the English editions, translations and illuſtrations of the ancient Greek and Latin anthors. Stettin 1797. p. 391. Ephemer. literar. Lipſ. 1792. Additam. 13. p. 119. et Ienenſes 1793. n. 269. p. 620. — b) Epiſtolam Lamiae ad Demetrium (Lib. II. Ep. 1.) ſeorſim conuerſam edidit Anonymus quidam Oxon. ap. Robinſon 1793. v. Brüggemann l. l.

4) *Theotiſca*, eaque politiſſima Io. Fr. Herelii. Altenb. 1767. 8.

Quam ipſe adieci verſionem Latinam, ſi per me ſtetiſſet, fateor, omiſiſſem, ſed obtemperandum fuit non officinae tantum librariae, ſed amicis etiam quibusdam, quorum apud me multum valet auctoritas. Suppleui igitur, quae ſubinde omiſſa viderem, emendaui, quae priores interpretes haud recte vel intellexiſſe, vel extuliſſe viderentur, ita tamen, vt, quae melius efferre non poſſem, intacta relinquerem omnia. — Fragmenta dedi, quotquot indagare potui. Indiculus denique breuitate ſaltem ſeſe, ſpero, commendabit.

Quod nuper ephemeridibus literariis Erfurtenſibus de Volumine primo inſeruit iudicium Cel. Hercelius, quamquam a tali viro laudari haud exigua laus eſt, tamen nimis honorificum fortaſſe exiſtimabunt multi, in quibus et ipſe, tenuitatis mihi meae probe conſcius, nomen profiteor. Solam *modeſtiae* laudem mihi vindicauerim, quam ſi ab aliis etiam Cenſoribus comprobatam inuenero, operae pretium mihi ipſe videbor feciſſe. Scr. Merſeburgi a. d. XII. Iulii A. R. S. CIϽIϽCCLXXXXVIII.

STEPHANI BERGLERI.

PRAEFAMEN.

(omiſſis iis, quae ſcire nunc nil intereſt.)

Praeſtantiam eximiam, et variam vtilitatem incomparabilis huius ſcriptoris, vulgo nondum ſatis noti, vſu et experiundo potius cognoſcas velim, Lector, quam ex meo praeconio: quod nec paucis verbis abſolui poteſt, nec multa tempus et ſpatium patiuntur. Ita ergo fac; non poenitebit operae. Numquam antehac ſeorſim fuit editus; cum aliis tantum bis: nempe in Corpore Epiſtolarum Graecanicarum, primum ab Aldo Graece tantum edito, deinde Geneuae cum verſione. Sed ibi tantum XLIV. eius exſtant Epiſtolae, in duos libros diuiſae. Nos autem hic primi edimus alias Alciphronis LXXII. Epiſtolas, quas tertium Librum facimus. Illas priores iam dudum eſt cum conſtitueram, — — —. Ne quis vero miretur diuerſitatem in Notis meis ad priores duos libros, et tertium: ſiquidem illas φιλοτιμότερον ſcriptas et diu ſepoſitas, nunc tantum caſtigaui; has *fere ex tempore* ſcripſi, nec fuit ſpatium eas abſoluendi. Nacti autem interea

ſumus ineditas illas epiſtolas. Primus mecum communicauit Cl. Kueſterus priores VIII. ex apographo Bigotii. Deinde vir Cl. Iacobus Perizonius theſaurum maximum Epiſtolarum Alciphronis mihi transmiſit. — — Peruenerunt illae ad Virum Cl. ex bibliotheca Theod. Ryckii, ex Vaticana autem ſunt deſcriptae, vel ab ipſo Ryckio, qui Romae fuerat, vel potius a Graeco aliquo, cuius opera ibi vſus fuerat; adſcriptum etiam eſt alicubi indicium, eas nimirum eſſe ex *Codice Vrbinate* 110. Cum ſic pleraſque nos habere iam ſuſpicaremur, tamen, quia iamdudum notum eſt in *Vindobonenſi* Bibliotheca exſtare triginta et aliquot Alciphronis, edoceri cupiuimus ab Illuſtri Gentillotto, quaenam illae ſint: et comperimus eas etiam nos habere, ſupereſſe tamen ibi alias decem. Et has autem facile impetrauimus, reliquarum vero collationem *in locis ſuſpectis*, habituri et Octo illas a Lambecio deſcriptas, niſi eas habuiſſemus; quas tamen itidem collatas cum noſtris inde habemus. — — Indicabo nunc, quas Epiſtolas ex quibus Codicibus habeamus: ſimul autem, quod inprimis ſcitu neceſſarium eſt, genera Epiſtolarum diuerſa, inde ab initio. Libro I. Ep. I. et ſequentes vsque ad XIX. et deinde XXV. ſunt *Piſcatoriae*. Iſta vltima eſt ex parte *Ruſtica*:

ex illis IX. ex parte est *Parasitica*. Ex iisdem simul *Amatoriae* sunt XIII. XVIII. et XIX. Illae in intervallo XX. XXI. XXII. et XXIII. sunt *Parasiticae*, quas etiam ex Vaticano habemus. Deinde sunt *Rusticae* XXIV. XXV. XXVI. quarum duae priores habentur in Caesareo. Sequentes XXVII. et XXVIII. *Amatoriae*, itidem in Caesareo, quod tunc nondum sciebamus. *Amatoriae* sunt et proxima XXIX. cum sequentibus omnibus, quas editas habuimus, sed multum diuersae ab aliis: ex historia nimirum et Comoedia materiam habentes, admirandae et incomparabiles. Lib. III. Ep. I. et II. *Amatoriae* alterius generis, III. *Piscatoria*, IV. V. VI. VII. VIII. *Parasiticae*; octo istae sunt in Bigotiano et Lambeciano, nec non in Vaticano, vbi tres priores initio, sequentes inferius. IX. *Rustica*, est in Caesareo prima. X. *Rustica* in Caesareo secunda, in Vaticano statim post illas tres. XI. Cum sequentibus vsque ad XXXII. ex Vaticano omnes, et *Rusticae*; ex parte tamen *Amatoriae* XI. XVII. XXV. XXVII. XXVIII. Deinde XXXIII. et sequentes vsque ad XLI. ex Caesareo, et *Rusticae*; ex parte *Amatoriae*, nempe XXXIII. et XXXVIII. vna XXXIV. ex parte *Parasitica*. Iam XLII. et sequentes omnes vsque ad finem ex Vaticano, et *Parasiticae*, quarum vna et altera nonnihil de amori-

bus. Haec diuerſitas obſeruata, multum facit ad ſenſum citius capiendum. Sed nos eam diligentius adnotauimus, eo etiam fine, ne quis calumnietur, quod, cum Inſcriptio in impreſſis ante nos ſit: Ἀλκίφρονος ἐπιστολαὶ ἀλιευτικαὶ καὶ ἑταιρικαὶ, nos tamen omiſerimus voces, quibus *Piſcatoriae et Amatoriae* ſignificantur. Id autem factum, quia non eſt adaequata illa Inſcriptio: nam et *Ruſticae* ibi habentur et *Paraſiticae*. Nec addere placebat, nec in vllo MS. ita coniunctim leguntur eiusmodi voces, ſed vel nullae, quamuis alio genere incipiente: vel vna aliqua, vt in Vaticano ante illam epiſtolam, quae nobis eſt IV. Libri III. Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιστολαὶ Παρασιτικαί. In Lambeciano autem ante eamdem: Ἀλκίφρονος ῥήτορος Ἐπιστολαὶ παρασίτων, in Caeſareo ante illius primam, quae nobis Libro III. eſt IX. aureis literis ſcriptum: Ἐπιστολαὶ Ἀλκίφρονος Ῥήτορος ἀγροικικαί; in Bigotiana ante eam, quae nobis Libro III. eſt prima: Ἀλκίφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολαί. Sic tantum, quemadmodum etiam ante illam, quae nobis Lib. III. eſt LVI. in Vaticano Vrbinate: Ἀλκίφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολαὶ, et nihil amplius. Nimirum in iſtis additiones eiusmodi nullum exemplum ſuadet, omiſſionem duo. Quare ſufficere putaui, ſi illa hic indicarem tantum.

Addidi vero Ῥήτορος, quia nullibi ſine eo ponitur Auctoris nomen in MSS.

De aetate Eius nihil adhuc conſtat. Reſpicit quidem fere ad tempora Macedonica, paullo poſt Alexandrum M., vnde, vt arbitror, nonnemo eum ad Alexandri tempora refert; ſed ſi hoc ſolo, ſane infirmo argumento. Quod ſi forte ita eſt, tum certe nullum alium Laertius Lib. II. Segm. 114. in Stilpone, per τὸν Ῥητορικὸν Ἄλκιμον ἁπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ῥητόρων, per hunc, inquam, nullum alium intelligit, niſi Alciphronem Rhetorem. Si quid obſtat, ſicut vnum et alterum obiici poſſe ſentio; forte alterius alicuius recentioris, ad ingenium et eloquentiam illius adſpirantis, quaedam hic admiſta ſunt, vel aliqua nouata, ad illum autem fere modum corrumpi ſolitum fuiſſe eius nomen adparet, quia et *Alciphum* et *Alcippus* alicubi ſcriptum. Vide ad Librum III. Ep. II. Plura alia hic mire conueniunt, quae nunc mitto. *) — — —

*) Vt, quae reciderim in hac Bergleri praefatione, reſarcirem alio adſumento, haud alienum eſſe putaui, de ipſo Berglero quaedam adiicere, ea inprimis, quae melius ex aliquo tempore edocti ſumus. De omni vita

et ſcriptis eius egerunt Burmannus Secundus in Praef. ad Ariſtophanem Berglerianum L. B. 1760. 8. — *Nouveau Dictionnaire hiſtorique*, edit. IV. Caen. 1779. 8. — Alex. Horányi Memoria Hungarorum et Prouincialium ſcriptis editis notorum Viennae 1775. p. 279. ex quo et modo laudato Dictionario ſua deſumſiſſe profitetur Ill. Adelung in Ioechero continuato L. 784. 4. Idem Horányius in noua Memoria etc. Peſtini 1795. 8. T. I. p. 434. — Io. Seivert in *Ungar. Magazin* T. II. P. IV. p. 504. ff. et in *Nachrichten von Siebenbürgiſchen Gelehrten und ihren Schriften.* Presb. 1785. 8. p. 25. ff. ex quo nonnulla deſcripſit Paul. Wallaszky in Conſp. Reip. literar. in Hungaria, Poſon. et Lipſ. 785. 8. p. 243. — Cel. Gurlitt, Coenobii Bergenſis Director grauiſſimus in *Wiedeburgii philolog. paedagog. Magazin* 1793. B. 2. St. 2. S. 99. ff. — Praeter hos ſingularia quaedam de vita moribusque Bergleri ſcriptis ſuis, aliud agentes, inſeruerunt Chriſtoph. Wolle ad Clarkium etc. de verbis Graecorum mediis p. 240. Io. Matth. Gesner Iſag. in eruditionem vniuerſam §. 524. p. 422. ed. Lipſ. 1774. la Croze Theſ. epiſtol. T. II. p. 81. 83. Io. Conr. Zeltner in Centuria eruditor. in typogr. Corrector. p. 87—90. Mich. Schendus Vanderbech Med. Doctor in *Empirica illuſtri*, ſatyra mordaciſſima in Maurocordatum Valachiae principem, quae nec Berglero pepercit, cuius libelli rariſſimi notitiam debeo Schel-

hornio in Amoenitatt. literar. T. II. p. 385. ff. d'Ansse de Villoison in Prolegg. ad Homeri Iliad. p. XLV. f.

Ex his igitur omnibus, omisso tamen scriptorum elencho, reliquaque vita, ea tantum, quae perperam olim de eo circumferebantur, redarguere institui, Seivertum potissimum, Transsiluanum et ipsum secutus, additis, quae Villoisonus nuper, et ex eo Cel. Gurlitt narrarunt. Berglerus igitur, in quo omnes consentiunt, vti Graece peritissimus, ita moribus impolitis fuit, vitamque egit Cynicam. Natus est, non Cibinii (*Hermanstadt*) quod opinatus est Wollius l. l. sed Coronae (*Kronstadt im Burzellande*) anno, vti Seiuertus suspicatur, saeculi superioris LXXX. patremque habuit pistorem. Vixit deinde Lipsiae, donec a Valachiae Principe Nicolao Maurocordato, cuius librum περὶ τῶν καθηκόντων Latinitate donauerat, literis, quas Villoisinus publicauit primus, humanissimis inuitatus Bucharestium concessit, vbi principi fuit a bibliotheca et secretis, principesque iuuentutis instituit. Falsi igitur fuerunt, qui principem ante aduentum Bergleri diem obiisse supremum crediderunt, nec probari potest, quod alii narrant, gratia eum principis excidisse, quo nimirum factum sit, vt Constantinopolin migrauerit, Mohamedanam religionem amplexurus, tandemque inops atque egenus e vita discesserit. Falsa vero omnia. Post mortem principis Constantinopolin

quidem abiit, sed doctorem acturus in schola, a patre principis Alexandro in iuuenum Graecorum gratiam instituta. Nec circumcidi se passus est, nec, quod alii tradiderunt, ad Pontificiorum castra transiit, quod Villoisino confirmauit princeps Moldauiae Constantinus Morusi, qui genus ducit a Nic. Maurocordato. Omnino non video, quid ad mutandam religionem impellere potuerit Berglerum, qui vel nulli ex receptis addictus fuisse videtur, vel omnibus. Reuersus postea temporis Bucharestium, vbi principes laute habuerunt, vina, quae impense amabat, largiter praebuere, mortuumque tandem pompa extulerunt solemni, Seiuerto teste, qui annum, quo mortuus est, adcurate quidem indicare non potuit, in viuis tamen adhuc anno huius Saeculi XXXIV. fuisse eum confirmat.

ALCIPHRONIS

RHETORIS

EPISTOLAE.

LIBER TERTIUS.

TOMUS SECUNDUS.

ALCIPHRONIS
RHETORIS
EPISTOLAE.
LIBER TERTIVS.

(Octo priores epistolas cum Codice Barberiniano Romae, primam cum Florentino Bibl. Laurent. n. 7. collatas humanissime mecum communicavit Experientiss. atque doctiss. *Weigelius*, Med. Doctor Lips. Barberinianus hunc Indicem praefert: *Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαί.*)

Epistola I.

Γλαυκίππη Χαρόπῃ.

Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ, οὐδ' ἀνέχομαι γήμασθαι, ᾧ με κατ' ἐγγύησιν ἐπηγγείλατο ἔναγχος ὁ πατὴρ, τῷ Μηθυμναίῳ μειρακίῳ τῷ παιδὶ τοῦ κυβερνήτου, ἐξ ὅτου τὸν ἀστικὸν ἔφηβον ἐθεασάμην τὸν ὠσχοφόρον, ὅτε με ἄστυδε προὔτρεψας ἀφικέσθαι, ὠσχοφορίων ὄντων. Καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλὸς, ὦ μῆτερ, καὶ ἥδιστος, καὶ βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, καὶ μειδιᾷ τῆς θα-

λάσσης γαληνιώσης χαριέστερον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυαναυγὴς, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἡλιακῶν ὁ πόντος καταλαμπόμενος φαίνεται. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Γαργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένας, τὼ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐπιθέμενος. Ἢ τούτῳ μιγήσομαι, ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφὼ, οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραϊκῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὤσω.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἐγγυήσειν. Ita ex Mss. Caesareo Lambecii et Bigotiano. [nec aliter Barberin.] Ex Vaticano habemus κατεγγυώσειν. Non displiceret κατεγγυήσειν. *Bergler.*

3. Μηθυμναίῳ. Vulgata ΜΕθυμναίῳ. Rectius per Η hanc vrbem scribi, didiceram ex Wassio ad Thucyd. Lib. III. c. 2. et firmat Cod. Barberin. ideoque recepi.

4. κυβερνήτου. Barberin. κυβερνῖτου. vitiose.

4. ἀστικόν. Idem liber ἀστΥκόν. v. Ruhnkenium ad Longinum p. 260. et infra Ep. 25. et 71.

5. ὅτε με. Barberin. μέν.

5. προὔτρεψας. Sic recte Florentin. male Barberin. προύτρεψαι. Haec operta Cod. Barberin. sphalmata enotaui, non vt aliquid inde melioris exsculpi posse putem, sed vt de valore Codicis omnino indicari possit.

6. καλὸς μέν. Hoc μὲν deest in Barberin.

8. βρύων. Ita ex Mss. Caes. Lambecii et Bigotiano [et Barberiniano.] Ex Va-

ticano βοτρύων, quod nec ipsum videtur alienum. Sed βρύων, si muscus marinus intelligatur, cum sequentibus congruit. *Bergler.* — Hesychius: βρύα, ἃ γίνεται ἐπὶ πετρῶν. Adposite etiam vnus ex Glossatoribus Eichstad; monet, in ore puellae, quae piscatoris filia esset, *musci* mentionem aptissimam esse.

8. μειδιᾷ. Florent. vitiose μεδιᾷ.

8. θαλάσσης. Barberin. θαλάττης.

9. γαληνιώσης. Barberin. admodum monstrose γαλτωσιώσης.

10. ὀφθαλμῶν. Liber Florentin. ὀμμάτων, quod non contemnendum. Sic Aristaenetus I, 1. Nihil tamen mutare malui, quum Noster infra Ep. 67. ὀφθαλμῶν itidem habeat. Ceterum de βολαῖς ὀφθαλμῶν vide Arnaldum Misc. Obseru. T. V. p. 284. Leisnerum ad Herodiani I, 7. p. 253. ed. Irmisci, et si nondum sitim expleueris, larga, quod solet, manu plura adfundentem Irmiscum ipsum p. 254.

12. πρόσωπον. Berglerus ita verterat: *Totus autem eius vultus talis, vt tripudiare in genis eius diceres*, ad quae Arnaldus in Misc. Obseruatt. T. V. p. 285. monet, etiamsi ellipsin quamdam comminiscaris, tamen se non intelligere, quid tunc sibi velit: *tota facies talis est, ut in genis tripudiare diceres Gratias.* Si genis tantum insidant, cur, quaeso, addita totius faciei mentio? Verba itaque τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον e margine in textum migrasse sibi persuadet. — Non consentit Piersonus Verisimil. p. 95. sed alia interpunctione, (post καταλαμπόμενος enim pungit, et τὸ φαίνεται sequentibus iungit,) et leui mutatione sic locum constituit: οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων ὁ πόντος καταλαμπόμενος. Φαίνεται δὲ ὅλος πρόσωπον· αὐτὰς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Huic emendationi occasionem dedit alius Alciphronis locus in epistola, cuius fragmentum edidit Abresch in Addendis ad Aristaenetum p. 115. v. infra Fragm. V. Ἐνδεδυμένη γὰρ εὐπροσωποτάτη ἐστίν· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται, quae exscripsit Aristaenetus I, 1. Non diffitetur

tamen Piersonus, ῥῆσιν hanc nimis ipsi videri argutam et sophisticam. — Ego vero puellae, amasii pulcritudine abreptae, vti multa ignoscenda, sic omnium minime iustae orationis structurae neglectum, quem adfectu commoti amamus omnes, vitio vertendum esse existimauerim. Quod qui mecum sentiunt, nihil omnino mutatione opus esse facile intelligent.

13. ἂν τὰς Χάριτας. Cod. Barberin. habet ἂν αὐτὰς, male tamen omisit Χάριτας, quae vox abesse non potest.

14. Γαργαφίας. Vulgata ἀργαφίας est Codicum Bigotiani et Vaticani. Caesareus Lambecii [et Barberin.] ἀγραφίας. Sine dubio tamen legendum Γαργαφίας. Est enim Gargaphia fons ille, vbi Dianam lauantem vidit Actaeon, in Boetia, vbi et Orchomenos. *Bergler.* — Ego non legendum tantum, sed recipiendum putaui. De fonte ipso vide Interpretes ad Ouidii Metamorph. Lib. III. v. 156. et Vibium Sequestr. p. 230. ed. Oberlin.

15. τὼ χεῖλη. Ita ex Ms. Vat. Ex Bigotiano (nec aliter in Barberin.) τῶν χειλέων τὰ ῥόδα.

17. μιγήσομαι. Medebachius Wakkerus Amoenit. liter. p. 24. non dicam, inquit, quod Thom. Mag. p. 616. obseruat, μίγνυσθαι de *viro* dici, *non de femina*; sed quis credat, filiam sic audere scribere ad matrem? scribe ἢ τούτῳ ΓΑΜΗσομαι. — Profecto modestius atque decentius. Sed istam Thomae Mag. obseruationem, vti plures, non admodum esse veram, ostenderunt eius interpretes. Minus adhuc offendere potest eiusmodi vox in virgine, cui sanandae ipsa mater hellebore, eoque non vulgari, sed praesentissimo Anticyrano opus esse sequenti epistola testatur.

COMMENTARIVS.

3. ἀσχοφόρον. Meminit et Lib. I. Ep. 4. vbi vide p. 33.

8. μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti* Lucretius II. v. 159.

Idem initio Libri I. *tibi rident aequora ponti.* Leonides [Alexandrinus] in Epigrammate, Anthol. Lib. III. c. 22. (Iacobs Vol. II. p. 180.)

Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη
Κύματα, καὶ μαλακὴν Φρῖκα φέροι Ζέφυρος
Νηοβάτην μ' ὄψεσθε. — —

Nec si mihi ridens sternat tranquillitas fluctus, mollemque vndalationem ferat Zephyrus, nauigantem me videbitis. Alii etiam vtriusque linguae scriptores risum tribuerunt mari. *Bergler.* — Cachinni adeo fluctibus tribuuntur a Catullo Carm. LXIV. p. 374. vbi vide Cel. Doeringium, et ab eo laudatos alios.

10. κυναύγης. Hesychius. Κυανόν. εἶδος χρώματος οὐρανοειδές. v. Salmasii Exercitat. Plin. p. 143. a W.

13. ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς τὰς Χάριτας. Aristaenetus Lib. I. Ep. 10. καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες, οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δέκας, qui ibi videtur Musaeum illum iuniorem imitatus in augendo numero Gratiarum. Ille ita v. 63. ss.

Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

multae autem ex membris Gratiae fluebant; at antiqui tres Gratias mentiti sunt esse; verum alteruter Herus oculus ridens centum Gratiis pullulabat. Bergler. Aliud eiusdem argumenti epigramma attulit Piersonus Verisimil. p. 96. ex Stratone (Iacobs. Vol. III. p. 73.)

Ψευδέα μυθίζουσι, Θεόκλεες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν
Αἱ Χάριτες, τρίσσαι δ' εἰσὶ κατ' Ὀρχομενόν.
Πεντάκι γὰρ δέκα σεῖο περισκιρτῶσι πρόσωπα
Τοξοβόλοι ψυχέων ἅρπαγες ἀλλοτρίων.

14. τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιποῦσαις. Grata et elegans (?) haec adlusio inter ὀρχεῖσθαι et Ὀρχομενός. Fuit autem in hac vrbe [Arcadiae, eaque ob diuitias celebri. v. Dion. Chrys. Vol. II. p. 120.] templum Gratiarum omnium primum. Strabo Lib. IX. p. 635. Ἐτεοκλῆς δὲ τῶν βασιλευσάντων ἐν Ὀρχομενῷ τις Χαρίτων ἱερὸν ἱδρυσάμενος πρῶτος, vbi doctissimus Casaubonus inter alia adnotat Theocriti locum Idyll. XVI. v. 104.

Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαὶ, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι — —

O Gratiae, Eteocleae Deae, quae Minyeum Orchomenum amatis. *Bergler.*

17. ἐπιθέμενος. Reitzius ad Luciani Amores T. V. Bip. p. 590. per hypallagen explicat Graecis solemnem. Sic apud Nostrum infra Ep. 40. πήραν ἐξηρτημένος et ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ.

18. τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφώ. Hanc primam a Leucade petra in mare se praecipitasse prae impatientia amoris erga Phaonem, auctor est Menander apud Strabonem Lib. X. p. 694. vbi plus satis de ea re nuper adnotatum. *Bergler.*

Epistola II.

Χαρώπη Γλαυκίππῃ.

Μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης. Ἐλλεβόρου δεῖ σοι, καὶ οὐ τοῦ κοινοῦ, τοῦ δὲ ἀπὸ τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας, ἥτις, δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. Ἔχε ἀτρέμα, καὶ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξω-

θοῦσα τῆς διανοίας. Εἰ γάρ τι τούτων ὁ σὸς πατὴρ πύθοιτο, οὐδὲν διασκεψάμενος, οὐδὲ μελλήσας, ἰτοῖς ἐναλίοις βορὰν παραρρίψει σε θηρίοις.

ADNOTATIO CRITICA.

(Hanc epiſtolam edidit etiam Leo Allatius in Notis ſuis ad Ep. VIII. Socraticorum Graece tantum vsque ad verba: ἄπιθι εἰς Ἀντίκυραν, vbi mire auctoris nomen in caſu recto ſcribitur *Alcipham*, forte errore typi pro *Alciphus*, [Minime vero, mi Berglere, Accuſatiuus enim iſte, pendet a praecedente *apud.*] nam apud Eraſmum *Alcippus* ſcriptum Chil. III. Cent. I. Adag. 22. vbi initium Epiſtolae XV. Libri I. citat. apud quem tamen alibi *Alciphron. Bergler.*)

3. ἥτις δέον αἰσχύνεσθαι, κορικῶς, ἀπέξεσας. Vulgata habebat δὲ pro δέον, ſed a Berglero, vt ſuperfluum, parentheſeos ſignis incluſum: qui eius loco primitus ΤΟ fuiſſe credebat. — Vt vero, quae ad hunc locum pertinent, ſtatim coniungam, reliqua addam Bergleri. Et primo quidem in Vaticano Codice legi narrat κωμικῶς, in editione Allatii vero κωρικῶς [quod etiam Barberin. habet, ex quo fortaſſe Allatius ſumſit] ex poſteriore igitur veram lectionem putat ſeſe inueniſſe. Sic enim Aelianum Ep. penultima de meretrice, quam ſub ſpecie virginis ducebat adoleſcens: αἰδουμένη κορικῶς εὖ μάλα, καὶ κατὰ τὸν γαμουμένων νόμον ὑπέκρυπτε τὴν τέχνην, *pudibunda plane vt virgo, et ad morem ſponſarum ſe componens occultabat technam.* Deinde vel αἰσχύνεσθαι vel τὴν αἰδῶ pro gloſſemate habet Berglerus, mauult tamen poſterius, propter κορικῶς, quod non niſi ad αἰσχύνεσθαι referri poſſit, videri autem adſcriptum fuiſſe, vt indicaretur, Infinitiuum poni loco nominis. Alias obſeruaſſe

sibi visus est apud alium quemdam, ἀποξῦσαι τὴν αἰδῶ: [Ipse Noster ita infra Ep. 40.]

Arnaldus etiam Misc. Obseruatt. T. V p. 286. ineptam tautologiam politissimo Alciphroni ab inepto librario donatam esse autumat, nasutique glossatoris esse αἰσχύνεσθαι κοσμοῖς pronuntiare non veretur... At vero, quod et Piersonius in Verisimil. p. 95. animaduertit, iusto crebrius ad Glossemata confugit Arnaldus, quae tamen multam cautionem habent.

Neuter vero horum doctissimorum virorum rem tam felici acu tetigit, quam Valkenarius, qui, quum ad Euripidis Phoenissas p. 548 librariorum prauos mores mox syllabas addendi, mox, idque saepius, easdem omittendi notauisset, huic nostro loco medelam adhibuit optimam eo, vt δὲ mutaret in δέον. Virgulam voculae δὲ in antiquiori libro superscriptam praeteruiderat scribae incuria, hinc illa labes, quae viros illos tam male exercuit. Iam vero, si δέον ponas, et ita incidas, vti incidere operas iussi, munda omnia et plana sunt.

5. ῥίπιζε. Berglerus vertit: *ad te redi*, hac nota adscripta: potius καὶ μὴ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε, aut καὶ κατὰ σεαυτὴν τρέπου, vt Lib. I. Ep 28. in re simili: πέπαυσο καὶ τρέπου κατὰ σεαυτόν. Caesareus Lambecii ῥήπιζε, ita tamen vt τῷ η Iota sit supra et infra adscriptum. Pro ἐξωθοῦσα male ed. Allatii ἐξελθοῦσα. Haec *Berglerus*.

Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 286. nihil in his mutandum censet, κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε explicans *comprime te*, proprie *flando deprime*. Contrarium enim ἀναῤῥιπίζειν esse *excitare, animos addere*, et apud ipsum quidem Nostrum Lib. I. Ep. 35. et Lib. III. Ep. 22. Similiter et simplex ῥιπίζειν ipsum Alciphronem vsurpare Lib. III. Ep. 47. — Sed, vt alia taceam, quid tum de κατὰ facias? nam Tmesin h. l. statuere durius esset, doctiusque, quam pro pedestri oratione et vxore piscatoris.

Doruillius p. 510. Animaduersionum ad Charitonem κατὰ σαυτὴν γενοῦ, quod Lib. VI. c. 1. occurrit, explicat: *consideres, inspicias at-*

tenta mente, quae agenda instant. Tum vero de hoc Nostri loco agens nescit, vnde ῥιπίζειν κατὰ σαυτὴν τὸ κακὸν et ἐξωθεῖν τῆς διανοίας de eadem dicatur, nam ῥιπίζειν potius *ventilando excitare* significare. Sic ἀνεγείρειν et ῥιπίζειν στάσιν coniungi apud Aristophanem Ran. 363. coll. Schol. ad eiusd. Eccles. 837. Tum forte ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξωθοῦσα τῆς διανοίας posse exponi: *Excute malum et expelle ex mente, ventilando dissipa, disventila, exstingue,* nam licet saepe videamus, *iactatas mota face crescere flammas,* etiam flando et mouendo quandoque easdem exstingui. — Quamquam vero haec Doruilii explicatio et mihi non satis placet, nolim tamen mea facere, quae Toupius in Ep. Critica (operum Lipsiae editorum Vol. II. p. 98.) more suo h. e. acerbe monet: *Interpretes nihil viderunt. confer Cl. Doruilium ad Charitonem, vbi de hoc loco agit, sed ita agit, ut nihil proficiat, quod in viro doctissimo dolendum.* — Cur vero, mi Toupi, non placuit meliora adferre? quod in tam seuero iudice dolendum. Nam ῥιπίζειν esse *ventilare*, non erat, quod nos doceres, et apud Nostrum καταῤῥιπίζειν hoc loco nostro occurrere falsum est. Fortasse igitur tmesin, vti Arnaldus, statuisti? Quod nollem factum!

Ego quidem alia alio tempore suspicatus sum v. c. κατὰ σαυτὴν (sponte) ῥύθμιζέ σε, vel κατὰ σεαυτὴν τρέπου, ῥίζηθεν ἐξωθοῦσα κ. τ. λ. vel ἐντρέπου τοὺς κατὰ σεαυτὴν, reuerere propinquos, parentes tuos. Iam vero optima videtur, quam Berglerus ex simillimo loco Lib. I. Ep. 28. proposuit, emendandi ratio: κατὰ σαυτὴν τρέπου. Sic Aristophanes, quod ipse Berglerus monuit in Acharn. v. 1018. κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου, [adde etiam Nubes v. 1266. et ibi Ernestium p. 47.] ad quem locum deinde in editione Aristophanis L. B. 1761. notam Kuesteri adscripsit: *Erat formula veteribus vsitata, qua significabant, se omen aliquod oblatum non accipere, sed respuere et auersari,* quae Kuesteri obseruatio tamen ad locum nostrum nihil valet illustrandum. Ego ita inter-

preter: *Collige te*, (komme wieder zu dir selbst, besinne dich des Bessern) *damnosamque lubidinem animo expelle*.

Haec scripseram, quum recordarer, adolescentem, quem puella nostra deperiret, teste Ep. praecedente, fuisse ὠσχοφόρον, ideoque *nobiliori genere ortum*. v. supra ad I, 4. Quid si igitur, ita cogitabam, κατὰ σαυτὴν τρέπου idem esset, quod κατὰ σαυτὸν ἔλα ap. Callimachum in Epigr. p. 272. Ern. et Plutarchum de educatione 19, 3. vbi itidem de delectu coniugis sermo est, et Heusingerus adposite Ouidii locum excitat: *Si qua voles apte nubere, nube pari?*

7. μελλήσας. Barber. μελήσας.

9. παραῤῥίψει. Idem liber παραῤῥίψειν, omisso σι. Nec aliter Allatius.

COMMENTARIVS.

1. μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ — ἐλλεβόρου δεῖ σοι. Vt Proeti filiae, quas secundum quosdam ex amore insanientes, Melampus ab hac insania elleboro nigro curauit, quod ab ipso, vt volunt, Melampodion dictum. Nota Prouerbia de Anticyris, quae geminae, et de elleboro. *Bergler*.

8. βορὰν παραῤῥίψωσι θηρίοις. Id quod Andromedae et Hesionae contigit, et aliis quibusdam in Comoedia veteri. *Bergler*.

Epistola III.

Εὔαγρος Φιλοθήρῳ.

Εὐαψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων· ἐγὼ δὲ τὴν σαγήνην ἁπλώσας ἠπόρουν ὅ, τι πράξαιμι. Ἔδοξεν οὖν Σισύφειόν τι μοι βουλευσαμένῳ βούλευμα, ἐλθεῖν παρὰ τὸν δανειστὴν Χρέμητα, καὶ ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντι τὸ σκάφος, λαβεῖν χρυσίνους τέσσαρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειε. καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο. Καὶ ὁ Χρέμης ὁ κατεσκληκὼς, ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, ὁ ταυρηδὸν πάντας ὑποβλέπων, ἴσως ἔρωτι τῆς ἀκάτου, χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς, ἀνεὶς τὰς ὄψεις, ὑπεμειδία πρός με, καὶ οἷος εἶναι ὑπουργεῖν πάντα ἔφασκεν. Εὐθὺς μὲν οὖν ἔκδηλος ἦν, οὕτως ἀθρόως τὸ σκυθρωπὸν λύσας, οὐκ ἀγαθόν τι διανοούμενος, ἀλλ' ὕπουλον ἔχων τὸ φιλάνθρωπον· ὡς δὲ ἐνστάντος τοῦ καιροῦ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπήτει, οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδούς. ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἠπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα, τὸν ἐχθρὰ πᾶσι φρονοῦντα Χρέμητα τὸν Φλοιέα, καὶ γὰρ ἕτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τοῦ σκάφους. Ἰδὼν οὖν, εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν, οἴκαδε ἀποτρέχω, καὶ τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περιαυχένιον ἐπεποιήκειν, ἀποσπάσας τοῦ τραχήλου, ὡς Πασέωνα τὸν τραπεζίτην ἐλθὼν, ἀπημπόλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα

σὺν αὐτοῖς τόκοις φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὤμοσα κατ' ἐμαυτοῦ, μήποτε ὑπομεῖναι παρά τινα τῶν ἐν πόλει δανειστῶν ἐλθεῖν, μήδ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. Ἄμεινον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν, ἢ ζῆν ὑποκείμενον δημοτικῷ καὶ φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἁπλώσας. Non ſatis facit hoc verbum. Ms. Caeſareus Lamberii ὑπλώσας. *Bergler*. Ἁπλοῦν eſt *extendere*, de *retibus*, et *velis navium* vſurpatum. Vide Cel. Schneiderum ad Anacreontem p. 118. et quos ibi laudat *Gronouium* Obſeruatt. Lib. IV. p. 747. Platner. *Geſnerum* ad Orphea p. 92. quibus adde Cl. *Ilgenium* ad Homeri Hymnos p. 329., Iſta vero ſignificatio vix locum hic habere videri poſſit ideo, quod paullo poſt ſequens καινουργῆσαι de damno retibus illato cogitare iubeat. Quo factum eſt, vt *Trillero* Obſeruatt. Crit. p. 112. in mentem venerit legere vel παλαιώσας, *quum vſu conſumſiſſem*, vel ἀπολέσας, quod ipſi, vti et mihi magis illo placet. Lubentius tamen acceſſerim *Arnaldo* in Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 287, qui quum Lib. I. Ep. 14. meminiſſet occurrere δίκτυον ἀποσχισθὲν, eamdem loco noſtro vocem reſtitui commode poſſe exiſtimavit. Verba eius adſcripſi, vt leuem maculam abſtergerem, *Certum eſt*, inquit, *piſcatorem hic queri rete ſuum lacerum et corruptum fuiſſe, idque deinde, poſtquam foenori aereperat pecuniam*, ſe refeciſſe *teſtatur*. Vltimum *refeciſſe* Arnaldus in verbis: καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο inueniſſe ſibi viſus eſt, quae tamen non ad refectionem verticuli, ſed ad conſilium foeneratorem adeundi referenda ſunt. — Nihil mutare ego volui. Piſcator extenderat, ſuſpenderatue retia, nec tamen addit, qualia ea inuenerit: ſciſſa fuiſſe ex

sequenti καινουργεῖν facile potest suppleri.

3. τι (μοι βουλευσαμένῳ.) Pro τι Berglerus ὅ, τι, Barberin. ὅτι. Neutrum placuit. — Loco βουλευσαμένῳ Barberin. βουλευομένῳ. Vulgata tamen melior.

5. χρυσίνους. Ita ex Vaticano [et Barberiniano] Bigotianus χρυσίους. *Bergler.* — Aliis duobus locis χρυσοῦς habet Noster I, 40. III, 8. sed χρυσίνους aeque recte.

7. ὑπάρξεις. Barberin. ὑπάρξειν.

9. ὑποβλέπων. Barberin. ἐπιβλέπων, quod quo minus melius illo putes, vetant, quae obseruauit Cel. Wyttenbachius Ep. Crit. p. 46.

11. τὸ ἀμειδές. Barberin. vitiose ἀμειδεῖς, vti paullo post pro ἔχων τὸ φιλάνθρωπον — ἔχοι τὸν φιλ.

17. εἰς ὥραν. Ita ex Vaticano, ex Caesareo Lambecii, et Bigotiano [et Barberin.] οὐδὲ εἰς ὥραν ἡμέραν ἐνδιδούς. Alterutrum redundat, Gloss. Eichst. ἡμέραν praefert.

18. ἀπιστάμην — καθήμενον. Haec omnia desunt in Cod. Barberin.

20. Φλοιέα. Ita Mss. quasi Φλοιεὺς a Φλοία. Meursius de populis h. v. verum pagi Attici nomen censet Φλυά, licet ipso adnotante apud Harpocrationem sit Φλυεία, et apud Suidam Φλυΐα, vnde esset Φλυϊεύς, in Accus. Φλυϊέα, quod vt proxime accedens apud Nostrum reponendum. Sic *Berglerus.* — Φλυεὺς firmat Inscriptione Sponius Itin. T. II. p. 478. ap. Gronou. Thes. Antt. Graec. Vol. IV. p. 818.

23. ἀλύσιον. rectius ἀλύσιον. v. Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. X. 39. in fine.

25. ὡς Πασίωνα. Ita ex Vaticano. Bigotianus [vti et Barberin.] ὥσας Πασείονα, sine dubio male. Videtur autem ortum ex ὡς εἰς, quorum posterius ad expositionem prioris ab aliquo adscriptum fuerat; deinde, vt fit, ab alio in contextum fuit receptum, ab alio inde ὥσας factum. Exstat autem εἰς adscriptum in margine ex Vaticano. *Bergler.* — De scriptura vocis Πασίωνα v. infra ad Ep. 38.

27. σὺν αὐτοῖς τόκοις. Gloss. Eichst. mauult αὐτοῖς τοῖς τόκοις (eiecto σύν.) — Fortasse recte v. supra ad Lib. I, Ep. 2. p. 22.

28. κατ' ἐμαυτοῦ. Ita ex Vaticano. Caesareus Lambecii et Bigotianus [et Barberin.] ὤμοσα κατ' ἐλώνας ἐμαυτοῦ. *Bergler*. Notari meretur, quae Glossatori Eichst. in mentem venit, emendatio: καταρώμενος.

30. κατασκλῆναι. Ex coniectura. Ms. Bigot. [et Barberin.] κατακληθῆναι. Ex Vaticano κατακλησθῆναι, vnde aliquis forte coniiceret κατακλυσθῆναι, *inundari*. Κατασκλῆναι confirmatur Ep. sequente, vbi ἀποσκλῆναι. Sed quid opus? sine dubio ad hunc locum respicit Eustathius p. 1508. l. 42. σκλαίναι· ὅθεν παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι τὸ κατασκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ. *Bergler*. — Cod. Doruil. κατασκληθῆναι Dorvilius tamen p. 625. accedit Berglero. v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Dial. Mort. T. II. Bip. p. 539. et Pierson ad Moerid. p. 50.

COMMENTARIVS.

1. εὐοψία. Occurrit haec vox et Lib. I. Ep. 1. *Bergler*.

3. Σισύφειον βούλευμα. Pindarus Olymp. XIII. v. 72. Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις. *Sisyphum quidem callentissimum artificiis*, vbi Schol. inter alia: συνετώτατον βουλαῖς, ἢ γνώμαις. De prouerbio Σισύφου μηχαναὶ ex Aristophanis Acharnensibus v. 390. egerunt Erasmus et Hadr. Iunius. Talia autem Ὀδύσσειον βούλευμα supra Lib. I. Ep. 23. et mox Ep. sequ. βούλευμα Παλαμήδειον. *Bergler*.

8. κατεσκληκώς. Lucianus in Somnio §. 29. T. VI. Bip. p. 335. ὠχρὸς δ' ἐστιν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή. cf. eumdem in Hermotimo §. 2. T. IV. Bip. p. 3. W.

13. ἀθρόως. h. l. celeriter. Sic et infra Ep. 50. cf. Abresch Lectiones Aristaenet. p. 73. et Perizon. ad Aelian. V. H. I, 4. W.

15. ὕπουλον. De hoc et aliis eiusmodi vocabulis ὑπόχαλκος — κίβδηλος — ὑπόξυλος — ὕφαλος — πα-

ῥάσημος vide Piersonum ad Herodianum Grammat. p. 447. W.

16. *ἀπῄτει.* Ἀπαιτεῖν omnino *repetere, quod iure debetur*, ideoque *pecuniam aliis creditam*. Sic apud Phalar. Ep. 65. bis *οἱ ἀπαιτούμενοι*, qui de nomine expediendo adpellantur. W.

18. *Διομήτιδι πύλῃ.* Meursius in Athenis Atticis in fine, vbi portas Athenarum enumerat, ex Hesychio in *Δημιάσι* adducit vnius nomen, quod in Dat. plur. scribitur *Διομῆσι* ibi apud Hesychium, vbi forte *Διομῆσι* scribendum, vel potius monstrante nunc Alciphrone *Διομήτισι*. *Bergler.* — Infra Ep. 51. est *Διομήδους πύλη*.

19. *τὴν καμπύλην.* Notum est subaudiri *βακτηρίαν*. Erat autem gestamen foeneratorum. Demosthenes aduersus Pantaenetum: *μισοῦσί φησιν Ἀθηναῖοι τοὺς δανείζοντας. Νικόβουλος δ᾽ ἐπίφθονός ἐστι, καὶ ταχέως βαδίζει, καὶ μέγα φθέγγεται, καὶ βακτηρίαν φορεῖ.* *Bergler.*

26. *ἀπημπόλησα.* Eadem vox est infra Ep. 46. de qua vide Reitzium ad Luciani Toxarin §. 28. T. VI. Bip. p. 448. W.

27. *Φέρων ἀπέδωκα.* Interpres male vertit: *detuli ac reddidi*, quod recte monet Gloss. Eichstad. (Barthius Portens.) esse potius *μετὰ σπουδῆς καὶ ὁρμῆς ἀπέδωκα*. v. Perizonium ad Aelian. V. H. VIII, 14. et quem non? W.

29. *Φθάνοιμι κατασκλῆναι.* Alias fere τῷ *φθάνω* Participia iunguntur, sed Infinitiuum ibidem inuenies infra Ep. 41. cf. Reitzium ad Lucian. T. IX. p. 360.

Epistola IV.

Τρεχέδειπνος Λοπαδεκθάμβῳ.

Ὁ γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ἕκτην· ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος. Εἶεν, ὥρα σοι βουλεύματος Λοπαδέκθαμβε, μᾶλλον δὲ μοχλοῦ καὶ καλωδίου ἀπάγξασθαι. Εἰ γὰρ καὶ ὅλην καταβαλοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ πικρὸν τοῦτο ὡρολόγιον ἀνέχουσαν, ἢ τὸν γνώμονα τρέψαμεν ἐκεῖσε νεύειν, οὗ τάχιον δυνήσεται τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔσται τὸ βούλευμα Παλαμήδειον. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὗος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Θεοχάρης δὲ οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν στιβάδα, πρὶν αὐτῷ τὸν οἰκεῖον δραμόντα φράσαι τὴν ἕκτην ἑστάναι. Δεῖ οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν Θεοχάρους εὐταξίαν δυνήσεται. Τραφεὶς γὰρ ὑπὸ παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ οὐδὲν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' οἷά τις Λάχης ἢ Ἀπολη̄ξίας αὐστηρός ἐστι τοῖς τρόποις, καὶ οὐκ ἐπιτρέπει τῇ γαστρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἢ ἐκείνης τοῦ πίμπλασθαι. Ἔρρωσο.

[Codex Barberinianus nouo hic titulo incipit: Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαὶ παρασίτων.] Hanc epiſtolam, vt alii iam indicarunt, edidit Lambecius in Prodomo Gelliano, vnde poſtea recuſa in Gellio Gronouiano, Graece tantum. *Bergler.*

ADNOTATIO CRITICA.

Inscr. Λοπαδεκθάμβῳ. Vulgata Λοπαδεχθάμβῳ. Reinesius in suo exemplari Prodromi Gelliani (quod tum, quum Berglerus Alciphronem ederet, possedit Boernerus Lips. Theologus) adscripsit in margine: malim Λοπαδεκθάμβῳ, nempe quia ἐκθαμβὴς dicitur, vt alia. Nihil tamen mutauerim, etsi non aliunde composita sit vox. *Bergler.* Ego vero sic dare non haesitaui. W. — Vnus ex Glossatt. Eichstad. adscripsit: *Idem mihi quoque in mentem venerat* ἀλλά με αἰθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε. *Aristophanes Pluto* v. 673. *Forte tamen in nominibus propriis vel fictis a consuetudine recessum, cum* ϑ. *sit aspirata.*

2. ἀποσκλῆναι. Clariss. Kuesterus, qui Ms. Bigotianum mecum benigne communicauit, in margine adnotauit, hunc locum adduci ab Eustathio p. 1295. lin. 39. τὸ μέν τοι παρὰ Ἀλκίφρονι, ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ etc. *Bergler.* v. Ep. praeced.

3. ὥρα σοι. Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 287. malit τοι, non enim Lopadecthambo adeo aliquid excogitandum fuisse, quam Trechedipno. Sed nil mutandum. Sic saepe redundant μοὶ, σοὶ, et hac ipsa Ep. ἐγώ σοι. αὖος etc.

4. ἀπάγξασθαι. Cel. *Herelius* in Animaduersion. crit. miscellis ita: „Opus esse „dicit Trechedipnus consilio, „quanam potissimum ratione „prandium accelerare patroni, „et stomachum latrantem pla„care queat; mox ipse stro„pham facetam, ex fabula, „nisi admodum fallor, quadam „deperdita sumtam in medium „profert. Cur nunc inter ista „suspendii mentionem, quasi „rebus desperatis omnibus, fa„ciat? Non est sermo, nisi „de euertenda columna, ho„rologium sustineate, quod „confirmant sequentia: δεῖ „οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι „καὶ παραλογήσασθαι τὴν „Θεοχάρους εὐταξίαν δυ„νήσεται, iamque certus, quid „agat, apta homo noster in„strumenta, vectim restimque „circumspicit. Quapropter

„procul hinc facessat ἀπάγξασθαι illud, a sciolo intrusum, infesto parasitorum auiditati, atque ideo iram pectore conceptam, oblata hac opportunitate, expromere gestiente. Eumdem virum bonum credibile est stulte interpolasse Ep. 7. vbi parasitus alius miseris modis in conuiuio ad vitae vsque periculum vexatus exclamat: οἷα γὰρ, οἷα (πάσχει τὰ δίκαια) λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με. Rectissime enim Berglerus vncis inclusa, vt spuria et ab osore aliquo parasitorum addita, reiicit, quem adeo labem istam similem non animaduertisse multum miror.“ Hactenus Cl. Herelius. Ruhnkenio tamen in literis ad eumdem datis in ἀπάγξασθαι latere nomen instrumenti videtur. Vtri horum doctissim. Virorum accedam, dubius haereo, ita vtriusque sagacitas placet. Nec tamen omittere debeo, quod Codex Barberin. particulam negandi οὐ ante καλωδίου habeat, ex qua si quis extundere aliquid, quod operae pretium sit, vel velit vel possit, eum profecto mecum omnes laudabunt.

5. πικρόν. Ita scripsisse Alciphronem nolim praestare. Quum vero Codices nil mutent, Barberinianus etiam haud aliter exhibeat, seruari possit, si cum Berglero vertas *molestissimum*. Haud ineptum tamen fortasse μιαρόν. Sic Ep. 6. μιαρὰ γαστήρ. Ep. 10. μιαρὸς ἀλεκτρυών. W.

7. ἐκεῖσε — οὗ. Ita Mss. editiones contra huius epistolae impressae [it. Cod. Barberin.] οὐ habent pro οὗ, cum maximo damno sententiae, *Bergler*.

9. Θεοχάρης. In Prodromo Gelliano editum Θεόχαρις, sicut et ex Vaticano [cui consentit Barberin.] habemus. In Gellio Gronoviano Θεοχάρης, sine dubio recte, vt mox adparet ex [αὐτῷ — τραφεὶς et] Θεοχάρους. *Bergler*.

17. ἐστὶ (post αὐστηρὸς) pro quo Cod. Barberin. exhibet μέν.

18. ἐκείνης. Ita recte ex Vaticano. Editiones [et Barberin.] ἐκεῖνος, nullo sensu. *Bergler*.

18. τοῦ πίμπλασθαι. Forte ἐμπίμπλασθαι sine articulo, aut τοὐμπίμπλα-

σθαι, pro τὸ ἐμπίμπλασθαι. *Bergler.* Cod Barberin. habet του sine circumflexo. Ego pro τινός?

COMMENTARIVS.

Inscr. Τρεχέδειπνος. Aptum Parasito nomen. Athenaeus Lib. VI. p. 242. adpellatiue Ἄλεξις τρεχεδείπνους καταλέγων φησίν; deinde locum subiicit Alexidis in quo parasiti nominatim enumerantur. Contrarium κωλυσίδειπνος, vt est apud Plutarchum Sympos. VIII. c. 6. initio, quamvis deinde quidam ibi in eumdem fere sensum torquere conetur τρεχέδειπνον. *Bergler.* Occurrit etiam apud Iuuenalem Sat. III. v. 67. vbi vide Interpretes.

1. ὁ γνώμων — σκιάζει τὴν ἕκτην. Lucianus in Lexiphane §. 4. T. V. Bip. p. 182. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον. *Gnomon medium horologium inumbrat.* Eadem hora, tempus ineundi conuiuii. *Bergler.*

2. εἶεν. Moeris p. 138. Εἶεν. Ἀττικῶς. Ἄγε δή. Ἑλληνικῶς. cf. Timaeum et ibi Ruhnkenium p. 94. et Phalar. Ep. 2. p. 6. Lennep.

5. κίονα. Columnis imposita fuisse solaria, ex hoc Nostri loco probat Martini (*von den Sonnenuhren der Alten.* S. 53. 61. 123.)

8. βούλευμα Παλαμήδειον. Prouerbialiter. Eupolis Comicus apud Athenaeum p. 17. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. Sic Aristophanes, huius in multis imitator, prouerbialiter Palamedem vocat eum, qui sapienter quiddam excogitauerat, in Ranis v. 1499. Εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σωφοτάτη φύσις, quemadmodum alias Thaletis nomen solet vsurpari. Sed aptissimum est Palamedis nomen, quod etiam ex etymologia talem significat, qualis ipse fuit. Nam cum esset sapientissimus et ingeniosissimus Heroum, *inuentor* exstitit multarum rerum ad vitae commoditatem et iucunditatem. De eius inuentis praecipue videndus scholiastes Euripidis ad Orestem v. 416. vbi de eius fratre Oeace.

In illis numerantur astrologia et mensurae; quidam et tempora ab illo inuenta dixerunt, referente Eustathio p. 228. lin. 1. vbi cum sine dubio temporis mensura et diuisio intelligi debeat, eoque et horae pertineant, lepide sane Palamedeum consilium hic vocaretur, quo horae non ordinantur, sed turbantur, si Palamedes etiam horologia excogitauit. Sed illa temporum inuentio perperam ibi, vt puto, colligitur. Scribit inter alia, post talorum et aleae mentionem: *τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρήσεως τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν.* Deinde adfert eius quatuor versus, in quibus et haec: — *χρόνου τε διατριβὰς σωφοτάτας Ἐφεῦρε* — quae illam *χρόνου εὕρεσιν* debent significare, quod nulla ratione fieri potest; nam *χρόνου διατριβὴ* nihil aliud est, nisi in quo vel per quod tempus teritur et transmittitur, ne longum videatur, cum aliquid agitur temporis fallendi gratia, vt fit in eiusmodi ludicris. *Bergler.*

9. *αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. αὔην καὶ ξηρὰν ὕλην* iungit Plato de Legibus VI. T. VIII. Bip. p. 270. *ὠχρὸς καὶ αὐχμηρὸς* Lucianus in Cataplo §. 17. T. III. Bip. p. 197. *λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν* ipse Noster Lib. I. Ep. 25.

11. *οἰκεῖον* pro *οἰκέτην*. Gloss. Eichst.

13. *παραλογίσασθαι.* h. l. facere, vt aberret in computando tempore.

Epistola V.

Ἐκτοδιώκτης Μανδιλοκολάπτῃ.

Χθὲς δείλης ὀψίας Γοργίας ὁ Ἐτεοβρυδάτης συμβαλών μοι κατὰ τύχην χρηστῶς ἠσπάσατο καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ' αὐτόν. Καὶ μικρὰ προςπαίξας, ἴθι, πρὸς Διὸς, εἶπεν, ὦ βέλτιστε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἧκε, Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἑταίραν ἄγων· ἔστι δέ μοι συνήθης ἐπιεικῶς, καὶ μένει πάντως, ὡς οὐκ ἀγνοεῖς, μικρὸν ἄποθεν τοῦ λεωκορίου. Δεῖπνον δὲ ἡμῖν ηὐτρέπισται γεννικὸν; ἰχθύες τεμαχῖται, καὶ σταμνία τοῦ Μενδησίου, νέκταρος εἴποι τις ἂν, πεπληρωμένα. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ᾤχετο· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμὼν, καὶ φράσας, παρ' ὅτου καλεῖτο, ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν· ἀγνώμονος γὰρ, ὡς ἔοικε, πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου, καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις, τὴν ὀργὴν ἔναυλον ἐγκειμένην ἔχουσα, πλήρη τὴν κακάβην ἀνασπάσασα τῶν χυτροπόδων, ἐδέησέ μου κατὰ τοῦ βρέχματος καταχέοντος τοῦ ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα, παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. Οὕτως ἡμεῖς ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τοὺς προπηλακισμοὺς ὑπομένομεν.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐκτοδιώκτης, Cod. Barberin. Ἐκδοδιώκτης.

Μανδιλοκολάπτῃ. Vnus e Glossatt. Eichst. Μανδαλιο-

κολάπτη vel Μαντιλοκλέπτη; alter Μανιδοκολάπτη, vel Σκανδικοκολάπτη, vterque tamen lituram fecit.

2. χρηστῶς. Cod. Barberin. χρηστῷ. male.

4. ἴθι. Idem liber ἤθη. et hoc praue.

5. ἧκε. In MStis nostris [vti in Barberin.] est ἧκεν cum ν ἐφελκυστικῷ ob sequentem vocalem. Male omnino, quum sententia non nisi *Imperatiuum* admittat, cui non solet ν subiungi. *Bergler.*

7. πάντως. Gloss. Eichst. μένει, ὥς που καὶ αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖς, aut saltem ὡς πάντως οὐκ ἀγνοεῖς.

8. λεωκορίου. Vulgata νεωκορίου. [Barberin. νεΟκορίου]. Leocorion locus est Athenis, non ignotus. *Bergler.* v. Commentarium.

8. δεῖπνον δέ. Hoc δὲ inserui ex Cod. Barberin. quod melius adest. Idem habet ηὐτρέπιστο. pro ηὐτρέπισται.

9. τεμαχῖται. Vulgata τεμμαχῖται. Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 287. rectius cum etymologicis scriptoribus scribi obseruat τεμαχῖται, esse enim a. τέμνειν. v. etiam Interpretes ad Thom. Mag. p. 839.

10. Μενδησίου. Berglerus haec adnotat: Μενδήσιος est a Μένδης, Aegypti vrbe. Sed quamuis Hellanicus apud Athenaeum Lib. I. extremo in Aegypti vrbe Plinthina dicat primo inuentam fuisse vitem, et, propter Osirim Aegyptiorum Deum, quem Bacchum plerique putant, verisimile videatur in Aegypto primum inuentam, negat tamen Herodotus Lib. II. c. 77. in Aegypto dari vitem, et Lib. III. c. 6. ex Graecia et Phoenicia illuc vinum importari dicit. Quare potius hic *Mendaeum* vinum intellexerim, cuius apud Athenaeum Lib. I. p. 29. Cratinus et Hermippus meminere, nec non Menander apud eumdem Lib. VIII. p. 364. nempe a Mende Thraciae vrbe. Stephanus Byz. Μένδη, πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος οἶνος. Interim tamen Iulio Polluci Lib. XXVII. Segm. 15. p. 573. tamquam diuersa vina commemorantur Μενδαῖος, Μενδήσιος. Hactenus *Berglerus.* Etsi vero Herodotus vitem in Aegypto nasci sine caussa negauerit, (vide quos laudat

Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 147. et ad illum Herodoti locum Wesselingius, et ad Xenoph. Ephes. Tib. Hemsterhusius Misc. Obseruatt. Vol. VI. p. 295.) tamen, quum σταμνία vasorum, quibus Thraciae vina conderentur, propria fuisse videantur ex eo, quod Hesychius v. σταμνίον, vbi praeter Thasium etiam Mendaei mentio fit, attulit, parum aberat, quin Berglero accederem. Quamquam vero in hoc aliquid nouare religioni duxi, aliam tamen loco opem ferre non dubitaui, qua nitorem ei natiuum restitui posse putarem. Praeeunte igitur Cod. Barberin. post Μενδησίου. incisum posui, quo fit, vt verba εἴποι τις ἄν, quae in vulgata interpunctione non satis recte posita viderentur, nunc optime quadrent. Εἴποις ἄν. eodem sensu v. infra Ep. 10.

13. περιπεσεῖν. Pro quo solus Lambecianus habet περιβαλεῖν. — ibid. πειρασθεῖσα. Bigotianus παραθεῖσα male. *Bergler.*

15. ἄναυλον ἐγκειμένην. Posteriorem vocem nil nisi explicationem prioris esse, iam antea suspicatus eram, quam Arnaldum Misc. Obseru. T. V. p. 287. liceret inspicere. At vero eidem deinde aliud magis adrisit commentum: vtrumque vocabulum seruandum censet, sed pro priori ἄναυλον leui mutatione legendum ἄνουλον (ab οὐλή, cicatrix) *adapertum vlcus*, quod *cicatricem non traxerit.* Quum vero parasitus meretricis ὀργὴν ἄνουλον adpellet, indicare eius iram nondum deferbuisse, sed altum vulnus animo, adolescentis auaritia exulcerato, inhaerere. Sed ista emendatio iis adnumeranda esse videtur, quae inde oriri solent, si quando vox quaedam, rarior praesertim, ex recenti lectione animo obuersetur, quam igitur primo cuique loco, in quo similitudo quaedam est, adaptare solemus. Rectius igitur h. l. Glossema statuendum sit, quod et vni e Gloss. Eichst. placet, alteri non item, ad Hesychium prouocanti. Ceterum de voce ἄναυλος v. Thomam Mag. et eius interpretes. Ruhnkenium ad Timaeum p. 100. ed. poster. et Wernsdorfium ad Himerium p. 186.

18. εἰ μὴ φθάσαις — κίνδυνον. Bigotianus: παρὰ

βραχὺ et φυγὼν non habet, truncata non tam sententia, quam elegantissima phrasi, quae et in Vaticano violatur praua distinctione, sic; εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα παρὰ βραχὺ, φυγὼν τὸν κίνδυνον. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. Ἐτεοβουτάδης. Nobilis familia Athenis Ἐτεοβουτάδαι. Harpocratio. Suidas. Vide et Meursium de populis Atticae in Βούτεια. Βουτάδαι. *Bergler.*

2. συμβαλών μοι — κατεμέμφετο. Aristophanes in Auibus v. 136. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται. *Bergler.*

2. ἠσπάσατο, καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι. Plato de Rep. Lib. I. sub initium: εὐθὺς οὖν με ἰδὼν ὁ Κέφαλος ἠσπάζετό τε καὶ εἶπεν· ὦ Σώκρατες, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρῆν μέν τοι. *Bergler.*

4. ἴθι πρὸς Διὸς — καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἧκε. Aristophanes in Auibus v. 129. πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου Ὅπως παρέσῃ μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία, Λουσάμενα πρῴ. Inuitatio ad coenam. *Bergler.*

5. λουσάμενος ἧκε. Aristophanes in Lysistrata v. 1064. vbi itidem inuitatio ad coenam; ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. πρῳὶ δὲ χρὴ τοῦτο δρᾶν λελουμένους αὐτοὺς καὶ τὰ παιδία. *Bergler.*

6. συνήθης ἐπιεικῶς. Idem est infra Ep. 70. W.

8. λεωκορίου. Hesychius: τῶν Λεὼ θυγατέρων μνημεῖον, τὸ καλούμενον Λεωκόριον, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ. Photii Lex. Ms. Λεωκόριον. ἱερὸν Ἀθήνησι. τοῦ δὲ Λεὼ θυγατέρες ἐγένοντο τρεῖς, Φασιθέα, Θεόπη, Εὐβούλη, αἱ παρθένοι ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐσφαγιάσθησαν κατὰ χρόνον ἑκόντας τοῦ πατρὸς ἐπιδόντος. ὁ δὲ Λεὼς υἱὸς ἦν Ὀρφέως, ἧ ἐπώνυμος καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή. W.

9. γεννικόν. Sic recte non γενικόν. Hesychius: γεννικῶς. ἰσχυρῶς, γενναίως. W.

13. ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν. Notandus verbi ἐδέησα talis vsus. Alias frequens μικροῦ, ὀλίγου, et μικρὸν, ὀλίγον ἐδέησα. *Bergler.*

16. κακάβην. Moeris p. 206. Κακκάβη. Ἀττικῶς. Κάκκαβος. Ἑλληνικῶς. cf. et Eustathium p. 1390. et Gesnerum Thes. v. Cacabus. W.

21. προπηλακισμός. Est apud Phalaridem Ep. 68. Saepius occurrit apud Dionem Cassium. v. Ind. Reimari. Vnde dictum, vide apud Valkenarium Animadu. ad Ammonium p. 44. W.

Epistola VI.

Ἀρτεπίθυμος Κνισοζώμῳ.

Ἀγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με οὐ μετὰ μακρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. οὔτε γὰρ ῥαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν, καὶ τὴν ἄλλην παροινίαν τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἐρανιστῶν, οὔτε τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδδηφάγου γαστρὸς κρατεῖν· ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ, καὶ οὐ πρὸς κόρον μόνον, ἀλλ᾽ εἰς τρυφήν· τὸ πρόσωπον δὲ τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος. Ἰοὺ, ἰοὺ τῶν κακῶν, οἷα ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἡ παμφάγος αὕτη καὶ παμβορωτάτη γαστήρ. Ἔκρινα οὖν πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας ἀποπτύσαι τὸ ζῆν, ὀδυνηροῦ βίου κρείττω τὸν καθ᾽ ἡδονὴν θάνατον ἡγησάμενος.

ADNOTATIO CRITICA.

'Αρτεπίθυμος. Ita ex Vaticano [et Barberin.] Bigotianus 'Αρτεμίδωρος, nimis ſerium nomen pro Paraſito. Vulgatum eſt ioculare, qualia ceterorum omnium apud Noſtrum. *Bergler.*

Κνισοζώμῳ. Gloſſ. Eichſtad. Κνισσόζῳ. Κνισσόζεος, id eſt, ὀσφραντὴς τῆς κνίσσης. Argute!

1. οὐ μετὰ μακρόν. Berglerus ediderat: οὐ μετὰ μικρὸν, vncis tamen τῷ οὐ incluſo. Cod. Barberin. illud οὐ et μικρὸν etiam exhibet. Quum autem veriſimilius ſit, literulam vnam mutatam, quam voculam eiectam eſſe, malui accedere *Irmiſco*, qui in Corollariis Diſſ. ſaepius laudatae adnexis legi iubet μακρὸν, vel μακρὰν, quorum prius placet etiam *Medebachio* Amoenit. literar. p. 24. et Gloſſ. Eichſtad. cf. et Doruilium ad Chariton. p. 419. Saepius ita Noſter v. infra Ep. 15. vbi v. Berglerum et Ep. 49. — Cenſor tamen Medebachii in Biblioth. philol. Goettingenſi (Mutzenbecheriana) Vol. I. P. 3. p. 67. monet, μετὰ μικρὸν hoc ſenſu ſibi non occurriſſe, et apud Alciphronem eſt vbique εἰς.

4. ἀπουλλυμένων. Haec eſt marginalis ſcriptura ex Vaticano, ſine dubio ex meliori Codice excerpta, vt alia in eodem marginalia, et interlinearia. In contextu eſt ἀπολλυμένων, ſicut et in Caeſ. Lambecii ac Bigotiano [Barberin. ἀπολλυνομένων]. Notum autem in hac imprecationis formula non in *praeſenti* hoc verbum, ſed in *futuro* vſurpari. *Bergler*, quem et vide ad Lib. I. Ep. 37.

6. τρυφήν. Cod. Barberin τροφήν. male.

8. τὸν ἕτερον. Idem liber ἑτέροιν, et hoc vitioſe.

9. συσταλῆναι. Gloſſ. Eichſtad. συσκλῆναι. ſine dubio melius vulgato.

13. κρείττω. Cod. Barberin. κρείττονα.

COMMENTARIVS.

1. Ἀγχόνης μοι δεῖ. Piersonus Verisimil. p. 140. ex Euripidis Fragmentis adfert: Δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πέτρων ῥίπτειν ἄπο, nec oblitus est huius nostri loci, in quo tamen μετὰ μικρὸν cum Bergleto retinet.

2. οὔτε γὰρ τὰ ῥαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν. Apud Terentium in Eunucho Act. II. Sc. 2. qui Parasitum se negat agere posse: *At ego infelix neque ridiculus esse, neque plagas pati possum.* Sane tales sunt inepti ad artem parasiticam. Plautus in Captiuis Act. I. Sc. 1. v. 20. *Nisi qui colaphos perpeti potest parasitus, frangique aullas in caput, ille vel mendicatum eat.* Nam veri Parasiti *plagipatidae* sunt, et *duri Capitones* apud eumdem, et *incudes*; vt ille Aristophontis Comici parasitus ὑπομένειν πληγὰς, ἄκμων, καὶ κονδύλους, *ad tolerandas plagas et pugnos incus*, apud Athenaeum Lib. VI. p. 238. *Bergler.*

3. παροινίαν. Petulantia ex nimio vini vsu orta, deinde, vt recte obseruat Lennepius ad Phalar. p. 45. apud citerioris aetatis scriptores saepe perinde atque ὕβρις. Est apud Nostrum infra Ep. 46. 51. 71. — Παροινεῖν habet Dionys. Halicarn. de admiranda vi dicendi in Demosthene T. VI. Reisk. p. 987 et 989. v. et Interpretes ad Thomam Mag. p. 639.

4. ἐρανιστῶν, qui de symbolis coenant. *Bergler.* v. Casaub. ad Theophr. p. 168. et Cel. Wolfium ad Platon. Sympos. p. 17.

4. τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδδηφάγου γαστρός. Ventri maledicere ab Homero didicerunt, vt alia pleraque siue seria siue iocosa. Odyss. P. v. 470. cum Antinous, vnus procorum, in conuiuio Vlyssem adhuc ignotum et mendicum iactu scabelli percussisset, iste indignabundus dicit:

Οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος,
Ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι
Βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇσ' οἴεσσιν·

Αὐτὰρ ἐμ' Ἀντίνοος βάλε γάστερος ἕνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.

et Odyſſ. Σ. v. 52. vbi idem Vlyſſes cum Iro depugnaturus, quamuis in praemium victoriae propoſito ventriculo, ſanguine et aruina farcto, atque iam feruente, tergiuerſatur.

Ὦ φίλοι, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρήμενον· ἀλλά μὲ γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

Hinc Diphilus Comicus in Paraſito inter alia conuitia τὴν γαστέρα dicit θεοῖς ἐχθρὰν, apud Athenaeum Lib. X. p. 422. et Alexis Comicus ibidem ſatis facete: *Si quis demat homini ventrem, nullas iniurias, nullas ignominias ei amplius obventuras.* *Bergler.* Ἀδδηφαγεῖν eſt etiam apud Noſtrum Lib. I. Ep. 21.

5. ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ. Odyſſ. H. v. 216. Vlyſſes:

Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Ἔπλετο. ἥτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ.

mox v. 219.

— — ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πίνεμεν· ἐκ δέ με πάντων
Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.

Bergler.

EPISTOLA VII.

Ἑτοιμόκορος Ζωμεκπνέοντι.

Ἰαταταιὰξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα, ἢ τίς δαίμων; ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐῤῥύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. Εἰ μὴ γὰρ ἀναζεύξαντά με τοῦ συμποσίου κατά τινα ἀγαθὴν τύχην Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε; καὶ ἀπερᾶν ἀπηνάγκασεν, ἔπειτα διατεμὼν φλέβα, ῥυῆναι τὰ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθήτῳ με τῷ θανάτῳ διαφθαρέντα ἀπολωλέναι. Οἷα γὰρ, οἷα (πάσχει τὰ δίκαια) λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν, καὶ πλείονα ἢ κατὰ τὸ κῦτος τῆς γαστρὸς ἐσθίειν ἀναγκάζοντες. Ὁ μὲν γὰρ ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον, ἀλλὰ νάπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος ἐργασάμενος, καθάπερ εἰς πίθον ἐνέχει, ἅτινα, λέβητας, πιθάκνας, ἀμίδας ἐμημεκὼς ἀπεπλήρωσα· ὥστε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν, ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησε τοσοῦτος ὁ τῶν βρωμάτων φορυτός. Ἀλλ' ἐπειδὴ θεοὶ σωτῆρες καὶ ἀλεξίκακοι προύπτου με κινδύνου φανερῶς ἐξείλοντο, ἐπ' ἐργασίαν τρέψομαι, καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μετατιθείς. Ἄμεινον γὰρ

ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπολαύοντα καὶ Φασιανῶν ὀρνίθων, τὸν ἄδηλον ὁσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ζωμεκπνέοντι. Cod. Barberin. Ζωμοεκπνέοντι.

1. Ἰατταταιάξ. rectius fortasse Ἰατατταιάξ vide Thomam Magistrum p. 463. f. et ibi Interpretes. Hesychius Ἰατταιὰξ (mendose) exponit per φεῦ.

2. ἐῤῥύσατο. Cod. Barberin. vno ρ. ἐρύσατο.

3. ἀκαιρῆ. Gloss. Eichstad. maauult ἀκαιρεί.

5. αὐτονεκρόν. Barberin. αὐτὸν νεκρόν.

6. ἕνα τῶν κάτω. Vt haec cohaereant, post θεασάμενος inserendum καὶ, aut, quod malo, nouissima ἕνα τῶν κάτω, vtpote quae e margine in textum videntur irrupisse, eradenda sunt. Sic *Arnaldus* Misc. Obseru. T. V. p. 288. — Ego vero τὸν ἕνα τῶν κάτω h. l. nolim expungi, quum in narrandis periculis verbosiores esse soleamus.

6. μαθηταῖς ἐπιτάττων Φοράδην ἀνελὼν ἤγαγεν. Ita omnes tres Msti. Mihi tamen locus non videtur sanus. Puto, τοῖς μαθηταῖς ἐπΕταττΕν ἀνελΕΙν, ΚΑΙ φοράδην ἤγαγον, vt verti. *Bergler*. Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 288. hanc a Berglero adlatam medicinam non reiicit, sed leuiori cum mutatione sententiam restitui posse existimat, si solum ἀνελὼν mutes in ἀνελεῖν, hoc sensu: *A discipulis iussu suo sublatum domum suam deduxit*. Vulgatam tamen tuetur Reitzius ad Luciani Toxarin T. VI. Bip. p. 425. vbi, qui Berglerum, Arnaldumque vel maxime videtur offendisse, plurium Participiorum sine copula concursus, pluribus, Alciphronisque ipsius exemplis (I, 4. παθοῦσα — ἀπολιποῦσα. III, 43. ξυράμενοι — λουσάμενοι — ἀφέντες) defenditur.

11. πάσχει τὰ δίκαια. Quae hic tamquam separanda a ceteris notaui, ex margine esse arbitror, addita ab aliquo osore parasitorum, qui iudicauerit *digna pati* edacissimum hominem. Videtur autem et hic deesse articulus ante λακκόπλουτοι, propter antecedens οἷα omissum. (v. supra Cel. Herelium ad Ep. 4.) Vnus ex Gloss. Eichstad. adscripsit: οἷα πάσχειν οἱ Νικίαι, οἱ λακκόπλουτοι. Felicius εὐστοχώτατος Fr. Iacobs in Exercitatt. criticis in scriptores veteres (1796.) p. 11. cui corrigendum fortasse videtur: οἷα γάρ, οἷα κοὐκ ἀνάσχετα κακὰ οἱ λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, quae fortasse deriuauerit auctor ex Xenarcho apud Athenaeum Lib. XIII. p. 569. A. —— δεινά, δεινά, κοὐκ ἀνάσχετα Ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι. Euripides in Ione v. 636. κεῖνο δ' οὐκ ἀνάσχετον.

12. ἄλλοθεν. Cod. Barberin. ἄλλοτε.

14. ἀλλᾶντα. Idem liber ἀλᾶντα. vitiose.

15. κόπαιον. Ita Meti omnes, vnus κοπαῖον. Philoxeni glossae: κόπεον, *frustum*. Aliquis putasset κόπανον legendum. Considerandum, an similiter ἄρτος τρισκοπάνιστος, et τετράτρυφος, ὀκτάβλωμος. *Bergler.* Gloss. Eichstad. πόπανον.

17. ἐργασάμενος. Bigotianus minus recte ἐργαζόμενος. *Bergler.*

18. πιθάκνας. Lucianus in Timone §. 45. T. I. Bip. p. 114. vbi itidem de parasito: πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς. Ceterum Cod. Barberin. habet πιθάκια, vti et apud Nostrum infra Ep. 15. vbi v. Bergleri notam. Vulgata tamen etiam recte habet. v. Hesychium et eius interpretes.

20. ἐχώρησα — φορυτός. Ita omnes tres Mss, [et Barberin.] sine dubio omnes ex Codice aliquo male interpolato. Ego verti, quasi esset: τίνα τρόπον ἐχώρησΑ τοσοῦτον βρωμάτων φορυτὸΝ, *quomodo capere potuerim tantam ciborum colluuiem*, nec aliter legendum esse censeo. *Bergler.* — Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 288. breuius iusto defungitur, qui tantum Acesilai medici stuporem Alciphronis esse putat, reliqua aliquem para-

siti ingluuiem miratum adscripsisse, insipida enim, praesertim illud ποῦ καὶ τίνα τρόπον esse, et caudam trahere. Non credo. An, quod ego posui, τοσοῦτοΣ — Φυρυτὸς locum habere possit, videant alii.

24. Πειραιεῖ. Gloss. Eichstad. Πειραιάδε. Sine dubio rectius.

25. μετατιθεὶς. Cod. Barberin. μεταθεὶς.

26. ἐπὶ θύμοις. Mss. coniunctim [etiam Barberin.] ἐπιθύμοις. Male. Ἐπὶ hic, vt in sacra scriptura [Matth. IV. 4. ad quem locum Rhoerius in Feriis Dauentr. p. 86. Berglerum, laudatum tamen, exscripsit.] οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, cui simile apud Platonem: οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι, ἐθέλειν ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν, in Alcibiade I. sub initium. Synesius Ep. 148. ἀριστῶμεν ἐπ' ἀλφίτοις. Thymo autem vesci solitos Athenienses tenuiores adparet vel ex Aristophanis Pluto v. 253. [vbi Cod. Dorvil. tale praebet huius vocis interpretamentum: Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν. cf. v. 628.] *Bergler.*

26. ἄδηλον. Cod. Barberin. ἄξιον. haud recte, nam ἤδηλον oppositum antecedenti ὁμολογουμένην.

COMMENTARIVS.

3. παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. ad plures abire, mori. v. inprimis Kuesterum ad Aristophanis Ecclesiaz. v. 1065. W.

5. ἡμιθνῆτα. ἡμιθνὴς inueni etiam apud Dionys. Halicarn. Lib. III, 20. IV, 4. ἡμιθανεῖς, VI, 93. — νεοθνὴς est ap. Platonem. v. Timaeum h. v. W.

7. Φοράδην. Hesychius: ὁ Φερόμενος βασταγμῷ. Lucian. Gallo T. VIII. Bip. p. 303. Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένος. W.

8. ἀπερᾶν. Verbum probum, sed Lexicographis ignotum. *Bergler.* ἀπεμεῖν frequentius.

12. λακκόπλουτοι. cf. quae supra ad Lib. I. Ep. 9. adnotata sunt.

13. κύτος τῆς γαστρός. Thomas Mag. κύτος. αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦ δέ τινος σκεύους. Bernardus ibi ex Aretaeo Capp. p. 50. adfert κοιλίης κύτος.

14. ἀλλᾶντα. Sic cui volupe sit farcimine vesci, ad morem veterum confecto, is adeat Scholiasten ad Aristoph. Equites v. 363. W.

22. προὔπτου κινδύνου. Προὔπτος Attica crasi pro πρόοπτος, i. e. προφανής. v. Piersonum ad Moer. p. 330. qui vsum vocis comprobat ex Sophoclis Oed. Colon. v. 1502. Aeschyli Septem Theb. v. 854. Aristophanis ap. Athenaeum Lib. XIII. p. 559. Phoenicidis ap. Stobaeum Flor. Grot. p. 45. W.

27. ὁμολογουμένην. cf. infra Ep. 16. in fine, et fere eadem, quae hic, et iisdem verbis inuenies. W.

EPISTOLA VIII.

Οἰνοπήκτης Κοτυλοβροχθίσῳ.

Ἴθι λαβὼν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἧκε περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν τὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον, ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἀλλήλοις ἔξεσται· καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν ἄγειν παρὰ τὸν νεόπλουτον, τὸν Θηριππίδην τὸν Αἰξωνέα. Διακαῶς δὲ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ, πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην. Ἠισθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται· καὶ πλείονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη, οὔ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μὴ

τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις λάβοι. Ὥρα οὖν καὶ βίᾳ ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτείνοιτο ἡμῖν, ἀποσπᾶν. δύω δὲ ὄντε καὶ ἐῤῥωμένω, τάχιστα αὐτὴν ἁρπάξαιμεν. Θηριππίδης δὲ εἰ τοῦτο αἴσθοιτο, καὶ τοὔργον ἐπιγνοίη τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου σκέμματος οὐκ ὀλίγους, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν, καὶ τὸ χρῆσθαι τολοιπὸν ἀνεπικωλύτως. Τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς, ἀλλὰ φίλους ἡγήσεται. οἱ γὰρ παράκλησιν εἰς εὐποιΐαν μὴ ἀναμείναντες, οὐκέτι κόλακες, ἀλλὰ φίλοι λογίζονται.

ADNOTATIO CRITICA.

Οἰνοπήκτης. Gloss. Eichst. οἰνοπλήκτης.

3. ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον. Ex Vaticano ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στεφίωπον, ἐπὶ τὸν ἀγρόν. Ex Bigotiano: ἐπὶ τ. χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγνόν. Ex Caes. Lambecii: ἐπὶ τὸν χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγνόν. [quem sequitur Barberin.] Supra Lib. I. Ep. 39. circa finem editiones, κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον κατιόντι, quod et hic sequor. *Bergler*. Gloss. Eichstad. post στενωπὸν inseri suadet τόν. Recte.

5. τὴν ἑταίραν. Cod. Barberin. male ἑτέραν. nec melius quod statim sequitur παρὰ in περὶ commutauit.

6. Αἰξωνέα. Bigotianus Ἀξονέα male. [Barberin. Αἰξονέα.] Non ignoti Αἰξωνεῖς Athenis δημόται. *Bergler*.

7. ἐρᾷ. Finitur his haec epistola in Bigotiano, in Caes. Lambecii adhuc adhaeret ἐξ οὗ [adhaeret etiam in Barberin. nihil tamen amplius.] In Vaticano nihil deest. *Bergler*.

17. τοῦ νέου σκέμματος. Adridet, quod Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 148. post eum Reiskius Miscell. Lips. nou. T. V. p. 728. nuperrime Cel. Iacobs Exercitatt. Critt. T. II. p. 136. coniecerunt: νέου κόμματος. Quod si vero σκέμματος, sub audito ἕνεκα, interpreteris, vti fecit Berglerus, *ob hoc nouum commentum*, nihil mutandum est. — Vnus ex Glossat. Eichst. accedit Maio et Reiskio in νέου κόμματος, additque ex Theophrasto 21. καινὸν ποιῆσαι ἀποδοῦναι, monet tamen, alias apud Aristophanem numos νέου κόμματος male audire. — Alter vero longe alia commentus, putat σκέμματος non ad numos, sed ad iuuenem νεόπλουτον referendum esse. Alciphronem fortasse in animo habuisse σκύμνον ap. Eurip. Rhes. v. 381. vel, quod propius ad literam, θρέμματος reponendum esse. Ingeniose satis, sed nimis coacte.

COMMENTARIVS.

4. ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσα Κλυμένην τὴν ἑταίραν. Scirus locus Athenis, saepe memoratus auctoribus. Ibi sedebant meretrices. Stephanus Byz. in Σκίρος. de Attico Sciro: ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. *Bergler*. Σκίρον: τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις καθέζονται. Photii Ms. Lex. v. infra Ep. 25.

6. διακαῶς ἐρῶ. Lib. I. Ep. 27. ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου. *Bergler*. Alias ἐρᾷν κακῶς. Lib. I. Ep. 35. et 39.

9. θρύπτεται καὶ ἀκκίζεται. Θρύπτεσθαι idem est, quod ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιεῖν, quam phrasin verbo ἀκκίζεσθαι bis iungit Alciphron Lib. I. Ep. 31. et 37. haud longe ab initio. W.

12. τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις. Ambiguum esse possit, praecipue si sit τὸ χωρίον τὸ πρὸς etc. sic enim intelligeretur praedium aliquod *circa* argentifodinas, maxime in Laureo. *Bergler*. Gloss. Eichstad. vertit: *una cum* argentifodinis.

Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.

et Odyss. Σ. v. 52. vbi idem Vlysses, cum Iro depugnaturus, quamuis in praemium victoriae proposito ventriculo, sanguine et aruina farcto, atque iam feruente, tergiuersatur.

Ὦ φίλοι, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρήμενον· ἀλλά με γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

Hinc Diphilus Comicus in Parasito inter alia conuitia *τὴν γαστέρα* dicit *θεοῖς ἐχθρὰν*, apud Athenaeum Lib. X. p. 422. et Alexis Comicus ibidem satis facete, *Si quis demat homini ventrem, nullas iniurias, nullas ignominias ei amplius obventuras.* *Bergler.* Ἀδηφαγεῖν est etiam apud Nostrum Lib. I. Ep. 21.

5. *ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ.* Odyss. H. v. 216. Vlysses:

Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Ἔπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ.

mox v. 219.

— — ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.

Bergler.

Epistola VII.

Ἑτοιμόκορος Ζωμεκπνέοντι.

Ἰατταταιὰξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα, ἢ τίς δαίμων ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐῤῥύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. Εἰ μὴ γὰρ ἀναζεύξαντά με τοῦ συμποσίου κατά τινα ἀγαθὴν τύχην Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε· καὶ ἀπερᾶν ἀπηνάγκασεν, ἔπειτα διατεμὼν φλέβα, ῥυῆναι τὰ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθήτῳ με τῷ θανάτῳ διαφθαρέντα ἀπολωλέναι. Οἷα γὰρ, οἷα (πάσχει τὰ δίκαια) λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν, καὶ πλείονα ἢ κατὰ τὸ κῦτος τῆς γαστρὸς ἐσθίειν ἀναγκάζοντες. Ὁ μὲν γὰρ ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον, ἀλλὰ νάπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος ἐργασάμενος, καθάπερ εἰς πίθον ἐνέχει, ἅτινα, λέβητας, πιθάκνας, ἀμίδας ἐμμημεκὼς ἀπεπλήρωσα· ὥστε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν, ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησε τοσοῦτος ὁ τῶν βρωμάτων φορυτός. Ἀλλ' ἐπειδὴ θεοὶ σωτῆρες καὶ ἀλεξίκακοι προὔπτου με κινδύνου φανερῶς ἐξείλοντο, ἐπ' ἐργασίαν τρέψομαι, καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μετατιθείς. Ἄμεινον γὰρ

ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπολαύοντα καὶ Φασιανῶν ὀρνίθων, τὸν ἄδηλον ὁσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ζωμεκπνέοντι. Cod. Barberin. Ζωμοεκπνέοντι.

1. Ἰατταταιάξ. rectius fortasse Ἰατταττιάξ. vide Thomam Magistrum p. 463. f. et ibi Interpretes. Hesychius Ἰατταιὰξ (mendose) exponit per φεῦ.

2. ἐῤῥύσατο. Cod. Barberin. vno ῥ. ἐρύσατο.

3. ἀκαρῆ. Gloss. Eichstad. mauult ἀκαρεί.

5. αὐτονεκρόν. Barberin. αὐτὸν νεκρόν.

6. ἕνα τῶν κάτω. Vt haec cohaereant, post θεασάμενος inserendum καὶ, aut, quod malo, nouissima ἕνα τῶν κάτω, vtpote quae e margine in textum videntur irrupisse, eradenda sunt. Sic *Arnaldus* Misc. Obseru. T. V. p. 288. — Ego vero τὸν ἕνα τῶν κάτω h. l. nolim expungi, quum in narrandis periculis verbosiores esse soleamus.

6. μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελὼν ἤγαγεν. Ita omnes tres Msti. Mihi tamen locus non videtur sanus. Puto, τοῖς μαθηταῖς ἐπΕταττΕν ἀνελΕΙν, ΚΑΙ φοράδην ἤγαγεν, vt verti. *Bergler*. Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 288. hanc a Berglero adlatam medicinam non reiicit, sed leuiori cum mutatione sententiam restitui posse existimat, si solum ἀνελὼν mutes in ἀνελεῖν, hoc sensu: *A distipulis iussu suo sublatum domum suam deduxit*. Vulgatam tamen tuetur Reitzius ad Luciani Toxarin T. VI. Bip. p. 425. vbi, qui Berglerum, Arnaldumque vel maxime videtur offendisse, plurium Participiorum sine copula concursus, pluribus, Alciphronisque ipsius exemplis (I, 4. παθοῦσα — ἀπολιποῦσα. III, 43. ξυράμενοι — λουσάμενοι — ἀφέντες) defenditur.

11. πάσχει τὰ δίκαια. Quae hic tamquam separanda a ceteris notaui, ex margine esse arbitror, addita ab aliquo osore parasitorum, qui iudicauerit *digna pati* edacissimum hominem. Videtur autem et hic deesse articulus ante λακκόπλουτοι, propter antecedens οἷα omissum. (v. supra Cel. Herelium ad Ep. 4.) Vnus ex Gloss. Eichstad. adscripsit: οἷα πάσχειν οἱ Νικίαι, οἱ λακκόπλουτοι. Felicius εὐστοχώτατος Fr. Iacobs in Exercitatt. criticis in scriptores veteres (1796.) p. 11. cui corrigendum fortasse videtur: οἷα γὰρ, οἷα κοὐκ ἀνάσχετα κακὰ οἱ λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, quae fortasse deriuauerit auctor ex Xenarcho apud Athenaeum Lib. XIII. p. 569. A. —— δεινὰ, δεινὰ, κοὐκ ἀνάσχετα Ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι. Euripides in Ione v. 636. κεῖνο δ᾽ οὐκ ἀνάσχετον.

12. ἄλλοθεν. Cod. Barberin. ἄλλοτε.

14. ἀλλᾶντα. Idem liber ἀλᾶντα. vitiose.

15. κόπαιον. Ita Msti omnes, vnus κοπαῖον. Philoxeni glossae: κόπεον, *frustum*. Aliquis putasset κόπανον legendum. Considerandum, an similiter ἄρτος τρισκοπάνιστος, et τετράτρυφος, ὀκτάβλωμος. *Bergler.* Gloss. Eichstad. πόπανον.

17. ἐργασάμενος. Bigotianus minus recte ἐργαζόμενος. *Bergler.*

18. πιθάκνας. Lucianus in Timone §. 45. T. I. Bip. p. 114. vbi itidem de parasito: πίθους ὅλους παρ᾽ ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς. Ceterum Cod. Barberin. habet πιθάκια, vti et apud Nostrum infra Ep. 15. vbi v. Bergleri notam. Vulgata tamen etiam recte habet. v. Hesychium et eius interpretes.

20. ἐχώρησα — φορυτός. Ita omnes tres Msti, [et Barberin.] sine dubio omnes ex Codice aliquo male interpolato. Ego verti, quasi esset: τίνα τρόπον ἐχώρησΑ τοσοῦτον βρωμάτων φορυτόΝ, *quomodo capere potuerim tantam ciborum colluuiem*, nec aliter legendum esse censeo. *Bergler.* — Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 288. breuius iusto defungitur, qui tantum Acesilai medici stuporem Alciphronis esse putat, reliqua aliquem pare-

siti ingluuiem miratum adscripsisse, insipida enim, praesertim illud ποῦ καὶ τίνα τρόπον esse, et caudam trahere. Non credo. An, quod ego posui, τοσοῦτοΣ — Φυρυτὸς locum habere possit, videant alii.

24. Πειραιεῖ. Gloss. Eichstad. Πειραιάδε. Sine dubio rectius.

25. μετατιθεὶς. Cod. Barberin. μεταθεὶς.

26. ἐπὶ θύμοις. Mss. coniunctim [etiam Barberin.] ἐπιθύμοις. Male. Ἐπὶ hic, vt in sacra scriptura [Matth. IV. 4. ad quem locum Rhoerius in Feriis Dauentr. p. 86. Berglerum, laudatum tamen, exscripsit.] οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, cui simile apud Platonem: οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι, ἐθέλειν ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν, in Alcibiade I. sub initium. Synesius Ep. 148. ἀριστῶμεν ἐπ' ἀλφίτοις. Thymo autem vesci solitos Athenienses tenuiores adparet vel ex Aristophanis Pluto v. 253. [vbi Cod. Dorvil. tale praebet huius vocis interpretamentum: Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν. cf. v. 628.] *Bergler*.

26. ἄδηλον. Cod. Barberin. ἄξιον. haud recte, nam ἤδηλον oppositum antecedenti ὁμολογουμένην.

COMMENTARIVS.

3. παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. ad plures abire, mori. v. inprimis Kuesterum ad Aristophanis Ecclesiaz. v. 1065. W.

5. ἡμιθνῆτα. ἡμιθνὴς inueni etiam apud Dionys. Halicarn. Lib. III, 20. IV, 4. ἡμιθανεῖς, VI, 93. — νεοθνὴς est ap. Platonem. v. Timaeum h. v. W.

7. Φοράδην. Hesychius: ὁ Φερόμενος βασταγμῷ. Lucian. Gallo T. VIII. Bip. p. 303. Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένος. W.

8. ἀπερᾶν. Verbum probum, sed Lexicographis ignotum. *Bergler*. ἀπεμεῖν frequentius.

12. λακκόπλουτοι. cf. quae supra ad Lib. I. Ep. 9. adnotata sunt.

13. κύτος τῆς γαστρός. Thomas Mag. κύτος. αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦ δέ τινος σκεύους. Bernardus ibi ex Aretaeo Capp. p. 50. adfert κοιλίης κοῖτος.

14. ἀλλᾶντα. Sic cui volupe ſit farcimine veſci, ad morem veterum confecto, is adeat Scholiaſten ad Ariſtoph. Equites v. 363. W.

22. προὔπτου κινδύνου. Προὔπτος Attica craſi pro πρόοπτος, i. e. προφανής. v. Pierſonum ad Moer. p. 330. qui vſum vocis comprobat ex Sophoclis Oed. Colon. v. 1503. Aeſchyli Septem Theb. v. 854. Ariſtophanis ap. Athenaeum Lib. XIII. p. 559. Phoenicidis ap. Stobaeum Flor. Grot. p. 45. W.

27. ὁμολογουμένην. cf. infra Ep. 16. in fine, et fere eadem, quae hic, et iisdem verbis inuenies. W.

EPISTOLA VIII.

Οἰνοπήκτης Κοτυλοβροχθίσῳ.

Ἴθι λαβὼν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἧκε περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν σταμνῶπον τὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον, ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἀλλήλοις ἔξεσται· καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπὸ Σκίρου καθοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν ἄγειν παρὰ τὸν νεόπλουτον, τὸν Θηριππίδην τὸν Αἰξωνέα. Διακαῶς δὲ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ, πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην. Ἠισθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται· καὶ πλείονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη, οὔ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μὴ

τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις λάβοι. Ὥρα οὖν καὶ βίᾳ ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτείνοιτο ἡμῖν, ἀποσπᾶν. δύω δὲ ὄντε καὶ ἐῤῥωμένω, τάχιστα αὐτὴν ἀπάξαιμεν. Θηριππίδης δὲ εἰ τοῦτο αἴσθοιτο, καὶ τοὔργον ἐπιγνοίη τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου σκέμματος οὐκ ὀλίγους, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν, καὶ τὸ χρῆσθαι τολοιπὸν ἀνεπικωλύτως. Τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς, ἀλλὰ φίλους ἡγήσεται. οἱ γὰρ παράκλησιν εἰς εὐποιΐαν μὴ ἀναμείναντες, οὐκέτι κόλακες, ἀλλὰ φίλοι λογίζονται.

ADNOTATIO CRITICA.

Οἰνοπήκτης. Gloss. Eichst. οἰνοπλήκτης.

3. ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον. Ex Vaticano ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στεφίωπον, ἐπὶ τὸν ἀγρόν. Ex Bigotiano: ἐπὶ τ. χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγνόν. Ex Caes. Lambecii: ἐπὶ τὸν χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγνόν. [quem sequitur Barberin.] Supra Lib. I. Ep. 39. circa finem editiones, κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον κατιόντι, quod et hic sequor. *Bergler.* Gloss. Eichstad. post στενωπὸν inseri suadet τόν. Recte.

5. τὴν ἑταίραν. Cod. Barberin. male ἑτέραν. nec melius quod statim sequitur παρὰ in περὶ commutauit.

6. Αἰξωνέα. Bigotianus Ἀξονέα male. [Barberin. Αἰξωνέα.] Non ignoti Αἰξωνεῖς Athenis δημόται. *Bergler.*

7. ἐρᾷ. Finitur his haec epistola in Bigotiano, in Caes. Lambecii adhuc adhaeret ἐξ οὗ [adhaeret etiam in Barberin. nihil tamen amplius.] In Vaticano nihil deest. *Bergler.*

17. τοῦ νέου σκέμματος. Adridet, quod Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 148. post eum Reiskius Miscell. Lips. nou. T. V. p. 728. nuperrime Cel. Iacobs Exercitatt. Critt. T. II. p. 136. coniecerunt: νέου κόμματος. Quod si vero σκέμματος, subaudito ἕνεκα, interpreteris, vti fecit Berglerus, *ob hoc nouum commentum*, nihil mutandum est. — Vnus ex Glossat. Eichst. accedit Maio et Reiskio in νέου κόμματος, additque ex Theophrasto 21. καινὸν ποιῆσαι ἀποδοῦναι, monet tamen, alias apud Aristophanem numos νέου κόμματος male audire. — Alter vero longe alia commentus, putat σκέμματος non ad numos, sed ad iuuenem νεόπλουτον referendum esse. Alciphronem fortasse in animo habuisse σκύμνον ap. Eurip. Rhes. v. 381. vel, quod propius ad literam, θρέμματος reponendum esse. Ingeniose satis, sed nimis coacte.

COMMENTARIVS.

4. ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν. Scirus locus Athenis, saepe memoratus auctoribus. Ibi sedebant meretrices. Stephanus Byz. in Σκίρος. de Attico Sciro: ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. *Bergler.* Σκίρον: τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις καθέζονται. Photii Ms. Lex. v. infra Ep. 25.

6. διακαῶς ἐρῶ. Lib. I. Ep. 27. ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου. *Bergler.* Alias ἐρᾶν κακῶς. Lib. I. Ep. 35. et 39.

9. θρύπτεται καὶ ἀκκίζεται. Θρύπτεσθαι idem est, quod ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιεῖν, quam phrasin verbo ἀκκίζεσθαι bis iungit Alciphron Lib. I. Ep. 31. et 37. haud longe ab initio. W.

12. τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις. Ambiguum esse possit, praecipue si sit τὸ χωρίον τὸ πρὸς etc. sic enim intelligeretur praedium aliquod *circa* argentifodinas, maxime in Laureo. *Bergler.* Gloss. Eichstad. vertit: *vna cum* argentifodinis.

16. κατόρθωμα. Thomam Magistrum, hanc probatissimam vocem reprobantem in ordinem coegerunt interpretes v. edit. Bernard. p. 514. f.

19. τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν. Sic et apud Terentium in Eunucho Act. V. Sc. 9. v. 27. parasitus itidem de conficienda Regi suo amica: *hoc si efficio, postulo, vt tua mihi domus Te praesente absente pateat: inuocato vt sit locus semper.* Bergler.

19. τὸ χρῆσθαι. De notione *vtilitatis* huic voci adhaerente vide Pet. Horreum Miscellan. Crit. p. 11. copiose, quod solet, nec neglecto Alciphrone disputantem.

22. εὐποιΐαν. supra Lib. I. Ep. 10. *Bergler.*

EPISTOLA IX.

* * * — * * *

Ἀποπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτήδεια κατὰ δρόμον, λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα. τὰ δὲ σκυλάκια οἱ ἐμοὶ υἱεῖς τῶν ἱμαντίων ἀπέλυσαν. Καὶ τὰ μὲν ἐθορύβει, καὶ ἐγγὺς ἦν ἑλεῖν τὸ θηρίον; ὁ λαγωὸς δὲ τοῦ κινδύνου φυγῇ ὑπερβὰς τὸ σιμὸν, φωλεοῦ τινος κατάδυσιν εὕρετο. Μία δὲ ἡ προθυμοτέρα τῶν κυνῶν, ἤδη κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι, συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν ἀνελκύσαι βιαζομένη τὸ λαγώδιον, καὶ θραύει τοῖν προσθίοιν ποδοῖν τὸν ἕτερον. Καὶ ἀνειλόμην χωλεύουσαν σκύλακα ἀγαθὴν, καὶ τὸ ζῶον ἡμίβρωτον· καὶ γέγονέ μοι κέρδους ἐφιεμένῳ λυπροῦ ζημίαν μεγάλην ἀπενέγκασθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

(Hac epiſtola incipit Codex Vindobonenſis, quem Illuſtris olim Gentilottus Bergleri rogatu contulerat quidem, ſed in locis tantum huic ſuſpectis, ideoque haud contemnendum ſpicilegium reliquit. v. Praef. Ceterum Codicis iſtius, cui, vt diſtinguerem a priori, libro primo vſurpato, literam B. adſignare placuit, Index hic eſt: Ἐπιστολαὶ Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἀγροικικαί.)

***. Nihil deeſt, niſi titulus huius epiſtolae. *Bergler.* ignorat etiam Vind. B.

2. λαγωόν. Cod. Vind. B. ſemper ſcribit λαγώϊος, λαγωΐδιον, ζώϊον. W.

3. οἱ ἐμοὶ υἱεῖς. Vulgata οἱ μέν. Cod. Vind. B. οἱ μοὶ υἱεῖς ἐκ τῶν. In μοὶ in ἐμοὶ tamen mutato obtemperaui, in honorem etiam Bergleri, cui tale quid in mentem venit, addidit enim in verſione *mei*. Nec ἐκ diſplicet, neceſſaria tamen non eſt.

8. κεχηνυῖα. Cod. idem περικεχηνυῖα, quod magis placet.

10. καὶ θραύει. Satis adparet, legendum eſſe καταθραύει, omiſſo καί. *Bergler*, cui accedit Gloſſ. Eichſtad. Quouis pignore olim contendiſſem, nil verius hac eſſe coniectura, ſed aliud mihi perſuaſit Pierſonii ſagacitas, qui in Veriſimil. p. 96. nihil mutandum, ſed hoc modo diſtinguendum eſſe cenſet, vt poſt τῆς γῆς non pungatur cum vulgata, ſed incidatur. Sic igitur operas dare iuſſi, nullaque emendatione opus eſt.

COMMENTARIVS.

1. λοιπόν. *Iam.* Sic aliquoties Noſter. v. Lib. I. Ep. 14. 21. 37. Lib. III. Ep. 49. 70. W.

2. διαστροβήσας. Suidas: Στροβεῖ· ταράττει. κινεῖ. περιφοβεῖ. καταπονεῖ. Etymologus: στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ. *Bergler.* Διαστροβεῖν eſſe apud Plutarchum

in Lucullo obseruauit recte Gloss. Eichstad. et quidem Cap. I. §. 2. p. 280. edit. Leopold. Iambus autem ibi est de thynno: Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διεστρέβλει. Cel. Leopoldus vertit: *rapido vertice circumagere.*

5. ἐγγὺς ἦν. Recte vertit Berglerus: parum aberant. Plura vide ap. eumdem, quem modo laudaui, Leopoldum ad Plutarchi Sullam p. 150.

6. ὑπερβὰς τὸ σιμόν. Xenophon in Cynegetico (Cap. 5. §. 16.) itidem de leporibus: ὑπερβαλόντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλά. Sunt autem lepores maxime in periculo superatis locis accliuibus, quod nullo negotio faciunt; per decliuia difficulter feruntur, itaque latebras quaerunt. Nos contra πρὸς τὰ σιμὰ χαλεπῶς βαδίζομεν, vt loquitur Aristoteles Problem. XLII. Sect. V. *Bergler.* — Hesychius: Σιμόν· πρόσαντες χωρίον. Photii Lexicon Ms. Σιμόν· ἄναντες. οὕτως Ἀριστοφάνης, vbi πρόσαντες legendum. Sic enim Aristophanes Lysistr. v. 288. vbi Schol. τὸ σιμὸν, ἀντὶ τοῦ πρόσαντες, adlatis exemplis ex Comici Βαβυλωνίοις et Νίκαις, quae compilauit Suidas. *Alberti* ad Hesychium v. σιμόν.

6. φωλεοῦ. Hesychius Φωλεόν· οὗ τὰ θηρία κοιμῶνται. cf. et Ammonium p. 145.

8. κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι. Quis ad haec non meminerit Quidii Metamorph. Lib. I. v. 535. *Inhaesuro similis, iam iamque tenere Sperat, et extento stringit vestigia rostro*, vel potius Virgilii, ex quo sua sumsit Ouidius, Aen. Lib. XII. v. 754. ss. *Haeret hians, iam iamque tenet, similisque tenenti* etc. W.

14. λυπροῦ. Non expressit Berglerus λυπροῦ in versione. Est autem κέρδος λυπρὸν, *vile* et *tenue lucrum*, v. Diog. Laert. in vita Epicuri: (X. 3.) σὺν τῷ πατρὶ γράμματα διδάσκειν λυπροῦ τινος μισθαρίου, et Hesychius Λυπρὸς exponit εὐτελής. Haec sunt Arnaldi in Misc. Obseruatt. T. V. p. 288.

Epistola X.

Ἰοφῶν Ἐράστονι.

Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. Ἐδόκουν γὰρ, ὦ φίλτατε γειτόνων, λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος· εἶτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στῖφος, οὓς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν. Ἐῴκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν· καὶ ἦσαν οἱ δάκτυλοί μου μαλακοὶ, καὶ ἥκιστα τῆς δικέλλης ἐμέμνηντο. Ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν, Γρυλλίωνα εἴποις ἂν καὶ Παταικίωνα παρεστάναι. Ἐν τούτῳ δὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων εἰς τὸ θέατρον προελθόντες, ἐβόων προχειρίσασθαί με στρατηγόν· μεσούσης δὲ τῆς χειροτονίας, ὁ παμπονηρὸς ἀλεκτρυὼν ἀνεβόησε, καὶ τὸ φάσμα ἠφανίσθη. Ὅμως ἀνεγρόμενος περιχαρὴς ἦν ἐγώ· ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος, τοὺς φυλλοχόους ἑστάναι μῆνας, ἔγνων εἶναι τὰ ἐνύπνια ψευδέστατα.

ADNOTATIO CRITICA.

(Fragmentum huius epiſtolae inde a verbis ἐῴκειν δὲ καὶ vsque ad finem ex Bibliotheca Florent. Laurentiana No. 7. mihi, quae eius beneuolentia fuit, enotauit, quem ſupra laudaui, experientiſſimus *Weigelius.*)

Ἰοφῶν. Cod. Vindob. B. Ἰόφων.

1. κάκιστος. Idem pro eo μιαρὸς, male, incuria scribae, cuius oculi ad proxime sequens μιαρώτατος aberrauerant.

4. βαθύπλουτος. Idem liber βαθύτατος.

6. οἰκονόμους. Idem οἰκετῶν νόμους.

6. ἐῴκειν δὲ καί. Particula καὶ deest in Cod. Vind. B. habet autem Florentinus.

8. περιφέρειν. Florentinus male περιφέρει.

11. εἴποις ἄν. Cod. Vind. B. εἶπες, alia tamen manus superscripsit AI. εἴπαις. Sic etiam Florentinus.

11. Παταικίωνα. Ita Ms. Caes. Ex Vaticano Παταίκιωνα, in margine autem Παταικίωνα. *Bergler.* cf. infra Ep. 42.

11. παρεστάναι. In hac voce Alciphroni reddenda (nam in Bergleriana aberat) consentiunt Codd. Vind. B. Florentinus et Doruilianus, quam etsi Doruilius ad Chariton. p. 633. Lips. onerare magis sententiam existimet, [fortasse propterea, quod praecedit ἐφαίνοντο, non ἐδόκουν] trium tamen Codicum auctoritati honorem habere malui.

12. ἐν τούτῳ δὴ καί. Δὴ ignorat Cod. Vind. B.

13. Ἀθηναίων. Florent. Ἀθηναῖος. ib. προελθόντες. pro quo Cod. Vind. B. παρελθόντες. male.

15. ἀνεβόησε. recepi pro vulgato ἐβόησε, quoniam et vsitatius est, et ab vtroque et Vindob. et Florent. Luciano etiam confirmatur.

16. ἀνεγρόμενος. Florent. ἀναγραμμένος. vitiose.

17. φυλλοχόους. Flor. contrahit φυλλόχους. ibid. ἑστάναι. Vind. Florent. et Doruil. habent εἶναι, quod tamen Doruilius ad Charit. p. 515. pro mera glossa habet.

18. ψευδέστατα. Cod. Vind. Flor. et Doruil. ψευδῆ. Vulgata tamen melior Doruilio l. l. videtur.

COMMENTARIVS.

1. Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο — ὁ ἀλεκτρυών. Haec Epistola et *Luciani Somnium* siue *Gal-*

las initio, adeo inter se conueniunt, sicut et alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, vt vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel quod potius credo, alter ab altero; et forte Lucianus a Nostro; ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. [de quo vide Praefationem.] Ita autem orditur et Lucianus T. VI. Bip. p. 288. Ἀλλά σε ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε; magis autem ista omnia dilatantur apud illum. *Bergler.* cf. Anacreontem Od. 12. de hirundine querentem, quae de amoribus suis somniantem turbasset.

2. ὅς με ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. Haec Samosatensis ille sic fusius (p. 288.) ὅς με πλουτοῦντα καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς, ἀναβοήσας, ἐπήγειρας. et p. 297. τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν. *Bergler.* — Ἐπιτριβείης. infra Ep. 17. — κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο. Ep. 17. 28. 48. — ὄνειρον θεώμενον, alias ὄναρ ἰδεῖν. v. e. ap. Lucianum Macrob. T. VIII. Bip. p. 114.

4. βαθύπλουτος. cf. Misc. Obs. Vol. II. T. 2. p. 249. et Spanhem. ad Callimachum p. 119.

5. οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι ὁρμαθος. Lucianus ibidem (p. 307.) εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοὶ καὶ περιίππευον, καὶ εἵποντο πλείονες. Haec autem Lucianus πρὸς τὸ τραγικώτερον. *Bergler.*

6. ἐῴκειν τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν. Lucianus ead. pag. ἐγὼ δὲ — ἔχων — δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων. Videtur autem Lucianus πολυταλάντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit, quod magis adparet in *Amoribus* §. 41. (T. V. Bip. p. 303.) vbi alium Alciphronis locum mox (Ep. 11.) indicandam imitatur, vbi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice. *Berg-*

ler. Quae Reitzius ad Gallum. T. VI. p. 577. contra Berglerum monuit, quoniam non tam ad Alciphronem, quam Lucianum pertinent, omisi. — Ceterum ad στίφος repete ex antecedent. ἐδόκουν.

10. ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν. Sic apud Lucianum alibi, nempe in Timone. Ad hunc Timonem recens ditatum primus omnium se insinuare conatur adsentator Γναθωνίδης ὁ κόλαξ. etc. (§. 45. T. I. Bip. p. 114.) *Bergler.*

11. Γρυλλίωνα. Nomen verum Parasiti ex historia Athenaeus Lib. VI. p. 244. meminit ex Axionico Comico, inter Parasitos, quos ibi nominatim recenset. Ἀξιόνικος δὲ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ Γρυλλίωνος τοῦ παρασίτου ἐν τούτοις μνημονεύει. *Bergler.*

12. ὁ δῆμος Ἀθηναίων — περιελθόντες ἐβόων. Nominum collectiu. sic cum Plur. structorum plura habet Noster exempla. Paullo ante στίφος — ἐδόκουν. infra Ep. 72. ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. etc. W.

14. μεσούσης δὲ — ἀλεκτρυὼν ἐβόησε. Luciani somnium conuiuio finitur, quod galli cantu interturbatum (p. 327.) ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα — ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας ἡμῖν τὸ συμπόσιον etc. *Bergler.*

17. ἐνθύμιον ποιησάμενος. Atticum hunc vsum exposuit Dukerus ad Thucyd. VII. c. 18. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι vi vocis primum significauit *animo reponere*, sed vsus inprimis Athenis voluit, vt ἐνθύμιον de tali cogitatione vsurparetur, quam *inexspectatus casus suggereret, quaeque religionem, et ominosum quid animo moueret.* Haec *Valkenarius* ad Ammonium p. 76. qui praeter alia exempla locum etiam Heliodori Lib. VIII. (p. 424.) adfert, vbi, vti apud Nostrum de somnio sermo est. οἷον γάρ μοι νῦν ὄναρ ἐνθύμιον γέγονεν.

17 τοὺς φυλλοχόους μῆνας. Plutarchus in Symposiacis Lib. VIII. Quaest. 10. τὸ δὲ λεγόμενον περὶ τῶν ἐνυπνίων, ὡς ἔστιν ἀβέβαια καὶ ψευδῆ μάλιστα

περὶ τοὺς Φυλλοχόους μῆνας. *Bergler.* De voce Φυλλοχόος v. Arnaldi Lectiones Graecas p. 187. et Wernsdorfium ad Himerium p. 557.

Epistola XI.

Δρυαντίδας Χρονίῳ.

Οὐκέτι σοι μέλει οὔτε τῆς εὐνῆς ἡμῶν, οὔτε τῶν κοινῶν παίδων, οὔτε μὴν τῆς κατ᾽ ἀγρὸν διατριβῆς· ὅλη δὲ εἶ τοῦ ἄστεος, Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπεχθομένη, ἃς Ἐπιμηλίδας ἐκάλεις, καὶ Δρυάδας, καὶ Ναΐδας, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς πρὸς πολλοῖς τοῖς προϋπάρχουσι. Ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ᾽ ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινὰ δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπόλισθέ μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. Οὐ σωφρονεῖς, ὡς ἔοικεν, ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ, ἀλλὰ ἁμιλλᾶσαι ταῖς ἀστικαῖς ταυταισὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρεούσαις, ὧν καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίπλαστον, καὶ ὁ τρόπος μοχθηρίας ὑπεργέμων, φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. Σὺ δὲ, ἢν ὑγιαίνῃς, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς.

ADNOTATIO CRITICA.

(Codex Flor. et huius Ep. fragmentum suppeditauit usque ad ἀπεχθανομένη.)

Χρονίῳ. Quasi Χρόνιον vocetur haec mulier. Nomen mihi suspectum. *Bergler.* — Gloss. Eichstad. sic: Infra est Λήριον, femellae nomen Ep. 17. ergo hic Κρονίῳ. Aristoph. Pluto. v. 581. ὦ Κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας. Alia ex Aristophane adlata exempla omitto. [Ergo vtrique nomine *stultitiae* macula adhaeret.] Erudite!

1. μέλει. Cod. Vind. B. μέλλει.

2. παίδων. Vind. et Flor. παιδίων.

4. ἀπεχθομένη pro ἀπεχθανομένη recepi ex Florentino et Vindob. B. suadente Doruillio ad Charit. p. 625. in cuius libro tamen vulgata legebatur.

5. Ναΐδας. Cod. Vind. B. δρίδας pro Δρυάδας, et Ναΐδας omisit, paullo post vero pro Κωλιάδας — Κωλίδας.

9. ἄλλα τινὰ δαιμόνων. Idem liber τὰ ἄλλα τῶν δαιμόνων. Vulgata longe praestat.

10. ἀπόλισθε. Vulgata ἀπολεῖσθαι, quod liber Vind. B. seruat, sed pro μοὶ habet μοῦ. — Berglerus iam suo tempore haec adscripserat: Infinitiuus, et quidem in Futuro huc non quadrat. Ἀπολυσθαι vel ἀπολέσθαι stare posset, sed sic requiritur adhuc verbum aliquod, quale συνέβη. Nec hic ἀπὸ κοινοῦ sumi facile potest οἶδα, quare verti, quasi esset ἀπαλήλιπται ab ἀπαλείφω. Sic igitur *Berglerus*, nec incommode. — Melius tamen, quod postea temporis pluribus in mentem venit eruditis ἀπόλισθέ μοι, *memoria exciderunt*. Primus, qui ita emendaret, fuit *Steph. Bernardus* [quem laudat etiam Gloss. Eichst.] ad Anonymi Introd. Anatom. p. 85. b. — Idem deinde coniecit *Toupii* acumen ad Longinum p. m. 280. vitiumque ex eo ortum Toupius existimat, quod scriba dictantem haud recte intellexerit. Toupio consentiunt Cel. *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol.

I. P. 3. p. 41. cf. et Vol. III. P. 1. p. 53. *Burgei* ad Davisii Miscell. critica p. 487. — denique Celeb. amicissimusque *Bastius*, cuius humanitati collationem Codicum Vindob. debeo, nullo tum librorum aduersariorumque adparatu instructus, solo Graecitatis genio, quem sibi vel maxime habet fauentem, ductus, soloque Aristophanis, quem forte tum ad manus haberet, loco, Ecclesiaz. v. 286. ed. Brunkii, vbi ἐξολισθεῖν eodem sensu: τοῦτο γὰρ χρὴ Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ.

11. ὡς ἔοικεν, inserui ex Cod. Vindob. B.

12. ἁμιλλᾶσαι ταῖς. Sic reposui praeeunte eodem Codice pro vulgato ἁμιλλᾶ ἐν ταῖς. Non quod ἁμιλλᾶ per se damnem, nam vtraque forma secundae personae in verbis Mediis in άομαι desinentibus vsitata est, quod vel Grammatici docent, (Plura vide apud Pierson. ad Moer. p. 16. et Cel. Haepfnerum ad Iphigen. in Aulide v. 309.) sed quod isthoc verbum Datiuo iungi solet sine ἐν. W.

12. ἀστικαῖς pro Ἀττικαῖς recepi, monente Ruhnkenio ad Longinum p. 260. nam sermo est de feminis in ipsa vrbe, non agri Attici. W.

15. ψιμυθίῳ. Sic Codex Vind. B. vno μ. adcuratius, quam duplici. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 394. Wesselingium ad Diod. Sic. II, 23. et Reimarum ad Dion. Cass. T. II. p. 1362. Variant etiam libri in υ et ι, scribunt enim ψυμμίδιον et ψιμμίδιον. v. Bernardum ad Nonnum p. 34. W.

15. καὶ παιδάρωτι. Haec desunt in Codice Vindob. B.

18. ἐκάθηρεν. Idem liber ἐκάθηρε.

COMMENTARIVS.

(Similis fere argumenti est Lib. I. Ep. 4.)

3. ὅλη εἴ τοῦ ἄστεος. v. infra Ep. 12. et quae adnotauimus ad Lib. I. Ep. 13. W.

3. Πανί. Pan rusticorum Deus. Dixi quaedam ad Lib. I. Ep. 26. *Bergler*.

4. Ἐπιμηλίδας — καὶ Δρυάδας καὶ Ναΐδας. Herum Nympharum coniunctim meminit et Pausanias Lib. VIII. c. 4. cuius locum adferam, vt legendum puto, Δρυάδας γὰρ δὴ καὶ Ἐπιμηλιάδας τὰς ἑαυτῶν ἐκάλουν ΚΑΙ Ναΐδας. Addo hic posterius καὶ, quod eiectum videtur a sciolo aliquo, qui cum non videret, quo ἑαυτῶν pertineat, ad Ναΐδας referendum putauit, et omittendam copulam, fecitque sententiam absurdam. Sensus autem est, veteres solitos fuisse suas amicas vel vxores vocare Dryadas, Epimeliadas et Naidas: debet enim sub τὰς ἑαυτῶν subaudiri ἐρωμένας vel γυναῖκας, vel Νύμφας. Dryadum et Naidum frequens mentio passim. Ἐπιμηλίδες memorantur a Scholiaste Apollonii Rhodii ad Lib. IV. v. 1322. eaedem Μηλίδες apud Eustathium p. 652. lin. 34. 35. quae itidem Μηλιάδες, et Dorice Μαλιάδες apud eumdem p. 1661. lin. 49. et Iulium Pollucem Lib. IX. Segm. 122. et 127. *Bergler.*

8. Κωλιάδας καὶ Γενετυλλίδας. Coniungit haec nomina et Aristophanes in Nubibus v. 52. [vide ibi Berglerum et Dukerum p. 1197. ed. Burmann.] vbi itidem Rusticus de similiter morata vxore conqueritur, qui Comico stylo dicit, eam olere μύρου, κρόκου — Κωλιάδος, Γενετυλλίδος — et in Lysistrata v. 2. [v. Bergleri notam p. 1091] vbi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi Venereos Deos, ἢ 's Πανὸς, ἢ 'πι Κωλιάδ', ἢ 's Γενετυλλίδος, *vel in Panos sacellum* etc. Nec non Lucianus in Amoribus [T. V. Bip. p. 304. et ibi Reitzium p. 590. bis. vide et Pseudolog. §. 14. T. VIII. p. 67. et ibi Scholiasten et Interpretes p. 433.] quo in loco et alia ita conueniunt cum Alciphroneis hisce, vt imitatio facile adpareat. Postquam multa in fucum et comtum muliebrem, quem et Noster perstringit, dixisset μισογύνης, subiungit: τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας εἰ τύχοι καὶ Γενετυλλίδας. Quem locum, vt commo-

dior sensus adpareret, coactus sui ex coniectura hic ita adscribere, cum in editionibus videatur corruptus, quae post βίος ita: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων etc. quasi spectatorum nescio quorum ignorent eiusmodi vxorum viri nomina, quod quidem fieri potest, sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius, sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. [Nihil mutauit Reitziana in contexto, corruptum tamen pronuntiant interpretes omnes, nec sine laude Berglerum ibi dimisit Reitzius, quem vide.] Sunt autem Κωλιὰς et Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam Veteres: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. *Bergler.* — De Coliadibus v. Hesychium h. v. Photii Lex. Ms. Κωλιάς. τόπος ἐν Ἀττικῇ — ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης. Genetyllides. Deae quidem adfines Veneris, sic Berglerus ad Aristoph. Thesmophor. v. 137. p. 1010. v. et Pausaniam Lib. I. c. 5. et ibi Kuehnium.

11. οὐ σωφρονεῖς. Supra Lib. I. Ep. 4. οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι. *Bergler.*

15. ψιμυθίῳ. *cerussa.* Bernardus ad Nonnum T. I. p. 34. laudat Xenophontem Oecon. c. 10. Plutarchum Sympos. VI, 5. Hier. Mercurial. Var. lect. III, 21. Raderum ad Martial. Lib. I. Epigr. 61. quibus adde Spanhemium ad Callimachum p. 511. Ern. et de Vsu et Praest. Numism. T. I. p. 322. W.

16. δευσοποιοῦσι. Hoc verbum adhuc nemini, quod sciam, obseruatum. De δευσοποιὸς satis Budaeus et ex eo Henr. Stephanus, quibus nihil necesse est hic plura addi. *Bergler.* — Hesychius: Δευσοποιόν. τὸ ἔμμονον καὶ μὴ ἐκπλυνόμενον βάμμα. οἱ δὲ τὸ γνησίως βεβαμμένον, ἤτοι πορφύρα, ἢ ἄλλο τι. it. Δευσοποιὸς, βαφεύς. v. et Harpocrationem, Suidam et Scaligeri Coniect. in Varronem p. 127. *Alberti.* — Omnium et copiosissime et optime de voce δευσοποιὸς egit egregius Ruhnkenius ad Timaeum h.

v. p. 75. ff. ubi etiam verbi δευσοποιεῖν aliquot exempla ex Origene adu. Celsum excitantur.

18. ξύμμα. v. infra Ep. 61. et, quem vix desii laudare, Ruhnkenium ad Timaeum p. 229.

Epistola XII.

Πρατίνας Ἐπιγόνῳ.

Μεσημβρίας οὔσης σταθηρᾶς, Φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν, καὶ πρὸς τὰς αὔρας ἐκκειμένην, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσκίαζον· καί μοι ψυχάζοντι μάλ᾽ ἡδέως, ἐπῆλθέ τι καὶ μουσικῆς ἐφάψασθαι, καὶ λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος. Ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρικον, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγένοντο. Ἐγὼ δὲ ἐν μέσοις τοῖς Ἠδωνοῖς ἐμιμούμην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, φίλον ἄνδρα συνειδέναι βουλόμενος, ὅτι μοι μουσικόν ἐστιν ἔχειν τὸ αἰπόλιον.

ADNOTATIO CRITICA.

1. μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς, quod vsitatius in σταθηρᾶς. Cod. Vind. B. libris est.

5. καὶ μουσικῆς ἐφάψασθαι. Vulgata μουσικῶς ἐπαφήσασθαι. Ἐπαφήσασθαι autem hic pro ἐφάψασθαι, ab ἐπαφᾶν, quod ab ἀφῇ. Et ab ἐπαφίημι est ἐπαφήσασθαι, sed si huic locus hic detur, legendum μουσικῇ ἐπαφήσασθαι, et subaudiendum vel addendum ἐμαυτόν. Proxime antecedens τὶ pro κατά τι, *nonnihil. Bergler.* Obsecutus sum huic, vt tersior fieret oratio, quo valebit etiam, nisi me fallunt omnia, additum καὶ post τι, quod obtulit Cod. Vind. B.

6. γλώττῃ. Cod. idem γλώσσῃ, et paullo post χειλέων pro χειλῶν.

13. Ἠδωνοῖς. Vulgata ἡδοναῖς, cuius loco malebat *Berglerus* ἀγέλαις, vel ποίμναις, nisi esset caprarius. — Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 289. *Nauci est,* inquit, *illud* ἡδοναῖς, *nimis quoque a vulgata lectione recedit* ἀγέλαις, *quod hariolatur Berglerus. Quid? si legamus* ᾖδον καὶ ἐμιμούμην. *Non magna est mutatio, et liquida sententia.* — Haud male, quanquam καὶ frigeat. Hoc si voluisset Alciphron, scripsisset sine dubio ᾄδων ἐμιμούμην. Longe melius placet Reiskii ingeniosa suspicio, in Misc. Lips. nouis T. V. p. 728. legentis ἐν μέσοις τοῖς Ἠδωνοῖς, *quasi media forem in Thracia, inter Edonos,* quod, quum Alciphron de Orpheo (παιδὶ τῆς Καλλιόπης) loquatur, tam aptum huic loco visum est, vt in textum recipere non dubitarem. Gloss. Eichstad. ex Reiskio sua sumsisse videtur, addit tamen locum Theocriti VII, 111. Eosdem Edonos Horatio Od. III, 25. restituisse Bentleium memini. Omnino saepissime in nominibus propriis aberratum est a librariis, qualium vitiorum larga in scriptoribus priscis etiam nunc messis superest. E quibusdam collegit Cl. Wassenbergii industria in Diss. de nominibus propriis — obliteratis aut vitiatis. Franequ. 1790. 4.

15. αἰπόλιον. Cod. Vind. B. ὅτι μοι μουσικόν ἐστι τὸ πόλιον. sine ἔχειν, quod abesse poterat, sed melius adest.

COMMENTARIVS.

1. Μεσημβρίας σταθηρᾶς. Virgil. Georg. III. v. 331. pastores iubet *Aestibus in mediis vmbrosam exquirere vallem — Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus Ingentes tendat ramos.* Notus Platonis locus in Phaedro T. X. Bip. p. 311. a Suida etiam indicatus, vbi cum Socrates post sermones sub celebri illa platano peractos vellet discedere, Phaedrus eum retinens dixit: μήπωγε, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ, ἢ οὐχ' ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά. [Vltima ex interpolatione ridicula, quasi Socrates opus habuisset hoc doceri] — σταθερὰ ab ἵστασθαι, et per adlusionem a θέρεσθαι, *calefieri*, vnde θερμὸν et θέρος, vt τὸ σταθερὸν sit τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας, quae est Glossa apud Platonem, in quibusdam editionibus, vt fit, in textum recepta. Simul etiam adluditur ad σταθεύειν *vrere*, vnde apud Aeschylum in Prometh. v. 22. σταθευτὸς ἡλίου φλογί. *vstus solis flamma.* Non autem caprarius noster veretur, quod Theocriteus ille Idyll. I. qui iussus fistula canere dicit v. 15. οὐ θέμις ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν Συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. *Bergler*, [cuius tamen argutias Etymologicas nostras non facimus.] Vide de μεσημβρίᾳ σταθερᾷ Interpretes ad Thom. Mag. p. 362. Ruhnkenium ad Timaeum p. 235. ed. sec. et Cel. Schellenbergium ad Antimachi reliquias p. 110.

4. ἐπῆλθε. *in mentem venit.* Nubem aliorum exemplorum vide apud Hemsterhusium ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 206.

6. τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων. Modus inflandi fistulas illas disparibus calamis compactas adcurate descriptus. Describit et Iul. Pollux Lib. IV. Segm. 69. ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἂν, παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος· καὶ παραφέρειν, καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα. et pluribus Achilles Tatius Lib. VIII. p. 477. τοὺς μὲν ἄλλους ἐλευθέρους ἀφῆκεν καλάμους· μόνῳ δὲ τὸ

χεῖλος ἐπιτίθησιν, ὃν ἂν ἐθέλῃ μὴ σιωπᾶν. μεταπηδᾷ τε ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον, ὅπου ποτ' ἂν εἴη τοῦ κρούματος ἡ ἁρμονία καλή. οὕτως αὐτῷ περὶ τοὺς αὐλοὺς χορεύει τὸ στόμα. *Bergler.*

9. αἱ αἶγες περιεχύθησαν. Virgilius Ecloga X. v. 16. *Stant et oues circum, nostri nec poenitet illas.* Haec autem, vt Ios. Scaliger in Graeca versione huius Eclogae, refero ad *Non canimus surdis. Bergler.*

10. ἀφεῖσαι νέμεσθαι. Virgilius Ecloga VIII. *Pastorum Musam Damonis et Alphesiboei, immemor herbarum quos est mirata iuuenca* etc. *Bergler.*

10. τοὺς κομάρους. Hesychius: Κόμαρος. φυτόν τι, ὅπερ φέρει καρπὸν μιμαίκυλον. Gloss. Κόμαρος, ὅ ἐστι δένδρον, ἡ καλουμένη Ἄρκευθος, *arbutus.* cf. Suidam h. v. Salmas. in Solin. p. 362. fin. Bodaeum a Stapel ad Theophr. III. 16. *Alberti* ad Hesych. — Μιμαίκυλον. καρπὸς τοῦ κομάρου, μέσπιλον μικρὸν, πυῤῥόν. W.

11. ἀνθερικόν. v. Schol. Theocriti ad Idyll. I. v. 52. Callimach. H. in Delum v. 193. Plura dabit d'Arnaud Lectt. Graecis p. 14. W.

12. τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Orpheum. *Bergler.*

13. εὐαγγελίζομαί ΣΕ. Contra Thomam Magistrum et Phrynichum, soloecum hoc putantes, vide disputantem Tib. Hemsterhusium ad Xenophontem Ephesium Misc. Obs. T. X. p. 213. Ita vero distinguit: Accusatiuo iunctum est *laeto nuntio te exhilaro,* Datiuo, simpliciter *nuntio tibi, nuntium perfero. W.*

COMMENTARIVS.

1. Μεσημβρίας σταθηρᾶς. Virgil. Georg. III. v. 331. pastores iubet *Aestibus in mediis vmbrosam exquirere vallem — Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus Ingentes tendat ramos.* Notus Platonis locus in Phaedro T. X. Bip. p. 311. a Suida etiam indicatus, vbi cum Socrates post sermones sub celebri illa platano peractos vellet discedere, Phaedrus eum retinens dixit: μήπωγε, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ, ἢ οὐχ᾽ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά. [Vltima ex interpolatione ridicula, quasi Socrates opus habuisset hoc doceri] — σταθερὰ ab ἵστασθαι, et per adlusionem a θέρεσθαι, *calefieri*, vnde θερμὸν et θέρος, vt τὸ σταθερὸν sit τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας, quae est Glossa apud Platonem, in quibusdam editionibus, vt fit, in textum recepta. Simul etiam adluditur ad σταθεύειν *vrere*, vnde apud Aeschylum in Prometh. v. 22. σταθευτὸς ἡλίου φλογί. *vstus solis flamma.* Non autem caprarius noster veretur, quod Theocriteus ille Idyll. I. qui iussus fistula canere dicit v. 15. οὐ θέμις ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν Συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. *Bergler*, [cuius tamen argutias Etymologicas nostras non facimus.] Vide de μεσημβρίᾳ σταθερᾷ Interpretes ad Thom. Mag. p. 362. Ruhnkenium ad Timaeum p. 235. ed. sec. et Cel. Schellenbergium ad Antimachi reliquias p. 110.

4. ἐπῆλθε. *in mentem venit.* Nubem aliorum exemplorum vide apud Hemsterhusium ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 206.

6. τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων. Modus inflandi fistulas illas disparibus calamis compactas adcurate descriptus. Describit et Iul. Pollux Lib. IV. Segm. 69. ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἂν, παράγειν ἐπ᾽ αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος· καὶ παραφέρειν, καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα. et pluribus Achilles Tatius Lib. VIII. p. 477. τοὺς μὲν ἄλλους ἐλευθέρους ἀφῆκεν καλάμους· μόνῳ δὲ τὸ

χεῖλος ἐπιτίθησιν, ὃν ἂν ἐθέλῃ μὴ σιωπᾷν. μεταπηδᾷ τε ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον, ὅπου ποτ' ἂν εἴη τοῦ κρούματος ἡ ἁρμονία καλή. οὕτως αὐτῷ περὶ τοὺς αὐλοὺς χορεύει τὸ στόμα. *Bergler.*

9. αἱ αἶγες περιεχύθησαν. Virgilius Ecloga X. v. 16. *Stant et oues circum, nostri nec poenitet illas.* Haec autem, vt Ios. Scaliger in Graeca versione huius Eclogae, refero ad *Non canimus surdis.* *Bergler.*

10. ἀφεῖσαι νέμεσθαι. Virgilius Ecloga VIII. *Pastorum Musam Damonis et Alphesiboei, immemor herbarum quos est mirata iuuenca etc.* *Bergler.*

10. τοὺς κομάρους. Hesychius: Κόμαρος. φυτόν τι, ὅπερ φέρει καρπὸν μιμαίκυλον. Gloss. Κόμαρος, ὅ ἐστι δένδρον, ἡ καλουμένη Ἄρκευθος, arbutus. cf. Suidam h. v. Salmas. in Solin. p. 362. fin. Bodaeum a Stapel ad Theophr. III. 16. *Alberti* ad Hesych. — Μιμαίκυλον. καρπὸς τοῦ κομάρου, μέσπιλον μικρὸν, πυῤῥόν. W.

11. ἀνθερικόν. v. Schol. Theocriti ad Idyll. I. v. 52. Callimach. H. in Delum v. 193. Plura dabit d'Arnaud Lectt. Graecis p. 14. W.

12. τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Orpheum. *Bergler.*

13. εὐαγγελίζομαί ΣΕ. Contra Thomam Magistrum et Phrynichum, soloecum hoc putantes, vide disputantem Tib. Hemsterhusium ad Xenophontem Ephesium Misc. Obs. T. X. p. 213. Ita vero distinguit: Accusatiuo iunctum est *laeto nuntio te exhilaro,* Datiuo, simpliciter *nuntio tibi, nuntium perfero.* *W.*

Epistola XIII.

Καλλικράτης Αἴγωνι.

Ἐγὼ μὲν ἥκοντος τοῦ καιροῦ, γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρον, οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν, καὶ ἐπάγειν αὐτοῖς ναματιαῖον ὕδωρ, ὃ μοι ἐκ τῆς πλησίον φάραγγος ἐποχετεύεται· ἐπελθὼν δὲ ὄμβρος ἐς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἴσας, ποταμοὺς ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὀρῶν ἐγέννησεν, οἳ ῥύμῃ κατασυρόμενοι ἰλὺν ἐπεσπάσαντο, καὶ τοὺς βόθρους κατέχωσαν, ὥςτε εἶναι πάντα ἰσόπεδα, καὶ οὐδὲ δοκεῖν ὅλως εἰργασμένα. Οὕτως ἠφάνισταί μοι τὰ πονήματα, καὶ εἰς μίαν ὄψιν ἄτοπον κατέστη. Τίς ἂν οὖν ἔτι πονοίη, μάτην ἀδήλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας καραδοκῶν; Μετιτέον μοι ἐφ' ἕτερον βίον· φασὶ γὰρ ἅμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς τύχας μετασχηματίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Καλλικράτης. Cod. Vind. B. ΚαλλίκρατΟς.

2. βόθρον. Idem liber deminutiuum βόθρια, fortasse rectius ideo, quod Pluralis antecedit, et paullo post sequitur (βόθρους.)

3. ναματιαῖον. Vulgata ναμάτιον, pro quo Berglerus malebat ναμάτειον, quia adiectivum sit, non deminutiuum a νᾶμα, vel ναματιαῖον, vt ap. Theophrastum Hist. Plant. Lib. IV. c. 3. ναματιαίοις ὕδασιν. [ναματιαῖον praefecerunt etiam Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 148. et Gloss. Eichstad. Praetuli et ego motus Cod. Vind.

B. auctoritate, nihili quidem lectionem exhibentis ναματτίΔιον, quae tamen ad veriorem manuduceret. Literas enim Α et Δ sexcenties esse commutatas a librariis, notissimum est.

12 Τίς ἂν οὖν. Particulam ἂν, quam amat Optatiuus, recepi ex Cod. Vind. B.

13. μετιτέον μοι. Posterius (μοι) non spernendum putaui eodem Cod. suadente.

14. τὰς τύχας. Vulgata ψυχάς. Adscripserat Berglerus: Ita ex Vaticano. Lambecii Caesareum hic non consulueram. Lego interim τὰς τύχας, vt verti. — Recte coniecisti, Cod. enim Vind. B. aperte praefert τύχας.

15. μετασχηματίζεσθαι. Idem liber σχηματίζεσθαι. Vulgata potior.

COMMENTARIVS.

1. γύρους περισκάψας. Henr. Stephanus in Thes. ex Theophrasto affert γύρους περιορύττειν. *Bergler.* Infra Ep. 70. iterum est περισκάπτειν — καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν.

6. ἀκρωρείας. v. et infra Ep. 63. Eustathium ad Odyss. p. 1862. Bourdelot. ad Heliodor. p. 6. ed. Schmid.

7. ῥύμη. v. Lib. I. Ep. 10. infra Ep. 55. W. Berglerus illustrat locum ex Virgilii Aen. II. 305. — *rapidus montano flumine torrens Sternit agros, sternit sata laeta boumque labores*, et Lucretii Lib. I. v. 283. *Flumine abundanti, quod largis imbribus auget, Montibus ex altis magnus decursus aquai.*

8. ἰλὺν ἐπεσπάσατο καὶ — κατέχωσαν. Virgilius Georg. I. v. 116. — *amnis abundans Exit, et obducto late tenet omnia limo*, vbi antecedentia etiam, *Deinde satis fluuium inducit, riuosque sequentes*, conueniunt cum ἐπάγειν ναματιαῖον ὕδωρ. *Bergler.*

9. ἰσόπεδα. *solo aequata ad verbum. Bergler.* Est apud Homerum Il. N. 142. Hesychius: Ἰσόπεδον. ἴσον τῇ γῇ, ὁμαλὸν ἔδαφος, ἰσόχωρον. W.

Epistola XIV.

Σιτάλκης Οἰναπίωνι.

Εἰ πατρώζεις, ὦ παῖ, καὶ τἀμὰ φρονεῖς, χαίρειν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας, οἳ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἀλινδοῦνται, βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὐδὲ πράττειν δυνάμενοι, οὐδὲ εἰδότες, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονεῖν ἐπιτηδεύοντες, ἐάσας, ἔχου τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦντι μεστὴ μὲν ἡ σιπύη πανσπερμίας, αἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ σύμπαντα.

ADNOTATIO CRITICA.

Σιτάλκης. Cod. Vind. B. Σιτάκης sine dubio vitiose.

1. πατρώζεις, καὶ τἀμὰ φρονεῖς. Suidas: Πατρώζοντα, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦντα. Hesychius etiam: Πατρώζουσαι, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσαι. Scribitur autem apud Nostrum hic πατριάζεις, sed meliorem Codicem secutus sum, vt alias. *Bergler.*

2. ἀνυποδήτους. Cod. Vind. B. ἀνυποδέτους. Vulgata melior. v. supra ad Lib. I. Ep. 3. p. 27.

4. βιωφελὲς — ἐάσας. Berglerus ita olim ediderat: ΚΑΙ βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὔτε εἰδότΑΣ, οὔτε πράτ-

τειν δυναμένοΥΣ, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονοῦντΑΣ. ΚΑΙ ἐπιτηδεύοντΑΣ, ἐάσας. Poterat vtrumque defendi. Lectio tamen, quam ex Cod. Vind. B. repofui, eam ob caussam anteferenda visa est, quod post Accusatiuos ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας oratio nunc per Nominatiuum οἱ continuatur, ideoque melius Nominatiui quam Accusatiui sequuntur, praesertim quum τὰ καὶ (ante βιωφελῆς) ab Codice absit. Nec minus, spero, placebit tersioris dictionis amantibus πολυπραγμονεῖν ἐπιτηδεύαντες pro πολυπραγμονοῦντες καὶ ἐπιτηδεύοντες. In omittenda autem voce ἐάσας eumdem Codicem sequi nec volui, nec potui, quamquam enim ab χαίρειν, a qua pendet, longius, quod et Berglerus vidit, remota est, tamen abesse non potest.

COMMENTARIVS.

2. τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους etc. Periphrasis philosophorum ignominiosa ex Aristophane vbi in Nubibus v. 103. τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ὠχριῶντας τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις, Ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης. — *Bergler*. v. supra Lib. I. Ep. 3.

3. ἀλινδοῦνται. cf. infra Ep. 31. Eiusdem significationis vocabula εἰλινδεῖσθαι et καλινδεῖσθαι habet Noster Lib. I. Ep. 23. et 26. vbi vide notas.

7. ἡ σιπύη μεστὴ — οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες. Aristophanes in Pluto v. 807.

Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
Οἱ δ' ἀμφορεῖς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.

Bergler. Hesychius: Σιπύη. σιτηρὸν ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη. v. et Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. X. Segm. 131. et Ruhnkenium ad Callimachi fragmenta p. 573.

Epistola XV.

Κότινος Τρυγοδώρῳ.

Ὁ τρυγητὴς ἐγγὺς, καὶ ἀῤῥίχων ἔστι μοι χρεία· δάνεισον οὖν μοι τούτων τοὺς περιττοὺς, ὅσον οὐκ εἰς μακρὸν ἀποδώσοντι. Ἔχω οὖν κἀγὼ πιθάκνια πλείονα· εἰ οὖν δέοιο, προθύμως λάμβανε. τὰ γὰρ κοινὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει.

ADNOTATIO CRITICA.

Τρυγοδώρῳ. Cod. Vind. B. ΤρυγοδωΝΙ.

2. ὅσον οὐκ εἰς μακρόν. Hic ὅσον, vt in ὅσον βραχὺ et ὀλίγον ὅσον, βραχὺ ὅσον. Pro μακρὸν potest etiam legi μακράν. Saepe occurrit οὐκ ἐς μακράν. Etiam apud Nostrum Lib. I. Ep. 35. οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἀντιωσομένοις. Nihil tamen hic mutandum. *Bergler*. v. etiam supra ad Ep. 6. huius libri.

3. πιθάκια. Forte πιθάκνια *Bergler* [et cum eo Maius et Gloss. Eichstad.] Nihil tamen ego mutauerim, quia et infra Ep. 18. et 19. Πιθακίων, nomen viri, ex eodem fonte ortum. Omnino libri sibi non constant. Cod. Vind. B. h. l. habet πιθάκνια. Barberin. contra supra Ep. 7. πιθάκια.

4. δέοιο. Vind. B. δέοι. Vulgata tamen praestat.

5. κοινὰ τῶν φίλων. Mallem, ait Berglerus, τὰ γὰρ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, adcuratius sane, inprimis, si cum Cod. Vind. B. vltimam epistolae vocem ὀφείλει facias. Vulgata tamen non minus bene habet, et τὸ ἐθέλει elegantiam quamdam spirat.

COMMENTARIVS.

1. ἀῤῥίχων. Hesychius: Ἄῤῥιχος. κόφινος, ἢ ἀγγεῖον λύγινον. Eustathius in Od Λ. p. 459. Κῆποι γὰρ Ἀδώνιδος φυτάρια ταχὺ ἀναθάλλοντα ἔσω χύτρας, ἢ ἀῤῥίχου καὶ ὅλως κοφίνου τινός. cf. et Etymol. M. et Moerin Atticistam h. v. & Casaubonum in Athen. IV. p. 154. *Alberti* ad Hesychium.

6. ἐθέλει. Ἐθέλειν, vti φιλεῖν, pro *solere.* vide Arnaldum Animadv. p. 169.

EPISTOLA XVI.

Φυλλὶς Θρασωνίδῃ.

Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου, καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρασωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν καὶ δάφνας, καὶ μυρίνην, καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαιρα· καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυροὺς ἐκθερίσας, καὶ οἶνον ἐκ βοτρύων ἀποθλίψας, καὶ βδάλας τὰ αἰγίδια, τὸν γαυλὸν πληρώσας γάλακτος. Νῦν δὲ ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ, κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπίδος ἐρᾷς, ὥςπερ Ἀκαρνὰν ἢ Μηλιεὺς μισθοφόρος. Μὴ σύγε, ὦ παιδίον· ἀλλ' ἐπάνιθι ὡς ἡμᾶς, καὶ τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου (καὶ γὰρ ἀσφαλὴς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, οὐ λόχους, οὐκ ἐνέδρας, οὐ φάλαγγας ἔχουσα, ἡμῖν τε ὁ γηροκόμος ἐγγύς.) ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.

ADNOTATIO CRITICA.

3. μυρίνην. Cod. Vind. B. μυῤῥίνην. v. Thom. Mag. p. 621.

Δ. καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσι. Καὶ iste liber non habet. Paullo post γάλον pro γαυλόν. vitiose.

6. πληρώσας. Hoc recepi ex eodem Codice, pro vulgato πλήρη, quod flocci est. Reliqua totius loci constitutio in isto Codice plura habet, quae meliora videntur, non tamen aeque necessaria. Sic enim scriptum inuenio: πληρώσας γάλακτος, σὺ δὲ (verba ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ plane desunt, scribae sine dubio festinatione) κεράνους ἐπαινεῖς τριλαφίαν. W.

9. Μηλιεύς. Vel ab vrbe Thessaliae, cuius incola Dorice Μαλιεύς, [Μαλιεύς est infra Ep. 58. ex Cod. Regio, v. et Apostolium Cent. XII, 3. et p. 324.] et a qua sinus Maliacus, vel a Melo insula, vna Cycladum, quae Gr. Μῆλος. Sic *Berglerus*. Cod. Vind. B. ὥσπερ ΤΙΣ Ἀκαρνὰν ἢ Μαμεῦς, quem vbi terrarum inuestigem, equidem nescio. Berglerus ad Ep. 25. citat locum Aristophanis in Pace v. 1145. vbi est nomen serui Μανῆς, ex quo fortasse nostrum corruptum.

13. γηροκόμος. In ambobus Mss. [in quibus et Noster Vind. B.] γηρωκόμος, praeter morem. Videtur autem dicere velle, tempus prope adesse, cum γηροκώμου indigeant: is autem debet esse filius pius. *Bergler*. Etymol. M. habet etiam per Ω. cf. et Suidam. Hesychius: Γηροκόμος, γηροτρόφος. Γηρωκόμος praefert etiam Abresch. ad Hesychium. v. γηράσκοντα. — Aliam litem mouet Arnaldus Misc. Obseru. T. V. p. 289. ob verbum ἐγγύς, quod vnde pendeat, nescit, ideoque scribendum existimat ἡμῖν τε γηροκόμος γίνου: [Gloss. Eichstad. γενοῦ.] Audax, vti ipse fatetur, coniectura, sed quae ipsi necessaria videretur. Nihil tamen mutare sustinui: ἐγγὺς enim referri potest ad iuuenem ipsum, qui, si domi maneret, propius senescentium parentum subsidium esse posset.

COMMENTARIVS.

2. ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν — καὶ ἄνθη, ὅσα σύγκαιρα. Sunt fere verba Menandri ἐν Γεωργῷ. Sermo est de agro

— — φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ
Κιττὸν, δάφνην. —

vbi recte nuper Phileleutherus Lipsiensis, siue Richardus Bentleius (audio enim virum summum nomen iam edidisse) reuocandum censuit illud ὅσα, eiecto ὡς, quod Grotius inculcaverat. *Bergler.*

5. βδάλας. Hesychius: Βδάλλει, ἀμέλγει. Schol. Theocr. ad XI. 35. Ἰστέον, ὅτι τὸ Ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ Βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω — Ἀττικῶς δὲ βδάλλειν τὸ αὐτό. cf. Arnaldi Lectiones Graecas p. 44.

7. κράνους — τριλοφίαν. Τρίλοφον κράνος *trium cristarum galeam* memorat Polyaenus Lib. VIII. c. 59. Lusitanos τριλοφίαις vsos fuisse dicit Strabo Lib. III. p. 231. Aeschylus in oppugnatione Thebarum v. 390. de Tydeo:

— — τρεῖς κατασκίους λόφους
Σείει, κράνους χαίτωμα —

tres vmbrosas cristas quatit, galeae iubam. *Bergler.* cf. et Cel. Beckium ad Aristoph. Aues v. 94.

9. Ἀκαρνᾶν — μισθοφόρος. Videtur ad Comediam aliquam, maxime Menandri, respicere, in qua fuerit miles ex Acarnania. Lucianus in I. Dialogorum meretricum, qui omnes itidem ex Menandro videntur efficti, eodem videtur respexisse, cum Glyceram Thaidi sic loquentem facit: Τὸν στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα etc. Sunt autem et istae ambae in Menandreis Comoediis celebres. *Bergler.*

9. μὴ σύγε. Ellipsis in blandientium formula. *Noli, quaeso te, hoc facere.* v. Valkenar. ad Eurip. Phoenissas p. 126.

10. τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου, καὶ γὰρ ἀσφαλὴς ἡ γεωργία. Lib. I. Ep. 3. γεωργίᾳ δὲ συντραφῆναι, καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι. Est autem hic hyperbaton, ac proinde nonnihil obscuritatis, quam tollunt parentheseos signa. *Bergler.*

14. τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν. Supra Ep. 7. ὁμολογουμένην — τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν. *Bergler.*

Epistola XVII.

Χαιρέστρατος Ληρίῳ.

Ἐπιτριβείης, ὦ Λήρίον, κακὴ κακῶς, ὅτι με τῇ μέθῃ καὶ τοῖς αὐλοῖς κατακηλήσασα, βραδὺν ἀπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμψασιν. Οἱ μὲν γὰρ ἕωθεν προςεδόκων με φέροντα αὐτοῖς τὰ κεράμια (σκεύη,) ὧν ἕνεκα ἀφικόμην· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς πάννυχος καταυλούμενος εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον. Ἀλλ' ἄπιθι, ὦ τάλαινα, καὶ τοὺς ἀθλίους τουτουσὶ θέλγε τοῖς γοητεύμασιν· ἐμοὶ δὲ ἢν ἔτι ἐνοχλοίης, κακόν τι παμμέγεθες προςλαβοῦσα ἀπελεύσῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

Ληρίῳ. An a stultitia? Non puto. Forte Λειρίῳ. infra Ep. 45. Λειριόνῃ. Sic vnus e Gloss. Eichstad. v. tamen supra ad Ep. 11. Κρόνιον. — Cod. Vind. B. Ληρίωνι.

2. κατακηλήσασα. Cod. Vind. B. κατακοιμήσασα,

quod firmatur quodammodo sequenti ἐκάθευδον. Vulgatam tamen meliorem puto.

4. προσδόκων με. Cod. Vind. B. inuertit: με προσεδ.

5. σκεύη. Hanc, ait Berglerus, vocem in Mss. exstantem separaui signis, quia aliunde eam irrepsisse puto. Idem existimat Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 285. Medebachio autem Amoenit. literar. p. 24. verior lectio videtur esse: φέροντα αὐτοῖς τὰ κεραμικὰ σκεύη. i. e. σκεύη κεράμου πεποιημένα, quod est apud Herodianum III, 9.

8. ἀθλίους. legendum potius ἀστικοὺς vrbicos, censet Berglerus, et in versione expressit. Nil tamen opus esse putauerim. Τουτουσὶ — δεικτικῶς, quos ad te visere video.

8. ἐμοὶ δὲ ἦν ἔτι. Cod. Vind. B. sic: ἐμοὶ γὰρ ἦν τι.

COMMENTARIVS.

1. Ἐπιτριβείης κακὴ κακῶς. vide supra ad Ep. 10.

5. ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς. Ita ironice et iocose Lucianus quoque *pro lapsu inter salutandum* § 1. T. III. Bip. p. 286. ἀφικόμενος παρὰ σέ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν· ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος ὑγιαίνειν σε ἠξίουν. Et apud Aelianum Ep. penult. vbi senex conqueritur de filii sui fallaciis, cui tamquam honestam puellam ducturo, nuptias parauerit, deinde compererit eam esse tibicinam a lenone redemtam: ἐγὼ μὲν ἔθυον γάμους ὁ χρυσοῦς μάτην, καὶ περιῄειν ἐστεφανωμένος, οὐδὲν δέον. Ad Luciani illum locum Bourdelotius ex Aristaeneti Lib. I. Ep. 5. [vbi Abreschius plura suo more exempla adferre haud neglexit] quae est sub nomine Alciphronis scripta ad Lucianum, adnotauit, ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ εἰσῄει, vbi figurate itidem is ita adpellatur, qui imprudens magnas turbas daturus videbatur, quod Bourdelotius non monet, quamuis maxime ad rem faciat. Nec Mercerus de hac re quidquam, sed certiores ille nos facit χρυσοῦν *in laude* vbique poni *de homine elegan-*

tiore. Homo sane suauis. *Bergler.* Iterum sic apud Nostrum Ep. 69.

6. *εἰς ἡμέραν ἐκάθευδεν.* Horatius I. Ep. 2. *Cui pulcrum fuit in medios dormire dies,* et *Ad strepitum citharae cessantem ducere curam. Bergler.*

Epistola XVIII.

Εὔσταχυς Πιθακίωνι.

Τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, ἥκειν σε ἐπὶ τὴν πανδαισίαν, ὦ Πιθακίων, παρακαλῶ. ἥκειν δὲ οὐ μόνον, ἀλλ᾽ ἐπαγόμενον τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία, καὶ τὸν συνέργαστρον· εἰ βούλοιο δὲ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν Φύλακα, καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβολεύοντας τοῖς ποιμνίοις· ἡ τοιαύτη οὐκ ἂν ἀτιμάζοι τὸ δαιτυμὼν εἶναι σὺν ἡμῖν. Ἑορτάσομεν δὲ μάλ᾽ ἡδέως, καὶ πιόμεθα εἰς μέθην, καὶ μετὰ τὸν κόρον ᾀσόμεθα. καὶ ὅστις ἐπιτήδειος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν, τὸ κοινὸν ψυχαγωγήσει. Μὴ μέλλε οὖν, ὦ Φίλτατε, καλὸν γὰρ ἐν ταῖς κατ᾽ εὐχὴν ἑορταῖς ἐξ ἑωθινοῦ συντάττειν τὰ συμπόσια.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *παιδός.* Cod. Vind. B. habet *παιδίου.*

1. *γενέσια.* I. Conr. Schwarzius in *Monumentis ingeniorum huius et superioris memoriae* T. II. p. 76. ni-

mirum, vt puram N. T. Graecitatem defendat, ita: *Alciphroni delicatum iudicium verborum nemo fortasse abiudicauerit. At is γενέσια pro γενεθλίοις non erubuit.* III, 18. et 55.

1. ἑορτάζων — παρακαλῶ. Prope pudet adscribere, quae ineptus h. l. scriba Cod. Vind. B. dedit: ἑώρταζον et παρακαλεῖν.

4. συνέργαστρον. Ita vterque Ms. Vatican. et Caesar. v. notas ad Ep. proxime sequentem.

7. ἡ τοιαύτη. Cod. Vind. B. ἡ δὲ τοιαῦτα.

7. ἀτιμάζοι τό. Leuiter hic mutaui scripturam Mstorum, quae haec est: οὐκ ἂν ἀτιμάζοιτο δαιτυμὼν εἶναι. *Bergler.* Gloss. Eichst. ἀτιμάζοιτο praefert, et fortasse μὴ abesse censet.

8. μάλ' ἡδέως. Cod. Vind. B. μᾶλλον ἡδέως.

11. παρελθών. Malit quis fortasse προελθών. Sed sic amat Alciphron v. Ep. 20. et 66.

11. τὸ κοινόν. Cod. Vind. B. scriba male omisit.

12. κατ' εὐχήν. Idem liber κατ' ευχας.

COMMENTARIVS.

Πιθακίωνι. Infra Ep. 46. est huius nominis caupo.

1. τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια — παρακαλῶ. Lucianus in Gallo s. Somnio §. 9. T. VI. Bip. p. 30: θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἧκε λουσάμενος. *Bergler.*

2. πανδαισίαν. Hesychius: Πανδαισία. ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία ἢ πολυτελὴς τράπεζα. it. πανδαισίαν, τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν (τράπεζαν) v. et Suidam et Harpocrationem.

4. καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν. Suaue est, canem etiam inuitari ad coenam, et quod additur, fore, vt is conuiuium non adspernetur. Similiter Aelianus Epist. III. sed simplicitatem ibi nimis [cur hoc?] adfectans, Rusticum facit

haec ſcribentem: τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια, ἣν ἐπαινῶ πρὸς σὲ, παρ' ἐμοῦ πρόσειπε· καὶ τὼ βοιδίω, καὶ τὴν κύνα. In Comoedia opportune talia quandoque fiunt, vt apud Ariſtophanem in Pluto v. 1104. cum nuntius euocari totam familiam vellet, dicit ad eum, qui prodierat, ſeruum: ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ· ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία· ἔπειτα τοὺς θεράποντας· εἶτα τὴν κύνα· ἔπειτα σαυτόν· εἶτα τὴν ὗν. *Bergler.* Comicum inprimis, quod ſeruum medium collocat canem inter et ſuem.

Epistola XIX.

Πιθακίων Εὐστάχυι.

Κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν παιδίων, ὦ Εὔσταχυ. ἐγὼ δὲ τὸν κλῶπα φωράσας, ἐφ' ᾧ πάλαι ἤσχαλλον, τὴν ἐχέτλην ὑφελομένῳ καὶ δύο δρεπάνας, ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, τοὺς κωμήτας ἀναμένων ἐπικούρους. Νῦν γὰρ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀσθενέστερος ὢν καὶ μόνος, τὼ χεῖρε ἐπιβάλλειν αὐτῷ· ὁ μὲν γὰρ δριμὺ βλέπει, καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς, καὶ σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους, καὶ ἁδρὰν τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει· ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων, καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα; καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχω, λεπτότερον δέ μοι τὸ δέρμα λεβηρίδος. Ἡ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παιδία εἴσω βαδιοῦνται, καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν· ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν· ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μιαρὸν οἴκοι φυλάξομεν.

ADNOTATIO CRITICA.

1. Φιλέταιρος. Cod. Vind. B. male Φιλαίτερος.

4. ἐχέτλην Vulgata ἐχέπλην fortasse operarum vitio. Illud recte Cod. Vind. B. Hesychius: Ἐχέτλη. ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου. καὶ ἡ αὖλαξ, καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου. Est apud Hesiodum Ἔργ. v. 467. vbi et effigies in edit. Clerici Amst. 701.

7. ἐπιβάλλειν αὐτῷ. Dedi nunc, vti scriptum et distinctum inueni in Cod. Vind. B. additis nempe voculis καὶ et αὐτῷ, et inciso post μόγος posito. Vulgata enim erat haec: ἀσθενέστερος ὢν, μόνος τῷ χεῖρε ἐπιβάλλειν, quod explicari bene poterat, sed illud praestare visum est.

12. λεπτότερον. Nihil mutant Codices, nec contexto mouit *Berglerus*, vertit tamen, quasi esset κενώτερον, hac addita ratione: Adnotarunt Grammatici Graeci, tria prouerbia duci ἀπὸ τῆς λεβηρίδος (qua voce inter alia *exuuium* et *pellicula* significatur) nempe τυφλότερος λεβηρίδος — κενώτερος λεβηρίδος — et γυμνότερος λεβηρίδος. Hesychius et Suidas in Γυμνότερος [Hesychius sic: Ἀριστοφάνης φησὶ τυφλότερος λεβηρίδος. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, διὰ τὸ ΛΕΠΤΟΝ εἶναι. Ergo λεπτότερον haberet tamen, quo se tueretur.] Τριχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν· καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενώτερος, (sic Alberti) οἱ δὲ γυμνότερος. cf. eumdem Hesychium. v. Λεβηρίς.

13. εἴσω βαδιοῦνται. Ita ex Ms. Vaticano [et Cod. Vind. B.] Lego autem potius εἰς σὲ, vel εἴς σε, de quo supra ad Lib. I, 4. εἰς τὸν ἄνδρα ἐπάνιθι. Potest etiam legi ὡς σὲ, vt Lib. I. 5. ὡς σεαυτόν. Vide et I, 28. ἥκειν ὡς ἑαυτήν. *Bergler.* Gloss. Eichst. εἰς σὲ vel σοῦ.

14. σύργαστρος. Ita ex Caesareo, ex Vaticano habemus σύγγαστρος. Epistola antecedente, cui haec respondet, consentiebant in συνέργαστρον, quod quidem analogia non caret, potestque significare τὸν συνεργάτην et συνεργὸν, sed adnotatum non-

dum vidi a Lexicographis. De σύργαστρος autem Phauorinus: Σύργαστρος ὑοφορβὸς, ἐργάτης, quae videtur partim ex Etymologo sumsisse, qui ita: Σύργαστρος, ὑοφορβὸς, ἐργάτης, partim ex Hesychio, sed emendando, vt ex serie vocum adparet, nam ibi Συογάστωρ editum inter voces, quae ρ post ο habent, exponit autem συοφορβὸς, καὶ ὄνομα βαρβαρικόν. [Recte Bergl. Hesychii συόγαστρον in σύργαστρον mutari voluit, consentiente Kuestero. Addit Alberti ad vocem ex Photii Lex. Ms. σύργαστρος, ὕφορμος, ἐργάτης, pro quo tamen scribendum ὑοφορβός.] Etsi autem σύργαστρος hoc pacto confirmetur, et epistola antecedente de eodem homine dicatur συνέργαστρος, tamen nihil temere ibi mutandum putaui, cum videam, vocem ἐργάτης, per quam σύργαστρος semel exponitur, conuenire potius cum συνέργαστρος. Quod autem ex Vaticano est σύγγαστρος, vi vocis idem esset, quod ἀδελφός. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. ὄναιο σαυτοῦ. Synesius Ep. 117. δικαιότατος γὰρ εἶ, καὶ καλῶς τῷ δύνασθαι χρώμενος. ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως καὶ δυνάμεως. etc. Lucianus in Philopseude (T. VII. Bip. p. 278. et Reitzium ibi p. 549.) οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων — ὡς ἀληθῆ πρὸς σὲ ἐρῶ. Euripides Iphigenia in Aulide 1050. ὄναιο, συνεχῶς δυστυχοῦντας ὠφελῶν. Ibidem v. 1430. ad eum, qui auxilium promittebat, dicitur ὄναιο τῶν φρενῶν, et Iphigenia in Tauris 1080. ad eos, qui facturos se rogata dixerant, ὄναισθε μύθων καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες. *Bergler.* — Hesychius ὀναίμην. τύχοιμι, ἀπολαύσαιμι, ὠφεληθείην, vbi Alberti etiam Berglerum laudauit.

3. κλῶπα. Vtitur hac voce aliquoties Herodotus. *Bergler.*

3. ἤσχαλλον. Hesychius: ἀσχάλλει. ὀχλοῦται, λυπεῖται, ἀδημονεῖ, ἀγανακτεῖ. Timaeus: ἤσχαλλον. ἐδυσχέραινον. vbi v. Ruhnkenium.

5. κωμήτας, *eiusdem vici, vicinos.* Aristoph. Nub. v. 962. Hesychius: Κωμήτης. γείτων. W.

7. δριμὺ βλέπει. Aristophanes in Ranis v. 564. ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ. Luc. Pseudol. §. 32. T. VIII. Bip. p. 88. δριμὺ εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. *Bergler.* Aelianus V. H. Lib. XIV, 22. ἐνορᾷν δριμύ.

8. τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς. Aristophanes in Lysistrata v. 8. οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. cf. ibi Scholiasten. Ibidem et antecedens, τὸ χεῖρε ἐπιβάλλειν v. 440. εἴ τ' ἄρα — ταύτῃ μόνον τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος, et in Nubibus v. 930. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; *Bergler.* Hesychius: τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. συστρέφειν αὐτάς. cf. et Suidam.

8. σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους. Itidem in Lysistrata v. 80. ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου. et in Nubibus v. 797. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. *Bergler.* Supra Lib. I. Ep. 39. ἄτοκος καὶ σφριγῶσα. Plura vide ap. Ruhnkenium ad Timaeum. h. v. Villoisonum ad Longum p. 179. et 191.

9. τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει. Ex Homero Odyss. Σ. v. 73. οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. *Bergler.* Apollonius: Ἐπιγουνίδα. τὸ σεσαρκωμένον μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος, ἀπὸ τοῦ Ἐπιγεγονέναι ἐκ τῶν ὤμων σάρκωσιν.

EPISTOLA. XX.

Ναπαῖος Κρηνιάδῃ.

Οἶσθά με ἐπισάξαντα τὴν ὄνον σῦκα καὶ παλάθας; καταγαγόντα οὖν, ἕως οὗ ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τινὶ γνωρίμων, ἄγει μέ τις λαβὼν εἰς τὸ θέατρον, καὶ καθίσας ἐν καλῷ, διαφόροις ἐψυχαγώγει θεωρίαις. Τὰς μὲν οὖν ἄλλας οὐ συνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἓν δὲ ἰδὼν, ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. Εἷς γάρ τις εἰς μέσους παρελθὼν, καὶ στήσας τρίποδα, τρεῖς μικρὰς παρετίθει παροψίδας, εἶτα ὑπὸ ταύταις ἔσκεπε μικρά τινα καὶ λευκὰ καὶ στρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν χειμάῤῥων ἀνευρίσκομεν· ταῦτα ποτὲ μὲν κατὰ μίαν ἔσκεπε παροψίδα, ποτὲ δὲ, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν παροψίδων ἠφάνιζε, καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος ἔφαινεν· εἶτα καταβροχθίσας, τοὺς πλησίον ἑστῶτας ἄγων εἰς μέσον, τὴν μὲν ἐκ ῥινὸς τινὸς, τὴν δὲ ἐξ ὠτίου, τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς ἀνῃρεῖτο· καὶ πάλιν ἀνελόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. Κλεπτίστατος ἄνθρωπος, ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα. Μὴ γένοιτο κατ᾽ ἀγρὸν τοιοῦτο θηρίον, οὐ γὰρ ἁλώσεται ὑπ᾽ οὐδενὸς, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τὰ ἔνδον, φροῦδά μοι τὰ κατ᾽ ἀγρὸν ἀπεργάσεται.

ADNOTATIO CRITICA.

Κρηνιάδη, quod iam coniecerat vnus ex Gloss. Eichst. pro Κρινιάδη vulgato, firmatur Cod. Vind. B. et Ναπαίῳ conuenit.

1. παλάθας. Vulgatam πάλαθα ex Vaticano sumserat Berglerus. Quamuis autem, ita pergit, πάλαθον et πάλαθα non adnotauerint Lexicographi, sed παλάθη, nihil tamen mutandum putaui. Nec παλάθια adnotarunt; occurrit tamen παλαθίων sine dubio inde apud Suidam in παλάθαι.

Παλάθας ego recepi ex Cod. Vind. B. nec aliter infra Ep. 51. Verum his non contentus alia etiam eodem Codice duce addere vel mutare consultum duxi. Vulgata erat: ὄνον πάλαθα. καταγαγόντα οὖν ἕως οὗ. Vindobon. ὄνον ΣΥΚΑ ΚΑΙ παλάθαΣ καταγαγόντα; ἕως ΟΥΝ etc. Quae excidisse viderentur, σῦκα καὶ, recepi lubens; [σῦκα sunt *virides*, παλάθαι *aridae ficus*) *in massam coactae*, et sequens ταῦτα duo Subst. postulare videtur) placuit etiam signum interrogationis (nec tamen suo loco positum), ἕως οὖν autem meum non feci. Posito ergo interrogationis signo post παλάθας, retentoque ἕως οὗ sic interpretor: *Nostin', me asinum ficubus et viridibus et aridis onerasse? Quem quum in stabulum deduxissem, donec* (ficus) *vendere possem* etc. Gloss. Eichstad. καταγαγόντα (deuersantem) ἀπεδόμην ΠΑΡΑ τῶν (deponerem apud) quae si cui prae meis placent, non inuideo.

3. λαβών. Restitui ex Cod. Vind. B. Amant Graeci eiusmodi Participia verbis addita, quorum exempla hic adferre putidum esset. W.

7. ἐν δὲ ἰδών. Vulgata εἰδὼς, quod huc non conuenit. Seruaui tamen ob antecedens μὲν particulam δὲ, quam Cod. Vind. B. ignorat.

8. εἷς γάρ τις. Τὶς addidi ex eodem Codice, sic enim solent elegantiores Graeci, quorum in numero et Alciphronem meum velim haberi. W.

9. παρετίθει. Cod. Vind. ἐπετίθει.

10. *μικρὰ καὶ λευκά*. Idem liber inuertit: *λευκά τινα καὶ μικρὰ*, vti paullo post pro *κατὰ μίαν ἔσκεπε* — *ἔσκεπε κατὰ μίαν*.

18. *ἐξ ὠτίου*. Vulgata *ὠτίων*. Singularem habet Cod. B. Nil verius. Quum enim tres tantum globuli essent, quorum vnum ex nare, alterum ex capite praestigiator depromsisset, *vni* tantum auri locus relictus est.

21. Οἰχαλιέα. Cod. Vind. Οἰχαλέα. male.

23. *τὰ ἔνδον*. Idem liber contrahit *τἄνδον*.

24. *τὰ κατ' ἀγρόν*. Sic ex eodem libro pro *κατὰ τὸν ἀγρόν*.

COMMENTARIVS.

1. Παλάθας. Hesychius: Παλάθη. ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις. — Παλάθαι. σύκων μαζία (mel. μάζα.) — Πλασία (παλασία) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ πλαθία (παλαθία) καὶ παλάθη. Photii Lex. Ms. Παλάσια, τὰ συγκεκομμέναι σῦκα, παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα. εἶναι δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. v. et Palmerium ad Luciani Vitar. auctionem T. III. Bip. 447. Hemsterhusium ib. p. 449.

3. *τῶν τινὶ γνωρίμων*. Eleganter pro *τῶν γνωρίμων τινὶ*, vel *τινὶ τῶν γνωρίμων*. Sic *τῶν τινὲς στρατιωτῶν* apud Herodotum Lib. II. Segm. 103. et 162. *τῶν τις Αἰγυπτίων*, et Lib. IV. Segm. 79. *τῶν τις Βορυσθενειτῶν*. *Bergler*. cf. Hemsterhusium ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 294. qui et Nostrum laudat.

4. *καθίσας ἐν καλῷ*. Aristophanes in Eccles. v. 299. *ποῦ ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω.* — — *vbi vbi sedeam* loco commodo, *oratores vt audire possim? Bergler.*

7. *ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ ἄναυδος*. *Raris turbatus vocibus hisco*, Virgil. Aen. III. 314. Coniunxit *ἀχανὴς* et *ἄφωνος* de *attonito* Comicus quidam apud Athenaeum Lib.

VII. p. 290. Est autem character rusticae simplicitatis et imperitiae, quod iste tantopere obstupuit spectaculo praestigiatoris, quod narrabit. *Bergler.* cf. Tib. Hemsterhusium ad Xenoph. Ephes. Misc. Obseru. T. X. p. 217. et Piersonum ad Moerin p. 59.

11. λιθίδια. Alias ψῆφον, *calculi* dicuntur, vnde hoc genus praestigiatorum. ψηφοπαῖκται et ψηφοκλέπται, [et ψηφολόγοι.] de quibus diligenter egit Casaubonus ad Athenaeum Lib. I. c. 15. congestis vndique locis veterum: Sed nihil simile potuit adferre huic narratiunculae, quae plane ad viuum exprimit omnia, itidem vt hodienum ostenduntur a solertioribus artificibus. *Bergler.* Eiusmodi artifices omnino audiebant θαυματοποιοί. vide eumdem Casaubonum ad Theophrasti Char. p. 85. Fisch. Sic apud Athenaeum Lib. I. p. 20. Διοπείθης — ὑποζωννύμενος οἴνου κύστεις μεστὰς καὶ γάλακτος, καὶ ταύτας ἀποθλίβων, ἀνιμᾷν ἔλεγεν ἐκ τοῦ στόματος — Lib. IV. p. 129. θαυματουργοὶ γυναῖκες, εἰς ξίφη κυβιστῶσαι, καὶ πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι. infra ap. Nostrum Ep. 72. est Ἰωνικὴ παιδίσκη, τὰς σφαίρας ἀναῤῥύπτουσα καὶ τὰς λαμπάδας περιδύνουσα, quae tamen saltatrix potius esse videtur. — Παρόψιδες Alciphronis Senecae Ep. 45. sunt *acetabula* praestigiatorum, quae acetabula medio, quod vocant, aeuo *caucula* adpellata, vnde *Caucularii* et *Cauculatores* [nostrum Gaukler?] pro incantatoribus in Capitulariis Caroli M. v. Salmas. ad scriptores Hist. Aug. T. I. p. 667. Hak. — Vide etiam Barthelemium in Anarchasi in fine c. 25. et Becmanum (Gesch. der Erfindungen T. IV. P. I. p. 55. ff.)

20. κλεπτίστατος — ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην. De voce κλεπτίστατος dico ad Aristophanis Plutum v. 27. [sed solum ibi laudat Eustathium p. 867. l. 61.] Quod ad Eurybaten attinet Aristaenet. Lib. I. Ep. 20. τὸν κλέπτην Εὐρύβατον. Lucianus in Pseudomanti (T. V. Bip. p. 66. et ibi not.) αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον. Diotimus apud Suidam in Εὐρύβατος

Κέρκωπές τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίνοντο. γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
Ὦλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Cercopes multa in triuiis proterentes Boeotorum, nocebant. Genere autem erant Oechalienſes; Olus (ſiue Sollus) *et Eurybatus, ambo pernicioſi homines.* Conſtat autem aliunde etiam biſariam ſcribi Εὐρύβατος et Εὐρυβάτης. In ipſa etiam hiſtoria circa haec omnia varietas magna eſt. *Bergler.* cf. et Heſychium v. Δημοκλεῖδαι.

Epistola XXI.

Εὐνάπη Γλαύκῃ.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστί μοι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει· ὁ δὲ θητεύων παρ' ἡμῖν Παρμένων, ζημία καθαρὰ, ῥάθυμος ἄνθρωπος, καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον. Ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος, καὶ βλέπων φονῶδές τι καὶ ὠμοβόρον, Χιόνην τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἁρπάσας οἴχεται· καὶ ὁ μὲν δειπνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. Πέπυσται δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνήρ· εἰ δὲ μάθῃ, κρεμήσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός· αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει, πάντα μηχανώμενος, πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰςπράξασθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

3. Παρμένων. Cod. Vind. B. καὶ παραμένων.

5. καὶ βλέπων. καὶ addidi ex eodem libro.

6. ὠμοβόρον. Ita ex Caes. Ex Vaticano habemus αἱμοβόρον. *Bergler.*

6. καλλίστην. Cod. Vind. B. καλλιστεύουσαν.

9. ἀπολείβω. Idem liber ἀποθλίβω.

10. μάθῃ. Id. Codex μάθοι.

12. αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει πάντα μηχανώμενος. Haec ex Vaticano ita: ὁ μισθωτὸς αὐτὸς οὐ πρότερον ὄνησιν μηχανώμενος, prima voce ab antecedentibus ad sequentia relata per distinctionem; ex Caesareo autem ita: μισθωτός. αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνέσει etc. Omnia recte, nisi quod pro ἀνέσει legendum ἀνήσει, ad quod manuducit illud ὄνησιν. Itaque non dubitaui ita edere. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

2. ἔχων. *versans, morans.* v. Reitzium ad Luciani Parasitum §. 10. T. VII. Bip. p. 443.

3. ζημία καθαρά. Aristophanes in Acharnensibus v. 737. — τίς δ' οὕτως ἄνους, Ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζημίαν; *quis tam demens, qui vos emat manifestum damnum? Bergler.* — Infra Ep. 38. est ζημία λαμπρά. v. omnino Ruhnken. ad Xen. Memorabilia p. 228.

5. ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος. Aelianus Ep. XIII. σὺ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄγροικος εἶ, καὶ γείτοσιν οὐκ ἀγαθὸς πάροικος. — — καὶ μέγα κέκραγας ἰδὼν ἄνθρωπον, ὡς διώκων λύκον, καὶ ἀργαλέος εἶ. Καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ἁλμυρὸν γειτόνημα (*salsa vicinia.*) *Bergler.*

7. ἐκ τοῦ Φελλέως. Aristophanes in Nubibus v. 71. ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, scil. ἐλαύνῃς. Est autem Φελλεὺς locus asper et salebrosus, peculiariter vnus

in Attica ita dictus. *Bergler.* — Occurrit iterum infra Ep. 70. Dignus inprimis, quem legas, Ruhnkenius ad Timaeum p. 269. f.

Epistola XXII.

Πολύαλσος Εὐσταφύλῳ.

Πάγην ἔστησα ἐπὶ τὰς μιαρὰς ἀλώπεκας, κρεάδιον τῆς σκανδάλας ἀφάψας. Ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς σταφυλὰς, καὶ οὐ μόνον τὰς ῥάγας ἔκοπτον, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ ὁλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς, ὁ δεσπότης δὲ ἐπιστήσεσθαι κατηγγέλλετο· (ἀργαλέος ἄνθρωπος, καὶ δριμὺς, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνεχῶς ἐπὶ τῆς πνυκὸς Ἀθηναίοις εἰσηγούμενος, καὶ πολλοὺς ἤδη διὰ σκαιότητα τρόπου καὶ δεινότητα ῥημάτων ἐπὶ τοὺς Ἕνδεκα ἀγαγὼν) δείσας, μή τι πάθοιμι κἀγὼ, καὶ ταῦτα τοιούτου δεσπότου ὄντος, τὴν κλέπτην ἀλώπεκα συλλαβὼν ἐβουλόμην παραδοῦναι. Ἀλλ᾽ ἡ μὲν οὐχ᾽ ἧκε· Πλάγγων δὲ, τὸ Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῇ δεσποίνῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. Ἔλαθον οὖν ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναῤῥιπίσας. Καὶ τίς παρ᾽ ἀνθρώπῳ σκυθρωπῷ τῶν τοιούτων συγγνώμη; Φευξόμεθα ᾗ ποδῶν ἔχομεν, χαιρέτω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ τἀμὰ

πάντα· ὥρα γὰρ σώζειν ἐμαυτὸν, καὶ μὴ παθεῖν ἀναμένειν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἀφάψας. Cod. Vind. ἀπαρτήσας.— Melius etiam foret σκανδάλης.

3, τὰς σταφυλάς. Gloss. Eichst. ταῖς σταφυλαῖς.

7. συνεχῶς ἐπὶ τῆς πνυκὸς Ἀθηναίοις. Vulgata breuius: συνεχῶς πρὸς Ἀθηναίους εἰσηγούμενος. Ex Cod. Vind. B. τὴν πνύκα restitui, quae, quid esset, librarius fortasse nesciuit.

8. καὶ πολλοὺς ἤδη. καὶ deest in eodem libro.

12. κλέπτην. ex Vaticano. Ex alio Vaticano τοὺς κλέπτους ἀλώπεκας habemus. Prius illud recipere visum est, quia proxime abest a vera scriptura, quam puto esse τὴν κλεπτιστάτην ἀλώπεκα, et ita verti. *Bergler*. — Abreschius in Animaduerss. ad Aeschylum T. I. p. 94. monet quidem, immerito κλέπτην suspectum fuisse Berglero, quum vbiuis obuia sint non Masculina solum, sed et sequioris sexus nomina Adiectivorum instar cuiuscumque generis Substantiuis iuncta, quorum et ipse largam copiam attulit, et Salmas. ad Simmiae ouum p. 246. Meursium ad Lycophr. v. 496. et Cuperum Obs. I, c. 17. laudauit;— nec tamen ideo damnare vel potuit vel voluit Abreschius Femininum Feminino additum, hoc tantum voluit, κλέπτην retinendum esse, quod Codice Vaticano firmetur. At vero sequioris sexus formam praefert Cod. Vind. B. κλέπτιν, quam, etsi vtriusque Codicis auctoritas par est, recipere tamen nolui, vt gratiam inirem eorum, qui receptam semel, ceteris paribus, lectionem tuendam esse iubent.

13. Πλαγγών. Sic etiam in Ep. inedita, quam ex Dorvilio ad Charit. p. 295. infra in Fragmentis dabimus. Cod. Vind. B. πλαγγῶν.

15. λιχνείας. Idem liber λιχνίας.

18. παρ' ἀνθρώπῳ σκυθρωπῷ. Addito ἀνθρώπῳ refinxi ex Cod. Vind. B. vbi per compendium scripturae παρ' ἀνων σκυθρωπῷ. Mihi quidem hoc praestare vulgatae παρὰ τῷ σκυθρωπῷ visum est.

21. ἐμαυτόν. Idem Vind. αὐτόν. Voluit fortasse ἑαυτόν, quod amat Alciphron.

COMMENTARIVS.

1. πάγην. Hesychius: Πάγη. παγὶς, ποδάγρα, βρόχος. Lycophr. v. 407. Aelian. V. H. I, 1. 2. W.

2. τῆς σκανδάλας. Haec vox nondum adnotata est, quod sciam. Videtur idem significare, quod σκανδάληθρον, quod est pars muscipulae vel decipulae, de quo multa nuper viri docti ad Iulium Pollucem. (Lib. X. Segm. 156.) *Bergler*, qui deinde ad Aristophanis Acharn. v. 687. σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν haec adscripsit: „Σκανδάληθρα sunt „*scandala*, ligna quaedam incurua in muscipulis siue tendi„culis, vt colligitur ex Scholiaste, et ex Hesychio in σκανδα„λοθρίστας." [qui ex isto Aristophanis loco emendandus est. v. Alberti.]

3. ῥάγας. Hesychius: Ῥάγα. ἡ τῆς σταφυλῆς, ἣν ἡμεῖς ῥῶγα καλοῦμεν. cf. Thom. Magistrum et Lamb. Bos Obseruatt. Crit. p. 182.

4. οἰνάρων. Hesychius: τῶν οἰνάρων. τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων. Videri alicui possit respexisse ad Alciphronis Lib. III. Ep. 22. Quod mihi quidem non probatur. Sic Valkenar. ad Ammon. p. 175. et ex eo Alberti ad Hesychium T. II. p. 1439.

7. γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια. Aristophanes in Equitibus v. 100. ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων καὶ νοϊδίων. *Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliis et sententiolis et ratiunculis. Bergler.*

9. ἐπὶ τοὺς Ἕνδεκα. Perinde eſt ac ſi dixiſſet, *in carcerem et forſitan ad ſupplicium.* His enim Vndecim Viris incarceratos et capitis damnatos, eorumque ſupplicia committebant, vt de Socrate adparet apud Platonem aliquot locis, in Apologia et in Phaedone. *Bergler.*

13. Πλαγγὼν h. l. nomen canis, alias puppa infantium ex cera. Vide de hac voce inprimis Doruillium ad Charitonem p. 295. Lipſ.

13. τὸ Μελιταῖον κυνίδιον. Res quidem notiſſima, ſed addam deſcriptionem ex Luciano de Mercede conducto (T. III. Bip. p. 258. et Intt. p. 552. vbi exemplis adlatis adde magnum olim Boruſſiae regem Fridericum II.) Ibi inter alia: *περισπούδαστον καὶ ἥδιστον κυνίδιον — ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις — καὶ βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ. τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα. καὶ — περιλιχμώμενον.*

16. *κεῖται — ἐκτάδην νεκρόν.* Iisdem vocibus in re ſimili vtitur in Dial. Mortuor. VII. (T. II. Bip. p. 148.) Zenophantae et Callidemidis, vbi is, cui venenum parabatur, euaſit; qui autem parabat, etiam bibit, errore quodam deceptus, eamque rem narrans dicit: *ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Bergler.* Aptiorem eiusdem Luciani locum vide in iisdem Dial. Mort. XIV. p. 186. *τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα.* cf. etiam Valkenarium ad Euripidis Phoeniſſ. p. 566. — *ἐκτάδην* eſt etiam infra 51. 55. 72.

19. *φευξόμεθα ᾗ ποδῶν ἔχομεν.* Aelianus Var. Hiſt. I, 15. *ᾗ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι.* et Lib. XIV. 21. *ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀφίκετο σὺν τοῖς δορυφόροις.* Aliter ſic Plato in Gorgia: *ἀκολασίαν δὲ φευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν. Bergler.* vide infra Ep. 72.

Epistola XXIII.

Θάλλος Πιτυϊστῷ.

Πάντα φιλῶ τρυγᾷν, ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. Ἔχων οὖν, σίμβλους ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ, πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι. Ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ ἀποστάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλήσιαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. Καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, καὶ εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζω τούτων καὶ ἡδίονα.

ADNOTATIO CRITICA.

Θάλλος. Cod. Vind. B. accentu transposito Θαλλός.

1. *ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος.* Ita ex Caesareo. Ex Vaticano habemus *κακῶν* pro *καρπῶν*, quod sensum incommodum facit, itaque tamquam meliori cedere iussimus. Sed nondum omnis mihi circa hunc locum suspicio sublata. Illud *δίκαιος*, quamuis similiter Euripides dixerit *ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος* in Hecuba v. 592. aliaque eius generis [Adiectiua generis communis] plura inueniantur [cf. inprimis Reitzium ad Luciani Amores §. 27. T. V. Bip. p. 578.] tamen dubitationem mouet. Vereor, ne *κακῶν* reuocandum sit, et a pluribus interpolationibus haec liberanda, hoc modo: *ἔστι γὰρ κακῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβηΝ, δίκαιοΝ*, eiecto articulo *τό*. Sic *Berglerus*. — qui tamen non video, quomodo tantos in simpulo fluctus excitare animo con

ceperit, et κακῶν, festinanti sine dubio manu Vaticano intruso, inhaeserit.

3. βλίττειν. Cod. Vind. B. βλήττειν, vti apud Plutarchum T II p. 58. F. Scholiast. Aristoph. ad Lysistrat. 476. Sed ex librariorum errore natum esse clarum est. Sic iudicat Cl. Ruhnkenius ad Timaeum p 63. quem ibi de hac voce plura disserentem non sine voluptate leges.

3. ἔχων οὖν. Sic reposui pro vulgato ἔχω suadente Cod. Vind. B. qui tamen alterum οὖν (ante τοῖς θεοῖς) delet. Aptius, nisi fallor, vt ita procedat oratio: ἔχων οὖν — ἀποκλάσας — πρῶτον μὲν — ἀπηρξάμην.

4. ἀποκλάσας. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano ὑπακλάσας. *Bergler.*

9. εἰς νέωτα. Cod. Vind. B. εἰς νέω τὰ δὲ δέχοιο, vitiose. Legere etiam possis δ' ἐκδέχοιο, *exspectes.*

10. τούτων. Cod. Vind. addit ἢ, sic: μείζω τοιούτων ἢ καὶ ἡδίονα.

COMMENTARIVS.

3. βλίττειν. Hesychius: Βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. v. Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. I. segm. 254 W.

4. ὑπὸ τῇ πέτρᾳ. Apollonius Rhodius Lib II. v. 130. ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσι. *Sicut autem apud examen magnum opiliones et mellarii in rupe fumo inficiunt, Bergler.*

6. λευκὰ ἰδεῖν. infra Ep. 60. χαρίεσσα ἰδεῖν. v. plura ap. Hemsterhus. ad Luciani Ind. Vocal. T. I. Bip. p. 308. W.

7. Ἀττικοῦ μέλιτος. Strabo Lib. IX. p. 613. τοῦ δὲ μέλιτος ἀρίστου ὄντος τῶν πάντων τοῦ Ἀττικοῦ. Aristophanes in Pace, et Thesmophoriazusis. *Bergler.*

8. Βριλησίοι. A monte Atticae Strabo ibidem paullo ante de Attica agens: τῶν δὲ ὀρῶν, ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστα, ἐστὶν ὅ τε Ὑπηττὸς, καὶ Βριλησσὸς, καὶ Λυκαβηττὸς,

ἔτι δὲ Πάρνης, καὶ Κορυδαλλός. Plinus Hist. Nat. Lib. IV. c. 7. *Montes Atticae, Brilessus, Aegialeus, Icarius, Hymettus, Lycabettus*, quem locum ibi adducit Casaubonus. *Bergler*. — Est apud Callimachum Fragmentum (184.) in edit. Ernestiana: Βριλλήσου λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτήσαντο. *Brillesii lateribus conterminum possederunt*, vnde Hemsterhusius Alciphronem censet p. 511. sumsisse, Λαγόνες. Hesychius: σχίσμα γῆς.

8. καὶ νῦν μὲν ταῦτα. Vel ad κηρία, vel subauditur δῶρα aut simile. *Bergler*.

Epistola XXIV.

Φιλοποίμην Μοσχίωνι.

Λύκον ἔοικα τρέφειν. Τὸ μιαρὸν ἀνδράποδον ἐμπεσὼν εἰς τὰς αἶγας, οὐκ ἔστιν ἥντινα οὐκ ἀπολώλεκε, τὰς μὲν ἀποδόμενος, τὰς δὲ καταθύων. Καὶ τῷ μὲν ἡ γαστὴρ τῆς κραιπάλης ἐμπίμπλαται, καὶ τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται, καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται, καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις Φιλῄδεῖ· τὰ δὲ αὔλια ἔρημα, αἶγες δὲ ἐκεῖναι αἱ πρότερον οἴχονται. Τέως μὲν οὖν ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος ψύττα κατατείνας Φύγῃ· εἰ δὲ ἀνυπόπτως λαβοίμην αὐτοῦ καὶ ἐγκρατὴς γενοίμην, δεδήσεται τὼ χεῖρε, χοίνικας παχείας ἐπισύρων· καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσεται, παθὼν δὲ, οἷόν ἐστι γνώσεται τὸ τὴν ἄγροικον σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

1. ἀνδράποδον. Cod. Vind. B. post hanc vocem punctum posuit ad superiorem partem, fortasse pro exclamandi signo, et deinde post ἐμπεσὼν habet γάρ. Placet ista exlamatio in dictione epistolica, nihil tamen volui mutare. W.

4. ἐμπίμπλαται. Cod. Vind. πίμπλαται.

5. τενθεία. Ex Vaticano Ταθεία per maiusculum T, quasi esset nomen proprium. Ex Caesareo πενθία. Quae licet ambo corrupta, veram scripturam facile monstrant vel mediocriter sagaci, et invenisse me puto. *Bergler.* — Εὕρηκας! Suspicionem tuam firmat Cod. regius (nunc, si Dis placet, reipublicae Francogall.) Parisiensis, teste Ruhnkenio ad Timaeum p. 253. ed. sec.

5. καὶ ψάλλεται. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano habemus πάλλεται, quod huc minus quadrat. *Bergler.* Gloss. Eichstad. malit καταψάλλεται.

6. πρὸς τοῖς. Toupius in curis nouissimis p. 213. ed. Lips. incidit post πρὸς, vt sit *praeterea*. Rectius sine dubio, quum φιλῄδειν Datiuo iungi soleat, sine praepositionis adminiculo.

6. μυροπωλείοις. Sic et Cod. Vind. B. sed a secunda manu μυροπωλίοις, sine E.

9. ψύττα κατατείνας. Vulgata ψύττας παρά τινος. Audiamus ante omnes Berglerum. Sic ex Vaticano, Caesareum de his vocibus non consulueram. Pro παρά τινος i. e. *ab aliquo*, mallet fortasse aliquis παρά τινα, i. e. *ad aliquem*. Ego longe aliud suspicor, nempe παρατείνας scripsisse auctorem, vel potius, quandoquidem praepositiones abbreuiatim scribi solitae, saepe inter se permutantur ab imperitis, κατατείνας. Miraris, cur ita? Ecce Luciani Lexiphanes, qui etiam probis vereque Atticis vocibus ac phrasibus vtens, ineptus est et ridiculus (T. V. Bip. p. 181.) ἀγρόνδε ᾠχόμην ψύτταν κατατείνας, *rus abii contento cursu*. Adnotauit ibi Bourdelotius ex Hesychio: ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως δραμεῖν λέγεται. Hactenus igitur *Berglerus*.

Praeter locum Luciani a Berglero excitatum alius est apud eumdem in Epistolis Saturnal. T. IX. Bip. p. 41. ὄρνις ψύτταν κατατείνασα, vbi vide inprimis notam Gesneri p. 351. cf. etiam Trillerum Obseru. Crit. p. 209. — Ad Hesychii locum Heinsius olim verba Epigrammatarii adhibuerat: ψύττα δ' ἐγὼ κατέτεινα φοβεύμενος ἄγριον ἄνδρα, quibus Berglerianae emendationi nouum robur accedit, maximum vero Cod. Vind. B cuius lectio: ψύττα, κατὰ τινος φεύγη, ipsa quidem, vti sonat, sana non est, sed vnice veram aperte monstrat. Refinxi igitur ita, vt cum Cod. Vind. ψύττα pro ψύττας ponerem (nam Aduerbium ὠνοματοποιημένον, ideoque indeclinabile esse ψύττα non minus quam σίττα, ψίττα, φίττα, φίττον existimo) et κατά τινος mutarem in κατατείνας, ita vero opem ferrem et Alciphroni et Berglero. Ceterum ψύττα vox est pastorum greges ad citius incedendum adhortantium. Hesychius: Ψύττα. ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν, item Ψιττάζων· ψιττὰ ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα.

11. τὼ χεῖρε. Cod. Vind. B. τὼ πόδε. Vulgata melior. Tutius certe erat, hominis nequam etiam manus constringere, nam pedibus vinciendis sequentibus χοίνιξι prouisum est.

12. ἐπισύρων. Idem liber ἐπιφέρων.

14. οἷόν ἐστι γνώσεται. Idem Cod γνώσεται οἷον ἦν.

COMMENTARIVS.

1. Λύκον ἔοικα τρέφειν. Prouerbium. Theocritus Idyll. V. v. 38. Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγοντι. *Alere memento et luporum catulos, et canes, vt te comedant.* *Bergler.*

1. ἐμπεσὼν, non ad vocem, sed ad significationem, vt saepe. *Bergler.*

7. Φιληδεῖ. Vocem hanc rariorem pronuntiat Spanhemius ad Callimachum. p. 114.

11. *δεδήσεται.* Synesius Ep. 32. in fine. *Bergler.* Occurrit et infra Ep. 62.

11. *χοίνικας παχείας.* Ctesias apud Photium p. 53. lin. 12. *ληφθέντα δὲ πέδαις παχείαις ὑπὸ Οἰβαρᾶ δεδῆναι.* Aristophanes in Vespis v. 433. *εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις παχείαις ἀριστήσετε. Bergler.* De voce *χοίνιξ* v. Schol. ad Aristoph. Plutum v. 276. et Doruilium ad Charitonem p. 396. — ibid *ἐπισύρων.* Herodotus Lib III. Segm. 130. *παρῆγον ἐς μέσον πέδας τε ἕλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθημένον. Bergler.*

14. *παθὼν γνώσεται.* Hesiodus in Operibus et Diebus v. 218. — — *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.* Prouerbium, de quo abunde Erasmus in Chiliadibus. *Bergler.*

14. *τὴν ἄγροικον σωφροσύνην.* Aelianus Ep. vltima: *Φύεται δὲ καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἀγροῖς δένδρων τὰ κάλλιστα. Bergler.*

EPISTOLA XXV.

Ὕλη Νομίῳ.

Θαμίζεις εἰς τὸ ἄστυ κατιὼν, ὦ Νόμιε, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. Ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων· ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα. Σὺ δὲ ἡμῖν αὐτόχρημα, μεσαιπόλιος ἄνθρωπος, μειράκιον ἀστικὸν ἀνεφάνης· ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμεικοῦ διατρίβειν, οὗ φασὶ τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῇ καὶ ῥαστώνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.

ADNOTATIO CRITICA.

1. τὸ ἄστυ. Cod. Vind. B. articulum ignorat.

2. ἀκαρῆ. Id. liber ἀκαρεῖ. Fortasse voluit οὐδ' ἐν ἀκαρεῖ.

2. ἀργεῖ. Idem Cod. Vind. ἀργὸς, quod non contemnendum, etsi γῆ sequatur. Atticorum enim est ἀργὸς pro Feminino ponere, quod pluribus exemplis probauit Bachius ad Xenoph. Oeconom. p. 21. et ipse Berglerus ad Aristoph. Nubes v. 53.

4. Σύρας. Sic ex optimo Cod. Vind. B. addito tamen articulo τῆς. Vulgata habebat σισύρας, quod iam *Berglerus* in Σύρας mutandum censuerat. Deinde sic pergit: Videtur ex sequenti epistola interpolatum, vbi recte σισύρα. Est autem Syra seruae nomen etiam apud Aristophanem in Pace v. 1148. τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου. *Et Manum serua Syra vocat ex agro*, quemadmodum apud Terentium Syrus nomen serui a patria. Sic Thratta apud Aristophanem multis in locis, et apud Demosthenem contra Neaeram: θεραπαίνας δύο, Θράτταν καὶ Κοκαλίνην, et apud Aelianum Ep. penultima, vbi simul Phrygia: ἐὰν μή τι τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ καὶ τῇ Θράττῃ συνεπιλαμβάνῃ. *Bergler.*

4. βουκολοῦσα. Valde adridet, quod coniicit Valkenarius ad Ammonium p. 46. huncque secutus Bernardus ad Palladium de febribus p. 21. βαυκαλῶσα. Hesychius: βαυκαλᾶν, κατακοιμίζειν, τιθηνεῖν, παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, vbi Valesius: proprie dicuntur nutrices, quae infantes naeniis et cantilenis in somnum inducunt, quae cantilenae proprie dicuntur καταβαυκαλήσεις. Athenaeus XIV, 11. cf. et Casaubonum ad Theophrast. Char. VII. p. 104. Fischer. et Wyttenbach in Eclogis p. 381. Est etiam ap. Lucianum Lexiphane T. V. p. 190. et Schol. p. 189. it. p. 509.

5. μεσαιπόλιος, vti infra Ep. 49. Cod. Vind. B. μεσοπόλιος. Vtrumque rectum.

6. ἀστικόν. Sic reposui suadente et persuadente Cel. Ruhnkenio ad Dion. Longinum p. 260. Nam rusticus

Atticus, ita ait, ſiue in regione Attica natus; Athenis autem natum non Ἀττικὸν, ſed ἀστικὸν adpellant.

7. Σκίρου. Cod. Vind. B. σκιεροῦ Κεραμικοῦ, omiſſo καί. Error ex errore natus. Quum enim nomen illud proprium Σκίρος ſcribam lateret, quod tamen ſupra Ep. 8. intemeratum dederat, voxque crebrior σκιερὸς ipſi in mentem veniret, particulam καὶ, cuius nunc vſum nullum videret, eiecit.

COMMENTARIVS.

1. Θαμίζεις εἰς τὸ ἄστυ. Lib. I. Ep. 4. ἄστυδε θαμίζεις *Bergler.*

3. ἐμπονούντων. i. e. ἐν αὐτῇ πονούντων. An ἐκπονούντων? Sic Gloſſ. Eichſtad.

5. αὐτόχρημα. vide quae Berglerus adnotauit infra ad Ep. 29.

7. Σκίρου. Vbi meretrices, vide ſupra ad Ep. 8. huius libri. Ibidem et aleatores. *Bergler.*

9. καταναλίσκειν βίον. vitam terere. v. Wernsdorf, ad Himerium p. 630.

Epistola XXVI.

Ληναῖος Κορύδωνι.

Ἄρτι μοι τὴν ἅλω διακαθήραντι, καὶ τὸ πτύον ἀποτιθεμένῳ ὁ δεσπότης ἐπέστη· καὶ ἰδὼν, ἐφίλει τὴν φιλεργίαν. Ἐφάνη δέ μοι ποθὲν ὁ Κωρύκειος δαίμων, Στρόμβιχος ὁ παμπόνηρος· ἰδὼν γάρ με ἐφεπόμενον τῷ δεσπότῃ, κειμένην τὴν σισύραν, ἣν

ἀποθέμενος εἰργαζόμην, ὑπὸ μάλης ᾤχετο Φέρων, ὡς ὁμοῦ ζημίαν, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων προσοφλῆσαι γέλωτα.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἐφίλει. Cod. Vind. B. ἐπῄνει. Hoc facilius, illud rarius et significantius.

3. Κωρύκειος. Idem liber vitiose Κωρύκεος.

5. κειμένην τήν. Articulum e Ms. iam Valkenarius ad Ammonium p. 205. Nostro restituerat: agnoscit etiam Vind. B.

7. ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων. Cod. Vind. B. ὑπό.

COMMENTARIVS.

3. Κωρύκειος δαίμων. Prouerbialiter de eo, qui ex insidiis auscultat. Vide Erasmum in *Corycaeus auscultauit.* Suidas et Photius in Lex. Msto ex quo quaedam nuper edita ad Fragmenta Menandri et Philemonis: Θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ Κωμικοὶ ἐπακροώμενον, ἀπὸ παροιμίας τινός. Iterum: ἡ παροιμία τοῦδ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάζετο. οἱ δὲ Κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Δέξιππος Θησαυρῷ. Μὴ κατακούσειε δ' ἡμᾶς ὁ Κωρυκαῖος. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα κατακολουθῶν ἔνδοθέν σου. quae postrema Deus ille videtur dixisse. *Bergler.*

4. Στρόμβιχος. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano στρόχνος habemus, quod non placet. *Bergler.*

5. σισύραν. Hesychius: Σισύρα. τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. Photii Lex. Ms. Σισύρα. βαίτη· τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ κωδίων συνερραμμένον ἱμάτιον. Plura vide ap. Valesium ad Ammian Marcell. Lib. XVI. c. 5. Gronou. ad Herodot. IV. 108. Valkenar. ad Ammonium p. 205. Ruhnkenium ad Timaeum p. 231.

7. ὡς ἐμοῦ ζημίαν καὶ προσοφλῆσαι γέλωτα. Germanicum prouerbium: *Wer den Schaden hat, darf für den Spott nicht sorgen.* *Bergler.*

EPISTOLA XXVII.

Γέμελλος Σαλμωνίδι.

Τί ταῦτα, ὦ Σαλμωνίς, ὑπερηφανεῖς τάλαινα; οὐκ ἐγώ σε εἰς τοὐργαστήριον καθημένην παρὰ τὸν ἀκέστην τὸν ἑτερόποδα ἀνειλόμην; καὶ ταῦτα λαθραίως τῆς μητρός; καὶ καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; Σὺ δὲ φρυάττῃ, παιδισκάριον εὐτελές, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη με διατελεῖς. Οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην, καὶ κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω· καὶ τότε εἴσῃ μαθοῦσα, οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας.

ADNOTATIO CRITICA.

Γέμελλος. Vulgata Γέβελλος ex Vaticano, Libro I. Ep. 22; est Γεμέλλῳ. In Mss. μ et β similiter fere exarantur. *Bergler.* Quoniam addicentem etiam Cod. Vind. B. inueni, recepi *Gemellum.*

Σαλμωνίδι. Vulgata Σαλαμωνίδη ex Vaticano et Caesareo, puto Σαλμωνίδι, et Σαλμωνίς, vel potius Σαλαμινίδι et Σαλαμινίς. *Bergler.* Prius recepi, nam sic Cod. Vind. B. epistola sequenti Σαλμωνίδι.

1. ταλάινα. Addit Cod. Vind. B. τὸν δεσπότην.

3. ἀκέστην. Vulgata Ἀκέστην. Malim tamen adpellatiuum, non proprium nomen, *sartorem claudum*, vti et Berglerum vertisse video.

3. ἑτερόποδα. Recepi ex Cod. Vind. B. pro vulgato ἑτερόποδον.

4. λαθραίως. Idem liber λάθρα, quod suauius ad aures h. l. accidere videtur, vt homophoniam λαθραίΩΣ — μητρΟΣ euites.

9. κάχρυς. Vind. B. τὰς κάχρυς ἐπὶ τὸν ἀγρόν.

9. ἀναπείσω. Nimis dilutum est ἀναπείσω, *persuadebo, inducam.* Praestaret ἀναπέμψω mittam. Eadem saepe potestate ἀναπέμπειν vsurpatur, qua simplex πέμπειν. Ita apud Lucam Evang. XXIII, 7. Haec *Arnaldus* in Misc. Obseru. T. V. p. 289. — Sed ἀνὰ in compositione verborum minime otiosam esse, demonstrauit multis exemplis Graece olim doctissimus Abreschius in Dilucidatt. Thucydideis p. 164. vbi contra Arnaldi et emendationem, et ex Lucae loco confirmationem sic disputat: „Vsum istius praepositionis „(quae *rursus*, saepe etiam „actum priori contrarium no„tat), non attendens vir eru„ditus reponi vult ἀναπέμ„ψω, vacante, vt ait, (in „quo iterum fallitur,) praepo„sitione, ac pro simplici πέμ„πειν occurere addit Lucae „l. l. quum ex adiuncto ibi „ἐξουσίας apertum sit, respectu „superioris scriptum ἀνα„πέμπειν, nec minus quam „otiosam τὴν ἀνά. Elegan„tissime autem dictum illud „ἀναπείσω, simulque salse „atque comice; sensus enim „est, *ad priorem seruilem hu„milemque conditionem te „redigam.* Neque verbis tan„tum πείθομεν, sed et qua„cumque alia ratione, vt ap. „Greg. Pal. P. 12. πείθειν ῥο„πάλῳ ὄνον θᾶττον πορεύε„σθαι, et *admonere* Latini, vt „admoneri flagello. Colu„mella II, 2. cet."

10. τότε οἴση. Cod. Vind. B. τότε οἴσῃ, quod non placet.

11. ἔθηκας. Idem liber longe aliter: οἷ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας, quod tamen vulgatae non praetulerim. — Lennepius ad Phalar. Ep. 9. p. 46. malit: οἵων κακῶν σεαυτῇ σμῆνος ἔθηκας.

COMMENTARIVS.

(Confert hanc epiſtolam Abreſchius cum Ariſtaeneti Lib. II Ep. 12. — Gratum vero etiam erit lectoribus audire, quae cel. *Herelius* ad hanc et ſequentem epiſtolam notauit in Animadu. miſcelk criticis. Cogor, inquit, inuitus fere reprehendere Alciphronem meum, dum nimis indulget genio, ac per varias vitae priuatae facies libere vagando, quidquid componendis epiſtolis materiam poſſet ſuggerere, nouitatisque gratia ſe commendare, in vſus ſuos conuertere ſtudet, ea fingentem interdum, quae per literas transigi aut exponi nullo modo poterant. Salmonis ancilla ingratos Gemelli, domini deformis, amplexus reformidans, loco ignoto ſe abscondidit, *τὴν κάρδοπον*, vt fatetur Ep. ſequ. *ὑπελθοῦσα ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα.* Hanc herus fugiſſe, et per noctem latuiſſe in virgultis credebat. Cur igitur literis, cuius latebras ignorat, increpat, aut cur conuitiis mauult atque minis terrere inanibus, quam vi comprehenſam punire licebat, ſiquidem alicubi in villa commorari poſſet?)

2. *εἰς τοὐργαστήριον καθημένην.* Achilles Tatius Lib. VI. p. 375. *εἰς τὰ ὄμματα τῶν καλῶν τὸ κάλλος κάθηται.* Inuenitur ſaepius *εἰς* pro *ἐν* poſitum, et in antecedentibus videor aliquid adnotaſſe. [v. ad Lib. I. Ep. 24. extr.] *Bergler.* cf. inprimis Hemſterhuſium ad Ariſtophanis Plutum 456. — Ceterum *τὸ ἐργαστήριον* h. l. lupanar, vide Valkenar. ad Ammonium, qui hanc vocis poteſtatem ex fragmento Alciphronis probat, quod infra dabimus. [Fragm. V.]

4. *ἐπίκληρον ἐγγυητήν.* Vide quae notata ſunt ad Lib. I. Ep. 6.

6. *παιδισκάριον εὐτελές.* Menander: *παιδισκάριόν με καταδεδούλωκεν — εὐτελές.* vide notas ad Lib.

Ep. 4. *Bergler.* Apud Lucianum Dialog. Mort. XXVI. §. 7. T. II. p. 227. τυχὸς παιδισκάριον, quod idem est, vide ibi Hemsterhusium p. 540.

6. κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη. v. Lib. I. Ep. 33.

7. οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας, Lib. I. Ep. 28. οὐ παύσῃ — ταλάντατον γερόντιον πειρῶν etc. et Ep. 6. πέπαυσο τῆς ἀγερωχίας. *Bergler.*

9. κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω. Forte ex Menandri Adelphis, quam comoediam Terentius vertit. Apud hunc Actu IV, Sc. 3. senex: *Rus ibo hinc, et istam Psaltriam una illuc mecum hinc abstraham, Atque ibi favillae plena, fumi ac pollinis Coquendo sit faxo, et molendo.* Erat autem hoc mulierum. Herodotus Lib. VIII. §. 96. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι, *coliades vero remos urendo hordeum torrebant.* [v. ibi Valkenarium.] Aristoph. in Nub. v. 1361. κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. *Bergler.*

Epistola XXVIII.

Σαλμωνὶς Γεμέλλῳ.

Πάντα ὑπομένειν οἵα τε εἰμὶ, πλὴν τοῦ σοι συγκαθεύδειν, δέσποτα. Καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην, ὡς ἐδόκεις, ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ὑπεισελθοῦσα ἐκείμην, ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. Ἐπειδὴ δὲ κέκρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπεῖν, ἄκουε, λέγω σοι ἀναφανδὸν, (πάντα γάρ μου περιαιρεῖ φόβον ἡ πρὸς τὸ τελευτᾷν ὁρμή) ἐγώ σε, ὦ Γέμελλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βά-

ρος τοῦ σώματος, καὶ ὥςπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη· τοῦτο δὲ, τὴν δυςχέρειαν τοῦ στόματος, ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος τὴν δυςοσμίαν ἐκπέμποντος. Κακὸς κακῶς ἀπόλοιο τοιοῦτος ὤν. Βάδιζε παρά τινα λημῶσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀληλιμμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *συγκαθεύδειν.* Cod. Vind. B. ΣΟΙ *συγκαθεύδειν*, omiſſis poſtea *μετά σοῦ* Idem voluit Gloſſ. Eichſtad. vel *καθεύδειν* ſine *σύν*. Recte, ſic enim pleonaſmus vulgatae ΣΥΓκαθεύδων ΜΕΤΑ *σοῦ* tollitur.

3. *ἐπὶ τοῖς θάμνοις.* Mallem *ὑπὸ* pro *ἐπί*. *Bergler.*

6. *ἄκουε, λέγω σοι ἀναφανδόν* Cod. Vind. B. *ἄκουε λέγουσ' ἀναφανδὸν*, quod in *λέγω σοι* retinxi. Vulgatam *ἄκουε ἀναφανδὸν* retinere vix potui, quum *ἀναφανδὸν* non tam *audienti*, quam *dicenti* conuenire videretur. W.

7. *πάντα γάρ μου.* Cod. Vind. *ὁμοῦ*. Poſſis etiam legere *μοι*, quod et Berglero placuiſſe ex verſione adparet.

9. *βάρος τοῦ σώματος.* Idem Liber *δάσος*. Vtrum horum a manu Alciphronis ſit, difficile eſt iudicatu. W.

10. *κίναδος.* Ita ex Caeſareo. Ex Vaticano *τὶς* pro *τὶ* habemus. De *κίναδος* ad Ariſtophanem. *Bergler.* De Caeſareo falſus eſt vir doctiſſ. nam Codex iſte *κίναιδος*, quamquam vitioſe, habet. *Κίναδος* vnice verum ideoque et *τί*. Plura ad Ariſtophanem dare promittit Berglerus, promiſſisque ita ſtetit ad Nubes v. 447. *Κίναδος*. Andocides de Myſteriis: *ἐπίτριπτον κίναδος*. Sophocles in Aiace v. 103. *ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; num ex me quaeris, vbi perditiſſima illa ſit beſtia?* vbi Scholia: *τὸ ἐξώλες θηρίον καὶ πανοῦργον, κίναδος γὰρ ἡ ἀλώπηξ.* Lo-

quitur autem de Vlysse. Aristoph. in Auibus v. 429. πυκνότατον κίναδος. Haec Berglerus. — Hesychius: Κίναδος, θηρίον, ὄφις. vbi v. Interpretes, Thom. Mag. p. 534. et Cel. Beckium ad Aues l. l. et Reitzium ad Lucianum de Domo T. VIII. Bip. p. 448.

14. λημῶσαν. Dedi ex Vind. B. *lippientem*, quod longe anteferendum vulgatae ληροῦσαν. W.

15. τῆς πίττης. Idem liber ἐκ τῆς.

COMMENTARIVS.

4. τὴν κάρδοπον. mactram (Backtrog.) vide Lucianum in Lexiphane, T. V. p. 182. Bipont.

14. γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν. Eadem haec et apud Lucianum alicubi, si quid memini. [Locum huc conuenientem indagare nondum potui. W.] Aristophanes in Pluto v. 1060. de vetula: ἕνα γὰρ γομφίον μόνον φορεῖ, *vnum dentem molarem tantum gestat*. Σαλεύουσαν autem metaphorice a nauibus, quae in anchoris fluctuant. Synesius Ep 4. ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων. λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς. ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο· τρίτην γὰρ ἄγκυραν Ἀμάραντος οὐκ ἐκτήσατο. *Bergler.* De γομφίῳ vide inprimis Piersonum ad Moerin p. 111.

EPISTOLA XXIX.

Ὁρίος Ἀνθοφορίωνι.

Ἠπιστάμην σε, ὦ Ἀνθοφορίων ἁπλοϊκὸν εἶναι ἄνθρωπον, καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἄγροικον, ὄζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα· ἠγνόουν δὲ, ὅτι δεινὸς εἶ ῥήτωρ, ὑπὲρ τοὺς ἐν Μητιχείῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας. Κινήσας γὰρ ἀπὸ τοῦ κωμάρχου δίκας ἔναγχος, οὐκ ἔστιν ἥντινα οὐχὶ νικήσας ἀπηλλάγης. Μακάριε τῆς γλώσσης, καὶ λαλίστερε τρυγόνος. Ἐγὼ δὲ ἑρμαίῳ σοι χρῶμαι, τὸ τοῦ λόγου· ἔκκειμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τἀμὰ σφετερίζεσθαι, καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦτα εἰδὼς, ὅτι μοι πολλὰ ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

ADNOTATIO CRITICA.

1. εἶναι (post ἁπλοϊκὸν) inserui ex Cod. Vind. B. quanquam et abesse poterat.

2. αὐτρόχρημα τὸν — πνέοντα. Ex Vaticano αἰθαλοχρήματον, ex Caesareo αὐτοχρήματον, vnde omissa syllaba veram scripturam me exhibuisse puto. Sic paullo ante Ep. 25. αὐτόχρημα μεσαιπόλιος ἄνθρωπος. Synesius Ep. 4. de Amaranto Iudaeo αὐτόχρημα Μακκαβαῖος. Aelianus Ep. 12. σὺ δὲ ἐξ οὗ θηρᾷν ἤρξω, γέγονας ἡμῖν αὐτόχρημα Ἱππόλυτος. *Bergler.*

Laudat Bergleri acumen acutior ipse Piersonus Verisimil. p. 96. qui, ne litera quidem perdita, castigandum existimat: καὶ αὐτόχρημα ΤΟΝ. Singularem enim, addit Piersonus, emphasin hic habet articulus, quae rectius

percipi, quam verbis exprimi potest.

Sed nondum omnis nitor Alciphroni restitutus, nisi lectionem, quam Cod. Vind. B. subministrat, egregiam sane, adiungas. mutantem nempe ἀγροικίζοντα in ἄγροικον ὄζοντα στεμφύλων. Nec hoc satis: idem Codex enim loco κόνεως praeterea κόνιν exhibet, quod, etsi non adeo necessarium est, quum πνεῖν et Genitiuum et Accusatiuum adsciscat, tamen, vt Codici, qui tam praeclare in toto loco stetisset, honorem haberem, et hoc recepi. Iam vero ad amussim omnia sic composita: καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἄγροικον, ὄζοντα στεμφύλων, καὶ κόνιν πνέοντα. Nonne vero longe meliora haec, quam quae Berglerus vulgauerat: καὶ αὐτό χρημα ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροικίζοντα, στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα?

4. ἐν Μητιχείῳ. Caesareus Μιλιαίῳ [quod seruauerat in contexto Berglerus] Ex Vaticano ΜΗλίῳ, prioribus duabus maiusculis, quae vestigiis minusculorum, incertum quarum, adscriptae sunt. Prius elegi, tanquam proxime accedens ad id, quod genuinum puto, nempe Μητιχείῳ, vt in versione ostendi. Erat Μητιχεῖον iudicium, siue tribunal Athenis. Hesychius: Μητίχου τέμενος. εἴη ἂν τὸ Μητίχειον, δικαστήριον μέγα, quod et Iulius Pollux Lib. VIII. c. 10. recenset cum aliis Atheniensium tribunalibus, ita: τὰ Μητίχου καλλίω, siue, vt alia scriptura fert, τὸ Μητίχου κάλλιον. Quae quidem licet viri doctissimi interpretari conentur, mihi suspecta sunt in τὰ καλλίω siue τὸ κάλλιον. Apud Nostrum simile quid exhibetur ex Vaticano, itidem non sine corruptela; adscribam tamen locum, si quid forte vlterius cogitanti ad emendationem conferre possit: ὑπὲρ τοὺς ἐν Μηλίῳ ΚΑΤΑ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικουμαχοῦντας. Sic Berglerus.

Post hunc Clar. Herelius in Klotzii Actis liter. Vol. III. P. I. p. 92 duorum Codicum, quos Berglerus laudauerat, scripturam in vnum conflat verbum Μηλιαίῳ, cuius primam literam si abiicias, restitui aliud Atheniensium tribunal Ἡλιαίᾳ quod

apud Nostrum ipsum infra Ep. 61. occurrit. — Ad quae *Ruhnkenius* in literis ad Herellium olim datis haec monuit: „Codex quoque Re„gius Paris. exhibet: ὑπὲρ „τοὺς ἐν Μηλίῳ κατὰ „τῶν ἀλλοτρίων. Equidem, „tum pergit, ingeniosam Berg„leri coniecturam tuae prae„ferre non dubito. Nam fa„cilius Μητιχείῳ, quam „Ἡλιαίας in Μηλίῳ abire „potuit. Ac forte librarius „non haesisset quidem in „Ἡλιαίᾳ, quod notissimum „iudicium erat."

5. ἀδικομαχοῦντας. Cod. Vind. B. ἀδικομαχούντων, haud bene. Forte primitus fuit ἕνεκα δικομαχοῦντας, quod in versione exprimo. (*iure decertant*). *Bergler*.

6. κινήσας. Ita ex Vaticano Berglerus. Vind. B. νικήσας, quod sensum turbat.

6. ἀπὸ τοῦ κωμάρχου. Ita ex ambobus Mss. pro quo tamen ἐπὶ legendum puto. *Bergler*, cui accedit Gloss. Eichstad.

7. ἥντινα recepi ex Cod. Vind. B. Vulgata ἣν.

9. ἑρμαίῳ. Cod. Vind. B. ἑρμεώσσοι κατὰ τοῦτο τὸ δὴ τοῦ λόγου.

12. πολλά. Idem liber Vind. πολλάκις, fortasse melius.

COMMENTARIVS.

3. στεμφύλων. Hesychius: στέμφυλα, τὰ πταίσματα τῶν ἐλαιῶν. (rectius πιέσματα, vt στεμφύλων πιεσθέντων. Pollux Lib. VII. Segm. 151. Ruhnken. ad Timaeum p. 239. ed sec.

7. μακάριε τῆς γλώσσης. Aristophanes in Equitibus v. 833. ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. *Bergler*.

8. λαλίστερος τρυγόνος. Ex Menandri Plocio proverbium adnotatum a Paroemiographis, *Bergler*. v. c. ab Apostolio Cent. XIX. 61. et Pantin. ibi p. 372. Casaubonus ad Theophrastum p. 103. Fischer.

9. ἑρμαίῳ. Prouerbialiter, vt ipse auctor indicat, Habet Erasmus Chil. IV. Cent. 7. Prou. 4. vbi *Mercuriale*.

vide Suidam. Dicitur de bonis inexſpectatis, quae *praeſens Mercurius fert*, ſecundum Horatium Sat. Lib. II. Sat. III. v. 68. Sicut iſte non putauerat ſuum amicum eſſe tam bonum cauſſidicum, quo ipſe indigebat. *Bergler*. — cf. Ruhnken. ad Timaeum p. 121. ed. ſec. et quem ibi laudat, Weſſeling ad Diodor. Siculum T. I. p. 350. Fiſcher ad Theophr. Eſt etiam infra Ep. 70. et apud Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 19.

12. ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα. Vtilis vitae ſententia prouerbialis. Diogenianus et Suidas efferunt: πράγματα ἐξ ἀπραξίας. Optime in hanc rem Plutarchus in libello de *tranquillitate animi* ſub initium: ψεῦδός ἐστι τὸ εὐθυμεῖν τοὺς μὴ πολλὰ πράσσοντας. Paullo poſt: ὅθεν οὐδὲ Ἐπίκουρος οἴεται δεῖν ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τῇ φύσει χρῆσθαι πολιτευομένους καὶ πράσσοντας τὰ κοινὰ τοὺς φιλοτίμους καὶ φιλοδόξους, ὡς μᾶλλον ὑπ᾽ ἀπραγμοσύνης ταράττεσθαι, καὶ κακοῦσθαι πεφυκότας. Mox: δεῖ δὲ μὴ πλήθει μηδὲ ὀλιγότητι πραγμάτων, ἀλλὰ τῷ καλῷ καὶ τῷ αἰσχρῷ τὸ εὔθυμον ὁρίζειν καὶ τὸ δύσθυμον. τῶν γὰρ καλῶν ἡ παράλειψις οὐχ ἧττον ἢ τῶν φαύλων ἡ πρᾶξις ἀνιαρόν. Interim vſitate loquendo πολλὰ πράττειν odioſum; et πολυπραγμοσύνη in vitio: vnde Orius iſte ſe eximens, et ἀπραγμοσύνην ſibi tribuens; alterum contrariis moribus praeditum, occulte φιλόνεικον et συκοφάντην vult dicere. v. ſupra ad Lib. I. Ep. 9. ἀπράγμονας. *Bergler*.

Epistola XXX.

Ἀμπελίων Εὐέργῳ.

Πολὺς ὁ χειμὼν τὸ τῆτες, καὶ οὐδενὶ ἐξιτητόν. Πάντα ἡ χιὼν κατείληφε, καὶ λευκανθίζουσιν οὐχ οἱ λόφοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς· ἀπορία δὲ ἔργων, ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος. Προκύψας δῆτα τῆς καλύβης, οὐκ ἔφθην παρανοίξας τὸ θυρίον, καὶ ὁρῶ σὺν τῷ νιφετῷ δῆμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον, καὶ κοψίχους καὶ κίχλας. Εὐθέως οὖν ἀπὸ τῆς λεκάνης ἀνασπάσας ἰξὸν, ἐπαλείφω τῶν ἀχράδων τοὺς κλάδους· καὶ ὅσον οὔπω τὸ νέφος ἐπέστη τῶν στρουθίων, καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδὺ, πτερῶν ἐχόμεναι, καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. Ἐκ τούτων λάχος σοι τὰς πίονας καὶ εὐσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἴκοσιν. Κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαθοῖς· φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *τὸ τῆτες.* Ita ex Caesareo. Ex Vaticano *ταῖς θήτταις* scriptum, i. e. *ancillis. Bergler.*

1. *ἐξιτητόν.* Sic ex Cod. Vind. B dedi pro vulgato *ἐξιτόν.* Sic Lib. I. Ep. 23. *εἰσιτητὸν,* vbi vide Berglerum.

2. *πάντα.* post hanc vocem idem liber ponit *γάρ.*

2. *κατείληφε* pro quo Cod. Vind. B. *κατείληχε,* quod et ipsum non contemnendum videtur.

4. *ἀργὸν δὲ καθίζειν.* Et hic variat idem liber, ita ut

men, vt sensus idem maneat: ἀργῶς δὲ καταζῆν.

7. κοψίχους. Vind. κοσσύφους, quod idem est, *merulas*.

9. ἀχράδων. Idem Ms. ἐχράδων. vitiose.

9. ὅσον οὔπω. Ita ex Caesareo, ex Vaticano ὅσον δ' εἴπω, arbitror ex interpolatione, quam tamen et Caesareus videtur expertus, sed in melius. Suspicor fuisse ὅσον οὐδέπω, nam illud δ' in Vaticano non de nihilo videtur: et quia proxime sequens τὸ non est necessarium, forte plenius: ὅσον οὐδεπώποτε. *Bergler.* quem et vide ad Lib. I. Ep. 9. Contra tamen disputat Dorvillius ad Charitonem p. 603. qui mentem alio habuisse vetetur Berglerum, dum ὅσον οὔπω verteret *quantum numquam*, eoque errore inductus emendaret οὐδεπώποτε, quum tamen vertere debuisset *et iam*, *statim*, *e vestigio*.

11. ὀροδαμνων. Vind. B. ὀροδάμων.

13. λάχος σοι. Vulgata λαχὸν μοι ex Vaticano. Accentus sic praeter morem, et quidem liturae inscriptus vna cum ο μικρῷ, adparetque fuisse λαχὼν μοι (i. e. *sortitus mihi*, cum *elegissem mihi*) quod, etsi facilius se fortasse alicui probauerit; tamen illud, licet vitiosum, ei praetuli, quia indicium est maioris vitii, et ad veram lectionem videtur manuducere. Puto autem primitus fuisse λαχμὸν, illudque μοὶ ex μου ortum: deinde semel recepto μοὶ, omissum σοί. Itaque verti *partem electam*, quasi esset λαχμὸν τὰς πίονάς σοι. Hoc pronomen, siue isto loco ponatur, siue alio commodo, necessarium est. Debebat rusticus munus suum ornare verbis, vt fieri solet, ac liberalitatem suam ostendere; sed contra fit, quasi macras auiculas misisset amico, sibi ipsi pingues retinendo; quo pacto non tantum sordes suas proderet, sed et stultitiam, qui talia non reticeat potius et dissimulet. Talem effingere inepti scriptoris esset: aut alio modo id faciendum. Alias si ad illum accentum non attendatur, legi posset λάχος σοι; nam λαχὸν σοι, quod pro λαχόντος σοι, absolute sic et impersonaliter poni posse norunt Graece penitius docti, minus hic placet; esset enim quasi: *cum*

fors tibi tulerit, quod et ipsum liberalitati detrahit, licet minus. Vellem autem Caesareum hic consuluissem, cum eum in multis locis fidelissimum expertus sim.

Quibus omnibus *Bergleruſ*, calluisse se, quid bene Graecum, quid secus sit, abunde monstrat, supersedere autem iisdem maximam partem poterat, nisi neglexisset Vindobonensem, quem et hic fidelem fuisset experturus: nam confirmat λάχος σοι, quod ideo in textum recepi. Timaeus in Lexico Platon. λάχος. κλῆρος, vbi vide Ruhnkenium.

Ne quid tamen omittam eorum, quae Critici ad emaculandum Alciphronem meum laudabili conatu, etsi non semper felici euentu contulerunt, addere liceat, quod Arnaldo Misc. Obseru. T. V. p. 289. in mentem venit: λέχον σοι, quo nimirum adlusum sit ad etymologiam verbi λόχος, quod secundum Eustathium Il. A. p. 68. dicatur παρὰ τὸ λέγω, τὸ ἐπιλέγω, ἐν ᾧ εἰσιν ἐπίλεκτοι. Numerum adeo, putat Arnaldus, quem addidit Noster, *viginti quinque*, suae fauere coniecturae, quum ex Homeri Iliad. Δ. v. 392. colligere potuerit Alciphron, totidem milites selectos λόχον (*manipulum*) constituisse — Quae coniectura tamen, fateor, non magis placet, quam Glossatoris Eichstad. λαβὼν σοι.

14. πέντε εἴκοσιν. Cod. Vind. inserit καὶ, vetantibus Grammaticorum filiis, qui a XX — XXX omitti debere pronuntiant. W.

14. κοινόν. Liber Vind. B. κοινωνεῖν.

15. φθονούντων. Idem Cod. φθονοῦσι δέ. Vulgata tamen melior pro φθονείτωσαν, quod et ipse Berglerus adnotauit.

COMMENTARIVS.

1. τῆτες. Hesychius: Τῆτες, ἐν τῷδε τῷ ἔτει v. Harpocrationem et Suidam, et Kuehnium ad Pollucem VI, 73. W.

4. ἀεργὸν καθίζειν ὄνειδος. Hesiodus in Opp. et dies v. 311. ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. *Bergler*.

4. προκύψας ὄπτα τῆς καλύβης. Basilius in Ep. μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν. v. supra Ep. 23. Libri I. *Bergler.*

5. παρανοίξας τὸ θυρίον. Euripides Iphigenia in Aulide v. 857. τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας; Aristophanes in Pace v. 30. τηδὶ παροίξας τῆς θύρας. Ita et παρανοίξας, quamuis nondum annotatum viderim in Lexicis. *Bergler,* v. etiam Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum v. 415.

6. δῆμον ὅλον ὀρνέων. (*ein ganzes Volk Vögel*) Ita et ἔθνος κοράκων apud Thomam Magistrum p. 894. Nec aliter Latini vocibus *populus* et *gens* vti solent. *Manilius* V, 368. aërios populos habet. cf. et Ouidium Metam. XIII, 612. Est etiam δῆμος ὀνείρων (somniorum) apud Lucianum in Philopatri T. IX. p. 259. et ibi Gesner. p. 534. W.

7. κοψίχους. v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Iudicium Vocalium T. I. Bip. p. 314. W.

9. ἀχράδων. vide Theocritum Idyll. I, 134. et ibi Scholiasten, Perizonium ad Aelianum III, 29. et Spanhemium ad Callimachum p. 770. W.

10. νέφος στρουθίων. Itidem, vt paullo ante ἔθνος de *multitudine* de qua significatione vide Interpretes ad Hebr. XII, 1. et Wesselingium ad Diodori Sic. Lib. III. c. 28. W.

11. ὀροδάμνων. Hesychius: Ὀροδάμνοι. Κλῶνες. Κλάδοι, Βλαστήματα. Ὄρπηκες. — Occurrit inter alia apud Lucianum Amor. §. 31. T. V. Bip. p. 293. W.

12. κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. Ex hoc loco nostro emendat Cel. Wyttenbachius Ep. Crit. p. 63. Philostratum Icon. XXIX. p. 854. vbi ἡ μὲν γὰρ ἔχεται τοῦ ποδὸς, ἡ δὲ ἄκρου τοῦ πτεροῦ, ἡ δὲ εἴληπται (pro vitioso, quod vulgatum erat ἐσθίεται) τῆς κεφαλῆς cf. omnino Reitzium ad Luciani Asinum §. 23. T. VI. Bip. p. 484.

15. φθονούντων. pro φθονείτωσαν. Attice. *Bergler.* Sic χαιρόντων Lib. II. Ep. 1. sub finem, infra Ep. 52. ποιούντων.

Epistola XXXI.

Φιλόκωμος Θεστύλλῳ.

Οὔπώποτε εἰς ἄστυ καταβὰς, οὐδὲ εἰδὼς τί ποτέ ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις, ποθῶ τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα ἰδεῖν, ὑφ' ἑνὶ περιβόλῳ κατοικοῦντας ἀνθρώπους. καὶ τ' ἄλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας μαθεῖν. Εἰ οὖν σοι πρόφασις ὁδοῦ ἄστυδε γένηται, ἧκε ἀπάξων νῦν κἀμέ· καὶ γὰρ ἐγὼ δεῖν οἶμαι τοῦ πλειόν τι μαθεῖν, ἤδη μοι βρύειν θριξὶ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. Τίς οὖν δή με κἀκεῖ μυσταγωγεῖν ἐπιτήδειος, ἢ σύ, ὁ τὰ πολλὰ εἴσω πυλῶν ἀλινδούμενος;

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλόκωμος. Ex Vaticano dederat Berglerus Φιλόκυμος. Caesareum non consulnerat, coniecerat tamen Φιλόκωμος, vt ex re nomen haberet, et addicit Cod. Vind. B. — Pro Θεστύλλῳ Gloss. Eichstad. mauult Ἀστύλλῳ.

1. οὐπώποτε. Idem liber diuisim: οὔπω ποτέ.

1. εἰδώς ποτε. Idem Cod. οὐδὲ ἴδω ὅτι ποτέ.

6. γένηται. Liber Vind. γένοιτο.

6. ἧκε. Idem liber sed vitiose ἧκεν. v. supra Ep. 5.

6. ἐγὼ δεῖν. Vind. B ἔγωγε ἄγειν.

8. κἀκεῖ. Idem Cod. κακεῖθι.

COMMENTARIVS.

1. οὐδὲ εἰδὼς τί ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις. Vt fratres illi in Euboea apud Dionem Chrysost. in Euboico. *Bergler.*

7. ἤδη μοι βρύειν θριξὶ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. πρώτη ὑπήνη est apud Aristaenetum Lib. I. Ep. 11. p. 29. ἁπαλὴ ap. eumdem II, 19. — Βρύειν est propie *scatere*, deinde *prouenire*, *florere*, *abundare*. Quod, quamquam notum est, tamen gauisus sum inuenire, vbi non exspectaueram. Dum enim in Hagenbuchii Epistolis Epigraphicis aliud quaererem, incidi forte in satis amplam de vocum δεύεσθαι, βρύειν, *scatere* etc. vsu metaphorico disputationem, nec oblitus (p. 142.) Alciphronis mei vir sua aetate doctissimus. W.

(Nota: hic inserta est in Codice Vindob. B. epistola integra, adhuc inedita: Κωμαρχίδης Εὐχαίτῃ, quam infra inuenies.)

Epistola XXXII.

Σκοπιάδης Σκοτίωνι.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν. Οἷον κακόν ἐστιν ὦ Σκοτίων ἡ μέθη. Ἐμπεσὼν γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαιμόνων ἀνθρώπων, (οἰνόφλυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πιεῖν ἔστεργε· συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπιτίμιον, δεῖν αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾶν·) πιὼν οὖν, ὅσον οὔπω πρότερον ἐν ἀσκῷ βαστάσας οἶδα, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω· καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ, καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνω.

ADNOTATIO CRITICA.

Σκοτίωνι, et in contexto Σκότιων. quod ex Ms. patrui Valkenarius ad Ammonium p. 78. pro vulgato Κοτίων adfert, vt veri magis simile recepi.

3. οἰνόφλυγες δέ. Cod. Vind. B. οἰνοφλυγεῖς, omisso δέ. Vtrumque male. Paullo post pro πιεῖν — πίνειν, et pro συνεχῶς δὲ — συνεχῶς δή.

4. συνεχῶς — ἀπερυγγάνω, Berglerus ita dederat ex Vaticano, quem, nisi quid obstat, vbique sequitur: συνεχῶς δὲ, περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπίτιμον, ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾶν· αἰδὰς (δ') ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν καρηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνων. Ad quae Berglerus adnotauit haec: τοὐπίτιμον: ita ex Caesareo. Ex Vaticano, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις ἐπέχεον, i. e. *quem calicem in renuentes effundebant*, magno sane discrimine. Posset ex his duobus Codicibus legi: ἣν τοῖς ἀρνουμένοις ἐπέχεον, ἣν αὐτοῖς τοὐπίτιμον. Pro ἐπίτιμον alias vsitatum ἐπιτίμιον, nihil tamen mutauerim; cum et πρόστιμον dicatur. Haec *Berglerus*. [Caesareus, i. e. Vind. B. nec τοὐπίτιμον habet nec τοὐπιτίμιον, sed τουπότιμον, ex rasura tamen, quod me monuit amiciss. Bastius. Variant omnino in ἐπίτιμον et ἐπιτίμιον Codd. in aliis etiam scriptoribus. v. du Soul ad Luciani Merc. cond. T. III. Bip. p. 528. — Ἐπιτίμιον praefert merito Valkenarius etiam ad Ammonium p. 78. qui totum locum sic constituit: ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπιτίμιον, ΔΕΙΝ αὐτοὺς ΚΑΙ εἰς κ. τ. λ. quod placet, quum eiecto γὰρ parenthesium, quas vel sic nimis h. l. Noster cumulauit, numerus minuatur, et τὸ ΚΑΙ teste Berglero, in Vaticano etiam inueniatur.] Restat, vt quid Berglerus ad sequentia, αἰδὰς (δ') ἐγὼ adnotauerit, exscribam. Ita, inquit, ex Vaticano, nisi quod (δ') inclusi signis. Caesareum non consulueram. Videtur autem particula illa addita ab aliquo, non sentiente hyperbaton, qualia apud Nostrum plura,

Sic autem haec cohaerent: ἐμπεσὼν — οἶδα.

Iam vero operae pretium sit audire Codicem Vind. B. qui longe alia et plura exhibet, quam reliqui. Sic igitur scriba dedit: συνεχῶς — ἑστιᾶν. ΕΙΤΙΣ ΗΡΝΕΙΤΟ ΤΗΝ ΚΥΑΘΟΝ. ΠΙΩΝ ΟΥΝ ΟΣΟΝ ΟΥΠΩ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΑΣΚΩι ΒΑΣΤΑΣΑΣ οἶδα· τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχΩ, ΚΑΙ ΕΤΙ ΣΟΙ καρηβαρΩ καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνΩ. — Totum igitur locum inde a συνεχῶς vsque ad finem ita refinxi, vt cum Valkenariano τουπιτίμιον et ΔΕΙΝ ΚΑΙ reciperem, deinde verba Codicis Vind. εἴτις ἠρνεῖτο τὴν κύαθον, vt glossema, idque ne suo quidem loco positum (est enim praecedentis ἀρνουμένοις interpretamentum) eiicerem, reliqua vero omnia, quae interpolatoris esse non possent, reciperem. Tenor igitur orationis ab ἐμπεσὼν exorsus, post intermedias parentheses Nominatiuo πιὼν οὖν denuo incipit, et vterque Nominatiuus non cum οἶδα, vti Berglerus (aliter enim non poterat) volebat, sed cum ἔχω — καρηβαρῶ — ἀπερυγγάνω cohaeret. Locum igitur vel Bergleri, vel meis verbis ita verto: *Cum enim incidissem in conuiuium perditissimorum hominum, (temulenti autem omnes erant, nec vllus modici vini vsu contentus esse volebat, immo vero, adsidue in orbem eunte calice, poena renuentibus statuta erat haec, vt postridie epulas ipsi darent) — quum igitur bibissem, quantum numquam in vtre portare memini, tertium iam diem ita me habeo, vt etiam nunc grauedinem capitis sentiam, crapulamque eructem.*

COMMENTARIVS.

1. Βάλλ' ἐς μακαρίαν. Antiphanes Comicus apud Athenaeum p. 18. εἰς μακαρίαν, τὸ λουτρὸν ὡς διέθηκέ με. Aristophanes in Vespis v. 976. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστί γε τὸ ῥοφεῖν (*sorbere*) ibid. v. 1245. κα-

κὸν τὸ πίνειν. Tale quid videtur et Menander dixisse apud Athenaeum Lib. X. p. 446. βάλλ' ἐς κόρον. ἤδη πώποτ' ἔπιες Σωσίλα, sequentia sunt corrupta. *Bergler.* v. adnotata ad Lib. I. Ep. 9. et 17.

4. συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος. Lib. I. Ep. 22. κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης. Vide ibi notata.

8. τρίτην ταύτην ἔχω ἡμέραν. Supra Ep. 21. huius libri: ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστί μοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Lib. I. Ep. 1. ὡς γὰρ τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Bergler.*

9. καρηβαρῶ. Hesychius: Καρηβαρεῖ βαρύνεται κεφαλήν. ἐξ οἴνου μεθύει. κάρην δὲ κεφαλήν.

Epistola XXXIII.

Ἀνθύλλα Κορίσκῳ.

Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ῥυήσεσθαι, εἴγε οὕτως, ὦ Κορίσκε, ἀφηλικέστερος γεγονώς, ὅτε ἤδη λοιπὸν υἱιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἔχομεν, ἐρᾷς κιθαρῳδοῦ γυναικός, κἀμὲ κνίζεις ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκκρινῆσαι τὴν καρδίαν. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἀτιμάζομαι, τριακοστὸν ἔτος ἤδη συνοῦσά σοι· παρθένιον δὲ ἡ ἱππόπορνος μεθ' ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα. Γελῶσι δὲ οἱ νέοι, καὶ σὺ τοῦ γέλωτος ἀναισθήτως ἔχεις. Ὦ γῆρας ἑταίρας παίγνιον.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἀφηλικέστερος, Cod. Vind. B. male ἀφηλικέστερον.

3. υἱιδοὺς pro υἱοὺς recepi, rectissime suadente Piersono ad Moerin p. 379. Gloss. Eichst. idem coniecit vel υἱωνούς.

6. παρθένιον. Loco παρθενίαν reposui auctoritate motus Toupii Emendatt. in Suidam p. 525. ed. Lips. qui sic vertit et interpretatur: *Parthenium autem, nobile illud scortum, impense colitur, quae totum te cum agris tuis deuorauit.* „Ita scribendus, „sic pergit, et interpretandus „iste locus, qui viros doctis„simos frustra habuit. Vulgo „ineptissime legitur παρθενίαν. Sed παρθένιον est „nomen ὑποκοριστικόν, in „quo tota vis et venustas „huius loci consistit. *Sua„vicula illa puella, quae tota „tota virgo est.* Non po„tuit festiuius noster Alci„phron." — Nec potuit acutius noster Toupius.

8. σὲ αὐτοῖς. Vind. B. σεαυτὸν, nisi voluerit σεαυτὸν αὐτοῖς. V. supra Lib. I. Ep. 2.

COMMENTARIVS.

1. Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ῥυήσεσθαι. Ita incipit et Ouidius Trist. I. El. 7.

In caput alta suum labentur ab aequore retro
Flumina. — *(deinde:)*
Omnia iam fient, fieri quae posse negabam,
Et nihil est, de quo non sit habenda fides.
Haec ego vaticinor, quia sum deceptus ab illo,
Laturum misero quem mihi rebar opem.

De prouerbio ἄνω ποταμῶν Erasmus in *Sursum versus* etc. et Schottus ad Zenobium Cent. II. Prou. 56. *Bergler*. Eurip. Phoen. 663. Horat. Od. I, 29. et quis non?

2. ἀφηλικέστερος γεγονὼς etc. Lib. I. Ep. 6. quae est eiusdem cum hac argumenti: ἀφηλικέστερος καὶ γυναικὶ πάλαι συνὼν, καὶ παιδίων οὐ μάλα νηπίων πατήρ. *Bergler*.

5. *ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν.* Ab *ἐκρινᾷν.* a *ῥίνη, lima. Bergler.*

7. *ἡ ἱππόπορνος.* vide quae adnotata sunt supra ad Lib. I. Ep. 38.

8. *ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα.* Anaxilas Comicus apud Athenaeum p. 550. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω ποιεῖ; Τόν γε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει.

Epistola XXXIV.

Γνάθων Καλλικωμίδῃ.

Τίμωνα οἶσθα, ὦ Καλλικωμίδη, τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ πλουσίου, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη· εἶτ' ἐκ φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο, καὶ τὴν Ἀπημάντου ἐμιμήσατο στύγα; Καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιὰν, ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει, προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν· οὕτως τὴν κοινὴν φύσιν ἀπέστραπται. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων Φείδωνός τε εἰσὶ καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι. Ὥρα μοι μετανίστασθαι, καὶ πονοῦντι ζῆν. Δέχου δὴ οὖν με μισθωτὸν κατ' ἀγρὸν, πάντα ὑπομένειν ἀνεχόμενον ὑπὲρ τοῦ τὴν ἀπλήρωτον ἐμπλῆσαι γαστέρα.

ADNOTATIO CRITICA.

Γνάθων. Scriptum Γνάδων [etiam in Cod. Vind. B.] Sed notum parasiti nomen Γνάθων. Apud Lucianum etiam in Timone (T. I. Bip. p. 114.) ad hunc iam denuo diuitem factum primus omnium sese insinuaturus accedit Γναθωνίδης ὁ κόλαξ. *Bergler.*

2. Κολλυτέα. Ita scriptum habemus, nec mutaui, nam et Lib. I. Ep. 39. in fine, vbi ipsius pagi nomen Κολλυτῷ. *Bergler.* qui tamen sibi non constat v. I, 39.

5. Ἀπημάντου στύγα. Sic reposui, non tam timidus quam Berglerus, qui Ἀπήμαντον in contexto retinuit, vertit tamen: *Apemanti imitatus est odium*, hac addita adnotatione: Fuerunt similibus inter se moribus praediti Apemantus et Timon: cumque Timon odio haberet omnes, Apemanti consuetudinem quandoque ferre poterat. Plutarchus in Antonio p. 948. τὸν δὲ Ἀπήμαντον μόνον, ὡς ὅμοιον αὐτῷ καὶ ζηλοῦντα τὴν δίαιταν, ἔστιν ὅτε προσίετο. Videtur autem alios auctores secutus Plutarchus, dum Apemantum facit Timonis imitatorem, non Timonem Apemanti. *Bergler.*

10. οἱ δὲ λοιποί. Cod. Vind. inuertit: οἱ λοιποὶ δέ.

11. νεοπλούτων. Arnaldo in Misc. Obseruatt. T. V. p. 290. recte quidem displicet vulgata μεσοπλούτων. Vix enim alibi occurrit, et quod bene monet Arnaldus, huc non conuenit, quod, cum mediocriter diuites parciores esse soleant in parasitis pascendis, ad ditissimos potius iis confugiendum fuisset. At vero medela ab eodem iuuene doctissimo adhibita μεστῶν πλούτου, vt verbis vtar alius doctissimi iuuenis, Piersoni, Verisim. p. 97. est infelicissima. Sic enim Graeci adpellare diuites non amant. Accesserim igitur Piersono, qui νεοπλούτων mauult, quae vox ter praeterea apud Nostrum occurrit. Lib. I. Ep. 25. III, 8. 47.

10. Φειδωνός τε καὶ Γνίφωνος. Sic recepi ex coniectura Bergleri, nam, quod antea obsederat contextum Φειδόμενοί εἰσι καὶ γνίφω-

res nauci est. Nec temere sic coniecit Berglerus, nam quod ipse monet in Caesareo est litura in Φείδονες et Γνίφωνες, et O supra scriptum. De nominibus istis vi Commentar.

12. δέχου δή. Istud δὴ debeo Cod. Vind, melius enim visum vulgato δέ.

COMMENTARIVS.

1. Τίμωνα οἶσθα, ὦ Καλλ. Lucianus in Timone §. 7. (T. I. Bip. p. 77.) τί φής ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; [it. §. 44. p. 113.] *Bergler.*

2. σπαθήσας. Haec vox bis apud Nostrum obuia est infra Ep. 50. et 65. v. Berglerum ad Aristophanis Nubem v. 53. 55. Lucianum Cataplo §. 20. (T. III. Bip. p. 200.) in Gallo §. 29. T. VI. Bip. p. 336 — de luctu §. 17. T. VII. p. 215. ad quem locum vide inprimis Gesnerum p. 502. qui significationem istius verbi hanc esse pronuntiat, vt de iis dicatur, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerant, tum ventri auaro omnia donent, et in illud berathrum tota detrudant patrimonia. W.

3. εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας. Lucianus in Timone T. I. Bip. p. 82. παρασίτοις, καὶ κόλαξ, καὶ ἑταίραις. et Hemsterhusium ibidem p. 362.

6. καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιάν. Apud Lucianum ipse Timon dicit §. 6. p. 76. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων. *Itaque prae miseria in hunc agrum me contuli, et indutus rhenone terram exerceo, conductus quatuor obolis.* De voce ἐσχατιὰ vide ad Lib. I. Ep. 25. *Bergler.*

7. ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει. Aelianus Ep. 13. quae est ad Cnemonem similem Timoni, et itidem μισανθρωπίαν profitentem: βάλλεις οὖν ἡμᾶς ταῖς βώλοις. Apud Lucianum, vbi Timon ad accedentes dicit p. 103. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις καὶ

τοῖς λίθοις συντρίψω, vbi iisdem ταῖς βώλοις potius legendum, quam τοῖς, quod in editionibus Luciani video. *Bergler*. cui consentit Hemsterhus. ad eum locum p. 400. Bip.

10. Φείδωνος — Γνίφωνος. Prius, vt apud Aristophanem in Nub. v. 65. et 67. vi vocis *parcum* notat: de posteriore Lucianus in Vitarum auctione §. 23. T. III. Bip. p. 108. γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον, *auarum esse et vsuras quaerere*. *Bergler*. Vide ad hunc Luciani locum Interpretes p. 453. vbi plura ejusdem loca laudata inuenies. Nomina omnino ex conditione ficta vide apud eumdem Lucianum in Fugitiuis §. 26. T. VIII. Bip. p. 327.

Epistola XXXV.

Θάλλισκος Πετραίῳ.

Αὐχμὸς τὰ νῦν· οὐδαμοῦ νέφος ὑπὲρ γῆς αἴρεται· δεῖ δὲ ἐπομβρίας; διψῆν γὰρ τὰς ἀρούρας αὐτὰς τὸ κατάξυρον τῆς βώλου δείκνυσι. Μάταια ἡμῖν, ὡς ἔοικε, καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ Ὑετίῳ· καίτοιγε ἐξ ἁμίλλης ἐκαλλιερήσαμεν πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες, καὶ ὡς ἕκαστος δυνάμεως ἢ περιουσίας εἶχε, συνεισενέγκατο, ὁ μὲν κριὸν, ὁ δὲ τράγον, ὁ δε κάπρον, ὁ πένης πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρυτιῶντας, ταῦρον δὲ οὐδείς· οὐ γὰρ εὐπορία βοσκημάτων ἡμῖν, τὴν λεπτόγειον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦσιν. Ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῶν δαπανημάτων· ἔοικε γὰρ πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὢν τῶν τῆδε ἀμελεῖν.

ADNOTATIO CRITICA.

6. *οἰκήτορες.* Ex Vind. recepi pro *οἰκότριβες*.

6. *τις ἕκαστος δυνάμεως ἢ περιουσίας.* Videtur excidisse verbum *εἶχε* *Berglero*. Ego, quod vix abesse posse videretur, adoptare non dubitaui.

8. *καπηρόν.* Et in hoc obsecutus Berglero, nam vnice verum est, nihili vero vulgatum *καρπόν*.

COMMENTARIVS.

2. *δεῖ θυμβρείας.* Δεῖ θυμηδείας καὶ παρασίτων infra Ep. 49. v. Reitzium ad Luciani Imagines §. 5. T. VI. Bip. p. 382. et Nauigium §. 44. T. VIII. p. 514.

4. *ἀνήκοα τέθυται.* Rarius, nec venustate carens pronuntiat Abresch ad Aristaenetum p. 306.

4. *τῷ Υετίῳ.* *Ζεὺς ὑέτιος* apud Pausaniam Lib. IX. c. 39. apud eumdem Lib. II. c. 19. *βωμὸς ὑετίου Διός.* Aristoteles de mundo cap. vltimo de Ioue: *ὑέτιος ἀπὸ τῶν ὑετῶν a pluuiis.* Sic ab *ὄμβρος imber* *Ὄμβριος.* Strabo Lib. XIV. p. 1046. *τὸν ὄμβριον Δία.* Plutarchus etiam in Conuiuio VII. Sap. p. 158. *ὀμβρίῳ Διῒ, καὶ προηροσίᾳ Δήμητρι.* (vt hic Cereris cognomen ab *aratione*, sic et Iouis, qui *ἀρότριος* etiam.) Idem Iupiter *ἀπὸ τῆς ἰκμάδος*, ab humore *ἰκμαῖος*, Apollonius Rhod. II. 524. *Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο, et aram fecit magnam Iouis humorum auctoris.* Vnde *ἴκμιος* etiam Ζεὺς, adnotante Eustathio p. 964. lin. 63. *Bergler.*

5. *ἐκαλλιερήσαμεν.* Καλλιερεῖν (actiuum) est apud Xenoph. Cyrop. III, 3. 14. VI, 4. 5. Καλλιερεῖσθαι (medium) apud eumdem I, 5. 6. III, 22. v. et Gel. Beckium ad Aristophanis Aues v. 1118. W.

8. *πόπανον.* Hesychius: Πόπανα πλακοῦντες ἀπὸ ἀρτου. Plura de hac, aliisque placentis in sacris praesertim offerri solitis v. Spanhemium et Dukerum ad Aristoph. Plut.

v. 660. Casaubonum ad Athenaeum Lib. IV. c. 21. p. 305. Gesnerum ad Orphei Argonaut. v. 314. Ruhnkenium ad Timaeum p. 220. ed. secundae. W.

9. λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Lucianus in Ioue Tragoedo §. 15. T. VI. Bip. p. 241. ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν, ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη, καὶ κορυζῶντα; καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Bergler. χόνδροι ἁλῶν. sunt apud Athenaeum p. 127. Casaub. — Εὐρωτιᾷν iterum infra Ep. 53. v. Timaeum εὐρώς. et Theophr. Charact. X, 4.

11. τὴν λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς. Thucydides initio de Attica: διὰ τὸ λεπτόγεων. Noster certam tantum partem intelligit: Bergler. Plura loca de sterili agro Attico attulerunt Spanhemius ad Callim. Del. 191. et Interpretes ad Luciani Encom. Demosthenis T. IX. Bip. p. 409.

13. πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὤν. Sed varia fuerunt, quae bonum Iouem cogerent peregre abire. W.

Epistola XXXVI.

Πρατῖνος Μεγαλοτέλει.

Χαλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης, χαλεπός. Ἐπεὶ γὰρ ἧκε δείλης ὀψίας καὶ κατήχθη οὐ κατὰ τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι, δεκάδας τινὰς καὶ φάλαγγας ὀνομάζων, εἶτα σαρίσσας καὶ καταπέλτας καὶ γέρρας· καὶ νῦν ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾶκας, τὸν προηγεμόνα βαλὼν μεσαγκύλῳ, νῦν δὲ ὡς κοντῷ

διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν· ἐπὶ πᾶσί τε αἰχμαλώτους παρῆγε καὶ ἐδείκνυ γυναῖκας, ἃς ἔλεγεν ἐκ τῆς λείας ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἀριστείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι. Τῷ δὲ ἐγκανάξας κύλικα εὐμεγέθη, Φλυαρίας Φάρμακον ὤρεγον· ὁ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἀδροτέρας ἐκπιών, οὐκ ἐπαύσατο ἀδολεσχίας.

ADNOTATIO CRITICA.

Πρατῖνος. Ita scriptum. Cod. Vind. Πρατῖνος. supra Ep. 12. Πρατίνας.

5. σαρίσσας. Timidior iusto Berglerus feliciter coniecit, nec tamen in contextum recipere sustinuit pro vulgato σισάρας, quamquam Lucianum Dial. Meretr. 13. T. VIII. Bip. p. 259. et 530. haberet, quo se tueretur. Lucianus ibi sic: ἐγὼ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον.

6. γέῤῥας. Et hoc ex coniectura Bergleri verissima pro vulgato δέῤῥας. ' Forte, ait Berglerus δέῤῥεις, [quod tamen huc non quadrat] aut γέῤῥα vel ' γέῤῥας. Hoc malui, et mavult Gloss. Eichstad.

11. δεδόσθαι. Cod. Vind. B. διδόσθαι.

11. τῷ δὲ ἐγκανάξας. Gloss. Eichst. τῷ δ' ἐγὼ ἐγκ. acute.

COMMENTARIVS.

3. ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι. Quod et apud Lucianum Dial. Meretric. 13. (T. VIII. Bip. p. 257.) facit miles gloriosus, qui, dum amicae placere studet narrandis magnis quibusdam et cruentis facinoribus, eidem se despicabilem et abominabilem facit. Est autem is valde similis Plautino illi in Actu I. Sc. I. Militis glor. in quo tamen effingendo ipse

Poeta non minus φορτικός. Moderatiores et gratiores sunt Terentiani militis in Eunucho Act. III. Sc. 1. gloriationes, uti et illud scena sequente, quod huc facit, vbi coram Milite, riualis eius seruus ad communem amicam: *Atque haec qui misit — Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas Ostentat: neque tibi obstat, quod quidam facit.* Cetera etiam Terentiana Plautinis ἀνθρωπικότερα et ἠθικώτερα, atque a scurrilitate illa et vernilitate procul: ad summam, Terentius Menandro simillimus; cum Plautus ex veteri Comoedia Graecorum plus traxisse videatur. Quod eo dico, quia, cum Alciphron et Lucianus multa habeant communia, et pariter imitati sint Comicos, praecipue Aristophanem et Menandrum; Alciphron etiam magis Menandrum, Lucianus magis Aristophanem expressisse videtur. *Bergler.* quem laudat Cel. *Boettiger* in Specimine nouae editionis Terentii p. 63. accedit vero sententiae Cel. Wolfii in Prolegg. ad Homerum p. 70 et Pauwio *Recherches sur les Grecs* T. I. p. 169. qui Plautum Siculos potissimum Comicos secutum esse existimant.

6. ὡς ἀνέτρεψε — κοντῷ διαπείρας. Lucianus ibidem p. 530. τότε τοίνυν ἐγὼ τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν καὶ τὸν ἵππον. Mox: ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει. *Bergler.*

7. μεσαγκύλῳ. Hesychius: Μεσάγκυλα· ἀκόντια. Eurip. Andromache v. 1113. ad quem Scholiasta: μεσάγκυλα, εἴδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ ἀπάρτῳ δεδεμένων, ὃ κατέχοντες ἀφίεσαν. *Alberti* ad Hesychium.

11. ἐγκαναζεις. Aristophanes in Equitibus v. 105. ἄκρατον ἐγκάναξον μοι πολύν. *Bergler.* cf. Clar. Hoepfnerum ad Eurip. Cycl. v. 152.

12. κύλικας εὐμεγέθη φλυαρίας φάρμακον ὤρεγον. Lucianus in Symposio s. Lapithis T. IX. Bip. p. 56. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἐπαύσεν ἐς τὰ παρὸν Ἀρι-

ἐπαινέσας, τῷ παιδὶ νεύσας εὐ μεγέθη σκύφον δοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. Infra plus conuenientiae cum Symposio illo ostendetur, nempe totius epistolae cum toto (Ep. 55.) *Bergler.*

13. *ἀδροτέρας.* Aelianus Ep. 4. *τρεῖς ἀδρὰς ἐξεκάνωξα κύλικας*, quem locum et Kuesterus adnotauit ad Aristophanis paullo ante adductum locum. *Bergler.* Ἀδρὸς saepe obuiam habui in Luciano, v. c. Asino T. VI. Bip. p. 144. *κιβώτιον ἀδρὸν, cistula grandiuscula.* — p. 169. *φορτίον ἀδρόν.* — p. 173. *δοῦλος ἀδρὸς, compactus* (derbe) — p. 192. *μισθὸς ἀδρός.*

Epistola XXXVII.

Ἐπιφυλλὶς Ἀμαρακίνῃ.

Εἰρεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα, ᾔειν ἐς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. Ἔπτα μοι λόχος ἐξαίφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγερώχων, ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ Μοσχίωνι συνέπραττεν. Ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων, καὶ γαμησείων· ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην, ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτείρουσα, ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. Ἐλάνθανον δὲ ὑβριστὴν ὑμέναιον ἀναμένουσα, καὶ θάλαμον νάπην εὑρίσκουσα. Εἰς γὰρ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγὼν, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη· τί παθεῖν ἐπηνάγκασε. Καὶ

ἔχω τὸν ἐξ ὕβρεως ἄνδρα· οὐχ ἑκοῦσα μὲν, ὅμως δὲ ἔχω. Καλὸν μὲν γὰρ ἀπείραστον εἶναι τῶν ἀβουλήτων· ὅτῳ δὲ οὐχ ὑπάρχει τοῦτο, κρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγκαῖον.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐπιφυλλίς. Ms. [Cod. Vind. B.] Ἐπιφυλίς. Adparet, ex re confictum esse nomen, adlusione ad τὴν Φυλλίδα, in qua quiddam sibi euenisse narrat. *Bergler.* Adde, quod Amaracinae, ad quam scribitur, nomen itidem a flore effictum est.

1. ἀνθῶν. Saepe apud scriptores inuenitur scriptum ἀνθέων, etiam eos, qui non Ionice scribunt, quia ἀνθῶν et ἀνθ' ὧν ambiguitatem pariunt. *Bergler.* v. quae obseruaui ad Lib. II. Ep. 4. v. ἀνθρώπων.

8. τὸν ἥρω Φαιδρίαν. Ms. (Vindob. nempe) τὸν ἥρω' Φαιδρίαν, sic cum Apostropha. Ἥρωα debuit dicere, quod potest accipi quasi μακαρίτην, quod paullo ante, quia praestantes viri post mortem ἐν μακάρων νήσοις et fiunt ὄλβιοι ἥρωες, vt apud Hesiodum in Ἔργ. v. 171. *Bergler.* cf. Commentar.

11. ἀγαγών. Cod. Vind. B. εἰς γάρ ΜΕ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγών. Non spernendum, quamquam non suo loco positum.

14. τί παθεῖν. Vind. B. τὸ et paullo post ἔξω. Vtrumque male. Mallem, ait Berglerus, ἔχω vt mox, quem secutus sum. Idem sentit Klotzius in Misc. Crit. p. 21.

16. ἀπείραστον. Gl. Eichst. mauult ἀπείρατον.

COMMENTARIVS.

1. εἰρεσιώνην ἀναθήσουσα. Eupolis apud Suidam in Ἀγῆλαι. Ἀναθῶμεν οὖν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς ἀπ-

τὰς εἰρεσιώνας, καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. *Suspendamus nunc et nos istis geminas iresionas: et accedentes debitum honorem praestemus.* Apud Nostrum εἰρεσιώνη *sertum,* aliis *ramus decerptus.* Quid peculiariter apud Athenienses fuerit, dicetur ad Aristophanem. *Bergler.* v. ad Plutum v. 1055. et Equites v. 725, et quae Berglerus ad priorem locum adnotauit.

1. ἐς Ἑρμαφροδίτου. Hoc notatu dignum. *Bergler.* — Idem visum est Iortino (*Tracts* Vol. II. p. 45.) qui, quod Noster templi Hermaphroditi prope Athenas dedicati mentionem facit, Numen istud coniugibus praefuisse suspicatur; haud inepte enim arctam maritum inter et vxorem coniunctionem repraesentari numine eo, in quo sexus vterque inseparabiliter coniunctus sit.

2. τῷ Ἀλωπεκῆθεν. Videtur maritum suum Phaedriam intelligere. De pago Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ dicto iam egit Meursius. *Bergler.* cf. Reitzium ad Luciani Toxarin §. 27. T. VI. Bip. p. 446. it. T. VII. p. 546. VIII. p. 203. et Aristaenetum Lib. I. Ep. 4.

5. μακαρίτην. De nuper mortuis. v. Aristophanis Plut. v. 555. Schol. in Aeschyli Persas v. 635. Schol. in Aristoph. Equites v. 1148. Lucianum in Philopseude §. 27. T. VII. Bip. p. 278. τὴν μακαρίτην μου γυναῖκα. it. Dial. Meretr. 6. T. VIII. p. 220. ὁ μακαρίτης σου πατήρ. Ruhnkenium ad Timaeum p. 59. ed. sec.

7. γαμηλίων. Vide supra Lib. I. Ep. 13.

10. νάπην. Hesychius: Νάπη. ὑλώδης, σύμφυτος τόπος, καὶ κοῖλος, καὶ ὑδατώδης, καὶ ὀρεινὸς τόπος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ XXXVIII.

Εὔθυκος Πασίωνι.

Φρύγα οἰκέτην ἔχω πονηρὸν, ὃς ἀπέβη τοιοῦτος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Ὡς γὰρ τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην, Νουμήνιον μὲν εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι· δόξαντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον, καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα, μετὰ περιχαρίας ἦγον, ὡς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσόμενον. Ἦν δὲ οὗτος ἄρα λαμπρὰ ζημία· ἐσθίει μὲν γὰρ τεσσάρων σκαπανέων σιτία· ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος, Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι, ἢ ὡς ἀκούομεν τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. Τί ἂν οὖν ποιοίμην, ὦ φίλτατε ἑταίρων καὶ συνεργῶν, ἴθι φράσον, ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ καταβαλὼν ἀργυρίδιον;

ADNOTATIO CRITICA.

Πασίωνι. Ita Ms. Supra Ep. 3. Πασέωνα per ε in penultima. Magis placet per ι. *Bergler.*

4. δόξαντα δὲ. Sic recepi pro vulgata δόξας τε. Berglerus, sine dubio de lectione δόξας securus, non consuluerat Ill. Gentilottum, qui Codice adcuratius inspecto inventurus fuisset δόξαντα δὲ εἶναι. Eadem profecto, qua ego, voluptate doctissimi amicissimique *Bastii* codices antiquos versandi, recteque legendi peritiam agnoscent harum rerum amantes. Sic igitur in literis ad me datis: „Codex habet δόξ῾ τ̃ ἐι̃ν. At „vero signum ῾ non ας significat, sed αν. Ας indicatur signo ᵕ. v. c. δοξᵕ, δό„ξας. Lineola literae τ su„perscripta nota est τοῦ A

„σαν τοῦ B. Sic Ep. 41. „προσΦερ̅ι i. e. προσΦορᾶ. Et „quid vsitatius quam κατ̅ vel „κ̅ͬ pro κατα? tandem, „etiam in libris impressis ser„vatum, est δὲ. Leges ita„que δόξαντα δὲ εἶναι." Sic igitur feci.

5. ἐγρηγόρως. Ita in Ms. ἐγρηγόρως per ω et πορφυρίτονως. Alias ἐγρηγορὸς [idque rectius] in neutro genere dici potest. *Bergler.* Ἐγρηγόρως est tamen etiam apud Lucianum Hermot. T. IV. Bip. p. 2. vbi vide Interpretes p. 363.

6. τῶμος. Malunt πέρα *Bergler.* Rectius μάλα, quod placet Ruhnkenio ad Xenoph. Memor. p. 229.

8. ἤκουσα τετυΦωμένου. Ms. Vind. B. ἠκούσατε τυΦουμένου.

10. τὴν Ἡρακλέους. Ms. τῆς Ἡρακλέως. Si liber iste Ms. Berglero Vindob. est, fallitur. Codex iste recte habet τήν. Signum est τ̃ — τῆς esset τ̃. Ἡρακλέως tamen exhibet.

11. συνεργῶν. Vind. συγεωργῶν, nempe συγγεωργῶν.

12. Φράσον. Idem liber habet Φρασ quod est Φράσειν: Φράσον esset Φρασ. Imperatiuum Noster et alibi, supra Ep. 8. huius libri.

COMMENTARIVS.

2. τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ. Id est *vetere et noua* sc. *die* vel *luna*, in fine mensis, et initio alterius, quando νουμηνία. Tunc autem erat mercatus seruorum. Aristophanes in Equitibus v. 43. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ ἐπρίατο δοῦλον, vbi Scholiastes: ἐν δὲ ταῖς νουμηνίαις οἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο. *Bergler.* — De ἕνῃ καὶ νέᾳ vide Scholiast. ad Aristoph. Nubes v. 1132. Piersonum ad Moeridem p. 152. Ruhnken. ad Timaeum, Lennepium Etymol. v. ἕνος. De mercatu seruorum in nouilunio v. etiam infra Ep. 61. — De more dominorum, emtis a se seruis noua nomina imponendi consule *Ian. Andr. Hultmanni* Diss. de seruis binominibus ad §. 1. Inst. de eo, cui lib. caussa bona add. Lugd. Bat. 1750. p. 12.

3. εὐθὺς ἔθεμην καλεῖσθαι. Sic infra Ep. 61. Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι. vbi etiam Κολχὶς ἐν ἀτιμίᾳ ἐωνημένη. W.

7. λαμπρᾷ ζημίᾳ. Supra Ep. 21. huius libri ζημία καθαρά. *Bergler*. λαμπρὰ τροπὴ, fuga effusa est apud Lucianum Ver. Hist. T. IV. Bip. p. 235.

9. Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Lucianus in Timone T. I. Bip. p. 346. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι. de quo Erasmus Chiliadibus. *Bergler*, v. ad Luciani locum Hemsterhus.

10. τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. Vocem τριέσπερος exponit Suidas: Τριέσπερος· κατὰ τρεῖς ἡμέρας. ἤγουν νύκτας. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. Illud autem tempus ita dicitur, in quo Hercules satus fuit, quem et ipsum inde nimirum τριέσπερον dici a Lycophrone v. 33. adnotauit ad Suidae locum Kuesterus, ad Lycophronis locum praeter Tzetzem abunde Meursius. Fecit et Lucianus Dialogum in eam rem, vbi Mercurius Soli Iouis nomine mandata fert, vt toto triduo cesset: deinde et Somno, μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην. vt τὴν τριέσπερον scil. κεκοιμημένοι. *Bergler*. vide inprimis Hemsterhus. ad Luciani Somnium §. 17. T. I. Bip. p. 206.

12. καταβαλὼν ἀργύριον. Lib. I. Ep. 1. ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύριον. Ep. 9. καταβολῇ τἀργυρίου. *Bergler*.

EPISTOLA XXXIX.

Εὐθύδικος Ἐπιφανίῳ.

Πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὦ μῆτερ, πρὸς ὀλίγον καταλιποῦσα τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν, θέασαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ' ἄστυ καλά. Οἷα γάρ, οἷά σε λανθάνει, Ἁλῷα καὶ Ἀπατούρια καὶ Διονύσια, καὶ ἡ νῦν ἑστῶσα σεμνοτάτη τῶν Θεσμοφορίων ἑορτή. Ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηστεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίαις ἑορτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν. Εἰ οὖν ἐπειχθείης, ἔρχῃ ἕωθεν πρὸ τοῦ τὸν ἑωσφόρον ἐξελθεῖν συνθύσεις ταῖς Ἀθηναίων γυναιξὶν αὔριον. Ἧκε οὖν, μὴ μέλλε, καὶ πρὸς ἐμῆς καὶ τῶν αὐταδέλφων τῶν ἐμῶν σωτηρίας· τὸ γὰρ ἄγευστον πόλεως καταλῦσαι τὸν βίον, ἀποτρόπαιον, ὡς ὂν θηριῶδες καὶ δύστροπον. Ἀνέχου δέ, ὦ μῆτερ, τῆς ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησίας. Καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀνυποστόλως ὁμιλεῖν· οὐχ ἥκιστα δὲ ἀναγκαῖον τὸ πρὸς τοὺς οἰκείους ἀληθίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐπιφανίῳ. Quasi Ἐπιφάνιον vocetur haec mulier. Forte Ἐπιφανίδι vel Ἐπιφανίδι. Loco Euthydici magis huc quadraret ex sequente epistola Philometor, propter argumentum huius epistolae. *Bergler.*

4. λανθάνει. Cod. Vind. B. διαλανθάνει.

4. Ἀλῶα. Ita Ms. spiritu aspero, in antecedentibus aliquoties leni. Lib. I. Ep. 33. et 39. Lib. II. Ep. 3. *Bergler.* (Cod. Vind. habet Ἀλωαί.)

6. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος. Idem liber: ἡ μὲν οὖν, et paullo post νηστία pro νηστεία.

8. τὰ Καλλιγένεια. Nolui recedere a Ms. quamuis legendum esse adpareat τῇ Καλλιγενείᾳ. Aristophanes in Thesmophoriaz. v. 300. εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ. Adnotauit ibi Bourdinus in suis Graecis scholiis, nescio vnde, Erichthonium ordinasse, τοὺς θύοντάς τινι θεῷ ταύτῃ (τῇ Καλλιγενείᾳ) προθύειν, quod sane alienum hoc loco. Sic *Berglerus*, quem vide etiam ad Lib. II. Ep. 3. initio, vbi etiam de Dea Calligenia. — Sed consentit etiam in ΤΑ Καλλιγ. Cod. Vind. B. et Berglerum aliter legere maluisse iam suo tempore miratus est. Heusingerus ad Plutarchum περὶ ἀγωγῆς p. 181.

10. ἐπειχθεὶς. Malo Vind. B. ἐπιχθεὶς.

12. καὶ πρὸς ἐμῆς. Ita Ms. καὶ, sed lego ναί. Aristophanes in Pace v. 1113. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων. Sic suadet Berglerus, hoc inepte. Nihil tamen mutare volui, quoniam et Cod. Vind. καὶ seruat.

15. ἀνέχου δέ. Vind. B. δή.

COMMENTARIVS.

5. Ἀπατούρια. v. notas ad Lib. I. Ep. 9.

6. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος. Multa hic passim antiquitates Graecas illustrantia. Meursius qui de Thesmophoriis diligentissime, vt alias, egit, [Graecia feriata p. 157. et Attic. Lect. p. 215.] ex vnico Hesychio adnotauit: Ἄνοδος. ἀνάβασις. ἡ ἑνδεκάτη τοῦ Πυανεψιῶνος, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς Θεσμοφόρια, οὕτω καλεῖται. *Bergler.* — Photius in Lex. Ms. Θεσμοφορίων ἡμέραι δ. δεκάτη, Θεσμοφόρια. ἑνδεκάτη Κάθοδος. (Ἄνοδος?) δωδεκάτη Νη-

στηία· τρισκαιδεκάτη Καλλιγένεια. Locus notabilis, vti ait ad Hesychium v. Θεσμοφόρια *Alberti*, qui et rectius esse Θεσμοφόρια, quam Θεσμοφορία monet. cf. Potteri Archaeol. Graecam ex edit. Rambachii T. I. p. 882.

7. ἡ νηστεία. De ieiunio in Thesmophoriis vide Aristophanem in Thesmophoriaz. v. 958 et 993. Idem in Auibus v. 1518. Ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν. Nec ista autem fugerunt Meursium. *Bergler.*

15. δύστροπον. δύστροπος et δύσκολος iunguntur infra Ep. 43. Vide etiam Aristaenetum I, 17. et ibi Abreschium, it. II, 12. W.

18. ἀληθίζεσθαι. Haud aliter infra Ep. 59. W.

EPISTOLA XXXX.

Φιλομήτωρ Φιλίσκῳ.

Ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστυ ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν· χόλος δὲ ἐμπεσὼν, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ φρενῶν ἔξω κατέστησε. Θεασάμενος γὰρ ἕνα τουτωνὶ τῶν μεμηνότων, οὓς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος [τὴν λύτταν] κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. Καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος, καὶ ῥόπαλον ἐξ ἀχράδος πεποιημένον μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἄπρακ-

τος· τὸν ἀγρὸν καὶ ἡμᾶς οὐκ εἰδὼς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἀρνούμενος, Φύσει λέγων γεγονέναι τὰ πάντα, καὶ τὴν τῶν στοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, οὐχὶ τοὺς πατέρας. Εὔδηλον δέ ἐστι καὶ χρημάτων περιορᾷν, καὶ γεωργίαν στυγεῖν· ἀλλὰ καὶ αἰσχύνης αὐτῷ μέλει οὐδὲν, καὶ τὴν αἰδὼ τοῦ προςώπου ἀπέξυσται. Οἴμοι οἷόν σε, ὦ γεωργία, τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ Φροντιστήριον ἐξετραχήλισε. Μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἳ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλὰς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν· τοὺς δὲ ἀνδραποδίζοντας ἀπὸ τοῦ Φρονεῖν τοὺς νέους, ἀθῴους εἶναι τιμωρίας ἀπέλιπον.

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλίσᾳ. Gl. Eichſt. Φιλίστᾳ.

4. εἰς αὐτὸν. Abeſſe potuerant, ſaltem non ſuo loco ſtare videntur. Librarii ſine dubio hic aberrarunt, vti Ep. 42. ὡς ὥρας transpoſuerant, vbi vide notam Bergleri.

7. λύτταν. Ms. [etiam Vind. B.] λυττάνὰν. Videtur autem [alterutrum] ſuperfluum et aliunde irrepſiſſe. Quod ad rem ipſam attinet, Cynicos acerbe perſtringit, multa his ſimilia paſſim apud Lucianum, nec potuit tanta conuenientia fortuito euenire. *Bergler.*

13. ἄπρακτος. Gl. Eichſt. mauult ἄκαρπος, haud male.

17. εὔδηλον δέ ἐστι — περιορᾷν. Latiniſmum ſapit, alias enim Graeci: εὔδηλος (pro quo Gl. Eichſt. reponit ἔνδηλος) περιορῶν. etc. W.

19. μέλει. Cod. Vind. B. μέλλει. Vitioſe: ſic ſaepe commutantur hae voces; vide ſupra ad I, 38.

20. τὴν αἰδὼ τοῦ προςώπου ἀπέξυσται. Ms. τὴν αἰδῶ τῶν προςώπων ἀπε-

ξυσται. Ep. 2. huius libri ἀπέξεσται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. Quae autem iste adolescens fecit, ea praecipit pater Cynicorum apud Lucianum in Vitarum auctione §. 10. T. III. Bip. p. 91. αἰδῶς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. Bergler.

COMMENTARIVS.

9. ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν. Apud Lucianum in Timone T. I. Bip. p. 176. est θέαμα δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον. W.

11. τὸ βλέμμα ἰταμός. Suidas: Ἰταμὸς, ἀναιδὴς, σκληρὸς, ὠμός. Lucianus in Fugitiuis §. 19. T. VIII. Bip. p. 321. ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, toruum quiddam et furiosum spectantes. W.

11. ἐν τριβωνίῳ. De vsu praepositionis ἐν, vbi de vestibus sermo est, vide Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 479. W.

13. μετὰ χεῖρας ἔχων. Sic supra Lib. I. Ep. 34. cf. Abreschium ad Xenoph. Ephes. Misc. Obseruatt. T. X. p. 211. et Ill. Locellam ad eumdem p. 166. W.

15. φύσει γεγονέναι τὰ πάντα. Infra Ep. 55. ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. W.

21. ὦ γεωργία. Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 290. non videt, cur muliercula, vtut rustica, hic inuocauerit agriculturam. Latere potius nomen adolescentis *Gorgiae* fortasse aut aliud simile, qui rure paterno relicto Philosophos sectatus sit. Posse etiam scribi γεωργὲ, ita vt mater ea adpellatione prioris eum conditionis in memoriam reuocauerit. Si quid mutandum esset, prius mallem.

21. φροντιστήριον. Φροντιστὴς contemtim de philosopho apud Lucianum Prometh. T. I. Bip. p. 24. et ibi Solanus p. 217. Aristophanis Nubes v. 92. Thomas Magister p. 902. W.

23. οἱ τοὺς κλέπτοντας σταφυλὰς θανάτῳ ζημιοῦν. Meursius Themidis Atticae Lib. II. c. 1. Furti poena mors initio a Dracone constituta. Plutarchus de eo agens in Solone: καὶ τοὺς λάχανα κλέψαντας ἢ ὀπώραν ὁμοίως κολάζεσθαι τοῖς ἱεροσύλοις καὶ ἀνδροφόνοις. Atqui poena homicidis et sacrilegis mors sancita. Idem et lex Solonis constituebat. Haec ille, quem ibi porro vide, si lubet. *Bergler.*

Epistola XXXXI.

Δρυάδης Μηλίωνι.

Ἔπεμψά σοι, τῶν Δεκελειᾶσι προβάτων ἀποκείρας τὰ ῥωμαλέα, τοὺς πόκους· ὅσα γὰρ ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυῤῥίᾳ παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὅ, τι ἂν θέλῃ, πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσου. Ἔχουσα οὖν ἀφθονίαν ἐρίων, ἐξύφηνον ἡμῖν ἐσθήματα πρόσφορα ταῖς ὥραις, ὡς εἶναι τὰ μὲν τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτοϋφῆ, τὰ δὲ χειμέρια ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης, καὶ πεπαχύνθω πλέον· ἵνα τὰ μὲν τῇ μανότητι σκιάζῃ μόνον, καὶ μὴ καταθάλπῃ τὰ σώματα· τὰ δὲ τῇ βαρύτητι ἀπείργῃ τὸν κρυμὸν, καὶ ἀλεξάνεμα τυγχάνῃ. Καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς, ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἱστουργίας ταῖς θεραπαινίσιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. Καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρὴ, ὡς αἱ τα-

χάσιαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι.

ADNOTATIO CRITICA.

Δρυάδης. Sic repoſui ex Cod. Vind. B. quod longe melius eſt vulgato Ἀρυάδης. Indices epiſtolarum in iſto Codice aureis, maiusculisque literis ſcripti, quarum ductus in hac voce ſic adparent ΛρυαΛΗC. Error ex forma literae υ ortus eſt, quae maiuscula litera expreſſa Y non n, quod formam habet N, ſignificat. Debemus hoc et oculorum et ingenii acumini Cl. et amiciſſimi Baſtii.

Μηλίωνι. Et hoc nomen Berglero quidem non ſatis placet, vt mulieri non conueniens. Fortaſſe Μηλιάδι legendum eſſe exiſtimat, provocatque ad Ep. 16. huius libri. Cod. Vind. nil mutat.

1. Δεκελειάσι. Cod. Vind. B. ΔεκεΛΙασι, ſine E, et ſine accentu. Formam in vulgato exſtantem cum Stephano Byz. a pago Attico Δελέκεια deducit *Berglerus*.

3. Πυῤῥία. Cod. Vind. B. habet in margine ὄνομα λ^ε (ὄνομα λέγεται.) *Baſt.*

6. ἐσθήματα Ms. εὐθήματα [ſaltem non valet de Vind. B. qui recte habet ἐσθήματα] error ex ſimilitudine pronuntiationis. *Bergler.*

16. ἄλλως δέ. Hoc δὲ inſerui ex Cod. Vind. B.

17. ἀγαπῶσαι. Bergl. ἀγαπῶσι in Ms. eſſe dicit, quod vitium Veneti Cod. eſſe videtur, Vindobonenſis enim non eſt.

18. σωφροσύνῃ. Cod. Vindobonenſis B. σωφροσύνης.

COMMENTARIVS.

3. Πυῤῥία. Alias ſerui Comici nomen. Lucianus in Timone §. 22. Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου. v. Helladium ap. Photium p. 870. *Bergler.*

4. πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι. cf. supra Ep. 3, vbi itidem φθάνειν Infinitiuo iunctum est.

8. λεπτοῦφή. Non habet H. Stephanus in Thesauro hanc vocem. Sic χρυσοῦφής. *Bergler*. In his et similibus vocalium seiunctionem probatiorem esse contractione (χρυσουφ. λεπτουφ.) probat Doruilius ad Chariton. p. 618.

8. ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης. Ita hiemi conuenientem vestem fieri iubet Hesiodus in Ἔργοις v. 537. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, *stamine vero in pauco multum subteminis intexe*. *Bergler*.

10. μανότητι. vide de hac voce Ruhnkenium ad Timaeum p. 176. s.

12. ἀλεξάνεμα, *quae frigus defendunt*. Homerus Odyss. ξ. v. 529. de eo, qui foris in frigore pernoctaturus est: Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσετ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν, *amixit autem laenam, quae arceret ventos, valde densam*. *Bergler*.

13. ἐν ὥρᾳ γάμου. Vide, si lubet, Irmiscum ad Herodianum Vol. I. p. 39.

15. εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα. Lucianus in Lexiphane §. 11. T. V. Bip. p. 190. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα. Subauditur autem οἶκον. *Bergler*.

17. Ἐργάνην. Notum Epitheton Mineruae. Diodorus Lib. V. p. 340. vbi inter alia Mineruam inuenisse dicit τὴν τῆς ἐσθῆτος κατασκευήν, *vestium parandarum rationem*, postremo addit: καὶ τὸ σύνολον, πολλὰ τῶν φιλοτέχνων ἔργων, ἀφ' ὧν Ἐργάνην αὐτὴν προσαγορεύεσθαι. Aelianus Var. Hist. Lib. I. c. 2. ὑφαντικὴν καὶ ὑφαίνειν καὶ δῶρα τῆς ἐργάνης δαίμονος. Sed et alibi passim eius mentio. Eadem Μαχανᾶτις siue Μηχανῖτις ex eadem ratione. *Bergler*.

(Nota: Hic vero explicit Cod. Vind. B. hac addita clausula: Τέλος τῶν ἀγροικικῶν ἐπιστολῶν.)

Epistola XXXXII.

Ῥαγηστράγγισος Σταφυλοδαίμονι.

Ἄρδην ἀπόλωλά σοι· ὁ γὰρ χθὲς εὐπάρυφος, πιναραῖς, ὡς ὁρᾷς, καὶ τριχίνοις ῥάκεσι καλύπτω τὴν αἰδῶ. Ἀπέδυσε γάρ με Παταικίων ὁ παμπόνηρος, ὃς τὰ κέρματά μου, (εἶχον δὲ, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχνον ἀργύριον,) δεξιαῖς χρώμενος ταῖς καλινδήσεσι τῶν κύβων, ἄχρι δραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπεσύλησεν. Ἐξὸν δέ μοι παριδεῖν, ὅσον ἐζημιώθην, εἶτα ἀθῷῳ γενέσθαι τοῦ πλείονος, ἐκ τῆς κατ' ὀργὴν ἔριδος τὴν εἰς τοὔσχατον ὑπέμεινα βλάβην· καθ' ἓν γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλήσεως ἀποτιθεὶς, τέλος ἁπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδυμάτων. Ποῖ δὴ οὖν βαδιστέον; χαλεπῶς γὰρ καὶ λάβρως ἐπαιγίζων ὁ βορρᾶς δίεισί μου τῶν πλευρῶν ὥσπερ βέλος. Ἐς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον· ἢ γάρ τις τῶν ἐκεῖ νεανίσκων, ἐποικτείρας ἀμφιάσει με ἱματίοις, ἢ καταλήψομαι τὰς ἐγγύθεν καμίνους, καὶ τῷ πυρὶ ὁ δύστηνος θάλψομαι· τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρὶς ἡ φλὸξ, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἕλης θέρεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ῥαγηστράγγισος. Gloss. Eichst. An ῥαγησιτρώκτης, aut ῥαγησιτραγήσιος? sed rectius ῥαγησιτράγισος, a τραγίζω.

2. ὡς ὁρᾷς. Haec loco non suo stant in Ms. ita: ὁ γὰρ χθὲς, ὡς ὁρᾷς, εὐπάρυφος. *Bergler.*

3. Παταικίων. Ita plane

Ms. vide iam supra ad huius libri Ep. 10. *Bergler.*

16. ἀμφιάσει. Ita scriptum, non ἀμφιέσει. *Bergler.* Vtrumque recte.

19. ἐκ τῆς ἕλης. Potest quidem excusari vulgata ὕλης, sed verti, quasi esset τῇ εἵλῃ θέρεσθαι, v. supra ad Lib. I. Ep. 2. et 12. *Bergler.* — Recepi ἕλης, quod ex Cod. regio Paris. attulit Ruhnkenius ad Timaeum p. 95. quem ibi copiose disputantem de hac huius vocis et aliis formis consule.

COMMENTARIVS.

1. ἄρδην ἀπόλωλα. Sic apud Lucianum de Mercede conductis §. 41. T. III. Bip. p. 264. — ἄρδην διαφθείρεσθαι habet Dionys. Halic. Antt. II, 54. T. I. Reisk. p. 349. — ἀποθανεῖν. Zosimus II, 51. W.

1. εὐπάρυφος. Vtitur hac voce Lucianus in Somnio §. 16. T. I. Bip. p. 15. in Demonacte §. 15. T. V. Bip. p. 240. et §. 41. p. 248. *Bergler.* — Est etiam ap. Aristaenetum Lib. I. Ep. 27. et Artemidor. Onirocrit. I, 75. — Quod sequitur apud Nostrum πιναροῖς, idem Lucianus habet in Somnio §. 8. et 13. T. I. Bip. 9. et 13.

2. τριχίνοις ῥάκεσι. vide supra Lib. I. Ep. 36.

13. λάβρως ἐπαιγίζων. Homerus Il. B. v. 147. Odyss. O. v. 293. et Hymno in Apollinem v. 434. — ζέφυρος — λάβρος ἐπαιγίζων. Apud Nostrum Lib. I. Ep. 1. λάβρως — ἀπέπνεον — οἱ βορεῖς. *Bergler.*

14. Κυνόσαργες. Fortasse aliquid ad rem facit, quia decretum quoddam de Parasitis ibi fuit adfixum, de quo Athenaeus Lib. VI. p. 234. De Cynosarge satis Meursius in Athenis Atticis Lib. II. c. 2. et in libro de pagis Atticis. *Bergler.*

16. τὰς ἐγγύθεν καμίνους. Vide supra Lib. I. Ep. 23. *Bergler.*

Epistola XXXIII.

Ψιχοκλαύστης Βουκίωνι.

Τῇ προτεραίᾳ ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς, ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιδος οἱ παράσιτοι. λουσάμενοι εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον ἀμφὶ πέμπτην ὥραν δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον τὸ Ἀγκύλης τὸ Χαρικλέους τοῦ μειρακίσκου ᾠχόμεθα. Ἔνθα αὐτός τε ἀσμένως ὑπεδέξατο, φιλόγελώς τε ὢν καὶ φιλαναλωτής· ἡμεῖς τε διατριβὴν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέσχομεν, παραμέρος ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες, καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκομμάτων ἀστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἱμυλίας γέμοντα. Ἐν τούτῳ δὶ ἱλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου, ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος, εἵπετο δὲ αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν, οἱ δραμόντες ἐφ' ἡμᾶς ὥρμησαν. Αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρίνης, πρῶτα μὲν τῇ καμπύλῃ παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους, ἔπειτα δὲ ἐπὶ κόῤῥης πατάξας, ἦγεν ὡς ἔσχατον ἀνδράποδον· ἡμεῖς δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσβύτου εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι, οὐκ ὀλίγαις οὐδ' εὐαριθμήτοις μάστιξι, τέλος ἀγαγὼν. εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπέθετο ὁ ἄγριος γέρων. Καὶ εἰ μὴ συνήθης ὢν καὶ πολλὰ καθηδυπαθήσας μεθ' ἡμῶν ὁ χαρίεις Εὔδημος, ἀνὴρ ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ συμποσίου τῶν Ἀρεοπα-

γιτῶν, ἀνέῳξεν ἡμῖν τὸ δεσμωτήριον, τάχα ἂν καὶ τῷ δήμῳ παρεδόθημεν. Οὕτως ὁ δριμὺς γέρων καὶ πικρὸς ἐπίμπρατο καθ' ἡμῶν, καὶ πάντα ἔπραττεν ὡς ἂν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἴσα ταῖς ἀνδραποφόνοις καὶ ἱεροσύλοις ἀπαχθείημεν.

ADNOTATIO CRITICA.

ψιχοκλαύστης. Gloss. Eichstad. ψιχοκλαύτης. sine dubio rectius.

4. Ἀγκύλης. Ita scriptum fuit, deinde literis superinductis τῆς Ἀγκύλης τε ex alio Codice. Lego interim τὸ Ἀγγελῆσι. Adnotauit Meursius pagum Atticum Ἀγγελὴ ex Stephano Byzantino et Hesychio. Potest et legi Ἀγρυλῆσι, nam Ἀγρύλη et Ἀγραύλη itidem pagus Atticus, *Bergler*.

6. ἀσμένως. Possis etiam ἄσμενος legere, et sic frequentius Attici. v. Lennep. ad Phalar. Ep. 5. p. 20. Nihil tamen volui nouare, praesertim quum Noster infra Ep. 66. itidem Aduerbio vtatur. W.

9. ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκωμμάτων ἀστικῶν etc. Sic refinxit partim *de coniectura* partim *fide Ms.* Regii Pariss. Cl. Ruhnkenius in notis ad Dionys. Longinum p. 259. Quae lectio, quum plus concinnitatis mihi loco afferre videretur, malui eam recipere, quamquam vulgata: ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἁλυκῶν καὶ etc. defendi etiam potest. Si quid conjicere liceet, αὐτοσκωμμάτων Codici, Ἀστικῶν ingenio Ruhnkenii debetur, qui l. l. plura exempla, etiam ex Nostro attulit, vbi Ἀττικὸς et ἀστικὸς (Ἀττικισμὸς et Ἀστεϊσμος) confundi soleant, quae posterior vox poni debeat, vbi *lepidum*, *facetum*, *dicacem* requirat sensus, cum contra Ἀττικὸς sit Atticis peculiaris.

Aliquid vitii odoratus est etiam vnus e Glossatoribus Eichstad. qui ad vocem ἁλυκῶν adscripsit haec: ἀστυκῶν, cuius forte est explica-

tio Ἀττικῶν, sed ego lego ibi Ἀττικῆς [sc. ad αἱμυλίας referri vult.] Forte in ἀλυκῶν latet ἀ priuatiuum, (*non adfectatis*) — an est ἀλυπῶν, ab ἀλυπής, scommata, *quae neminem laedunt*: nam de Bergleri versione (*salsis dicteriis*) valde dubito, an recte sit. Ἁλυκὸς est *marinus*, *nauticus*, scommata nautica sunt insulsa et intolerabilia. Hoc noluit Alciphron. An *salsa* notet vox, dubito. [Sed immerito W.]

16. τὸν νῶτον. Piersonus ad Moerin p. 267. malit τὸ, eam ob caussam, quod ex praeceptis Grammaticorum Masculinum de animalibus, Neutrum de hominibus vsurpari soleat, quae praecepta tamen *recentiores* et poetas neglexisse fatetur ipse Piersonus. Nihil ergo mutaui.

25. συμποσίου. Verti, quasi esset συνεδρίου, *consessus. Bergler*. — Mihi tamen veri videtur similius, vocem συμποσίου librarii culpa alienum locum occupasse: quam si leuiter immutatam: ἐν τῷ συμποσίῳ post μεθ' ἡμῶν ponas, recte omnia habebunt.

27. τῷ δήμῳ. Verti, quasi esset δημίῳ (*carnifici*) et ita lego. *Bergler*. Idem vult Gloss. Eichst. Melius fortasse, sed vulgatam tueri possis, si de *insultibus*, *furore plebis* intelligas.

COMMENTARIVS.

2. Στρουθίων. Ad hunc scribitur Ep. 9. libri primi. *Bergler*. — ib. Κυναιδος. fuit adsentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus pro Imaginibus §. 20. (T. VI. Bip. p. 48.)

3. εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον. Meursius Lect. Attic. Lib. V. c. 30. [cf. eumdem in Piraeeo c. 6. p. 28.] Balnea duo in agro Attico animaduerto; vnum Serangii in Piraeeo; alterum Thrasylli in Amphitropensi populo. De Serangio ecce Hesychius: Σηράγγιον, Βαλανεῖον, meminitque Isaeus in oratione περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου. Ἀποδίδοται ἀγρὸν μὲν Ἀθμονεῖ (Athmonensem) πέντε καὶ

ἑβδομήκοντα μνῶν, Ἀντιφάνει· τὸ δὲ ἐν Σηραγγίῳ βαλανεῖον, τρισχιλίων Ἀριστολόχῳ. Erat autem Serangium locus Piraeei. Suidas: Σηράγγιον, χωρίον τοῦ Πειραιῶς. Harpocration: Σηράγγιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. Χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς. De Thrasylli vero balneo elegans locus est Alciphronis Lib. I. Ep. 23. Sic Meursius. Datur et balneum apud Anthemocritum. *Bergler.*

9. ἀνάπαιστα εὔκροτα. Lucianus Sympos. §. 18. T. IX. Bip. p. 61. ἀνάπαιστα συγκροτῶν. Itidem de eo, qui ad delectandum conuiuium adhibetur. *Bergler*, quem laudat Hemsterhus. ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 216.

10. αὐτοχαρίτων. Multa sunt talia, αὐτάργειος, αὐτοβορέας. *Bergler.*

17. ἐπὶ κόῤῥης πατάξας. De quo vide Hemsterhus. ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 463.

20. ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι — μάστιξιν. Aristophanes in Ranis v. 632. ὑστριχίδι μαστιγῶν — δέρων — στρεβλῶν. [vbi vide Berglerum et Dukerum.] — Apud Suidam in ξαίνειν fragmentum incerti: ἐκέλευσε δὲ τὸ σῶμα ξαίνειν μάστιξι πάνυ πολλαῖς. *Bergler.* — Hesychius: Ὑστριχίς. μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Eustathius ad Dion. Perieg. v. 121. Tzetzes in Lycophr. v. 21.

24. καθηδυπαθήσας. vide supra Lib. I. Ep. 21.

29. ἴσα τοῖς. Vide supra notata ad Lib. I. Ep. 13. *Bergler.*

Epistola XXXXIV.

Γνάθων Λειχοπίνακι.

Ἡμῶν ὡς Μεγαρέων ἢ Αἰγιέων οὐδεὶς λόγος, εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος, καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήβηθεν κυνὶ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν ἢ Ἀκαρνανίδα φαρμακεύτριαν πεπορισμένος καταγοητεύει τοὺς ἀθλίους νεανίσκους. Τί γὰρ καὶ στωμύλον ἔχει; τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; Ἀλλ᾽ ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες· ὡς τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾶν, εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί τις παραρρίψειε. Τάχα δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχῃ κέχρηται δεξιᾷ. Τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχη· καὶ ταύτης ὁ τυχὼν ἡδύς ἐστι καὶ νομίζεται.

ADNOTATIO CRITICA.

Γνάθων. Ita hic recte scriptum. vide ad Ep. 34. huius libri. *Bergler.*

Λειχοπίνακι Scriptum Λεισχοπίνακι. In Batrachomyomachia Homerica Λειχοπίναξ vocatur vnus ex muribus. Sunt autem haec parasitorum nomina itidem ridiculi caussa ficta, vt ibi murium et ranarum, quarum vna Φυσίγναθος. *Bergler.*

1. Αἰγιέων. Pro quo scriptum Αἰγινητῶν, et ex alio Αἰνητῶν, quorum posterius vitiosum est, prius contra historiam. Est autem prouerbium ex oraculo quodam,

de quo bifariam tradunt auctores: aliis Megarenses, aliis Aegienses in Achaia consuluisse dicentibus Apollinem, quinam inter Graecos excellerent: qui eos praeter opinionem infra omnes esse responderit, Praeter alios multos meminere Paroemiographi Graeci Zenobius et Diogenianus in Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι, nec non Suidas in Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς etiam, et Erasmus in *Megarenses neque tertii*, vbi similem Alciphronis loco producit ex Plutarchi Symposiacis: τῶν δὲ Δημοκριτείων ἔφη εἰδώλων ὥσπερ Αἰγιέων ἢ Μεγαρέων ἀριθμὸς οὐδεὶς οὐδὲ λόγος. *Bergler.*

2. κατάρχει. Ex alio pro κατάρχει habemus κατέχει, quod magis placet, si pro τοῦ ἄστεος legas τὸ ἄστυ. Lucianus in Symposio §. 19. T. IX. Bip. p. 61. φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. *Bergler.* At vero hoc Codice firmatum κατέχει non nisi compendium scripturae pro καταστρέχει esse credidit Lennepius ad Phalaridem p. 341. Sequentitus, fateor, bene conuenit καταστρέχει, simillimo Luciani loco firmatur κατέχει, vulgatam tamen, quum et ipsa haud incommodum sensum praebeat, malui retinere. W.

4. Κυνί. Sic rescribere nullus dubitaui pro vulgato κοινῇ, ad quam non offendisse miror Lennepium l. l. quo sagacior vitium non odoratus est tantum Cel. *Herelius*, sed et eidem felicissimam adhibuit medelam in Animaduers. criticis miscellis. „Offendit me, „inquit, vehementer illud „κοινῇ insuauem enim orationi „atque otiosam, denique vix „Graecam repetitionem infert, „Quare plures fore arbitror, „quibus coniectura mea minime audax et violenta, sed „ad vocis similitudinem, quam „corruptam esse mihi persuasi, „proxime accedens haud displiceat: Κυνί. Cynicae „sectae addictum fuisse Cratetem vel ex vno Diogene „Laertio est notissimum. Κύνας simpliciter philosophos „Cynicos Lucianus non semel, aliique per contemtum „adpellant. Noster ipse Ep. „55. ὁ Παγκράτης ὁ κύων, et ead. epistola de eodem: ὁ κύων οὔρει κατὰ

„τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν, et „Ep. 40. θεασάμενος ἕνα „τούτων τῶν μεμηνότων, οὓς „διὰ τὸ μανιῶδες πάθος κύ„νας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν. „Mendum ex fortuita soni si„militudine duxisse originem, „cum verba scribenti librario dictaret quispiam, certissimum „est.“ — Verissima emendatio, digna, cui Ruhnkenius in literis illo tempore ad Herelium datis calculum adiiceret. In eamdem eodem fere tempore incidit opinionem acutissimus *Toupius* in Emendatt. ad Suidam p. 198. ed. Lips. quem vide.

5. Ἀκαρνανίδα. Vulgata Ἀκάρνιδα, ex alio Ἀκαρναΐδα. Proximum esset Ἀκαρνανίδα, [quod ego recepi] si modo Acarnanum mulieres talem famam commeruerunt. *Bergler.* — Trillerus in Obseruatt. p. 112. coniicit Δαρδανίδα, a celebratissimo nequissimoque olim Aegyptio mago, cuius praeter Plinium Hist. Nat. Lib. 30. c. 1. plures meminere, vnde Dardaniae artes pro magicis occurrunt apud Columellam Lib. X. v. 358. Ab hoc igitur et mulieres veneficas nomen trahere potuisse, sibi non sine caussa persuadet Trillerus.

6. καταγοητεῦσαι. Scriptum ἐμοὶ δοκεῖν — καταγοητεύειν. qui duo Infinitivi sic stare non possunt. Potest et ἐμοὶ δοκεῖ — καταγοητεύειν, et ἐμοὶ δοκεῖ — καταγοητεῦσαι. *Bergler.*

9. ὡς τοὺς μέν. Ex alio τὰ pro τούς. *Bergler.* — Neutrum prodest ad locum intelligendum, cuius ad pristinam sanitatem restitutio debetur summo Hemsterhusio, quem ad Callimachi fragmentum CXXI. p. 489. ed. Ernest. ita disserentem audire operae pretium erit: „In Al„ciphrone, inquit, coniectu„ram periclitari lubet; cuius, „si sagaciores ad curam dili„gentiorem excitauerit, fru„ctum tulero. Lib. III. Ep. „44. scribitur hunc in mo„dum: ἀλλ' ἴσως — ὡς „τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι „πρὸς αὐτοῦ — ἡμᾶς δὲ „ἀγαπᾶν. κ. τ. λ. Media La„tine vertit Berglerus, *ut il„lis (adolescentibus) quidem „manus ab ipso abstergan„tur:* in quibus equidem, „quae sit sententia, qualis cum „proximis nexus, exputare „non possum. Reponas ὡς

„ΤΑΣ μὲν ΕΝαπομάττε„σθαι ΧΕΙΡΑΣ αὐτῷ, sensus exsistet non perspicuus „tantum, sed etiam elegans.“ Sensus iste, quem intendit Hemsterhusius, non alius est quam hic: *Ita, vt istae quidem* (Charites) *manus in eo abstergerent*, i. e. molli digitorum tactu gratiae, quae ipsarum propria est, particula eum imbuerent. Translatio ab abstergendo ducta non est illa quidem in aliis linguis vsitata, Graecos tamen eamdem bis terue adhibuisse aliquot exemplis probat Hemsterhusius. Sic in Callimachi fragmento 121. Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπῶσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος. *Adeste nunc, (agite) Gratiae, in elegos meos fragrantes manus abstergite, vt conciliata venustate cunctis probati perennent.* His addit Theocritum Id. XVII. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας, et Crinagoram Anthol. IV. 13. Epigr. VII. (ed. Iacobs T. II. p. 131.) Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικήδεα τέχνης Ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρας λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. Horum igitur vnum more Atticistarum, qui rariora eiusmodi venari amant, ab oculos habuisse videtur Alciphron.

14. πάντα δὲ τύχη. Eamdem sententiam, mutatis tantum verbis, bis poni animadvertit Lennepius ad Phalar. Ep. 55. p. 83. Vtra vero earum alterius Glossema sit, disputari possit. Experientiss. et amiciss. Kuehnius suo exemplari olim adscripserat, priorem sibi adlitam margini videri a lectore quodam, cui Demosthenis illa Olynth. II. p. 24. obuersata sint: μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα.

COMMENTARIVS.

3. Κράτητι — ἀνέωγεν ἡ οἰκία. Vnde C ates cognomen etiam nactus. Diogenes Laertius in eius vita: ἐκα-

λεῖτο δὲ θυρεπανοίκτης, διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν, καὶ νουθετεῖν, vbi Casaubonus ex Plutarchi Sympos. Lib. II. c. 1. Κράτητα δὲ τὸν Φιλόσοφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσιόντα, μετὰ τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης δεχομένων, θυρεπανοίκτην ἐκάλουν, et ex Apuleio IV. Florid, *Crates ille, Diogenis sectator, qui vt Lar familiaris apud homines aetatis suae Athenis cultus est:* Nulla domus ei vmquam clausa erat: *nec erat patrifamilias tam abditum secretum, quin eo tempestiue Crates interueniret: litium omnium et iurgiorum inter propinquos disceptator atque arbiter. Bergler.*

5. Θετταλίδα τινὰ γραῦν, — πεποριςμένος. Aristophanes in Nubibus v. 747. γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν. Habet prouerbium Erasmus: *Thessala mulier*, nec necesse hic plura congeri. *Bergler.*

8. εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες. Ita et Lib. I. Ep. 36. vbi v. notam. *Bergler.*

11. ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί. Dicitur et μαγδαλία, de qua Eustathius p. 462. l. 34. μαγδαλία, ἥτις ἦν ζύμωμά τι, ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἐῤῥίπτουν κυσίν. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν λίχνων καὶ παρασίτων, τὸ, κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλίας. De quo prouerbio vide Erasmum. Apud Aristophanem in Equitibus v. 412. μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην, alter: ἀπομαγδαλίας; ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; *Frustra massa tersoria pastus, in hanc molem excreuissem*, alter respondet: *Massa tersoria? tamquam canis, sceleratissime?* ita autem lego cum Suida, Erasmo, H. Stephano et Kuestero, non ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Abutebantur autem et sic pane. *Bergler.* — Hesychius: Ἀπομαγδαλία. στέαρ, ἐν ᾧ τὰς χεῖρας ἐπεμάττοντο ἐν τοῖς δείπνοις, βαλόντες δὲ αὐτὸ τοῖς κυσὶν, ἀναλύοντες ἀπὸ τῶν δείπνων. Pro στέαρ Interpretes legunt σταὶς, et Suidas σταῖς (*massa farinacea.*) v. et Athenaeum p. 149. et 409. et quos laudat recentiores Alberti ad Hesychium.

Epistola XXXXV.

Τραπεζολείχων Ψιχοδιαλέκτῃ.

Ἤλγησα, ὦ καλὲ Ψιχίων, ἀκούσας τὴν συμβᾶσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφοράν. Εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον, ὃν διηγήσατο ἡμῖν ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου Λειριόνη, (λέγω δὲ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς ψαλτρίας) πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως· ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σοι τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνούς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανίᾳ πέτραι σταλάσσουσι. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα;

ADNOTATIO CRITICA.

1. Ψιχίων. Est ὑποκοριστικὸν a Ψιχοδιαλέκτης, quod est in Indice epistolae. *Bergler.*

6. ἱκανήν. Gloss. Eichst. coniicit καινήν, quod profecto melius vulgato.

7. καταπύγωνα. Scriptum erat κατὰ πόγωνα. Similiter erratum mox. Mox pro σου est σοι legendum [quod recepi] *Bergler.* Hesychius: καταπύγου, κιναίδου, ἤγουν ἀσελγοῦς.

10. ἀναχθῆναι. Potest et ἀναχυθῆναι. *Bergler.* Sed monet Gloss. Eichstad. ἀναγωγὴν αἵματος esse

apud Polybium Lib. II, 70. vbi tamen de αἱμοπτύσει accipiendum est.

11. Γερανίᾳ. Scriptum γὰρ ἀνίᾳ. Ratio emendationis ex Pausania Lib. I. c. 10. initio. *Bergler.* — Variant Codices in scriptura, quod ibi monet Cl. Facius. Steph. Byz. et Etymol. M. Γερανεία, Suidas cum Pausania Γερανία. Hoc secutus sum, lectione Codicis a Berglero adlati permotus. cf. etiam Hemsterh. ad Luciani Dial. Marin. T. II. Bip. p. 370.

12. ἀνέξεται. Scriptum ἀνθέξεται, quod huc non quadrat. *Bergler.* Quadrare vero patet ex eo, quae infra ad Ep. 51. Valkenarius attulit.

COMMENTARIVS.

7. ἑλεπόλεως. Turrium, quae in oppugnandis vrbibus adhiberentur, altissimum genus. v. Nastii *Einleitung in die Griech. Kriegsalterthümer* p. 159. ss.

8. θηλυδρίαν. *effeminatum.* v. Lucianum de saltatione §. 2. T. V. Bip. p. 121. et Demonacte §. 18. Tomo eodem p. 241. — Euripid. Phoeniss. v. 706. Hesychius: Θηλυδρίας ὁ τεθηλυμένος. W.

13. γαστρίζεσθαι. Recte Attici, Phrynichus, Thomas Mag. ipse etiam Hesychius et Suidas aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι. Ipse Noster paullo post explicat per πλησμονήν. v. Gesnerum et Reitzium ad Luciani Rhetor. praecept. §. 24. p. 245, et 531. Est eadem apud eumdem significatione Dial. Meretr. X. T. VIII. Bip. p. 244. vide et Ep. proxime sequentem. W.

Epistola XXXXVI.

Στεμφυλοχαίρων Τραπεζοχάροντι.

Ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. Ἴσως ἐρήσῃ με, τίνα τρόπον, ὦ Τραπεζόχαρον. Ἐγὼ δή σοι φράσω καὶ χρὴν ἔρεσθαι. Ἦγε μὲν ἡ πόλις, ὡς οἶσθα, τὴν Κουρεῶτιν ἡμέραν· ἐγὼ δὲ παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν, ὠρχούμην τὸν κόρδακα. Οἱ δαιτύμονες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως, τῆς ἁμίλλης εἰς ἄπειρον προχωρούσης, κῶμος κατέσχε τὸ συμπόσιον, καὶ πάντας ὕπνος ὑπελήφθει νυστακτὴς, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. Ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν, εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑφελέσθαι δυναίμην· ὡς δὲ ταῦτα, ἔτι νηφόντων, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει, καὶ ἦν ἐν ἀσφαλεῖ, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλλόμην, ὡς ἐν τῇ φυγῇ τῶν διαβάθρων ἅτερον ἀποβαλεῖν. Ὅρα δὲ ὡς ἐστι πολυτελὲς, ὀθόνης Αἰγυπτίας καὶ ἁλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίτιδος λεπτὸν ἐς ὑπερβολὴν καὶ πολύτιμον ὕφασμα. Εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσαιμι, γαστριῶ σε ἀγαγὼν εἰς τὸν πανδοκέα Πιθακίωνα· πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλάκις παροινίας ἀνέπλημεν· καὶ χρή σε τὸν κοινωνὸν τῶν δυστυχημάτων, μερίτην γενέσθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

ADNOTATIO CRITICA.

Τραπεζοχάροντι. Vide notam Bergleri ad Ep. 54.

7. ἁμίλλης. Vulgata ἀμύνης, quod interpres verterat *vlciſcendi ſtudium* (victorem.) Longe aptiorem vocem ἁμίλλης commentus eſt Arnaldus in Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 291. quam, quum Cl. Ruhnkenius reperiſſet in Codice regio, v. ad Timaeum p. 26. ed. ſec. locum in contextu vindicare iure poſtliminii iuſſi.

7. κῶμος. Non pro comiſſatione ſolum, ſed pro ebrietate etiam poni probauit Berglerus e Suida: Κῶμος, ἡ μέθη, καὶ ὁ ὀρχησμός, *ebrietas, temulentia, ſaltatio*. Cum Berglero ſentit Cl. Schneider ad Anacreontem p. 51. Non erat igitur, quod Arnaldus l. l. mallet κῶμα, *ſoporem et torporem ex vinolentia ortum*, praeſertim cum ὕπνος νυσταχτὴς ſequatur. Longe infelicius tamen rem geſſit Wernsdorfius ad Himerium p. 801. qui κομμὸν *luctum et eiulatum* praefert. Error viri, dum viueret, doctiſſimi ex eo natus eſt, quod vocem ἀμύνης retineret: quo nimirum factum eſt, vt totum locum ita verteret: *donec vltione in immenſum prouecta totum conuiuium luctus et eiulatus plenum erat.*

14. ἅτερον. Ita ſcriptum, non θάτερον. *Bergler*. Recte, vide Interpretes ad Thomam Mag. p. 120.

20. ἀνέπλημεν. Ita ſcriptum per π. qua ſignificatione Herodotus Lib. VI. Segm. 12. τίνα δαιμόνων παραβάντες τάδε ἀναπίμπλαμεν; *Quos nos Deorum offenſo hoc patimur?* Ita ſaepe apud Homerum v. c. Il. O. v. 132. ἀναπλήσας κακὰ πολλά. Od. E. v. 207. κήδε' ἀναπλῆσαι, deinde v. 302. ἄλγε' ἀναπλήσειν. *Bergler*. Hoc vult Berglerus, Alciphronem potuiſſe, ſi voluiſſet, etiam ſcribere ἀνέπλημεν. Locis laudatis Valkenarius ad Herodoti locum addit Pauſaniam Lib. X. p. 867. Kühn.

21. μερίτην. Ita ſcriptum. v. ad Lib. I. Ep. 17. *Bergler*.

COMMENTARIVS.

1, ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. Aristophanes in Pluto v. 629. ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε. Mox v. 633. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα. *Bergler.*

4, τὴν Κουρεῶτιν. Tertius dies Apaturiorum. Abunde Meursius Graecia feriata in Ἀπατούρια. *Bergler.* — Si recentiorem velis legere, euolue Potterum in Archaeologia T. I. ed. Theotiscae Rambach, p. 805. vel Barthelemii Anacharsin Cap. XXVI. T. II. p. 234. edit. Herueanae.

5. κόρδακα. Cordax fuit genus saltationis Comicae obscenae et lasciuae, h. e. praesultor ductitabat restim, quod colligunt ex Aristophanis Nubibus v. 540. (κόρδαχ' εἵλκυσεν) et reliqui eum sequebantur tenentes manibus eamdem restim, ita vt mouerent lumbos et iactarent, vt pudor oculorum offenderetur. Sic recte, vti omnia, Ven. Fischerus in Indice ad Theophrastum, qui Char. VI. in alienatae mentis impudentiaeque signis refert etiam hoc, si quis non vino saucius, quod excusari quodammodo possit, sed sobrius hunc talem cordacem sustineat saltare. Vide etiam Vossii Etymol. h. v. Reinesium in Var. lection. p. 100. W.

8. ὕπνος νυστακτής. Aristophanes in Vespis v. 12. ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος, qui scilicet, quem occupauit, facit νευστάζειν κεφαλῇ, vt loquitur Homerus alia occasione. [Odyss. XVIII. v. 153. et alibi.] *Bergler.*

12. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει. Supra Ep. 20. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. W.

13. χειρόμακτρον. Vide Xenophontem Cyrop. Lib. I. c. 3. §. 5. Herodotum Lib. IV. Segm. 64. Ex hoc Nostri loco mantilia etiam purpurea fuisse adparet. W.

14. τῶν διαβάθρων. Hesychius: Διάβαθρα. εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. Pollux autem VII, 90. cum Alciphrone facit: Διάβαθρα δὲ κοινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. W.

15. ὀθόνης Αἰγυπτίας. De lino Aegyptio, et Aegyptiorum λινουργίᾳ Herodotus Lib. II. segm. 105. *Bergler.* Vide inprimis Forsteri egregium librum de bysso Lond. 776.

16. ἁλουργοῦ πορφύρας. *Purpureae purpurae*, nam ἁλουργὴς est ipse purpureus, non adeo tamen clari coloris. v. inprimis Arnaldum Animaduers. p. 234 s. W.

22. εὐτυχούσης ἡμέρας. Εὐτυχὴς ἡμέρα saepius dicitur, quam εὐτυχοῦσα. Sic Doruilius ad Charitonem p. 295. Lips.

Epistola XXXXVII.

Ὡρολόγιος Λαχαναθαυμάσῳ.

Ἑρμῆ κερδῷε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην· οὐδὲν δεινὸν γένοιτο ἔτι. Προχόην ὑφελόμενος ἀργυρᾶν Φανίου τοῦ πλουσίου, δρόμῳ δοὺς φέρεσθαι· ἦν γὰρ ἀωρία νυκτὸς μεσούσης, ἠπειγόμην σώζειν ἐμαυτόν. Κύνες δὲ ἐξαίφνης οἰκουροὶ περιχυθέντες ἄλλος ἄλλοθεν χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακὴν ἐπήεσαν, Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι, ὑφ' ὧν οὐδὲν ἐκώλυέ με ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν διασπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκρωτήρια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλειφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἑτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπάθειαν. Εὑρὼν οὖν ὑδρορρόου ἀνεῳγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς, καὶ ὑποδὺς εἰς ταῦταν κατεκρύβην. Ἔτι σοι ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. Ἑωσφόρου δὲ ἀνασχόντος, τῶν μὲν οὐκ ᾐσθόμην οὐκ ἔθ' ὑλακ-

τούντων, (οἴκοι γὰρ πάντως ἐδέδεντο·) αὐτὸς δὲ εἰς Πειραιᾶ δραμὼν, νηῒ Σικελικῇ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχὼν, ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. Καὶ νῦν τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι, καὶ νεόπλουτος ἐπανελήλυθα, καὶ τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν, ὡς ἐπιθυμεῖν κόλακας τρέφειν, καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις, οὐ παρασιτεῖν αὐτός. Ἀλλ' ἢν τουτὶ τὸ πορισθὲν ἀργύριον ἀπαναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιτήδευσιν τρέψομαι· οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.

ADNOTATIO CRITICA.

4. *ἀωρίᾳ*. Schlaegerus ad Moeridem p. 32. ed. Piersonii Alciphronem *ἀωρὶ* scripsisse ait, aut Atticismi minus fuisse tenacem existimat, quem alias soleat venari. *Ἀωρίᾳ* enim non Substantiuum esse, sed Adiectiuum, ad quod subintelligi *ὥρᾳ* debeat, ideoque Genitiuo vix addi posse, *ἀωρὶ* contra Genitiuum *νυκτὸς*, vti apud Nostrum, semper adiunctum habere. Vide tamen Interpretes ad Thomam Mag. in his inprimis Hemsterhusium.

9. *ἀκρωτήρια*. Sic coniicit Berglerus pro vulgato *ἀκροθίνια*, quod quomodo huc conuenire possit, non video.

11. *ὑδροῤῥόον*. Ex alio Codice adscriptum *ὑδροφόρον*, quod recepissem, nisi obstaret *ἀνεωγότα* et deinde *τοῦτον*, vbi nihil adnotatum, cum deberet esse *ἀνεωγυῖαν* et *ταύτην*. Habet tamen Hesychius: Ὑδροφόρος, ὑδροῤῥόος. *Bergler*.

COMMENTARIVS.

1. *Ἑρμῆ κερδῷε.* Lucianus in Timone §. 41. T. I Bip. p. 109. [vbi vide Hemsterhus. p. 407.] ὦ Ζεῦ τερα

στιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον; Heliodorus Lib. VI, p. 330. καὶ Ἑρμῆς μὲν κερδῶος, Ποσειδῶν δὲ ἀσφάλειος συνέμποροι καὶ πομποὶ γίγνοιντο. Euſtathius ad Homerum aliquoties, inter alia p. 1242. lin. 1. καὶ Ποσειδῶν οὐ μόνον σεισίχθων, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλιος· καὶ Ἑρμῆς οὐ μόνον κερδῶος, ἀλλὰ καὶ ζημίας ποιῶν κατὰ τὸν Κωμικόν. *Bergler.* cf. Cl. Ilgen ad Homeri Hymnos p. 353.

1. ἀλεξίκακε Ἡράκλης. Lucianus in Gallo ſub initium T. VI. Bip. p. 290. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλης ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes v. 1375. vbi ὦ λεξίκακε, adnotat: ὡς ἐπὶ Ἡρακλέους δὲ τὸ ἀλεξίκακε — ἴδιον γὰρ Ἡρακλέους τὸ ἐπίθετον. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad Lib. I. v. 1217. de eodem: ἀλεξίκακος γὰρ ὁ θεός. *Bergler.*

2. προχόην — ἀργυρᾶν. Parum aut nihil differunt προχόη, πρόχους, πρόχοος, προχοΐς, προχύτης, de quibus Athenaeus, vnde haec tantum nunc adferam, Lib. XV. p. 685. adfert ex Philoxeno: κατὰ χειρὸς δ' ἤλυθ' ὕδωρ ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων. Lib. XI. p. 468. ex Antimacho: καὶ εἰς λοιβὴν χέον εἶθαρ χρυσείῃ προχόῳ, *et ad libationem effuderunt ſtatim aureo gutto.* Ibidem p. 463. ex Jone Chio: ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες κιρνάντων προχόαισιν ἐν ἀργυρέαις, *nobis autem craterem vini pocillatores miniſtri miſceant in gutto argenteo,* quod ex eodem prolatum ita legitur p. 496. ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. *Bergler.*

3. δρόμῳ δούς. Puto me hoc in verſione adſecutum eſſe. (*in pedes me coniiciens*) Terentius in Phormione Act. I. Sc. 4. *Aliquid conuaſaſſem, atque hinc me coniicerem protinus in pedes.* Subintelligitur autem in Graeca phraſi ἐμαυτὸν, quod ſaepe fit in illo verbo. Docuit abunde ad Philoſtratum Olearius p. 8. not. 9. Euripides in Phoeniſſis

v. 21. ὁ δ' ἡδονῇ δεύς, vbi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ δούς. Bergler.

6. βαρεῖς τὴν ὑλακήν. Ep. 18. huius libri: καὶ τὴν κύνα — τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας. *Idem.*

7. Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι. Molossici canes saepe memorantur. Cnossii siue Gnossii et per vnum s. sunt Cretenses. Has et alias canum nobilium patrias recenset Oppianus Cyneg. I. v. 370. et Iulius Pollux Lib. V. Segm. 37. et 40. *Bergler.*

8. ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν, quemadmodum Actaeonem puniuit Diana. *Idem.*

14. ἑωσφόρου ἀνασχόντος. *Lucifero exorto.* Sic de sideribus vsurpari vox solet. De *sole* Dion. Halic. Antt. Lib. III. c. 3. πρὶν ἥλιον ἀνασχεῖν — de *luna* idem Lib. V. c. 42. φῶς σελήνης ἀνασχούσης. cf. etiam infra Ep. 60. W.

19. νένασμαι. (a νάσσειν) Aristophanes in Ecclesiaz. v. 833. ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι. Κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι. *Nam mensae sunt cumulatae bonis omnigenis, et paratae, lectique lodicibus et tapetibus referti. Bergler.* v. Hesychium pluribus locis, sub ναστὸν — νενασμένας — νησόμεθα — νῆττον.

25. οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Lucianus adu. indoctum T. VIII. Bip. p. 26. οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Prouerbium habet Erasmus, qui et locum Horatii huc facientem adnotauit ex II. Sat. V. v. 83.

— — quae si semel vno
De sene gustarit, tecum partita lucellum,
Vt canis a corio numquam absterrebitur vncto.

Bergler.

EPISTOLA XXXVIII.

Φλοιογλύπτης Μαππαφασίῳ.

Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄφωνος εἴη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. Ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον, καὶ Ἵππασον τὸν Ἀμβρακιώτην τοὺς Αἰσχύλου Προπομποὺς, τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν, καὶ κιττοστεφὴς ἦγε συμπόσιον· ἔνθα παραληφθεὶς, φεῦ τῶν κακῶν οἷα ὑπέμεινα. Τοῦτο μὲν πιττούμενος τὴν κεφαλὴν, καὶ γάρῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥαινόμενος· τοῦτο δὲ, ἀντὶ πλακοῦντος, τῶν ἄλλων ἄμητας ἐσθιόντων καὶ σησαμοῦντας, αὐτὸς μέλιτι δεδευμένους λίθους ἀπέτραγον. Ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον, ἡ μέτοικος, ἡ Φενεᾶτις Ὑακινθὶς, κύστιν αἵματος πληρώσασα, καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς· καὶ ὁμοῦ τῷ κτύπῳ λελούμην τῷ αἵματι. Καὶ τῶν μὲν εὐωχουμένων πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως· ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον, μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον, ἀλλά μοι γέγονε τῶν ὕβρεων ἀμοιβὴ τὸ μέτρον τῆς γαστρὸς, πέρα δὲ οὐδέν. Μή τε οὖν εἰς νέωτα εἴη, μή τε μὴ βιῴη ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Λικύμνιος, ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα. Ἔρρωσο.

ADNOTATIO CRITICA.

Φλοιογλύπτης. Vulgata Ἐφελογλύπτης. Fortasse Νεφελογλύπτης [quod nihilo meliorem sensum habet] *Bergler.* Cel. Herelius in Animadu. criticis miscellis verius putat Φλοιογλύπτης, motus Ep. huius libri 60. vbi parasiti quidem famelici εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνηρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει μήπου τὶ τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ που τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη. Nil verius! (Obiter laudare liceat Gloss. Eichstad. qui alterum nomen Μαππαφασίας ab ἀφάω *tango, abripio*, deducit.)

5. *Φωνήματι.* Berglerus in contexto retinuerat Φρονήματι, addiderat, ex epithetis [adde ex praecedente ἄφωνος] adparere legendum esse Φωνήματι, quod et proxime accedat. Recte, et recipere nimia modestia prohibebat.

8. πιττούμενος, *qui picatur.* Ex alio πεττούμενος, vnde πεκτούμενος lego. *Bergler.* Equidem vulgatam defendere sustineo. Diuersos modos recensere hac epistola voluisse videtur Alciphron, quibus pessime habere parasitos continuae solebant. Quam ignominiose, quam proterue tractati sint recentiori aetate moriones in aulis principum, norunt omnes. Quod si igitur (haec enim exempla sequuntur) muria oculos conspergere, vel vesicam sanguine repletam capitibus illidere parasitorum non dubitabant petulantes συμπόται, quid mirum, si et pice vterentur, vel vt capillos implicarent, vel, quod magis placet, euellerent? Certe πιττοῦσθαι et παρατίλλεσθαι non vno loco apud Graecos iunguntur, inprimis apud Lucianum v. c. in Fugitiuis prope finem T. VIII. Bip. p. 333. Thomas Mag. etiam: παρατίλλεσθαι καὶ πιττοῦσθαι ἀρχαῖον, τὸ δὲ δρωπακίζειν ἀδόκιμον. Quod vltimum ita esse pluribus exemplis probat Trillerus ad h. l. quem vide.

20. πέρας. Scriptum πέρας. *Bergler.*

21. μή τε μή. Gloss. Eichst. μή τε μοι.

22. ὀρθοκόρυζον. Ita scriptum. Lego potius ὀρθοκόρυθον. Facilis lapsus ex pronuntiatione literarum δ et ζ, quae nonnihil conueniunt apud recte pronuntiantes. Ratio adpellationis erit ex prouerbio: ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται, *inter indoctos etiam corydus sonat*, de quo Paroemiographi Graeci, et explicatius Erasmus, qui inter alia: *Corydus vilissimum auicularum genus, minimeque canorum, strepit tamen utcumque inter aues mutas, apud lusciniam canens, ferri nequaquam posset.* Deinde adfert Epigramma [ap. Brodaeum Lib. II. p. 220. Iacobs. T. IV. p. 218.] Εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν, Τολμῶεν δ᾽ ἐρίσαι σκῶπες ἀηδόσι· Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυώτερος εἶναι, Ἶσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι. *Si cygno potest corydus similis esse canendo, audeantque certare vlulae lusciniis: si cuculus cicada se autumet argutiorem esse, paria facere et ego cum Palladio potero.* Itidem adnotat ex Athenaei Lib. VI. p. 241. et 245. Parasitum quemdam dictum fuisse κόρυθον, vt sunt pleraque Parasitorum nomina ridicula. Addit autem ὀρθο — Noster, quia Licymnii vox molesta fuit, non cum exilitate, vt illius auiculae, sed cum clamore acuto, adlusione facta ad ὄρθιον νόμον, qui erat *modus* apud Musicos *acuti tenoris*; fuit enim eius φώνημα, vt paullo ante dicebatur, τορὸν καὶ γεγωνότερον, quemadmodum galli cantum describi a Luciano ibi notauimus. Vnde et ὀρθοβόας dictus gallus apud Athenaeum Lib. III. p. 98. quamuis ibi malint legere ὀθροβόας, sine magna necessitate. *Bergler.* — Gloss. Eichst. Illud ὀρθο — non intelligo satis, κόρυζον rectum est. Tum vero adscripsit ἀρχοκόρυζον. — cf. et Ruhnkenium ad Timaeum v. κόρυδος.

COMMENTARIVS.

4. Προπομπούς. - Adnotarunt viri docti, qui titulos tragoediarum Aeschyli collegerunt, et Προπομποὺς ex Hesychio. Obseruanda etiam haec histrionum commemoratio. *Bergler.*

5. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ. Lucianus Galli initio, (T. VI. Bip. p. 288. vbi v. Gesneri Reitziique notas p. 561.) ὅς με διάτορόν τι καὶ γέγωνὸς ἀναβοήσας ἐπήγειρας. Aelianus Var. Hist. Lib. II. c. 44. μέλος διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. De τορὸς dico ad Aristophanis Pacem. *Bergler.* Apud Lucianum in Baccho prope finem T. VII. Bip. p. 310. φθέγμα τορὸν — ap. eumdem in Pseudolog. T. VIII. p. 59. γεγωνότερον βοᾷν.

6. γαῦρος ἦν. Dio Chrysost. Or. LXXVIII. T. II. Reisk. p. 426. iungit κορωνιῶντα καὶ γαυριῶντα, vbi Reiskius recte, κορωνιᾷν est δίκην κορώνης ἅλλεσθαι, ad instar cornicis subsultim incedere; γαυριᾷν est facere τὸν γαῦρον, h. e. *prae hilaritate superbum et ferocem.* - W.

10. ἄμητας. Hesychius Ἀμὴν et Ἄμητες. πλακοῦντος εἶδος. v. Casaubonum ad Athenaeum p. 916. et Piersonum ad Moer. p. 84. W.

11. σησαμοῦντας. Lucianus in Piscatore T. III. Bip. p. 159. habet σησαμαῖος πλακοῦς, σησαμοῦς vti Noster, in Conuiuio T. IX. Bip. p. 68. vbi vide Wielandium versione Theot. T. I. p. 344. W.

11. μέλιτι δεδευμένους λίθους. *lapides melle oblitos.* A δεύειν est δευσοποιεῖν supra Ep. 11. vbi vide. W.

12. ἰταμωτάτη. v. supra Ep. 40. Hesychius: Ἰταμὸς, θρασὺς, ἀναίσχυντος. cf. et Reitzium ad Luciani Asinum §. 6. VI. p. 472. W.

12. τὸ ἐκ Κεραμείκου περνίδιον. Ibi versabantur figuli et meretrices. Gesner ad Luciani Amores T. V. Bip. p. 563. qui prouocat ad Meursium Piraeeo c. vlt. Hesychius:

Κεραμεικός. τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα αἱ πόρναι προεστήκασιν. W.

17. καπυρὸς γέλως. Hesychius v. Κρέμβαλα. γέλως ξηρὸς καὶ καπυρός. Καπυρισταὶ Straboni sunt *laetam vitam agentes, genio indulgentes*, proprie *clare et sonore ridentes et cachinnantes*. v. Salmasium ad Spartiani Adrianum, Hist. Aug. T. I. p. 156. Hak. W.

23. Διονυσοκολάκων. Ludi scenici Baccho erant sacri, vnde et homines scenici, vtpote Bacchum colentes, Διονυσοκόλακες, [Sic et Μουσοκόλακες ap. Dion. Halic. Antt. Lib. VII. c. 9.] quos sub Alexandro M. Ἀλεξανδροκόλακας dictos fuisse refert Athenaeus Lib. XII. p. 538. cum scilicet Alexandri auspiciis tamquam Bacchi alterius ludi fierent celeberrimi; καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. In significatione autem vocis κόλακες probrosa, quae in apud scriptores obtinet, Dionysii Siculi adsentatores dicti Διονυσιοκόλακες, vt apud eumdem est Lib. VI. p. 249. Iidem illi Scenici possunt dici Διονύσου θεράποντες, sicut Menandrum vocat Glycera apud Nostrum Lib. II. Ep. 4. dicuntur et ab arte, qua Baccho inseruiunt, οἱ περὶ Διόνυσον τεχνῖται; item Διονυσιακοὶ τεχνῖται, de quibus ex Aristotele Gellius Lib. XX. c. 3. *Bergler*. Vide omnino Casaubonum de satyr. poesi ed. Rambach. p. 9. et Cl. Leopoldum ad Plutarchi Syllam c. 26. p. 237.

Epistola XXXXIX.

Καπνοσφράντης Ἀριστομάχῳ

Ὦ δαῖμον, ὅς με κεκλήρωσαι καὶ εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ, καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων. Ἢν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. Εἶτα, ἕως μὲν τὰς ὕβρεις τὸ σῶμα ὑπέμενε, καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευρούμενον, φορητὴ ἡ ὕβρις. Ἐπειδὴ δὲ τὸ λοιπὸν ἐγώ σοι μισαιπόλιος, καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ βίου πρὸς γῆρας ὁρᾷ, τίς ἴασις τῶν κακῶν; Ἁλαρτίου σχοινίου χρεία, καὶ κρεμήσομαι πρὸ τοῦ Δικύλου, ἢν μή τε δεξιὸν ἡ τύχη βουλεύσηται. Εἰ δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειεν, οὐ πρότερον στραγγαλίσω τὸν τράχηλον, πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς. Οὐκ εἰς μακρὸν δὲ ὁ περίβλεπτος οὗτος καὶ ἀοίδιμος γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους μετὰ τὴν ἕνην καὶ νέαν τοῦ Πυανεψιῶνος, εἰς ὃν πάντως ἢ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἢ τοῖς ἐπαυλίοις κεκλήσομαι. Δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἄνευ ἡμῶν ἀνέορτα πάντα, καὶ συῶν οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

ADNOTATIO CRITICA.

9. *μεσαιπόλιος.* Scriptum *μεσαίπονος.* Illud occurrit supra Ep. 25. huius libri. *Bergler.*

12. βουλεύσηται. Lennepius ad Phalaridem Ep. 37. mauult βραβεύσῃ, non vno ad firmandam sententiam vsus argumento. Et primo quidem adfert locum ipsius Alciphronis supra Ep. 25. ὥστε τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται: deinde prouocat ad Doruilium in Chariton. p. 445. ed. Lips. qui vocem βραβεύεσθαι in Metaphora frequentiorem esse recentioribus Atticis, quam vetustis, certe in prosa: laudat denique praeter Demosthenis locum a Doruilio excitatum Platonem in Protagora (T. III. Bip. p. 143.) Isocratem Areop. p. 322. qui primus hanc vocem in fortunam transtulerit, et Polybium Hist. Lib. I, 58. 1. — Bis terue sic vsurpauit Polybius v. Indicem Schweighaeuseri. Ceterum nihil ego mutare volui, quum necesse non sit credere, scriptorem, qui Metaphora quadam vno loco vsus sit, eadem vbique vti debere.

COMMENTARIVS.

1. ὦ δαῖμον — εἴληχας. Supra Lib. I. Ep. 20. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες, vbi adnotaui ex Lysia: δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς. *Bergler.*

4. σκάνδικας. Diogenes Laertius Lib. II. Segm. 102. de Aristippo: Φασὶ δέ ποτε ἐν Κορίνθῳ παρέρχεσθαι αὐτὸν, συχνοὺς ἐπαγόμενον μαθητὰς, Μητροκλέα δὲ τὸν κυνικὸν σκάνδικας πλύνοντα εἰπεῖν, σὺ ὁ σοφιστὴς οὐκ ἂν τοσούτων ἔχρῃζες μαθητῶν, εἰ λάχανα ἔπλυνες· τὸν δὲ ὑπολαβόντα εἰπεῖν, καὶ σὺ, εἴπερ τοῖς ἀνθρώποις ᾔδεις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν τούτοις τοῖς λαχάνοις ἐχρῶ, quod Horatius cum respectu ad Dionysium Siculum, cuius parasitus erat Aristippus, refert I. Ep. 17. vbi Cynicus inquit: *Si pranderet olus patienter, regibus uti Nollet Aristippus.* Cui Aristippus: *Si sciret regibus uti, Fastidiret olus, qui me notat.* De scandice ad Laertii locum adnotarunt viri docti Plinium Lib. XXI. c. 15. et Lib. XXII. c. 22.

et 24. item Dioscoridem Lib. II. 168. Meminit semel iterúmque Aristophanes, [v. c. in Equit. v. 19.] vbi Euripidem et matrem eius tangit. In Laertii loco in fine addidi τοῖς ante λαχάνοις, quia requiritur, vel omittendum λαχάνοις, et pro irreptitio habendum, aut pro τούτοις legendum τοιούτοις, vbi nihil opus articulo. *Bergler.* — Hesychius: Σκάνδιξ. λάχανον ἄγριον, παρὸ καὶ Σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναι φασί. Glossae Nomicae in Bibl. Coislin. p. 490. Σκάνδικες, λάχανα αὐτομάτως φυόμενα. v. et Suidam et Kuesterum ad Aristoph. Acharn. v. 477. *Alberti* ad Hesych. Apud Lucianum Lexiphane §. 2. T. V. Bip. p. 179. iunguntur σκάνδικες καὶ βράκανα.

4. τήθεα. Eustathius ad Iliados Π. v. 747. vbi: πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, *multos satiaret vir hic ostrea quaerens*, adnotat ex antiquis, quae habebat, scholiis: οὐ μόνον ἰχθύσιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις. καὶ τοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον καὶ ἡδύ, quae et apud Suidam leguntur in Τήθεα, ὄστρεα. *Bergler.*

5. τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα. Ita et Lucianus describit tenuem victum in Timone circa finem: [T. I. Bip. p. 125. et not. Hemsterhusii p. 439.] οἶσθα γὰρ, ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῴην ὀλίγον τῶν ἁλῶν, ποτὸν δὲ ἡ Ἐννεάκρουνος. Notum autem, fontem fuisse Athenis ita dictum, et alio nomine Callirhoen, vt inferius Ep. 51. *Bergler.*

19. ἐγώ σοι. Moraliter per abundantiam positum σοὶ, vt magna necessitudo ipsis intercedere videatur. Sic Ep. 20. huius libri ἀχρανὴς ἐγώ σοι, καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. *Bergler.*

11. Ἁλιαρτίου σχοινίου. Nihil opus fuisset funem ex Boeotia arcessere, nam Marathone optimos inuenisset in Attica; sed videtur voluisse in voce ludere, respiciendo ad ἀναρτᾶν, quod est *suspendere*. *Bergler.* — Iniuriam

tamen fecisse Alciphroni videtur Berglerus, cui tam insulsum verborum lusum tribuerit.

11. τοῦ Διπύλου. Dipylon porta Athenis maxima. Adnotauit auctores Meursius in *Athenis Atticis* in fine, vbi de variis portis Athenarum. *Bergler.* Nomen habebat ex eo, quod Ianus erat.

14. περὶ τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς. Ita etiam supra Ep. 6. Contra Plutarchus T. II. p. 1094. οὐδὲ ηὔξατό τις ἐμπλησθεὶς ὄψων ἢ πεμμάτων βασιλικῶν, εὐθὺς ἀποθανεῖν. *Bergler.*

15. οὐκ εἰς μακρόν. vide supra ad Ep. 15.

17. ἔνην καὶ νέαν. cf. Ep. 38. huius libri.

18. τοῖς ἐπαυλίοις. Secundus dies nuptiarum τὰ ἐπαύλια dictus. Adnotarunt Lexicographi Graeci, Iulius Pollux, Hesychius, Suidas, Etymologus, et inde H. Stephanus in Thesauro. Glossae vett. τὰ ἐπαύλια, *repotia*. *Bergler.*

19. θυμηδίας. v. Lib. I. Ep. 12. et infra Ep. 55.

Epistola L.

Βουχοπνίκτης Ἀντοπίκτῃ.

Οὐκ ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἱππόπορνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην· οὐ γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον μόνον καὶ ἀργύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς. Ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη, τοῦ Εὐβοέως ἐρᾶν προσποιεῖται τοῦ νεανίσκου, ἵνα καὶ τὰ τούτου σπαθήσασα, ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. Ἐγὼ δὲ ὀδυνῶμαι τὴν καρδίαν, ὁρῶν ὑποῤῥέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, ὃν οἱ μακαρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ

Φαινοστράτη κατέλιπον. Ἃ γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ αἴσχροτατον γύναιον. Πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ· κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας, πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἀνεδείξατο. Ὁρῶ δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα σπάζοντα· εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα τεθείη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίστῳ, καλῶς, ὦ θεοὶ, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλησμονῆς. Ἔστι γὰρ, ὡς οἶσθα, ἁπλοϊκὸς ὁ Φίληβος, καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικὴς καὶ μέτριος τὸν τρόπον, ᾠδαῖς μᾶλλον καὶ γέλωτι, ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *Ζευξίππην.* Maius *Hist. de la Rep. des lettres* T. XI. p. 149. mauult Εὐξίππην; quae Lib. I. Ep. 33. ter nominetur, it. Ep. 39. iisdemque, quibus nostra moribus ornata fuerit.

4. *συνοικίας καὶ ἀγρούς.* Sine dubio sic legendum, quum vulgatum antea esset *συνοικίαι καὶ ἀγροὶ*, atque antecedens *δαπανᾶται* non passiue intelligendum, quod recti casus requirunt, sed actiue et *μεταβατικῶς*. *Bergler.* cui obtemperaui lubens.

6. *τὰ τούτου σπαθήσασα.* Τὰ aberat in vulgata, adieci ex emendatione *Bergleri*, qui vel *τοῦτον σπαθήσασα* vel *τὰ τούτου* legendum suadebat. Posterius melius visum.

14. *πολλὴν τήν.* Facile in mentem alicui venire possit, *τινὰ* legere pro *τήν*. Sed nihil mutandum. Amant enim eius aetatis scriptores post Adiectiua *articulum* addere, praesertim Lucianus v. c. pro Imaginibus §. 16. T. VI. Bip. p. 41. *πολλὴν τὴν εὐμένειαν*. Plura eiusdem Exempla attulit ibi Reizius p. 353. W.

15. ἀνεδείξατο. Ita scriptum. Mallem ἐνεδείξατο vt Lib. I. Ep. 33. τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. it. Lib. I. Ep. 38. ὅσην συμπάθειαν ἐνεδείξατο. Aristophanes in Pluto v. 785. ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα. *Bergler*. Possis etiam legere ἀπεδείξατο, sed vulgata habet etiam, quo se tueatur.

COMMENTARIVS.

1. τὴν ἱππόπορνον. Lib. I. Ep. 38. sub finem: καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῇ. vide etiam hoc libro Ep. 33.

2. ἀπηνῶς. Hesychius: ἀπηνής. σκληρὸς, ὠμὸς, χαλεπὸς, κακός. cf. Fischerum Ind. Theophr.

4. συνοικίας καὶ ἀγρούς. Iunguntur etiam apud Lucianum in Epp. Saturnal. §. 20. T. IX. Bip. p. 25. Scholiastes aliquis ad Aeschinis Or. contra Timarchum, quem post Iungermannum ad Pollucem IX. 39. laudat Valkenarius ad Ammonium p. 103. ita: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. Possis Romano more vertere *Insulas*. W.

4. ἐκτύφεσθαι. Hesychius: Τύφεσθαι, ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἱέναι, sed de vehementiori etiam amore dicitur. v. Doruilium ad Charit. p. 522. τύφεσθαι est infra Ep. 34. W.

7. σπαθήσασα. v. supra ad Ep. 34.

9. οἱ μακαρῖται. v. Berglerum ad Ep. 37.

13. κύριος γενόμενος τῆς οὐσίας. cf. quae in hanc rem notaui ad Lib. I. Ep. 21. *Bergler*.

17. καλῶς ἀπολαύσομεν. [Ironice] vt Demosthenes Philipp. III. καλήν γ' οἱ πολλοὶ νῦν ἀπειλήφασιν Ὠρειτῶν χάριν, ὅτι τοῖς Φιλίππου φίλοις, ἐπέτρεψαν αὑτούς — καλήν γ' ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων — δουλεύουσί γε μαστιγούμενοι καὶ στρεβλούμενοι. καλῶς Ὀλυνθίων ἐφείσατο. *Bergler*.

20. ἐπιεικὴς καὶ μέτριος. Iuncta iterum infra Ep. 53. cf. Leisnerum ad Herodianum I, 2. p. 47. ed. Irmisci, longe copiosius Irmiscum ipsum p. 792. s.

EPISTOLA LI.

Δαιμοκύκλῳ Ψικλεολόβῃ.

Ἰδοὺ μετὰ τὸν Εὐρώταν καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ καὶ τὰ Πειρήνης νάματα, ἐρῶν τῆς Καλιῤῥόης, ἐκ Κορίνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπείγομαι· οὐ γάρ με τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τούτοις οὐδὲν ἤρεσεν· ἀλλ᾽ ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. Ἀχάριστοι γὰρ ὤφθησαν οἵδε, καὶ ἥκιστα συμποτικοί· καὶ πλείους παρ᾽ αὐτοῖς αἱ παροινίαι τῶν ἀπολαύσεων. Ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ διὰ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι. Οἷα γὰρ οἷα νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν, διάπυρόν τε οἶνον καὶ θερμὸν ἄνευ τοῦ πρὸς ὕδωρ κράματος καταχέοντες· εἶτ᾽ ὀστέα, κῶλά τε καὶ ἀστραγάλους. καθάπερ τοῖς κυσὶ παραῤῥιπτοῦντες, καὶ νάρθηκας ἐπιῤῥηγνῦντες, καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμᾶσιν ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. Ἐμοὶ γένοιτο, πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεος, Ἀθήνησι καὶ ζῆσαι, καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἱππάδων ἐκτάδην πατεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος, ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Δαιμοκύκλῳ Ψικλεολόβῃ. Praeter morem est, quod nomen eius praecedit, cui epistola mittitur. Vtrumque no-

men videtur corruptum. Forsitan Λαιμόκυκλος Ἰφικρεωλάβῃ vel Ἰφικρεωλάβητι. Prior ex re, quam narrat, nomen habebit, quia διὰ τὸν λαιμὸν *propter gulam* κύκλῳ περιῆλθε. *quasi circulum fecit peregrinando.* Alterius nomen ex ingenio parasitorum, quasi qui *carnes vi accipiat*, cum adlusione ad Iphicratem. Sic paullo ante *Aristomachus*, quod alias nomen serium est, quasi *optime pugnans*, sed ibi *pro prandio pugnans*. *Bergler.* [Gloss. Eichst. pro ψικλεολόβῃ adscripsit ψιχολώβῃ]. Merito offendit Berglerum nominum transpositio, vnicum enim hoc Alciphronis exemplum est, qui vbique nomen eius, qui epistolam mittit, praeponere solet. De tempore, quo nomen eius, qui accepit literas, priori loco poni coeptum est, vide quos laudat Doruilius ad Charit. p. 439. Valesium in Valesianis p. 108. et Cannegieterum in Diss. de Auiani vita c. 5. p. 243.

2. τῆς Πειρήνης. Scriptum τῆς Τειρήνης. Ex alio ταπεινῶ, vnde aliquis fortasse putaret τῆς Πηνειοῦ, vt in Thessaliam etiam venerit parasitus. Sed adparet, eum tantum in Peloponneso fuisse, praecipue Lacedaemone et Argis, deinde Corinthi, vbi fons Πειρήνη, quem ex illo Τειρήνη elicuimus. *Bergler.*

2. ἐρῶν τῆς. Scriptum ἐρωτικῆς nullo sensu. In impressis etiam Lib. I. Ep. 13. erratum circa hoc verbum. ἔστι δὲ ἡ παῖς εἰς ἔρωτας, vbi monui, et adhuc moneo, legendum esse ἔστι δὲ ἡ παῖς, ἧς ἐρῶ. *Bergler.*

2. Καλλιῤῥόης. Ita scriptum. Alias Καλλιρόη — Καληῤῥόη et Καληρόη. Dixi autem paullo ante ad Ep. 49. fontem esse Athenis, et Ἐννεάκρουνον etiam adpellari, *Bergler.* Ceterum de fonte ipso vide Intt. ad Thucydidem II, 15.

8. ὡς ἄμεινον. Forsan aliquis dixerit, melius h. l. conuenire ὡς *sit*, ideo quod formula ὡς ἄμεινον ἦν saepius occurrat de iis, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quidpiam dicentes vel facientes, quod pluribus exemplis comprobauit Lamb. Bos ad Luciani Nigrinum T. I.

Bip. p. 243. sed nec in Luciano, nec in Alciphrone mutari aliquid ibi voluit Hemsterhusius.

9. διὰ τὸ — ἀποδρύπτεσθαι. Puto hic librarium male satagentem, dum χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι forte acciperet pro χρυσίον ἀποδρέπεσθαι, omisisse praepositionem διὰ, et legendum censeo: ἢ διὰ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, quod in versione expressi (*propter istorum aurum lancinari.*) Vtitur hoc verbo aliquoties Homerus, et exposuit Eustathius. In simili etiam negotio occurrit Odyss. P. v. 480. vbi de procis in conuiuio adhuc mendicum Vlyssem vexantibus, quos isti Peloponnesiaci imitati videntur. Vnus eorum obiurgans Vlyssem, quia ei molestus erat, dicit: Ἔσθι' ἕκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ, Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις, Ἢ ποδὸς, ἢ καὶ χειρὸς ἀποδρύψωσι δὲ πάντα. *Comede quietus, hospes, sedens; aut abi aliorsum, ne te iuuenes per domum trahant pro tuis dictis, vel pede vel manu lacerentque totum.* *Bergler.*

— Διὰ alias saepe omitti solere vel ex Lamb. Bos constat. Quoniam vero non vbique haec ellipsis, sed ibi tantum locum habere solet, vbi perspicuitati orationis nihil officit, hoc autem loco duriuscule sane sine ea procederet oratio, in contextum eam, suadente Berglero, consentiente vero Reitzio ad Luciani Icaromenippum T. VIII. p. 383. recipere placuit.

10. οἷα γὰρ, οἷα. Vulgata οἷα γὰρ καί. Quae nunc reposui, debentur ingenio Cel. Herelii, (v. Klotz Acta literaria Vol. III. p. 93.) qui tria alia Nostri loca adfert, vbi hoc verbum bis positum occurrit.

16. ἀντὶ παιδιᾶς. Scriptum ἀντὶ παῖδας, ex alio ἀντιπαιδιᾶς. *Bergler.*

19. Διομήδους. Ita scriptum. Supra Ep. 3. huius libri πύλῃ Διομητίδι. Non potest vtrumque rectum esse, nihil tamen muto. v. adnotata ad Ep. 3. *Bergler.*

20. πρὸ τῶν Ἱππάδων. Scriptum παρὰ pro πρό. Saepe errant in praepositionibus abbreuiatim fere scribi solitis. *Bergler.*

20. ἐκτάδην πατεῖσθαι Supra Ep. 22. huius libri:

κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Vnde hic etiam vellem κεῖσθαι pro πατεῖσθαι, vel κείμενον πατεῖσθαι. *Bergler.* Nihil tamen mutandum recte censet Valkenarius ad Euripidis Phoeniss. p. 566. πατεῖσθαι enim parasitum tot male perpessum haud temere posuisse.

22. ἀνέχεσθαι. Malit idem Valkenarius ibid. ἀντέχεσθαι. cf. supra ad Ep. 45.

COMMENTARIVS.

3. οὐ γάρ με τῶν τρυφημάτων — οὐδὲν ἤρεσε. Atticum est, Accusatiuum ponere pro Datiuo. Scholiastes Aristophanis ad Plutum v. 69. καὶ ἀντὶ δοτικῆς αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης (I, 128.) εἴ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει· πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. καὶ Σοφοκλῆς [in Aiace v. 585] οὐ γάρ μ' ἀρέσκει ἡ γλῶσσά σου τεθηγμένη. Eamdem quam Noster enuntians sententiam Plato, eodem verbo sic vtitur, in Epistola longissima (VII.) non nimis longe a principio: ἐλθόντα δὲ ΜΕ ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε, quae Cicero Tusc. V. 35. ita vertit: *Quo cum venissem, vita illa beata, quae ferebatur, plena Italicarum Syracusanarumque mensarum, nullo modo mihi placuit. Bergler.* — cf. Piersonum ad Moer. p. 175. Lesbonactem in Ammonio Valkenariano p. 182. Et Datiuum et Accusatiuum iungit vno loco Lucianus in Hermotimo §. 21. T. IV. Bip. p. 27. addita Reitzii nota p. 379.

5. ἀποσοβεῖν. Lucianus pro Imaginibus §. 29. T. VI. Bip. p. 54 καὶ ὡς ὁρᾷς ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν. cf. dicta ad Lib. I. Ep. 34. *Bergler.*

8. ὀλύνθους ἢ παλάθας. Hesychius ὀλύνθους explicat: τὰ μὴ πεπαμμένα σῦκα (immatura) Παλάθας v. supra Ep. 20. huius libri. W.

11. ἀσκωλιάζοντας. Quatenus a κῶλον et σκέλος, est *altero pede saltare*, quatenus ab ἀσκὸς, est *vnctos sal-*

tare per utres. *Bergler.* Posterius rectius. Est apud Aristophanem Pluto v. 1130, vbi Scholiastes: Ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. etc. Plura vide ap. Interpretes Hesychii, Ruhnkenium ad Timaeum p. 51. et Reitzium (Lips.) *Vorles. über die Röm. Alterthümer* S. 539.

12. διάπυρον οἶνον καὶ θερμόν. Athenaeus Lib. I. p. 31. ἄπυρον εἶπε τὸν οὐχ' ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς οἴνοις. Διάπυρον ὕδωρ ad temperandum vinum adhibitum est ap. Aristaenet. I, 3. W.

14. κῶλα καὶ ἀστραγάλους — παραρρίπτοῦντες. Homer. Odyss. Υ. v. 299. procus in Vlyssem — ἔρριψε βοὸς πόδα. *Bergler.*

17. πρόμαχε Ἀθηνᾶ. Pausanias Lib. II. c. 34. memorat cognomen Mineruae προμαχόρμα. Eamdem Athenarum πολιοῦχον et πολιάδα fuisse, notissimum. *Bergler.*

20. Ἱππάδων. Meminit huius portae diligentissimus Meursius *Athenis Att.* in fine ex Plutarcho, cuius locus huc facit in Hyperide: τοὺς δὲ οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας θάψαι ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν. *Bergler.*

Epistola LII.

Κοπαδίων Εὐηνίσσῳ.

Οὔ μοι μέλει· ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται ῥιψοκίνδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλος· ἐμὲ γὰρ κοινωνῆσαι τῆς ἀτόπου πράξεως ἀδύνατον, οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι τὴν πρᾶξιν, ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστή· φύεται γὰρ σπανίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηστὸν καὶ

πιστὸν ἦθος καὶ ὑγιές. Πάντως οὖν ἀφεκτέον· ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου, καὶ ἤδη αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀρχὴν προκεχώρηκε. Καὶ οὐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν ἀφροδισίων ἀθέσμῳ πλησμονῇ, ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὥσπερ φώρια λαμβάνουσι. Καὶ ἴσως μὲν ἄχρι τινὸς λήσεται τοὔργον πραττόμενον· πάντως δέ ποτε ἢ λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοὐμφανές· καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σίδηρον καὶ τὰς πολλὰς βασάνους τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον· ἀφειδῶς γὰρ χρώμενοι τῷ τολμήματι, ἰσόρροπον τῇ πράξει τὴν τιμωρίαν ἐκτίσουσι.

ADNOTATIO CRITICA.

5. *ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστὸν — ὑγιές.* Haec omnia ſuſpecta videntur Berglero. Eſt quidem hiulca quodammodo oratio, quae tamen ſatis bene cohaereat, ſi librarii culpa ſumas ordinem turbatum, ita vt verba: *φύεται — ὑγιὲς* poſt vocem *Σαρδανάπαλος* ponas.

9. *εἰς τὴν ἀρχήν.* Lego potius *εἰς τὴν ἀκμήν. Bergler.* — Lennepius ad Phalaridis Ep. 16. p. 84. hanc Bergleri emendationem laudat quidem, mauult tamen *ἐς τὴν ἁρπαγὴν*, quod firmari exiſtimat ſequentibus: *τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὡς ἐπέμφωρα λαμβάνουσι.* Nonne vero eodem iure antecedentibus vti poſſis ad vulgatam defendendam? Antea nebulones iſtos dixerat epiſtolae ſcriptor *paullatim tentare*, iam vero perſequi coepiſſe conſilium narrat.

11. *ἀλλὰ γάρ.* Potius *καὶ* pro *γάρ. Bergler.*

12. *ὥσπερ φώρια.* Vulgata *ὡς ἐπέμφωρα*, pro quo legendum coniiciebat *ἐπ' ἐκ-*

Φορᾶ *Bergler*, cui accedit Gloss. Eichstad. Acutissimus Toupius ad Longinum p. 285. legi iubet, vti dedimus, *quasi praedam suam conuasant et exportant*. Quam felicissimam, et aliis aliorum exemplis ibi comprobatam emendationem recepisse nondum me poenitet.

COMMENTARIVS.

1. ποιούντων. Attice pro ποιείτωσαν, vt saepe. *Bergler*. Sic ap. Nostrum Lib. II. 1. χαιρόντων. Lib. III. 30. φθονούντων.

2. Σαρδανάπαλος. Hesychius huc quadrat: Σαρδανάφαλλος. γελωτοποιός. W.

3. οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι. In eamdem sententiam Ouidius Trist. IV. Eleg. 7.

Haec mihi si Delphi, Dodonaque diceret ipsa;
Esse videretur vanus vterque Deus,

Bergler. Phalaris Ep. 81. οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι πεισθείην, vbi vide Lennepium p. 236. qui nec Berglerum oblitus est laudare.

8. τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. Alias vno verbo οἰκοδεσπότης. Vide tamen Doruilium ad Charit. p. 397. W.

16. πῦρ. Ignem in tormentis seruilibus fuisse notum satis est. Sic apud Xenophontem Ephesium Lib. II. c. 4. ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, ξίφη καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου. vbi vide Ill. Locellam p. 187. W.

17. τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον. Haec supplicia Athenis vsitata. *Bergler*, quem vide ad Aristophanis Plutum v. 431. ibidemque Scholiasten. cf. et Timaeum: Βάραθρον. ὄρυγμα φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικασθέντες ἐβάλλοντο.

Epistola LIII.

Ἀκρατολύμα Σχωνεικράτῳ.

Χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ Φρέαρ ἀσχολουμένου εἰςέφρησα εἰς τοὐπτάνιον· εἶτα εὑρὼν λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην, καὶ ἀλεκτρυόνα ὀπτὸν, καὶ χύτραν μεμβράδας ἔχουσαν, καὶ ἀφύας Μεγαρικὰς, ἐξήρπασα· καὶ ἀποπηδήσας, ποῖ καταχθείην ἐζήτουν, καὶ εὐκαίρως μόνος ἂν φάγοιμι. Ἀπορίᾳ δὲ τόπου δραμὼν ἐπὶ τὴν Ποικίλην, (καὶ γὰρ οὐκ ἠνόχλει ταύτην οὐδὲ εἷς τῶν ἀδολέσχων τουτωνὶ φιλοσόφων) κεῖθι τῶν πόνων ἀπήλαυον. Ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπάδος, ὁρῶ προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς Τιλίας τινὰ νεανίσκων, καὶ δείσας, τὰ μὲν βρώματα ὄπισθεν ἀπεθέμην, αὐτὸς δὲ εἰς τοὔδαφος ἐκείμην κρύπτων τὰ κλέμματα· καὶ ηὐχόμην τοῖς ἀποτροπαίοις παρελθεῖν τὸ νέφος, ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ χόνδρους, οὓς οἴκοι ἀναλεξάμενος τῶν ἱερῶν ἔχω, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, καὶ οὐκ ἠστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτὸν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν· κἀγὼ σπουδῇ καταβροχθίσας πάντ' ὅσα ἐνέκειτο τοῖς σκεύεσι, Φίλῳ πανδοκεῖ τὴν λοπάδα καὶ τὸ χυτρίδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοὺς, ἀπεχώρησα, ἐπιεικής τις καὶ μέτριος ἐκ τῶν δωρημάτων ἀναφανείς.

ADNOTATIO CRITICA.

5. Μεγαρικὰς ἀφύας. Vulgata habebat μαγειρικάς. Ac fortasse, ait Berglerus, possent intelligi apuae, quales

ex rapis fabricauit coquus doctissimus Sophronis Comici apud Athenaeum Lib. I. p. 7. cuiusmodi fuit et Trimalchionis apud Petronium Daedalus coquus, qui *de porco aues pisces que fecerat*. Sed si tantum miraculum voluisset commemorare, alio modo id fecisset auctor, non tam ieiune, nec obiter. Lego ergo potius Φαληρικάς. Aristophanes in Auibus v. 75. ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς, et alibi. Sic igitur *Berglerus*. — Propius ad scripturam accedit Μεγαρικὰς, quod in Actis literariis Klotzianis Vol. III. p. 93. coniecit Cel. *Herelius*, ante eum *Piersonus* ad Moeridem p. 393. qui Megaris aliquando magnam fuisse abundantiam probat ex Plutarcho T. II. p. 83.

11. Τιλίας. Ita scriptum per I, et quasi esset nomen proprium loci. Lego τῆς τηλίας, vt verti (*tabula lusoria*) Aeschines in Timarchum: διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι. Synesius Ep. 32. ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. Citauit haec duo loca H. Stephanus in Ind. Thesauri. *Bergler*.

12. ὄπισθεν. Sic reposui pro ἄπωθεν, quod nonnisi Poetis in vsu fuit. Idem suasit Koenius ad Gregorium Corinth. p. 100.

COMMENTARIVS.

1. Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ. Apud Aristophanem in Pluto v. 1170. Cario seruus mandat Mercurio tamquam conseruo suo, vt apud puteum abluat intestina quaedam, προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ. *Bergler*.

1. εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον. Aristophanes in Equitibus v. 1028. de cane:

Ὅς κέρκῳ σαίνων ὁπόταν δειπνῇς ἐπιτηρῶν,
Ἐξέδεταί σου τοὔψον ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς,
Εἰσφοιτῶν δ' εἰ τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν,
Νύκτωρ τὰς λοπάδας — διαλείχων.

Qui cauda adulans, quando tu coenabis obseruans, exedit tuum opsonium, dum aliorsum ore hiante spectas: ingredietur autem in culinam clam te, more canino, noctu patinas perlambens. Verbum εἰςφρῆσαι occurrit etiam in eadem Comoedia, sed actiue et μεταβατικῶς, pro *intromittere*. Est enim duplex significatio: Suidas Εἰσέφρησα. εἰσέδυσα ἑαυτόν. καὶ Εἰσέφρησας, εἰσήγαγες. καὶ Εἰσφρήσας, εἰσελθών. *Intuli me ipsum — Introduxisti — Ingressus. Bergler.* Plura de hac voce collegit Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 292.

3. κεκαρυκευμένην. Hesychius: καρυκευμάτων. ἀρτυμάτων, τραγημάτων πολυτελῶν. Καρύκη est etiam apud Lucianum in Timone §. 54. T. I. Bip. p. 123 et notas p. 490. cf. et Piersonum ad Moerin p. 220.

4. μεμβράδας — καὶ ἀφύας. Sunt similes inter se pisciculi minuti. Dicuntur et βεβράδες et βεμβράδες, et coniunctim βεμβραδαφύαι et βεβραδαφύαι et μεμβραδαφύαι. Adnotauit H. Stephanus in Thesauro ex Athenaeo. *Bergler.* Vtrosque iunctos etiam videas apud Aristophanem in Vespis v. 491. 494. Singulos habet Aelianus Hist. Animal. I, 58. et II, 22.

14. τοῖς ἀποτροπαίοις. scil. θεοῖς. Euripides Phoeniss. v. 589: ἀπότροποι θεοί. Ἀποτρόπαιοι apud Aristaenetum II, 8. ἀποτρόπαιος Ἀπόλλων apud eumdem II, 1. W.

15. λιβανωτοῦ χόνδρους — εὐρωτιῶντας, vti Ep. 35. huius libri, vbi vide notam.

EPISTOLA LIV.

Χυτρολείκτης Πατελλοχάροντι.

Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατεῤῥωγὸς ἱμάτιον φορῶ; Ἐνίκησα κυβεύων, ὡς μή ποτ' ὤφελον. Τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις; Ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελὴς ἀργυρίου, ἐπ' ἐμὲ πάντες ὥρμησαν· καὶ οἱ μὲν πὺξ ἔπαιον, ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχιζον τὸ ἱμάτιον. Ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων, ἀποθανεῖν πρότερον ἢ προέσθαι τι ἐκείνοις τῶν ἐμοὶ πεπορισμένων αἱρούμενος. καὶ δὴ μέχρι τινὸς ἀντέστην γενναίως, καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν ὑπομένων, καὶ τὰς ἐκστροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, καὶ ἤμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας τυπτόμενος. Ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων, ἐν ᾗ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι, καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι. Τέλος οὖν λειποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν· οἱ δὲ καὶ τὸ προκόλπιον διηρεύνησαν, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἐγκείμενα φέροντες ᾤχοντο, τοῦτο ἐμοῦ λῷον ἡγησαμένου τὸ ζῆν ἄνευ χρημάτων, ἢ μετὰ χρημάτων τεθνάναι.

ADNOTATIO CRITICA.

Πατελλοχάροντι. Notatu dignum existimauit Eustathius ad Homerum, hanc vocem ex plebeia lingua eſſe

compositam ab Alciphrone. Scribit p. 229. lin. 2. ἐκ δὲ τῶν Ὁμηρικῶν πετάλων, (folia lata) καὶ τὰ ποτήρια ἐκπέταλα, τὰ πλατέα. ὁποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια. ἐξ ὧν ὁ καλὸς Ἀλκίφρων τὸν Πατελλοχάρωνα συνέθετο. Caue autem propterea putes Alciphronem infimae aetatis scriptorem fuisse. Ita et Hipparchus Comicus βατάνιον, quod πατάνιον et πατέλλιον, vsurpauit. Iulius Pollux Lib X. Segm. 108. ἐν δὲ ταῖς Ἱππάρχου Παννυχίσιν εὑρῆσθαί φασι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον. Agit ibi de iisdem illis vocibus, quas paullo aliter exponit, quam Eustathius, dum scribit segm. 107. καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιον, τὸ ἐκπέταλον λοπάδιον, ὃ τινες καλοῦσι πατέλλιον. Idem Lib. VI. Segm. 90. εἴη δ᾽ ἂν πατάνη λοπάδιον ἐκπέταλον, ὃ νῦν ἴσως ἀπὸ τούτου καλοῦσι πατέλλιον. Videtur autem Alciphron in componenda illa voce Cercidam veterem poetam imitatus, ex quo sumta voce Λεβητοχάρων adpellatur Vlpianus Dipnosophista apud Athenaeum Lib. VIII. p. 347. vbi sane frustra est Casaubonus in Animadvers. de λεβητοχάρης cogitans, quod exponit, qui *lebetibus gaudet*, nempe a χαίρειν, vnde tamen et χάρων. Est et Τραπεζοχάρων apud Nostrum Ep. 46. huius libri. *Bergler*.

1. κατέαγα. Scriptum κατέαγε, sed in litura. Sine dubio fuerat prius κατέαγα. *Bergler*. Possis etiam legere κατέαγας, ob antecedens δακρύεις. Sed tum etiam mutare deberes sequens φορῶ in φορεῖς, quod leges Critices vetant. Berglerus ita τί δακρύεις per mimesin, sequentia non. cf. et Reitzium ad Luciani Asinum T. VI. Bip. p. 468.

2. κρανίον. Melius sine dubio κρανίου, et magis Attice. Scholiast. ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 117. αὐτοὶ (οἱ Ἀττικοὶ) γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου, cui consentit Hemsterhusius ad h. l. p. 419. Vide etiam Herodianum in Philetaero p. 448. edit. Piersoni, huiusque no-

tam ad Moeridem p. 233. vbi Ἀττικωτάτους etiam Accusatiuum non respuisse probat, quod pluribus exemplis demonstrarunt Interpretes ad Thom. Mag. p. 499. et 530. Nihil mutari voluit etiam ad Theophrastum p. 163. Cel. Fischerus, cuius apud me magna est auctoritas.

7. παντελὴς reposui pro παντελῶς, praeeunte Cel. Herelio in Animaduerſ. crit. miscellis, quem recte coniecisse in literis ad eum datis non sine laude testatus est Ruhnkenius, nam haud aliter inueniri in vtroque Regio Parif.

9. λίθοις ἐχρῶντο. Ita scriptum, et ferri quidem potest, sed videtur fuisse primitus, ἄλλοι δὲ λὰξ ἐνήλλοντο, quod in versione expressi. (*calcibus insultabant.*) *Bergler.* — Aliam emendandi rationem excogitauit *Arnaldus* in Misc. Obseruatt. T.V.p.292. λὰξ εἰσεφρουντο (pedibus conculcabant.) Quamquam vero vocis εἰσφρεῖν vsum multis exemplis (Nostri etiam paullo ante Ep. 53.) adstruere, porro του λὰξ verbis πατεῖν — ἐπιβαίνειν — ἐπορούειν iuncti auctores excitauit plures, tamen paullo violentior medela videtur. Vterque, et Berglerus et Arnaldus praecedentem voculam πὺξ comite, quam plerumque secum habet, priuari noluerunt. — Vulgatam tuetur Cel. *Herelius* in Animaduerſ. modo laudatis, cuius verba adscripsi: „Quare Berglerus „mendi suspecta habuit, caus„sam me latere fateor. Scru„pulum profecto exemturus „erat viro eruditissimo, si com„modum succurrisset, locus „Luciani in Asino (T. VI. „Bip. p. 183.) vbi villicus „militem gloriosum, iterque „facienti proterue molestiam „exhibentem, astu tandem „prostratum solo, κείμενον „ἔπαισεν — καὶ χειρὶ, καὶ „ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ „τῆς ὁδοῦ, quod aeque expri„mere omisit Apuleius Metam. Lib. IX. p. 236. (El„menhorst.) *terrae grauiter* „*adplodit, et statim qua pu*„*gnis, qua cubitis, qua mor*„*sibus, etiam de via lapide* „*correpto, totam faciem, ma*„*nusque eius et latera con*„*uerberat.*“

Mihi quidem primum dubitatiuncula orta est ex eo, quod concertationis apud No-

strum locus priuatos inter parietes quaerendus, ea contra, quae Lucianus et Apuleius narrant, in via publica accidisse viderentur: sed quum cranium sine lapidibus vix frangi fieri etiam potuerit, vt collusores misellum parasitum in viam profecuti sint, vulgatam et ego tueri satius duxi.

11. ἐκείνοις τῶν ἐμοί. Scriptum τῶν ἐκείνοις μοι. Pro μοὶ mallem hic ἐμοί. *Bergler.* Ἐμοὶ euphoniae caussa recepi.

16. Ὀρθίας. Scriptum Πυθίας, quod et Berglerus retinuerat) male sine dubio, quum debeat esse Ὀρθίας: nam ad aram Orthiae Dianae celebrabant flagellationem Lacedaemonii. De ea re abunde Meursius Graecia feriata in Διαμαστίγωσις. *Bergler.* Nil verius, adsensumque praebuit iam olim Fabricius ad Sextum Empir. p. 179.

18. Ἀθῆναι. Scriptum ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαίμονι τῇ ἐμῇ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι, vbi Ἀθῆναι, quod cum ἐν Λακεδαίμονι stare non potest, veram, vt puto, scripturam mihi suggessit. Lenior mutatio Ἀθήνῃσι scribendo, fieri non poterat, nisi in sequentibus καὶ τῶν Ἀθήνῃσι κυβευτῶν, adderetur ὑπὸ vel πρός. Tunc orationis quidem structurae satis consultum esset, sed Lacedaemonius fieret iste parasitus, ex illo ἐν Λακεδαίμονι τῇ ἐμῇ, quod non placet. Nullus adhuc fuit apud Nostrum inde oriundus, et iste si fuisset, Dorice vtique scripsisset, nomenque Dorice profiteretur χυτρολείκτας. *Bergler.* — Arnaldus in Misc. Obss. T. V. p. 293. ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαίμονι εἰς ἐμὲ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθήναις. Berglerum sequi malui.

18. καὶ τῶν Ἀθήνῃσι. Sumendum ἀπὸ κοινοῦ ab ἦν, mutato numero; ἦσαν. *Bergler.*

20. ἐναγέσι. Scriptum ἐνακίσι, quod nihili est. Posset etiam ἐναντίοις, sed nimium recedit. *Bergler.* Frigeret adeo ἐναντίοις.

COMMENTARIVS.

2. τὸ ἀνθηρόν. Vestis varia, alias ποικίλη apud Lucianum saepius v. c. in Nigrino §. 13. T. I. Bip. p. 38. et ibi Bourdelot. p. 246. Idem Lucianus in Demonacte §. 16. habet ἀνθεινὴν ἐσθῆτα — ἀνθινὰ ἱμάτια in Asino §. 4. cf. Wyttenbachium ad Plutarchum de sera numinis vindicta p. 49.

5. συνεξετάζεσθαι, *contendere et manum conserere.* v. Hemsterhusium ad Luciani Dial. Mortuorum T. II. Bip. p. 470.

10. ἀπρίξ. Vide Interpretes ad Luciani Necyom. §. 5. T. III. Bip. p. 337. et Ruhnkenium ad Timaeum h. v.

13. ταῖς φοραῖς τῶν πληγῶν. Φορὰ de omnibus, quae impetu quodam feruntur, fluuiis, astris, ventis etc. v. Doruillium ad Chariton. p. 365.

15. οἷά τις Σπαρτιάτης. Petronius in Satyrico: *Et ego quidem tres plagas Spartana nobilitate concoxi. Bergler.*

Epistola LV.

Αὐτόκλητος Ἑτοιμαρίστῳ.

Ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοί, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες· τούτους λέγω τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια. Οἷον γάρ, οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον, Σκαμωνίδου γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. Καλέσας γὰρ ἔναγχος οὐκ ὀλίγους τῶν προὔχειν δοκούντων Ἀθήνησι πλούτῳ καὶ γένει, ᾠήθη δεῖν καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι κοσμῆσαι τὴν εὐωχίαν. Παρῆν οὖν ἐν τούτοις

Εὐθυκλῆς ὁ στωικὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης, ὁ κουρειῶν τὸ γένειον, ὁ ῥυπαρὸς, ὁ τὴν κεφαλὴν αὐχμηρὸς, ὁ γεγηρακὼς, ὁ ῥυσσότερον τῶν βαλαντίων ἔχων τὸ μέτωπον. Παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀνὴρ οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι, οὔλῃ τῇ γενειάδι λαμπρυνόμενος. Ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης, οὐκ ἀτημελητὸς τοὺς κικίννους, καὶ αὐτὸς ὑπὸ βαθεῖ τῷ πώγωνι σεμνυνόμενος. Ὅ, τε ἀοίδιμος, (τοῦτο γὰρ πρὸς ἁπάντων ἐκαλεῖτο,) Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς, ὦχρον ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος, πλοκάμους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι στέρνων αὐτῶν αἰωρῶν, ὀξὺ καὶ μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον, τὴν ῥῖνα ἐπικαμπὴς, τὸ στόμα ἐπιχειλής. αὐτῷ τῷ πεπεῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. Ἐξαίφνης δὲ καὶ ὁ Παγκράτης ὁ Κύων, ῥύμῃ τοὺς πολλοὺς παρωσάμενος εἰσήρρησε, στελεῷ πρινίνῳ ἐπερειδόμενος· ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων, χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν διάκενον, καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἠρτημένην. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ᾽ ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἑστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξατο. Εὐθυκλῆς γὰρ ὁ στωικὸς ὑπὸ γήρως καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρεγχεν. Ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν

λύσας, τῶν χρυσῶν ἐπῶν κατά τινα μουσικὴν ἁρμονίαν ἐτερέτιζεν. Ὁ βέλτιστος δὲ Θεμισταγόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον, οὐ ψυχῇ καὶ σχήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος, ἀπῄτει πλείονα πέμματα, καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ. Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι, λέγων τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, καὶ τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου. Ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσαυργὸν, οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. Ὥστε ἡμῶν τῶν παρασίτων οὐδείς ἐστι λόγος· τὰ γὰρ θέαμα καὶ τὴν θυμηδίαν παρεῖχεν οὐδεὶς τῶν εἰς τοῦτο κεκληρωμένων, καί τοιγε Φοιβιάδης ὁ κιθαρῳδὸς καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστιάδην οὐκ ἀπελείποντο. Ἀλλὰ πάντα φαῦλα καὶ οὐκ ἀξιόθεα· εὐδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφιστῶν λῆρος.

ADNOTATIO CRITICA.

4. Σκαμωνίδου. Ita scriptum. Fortasse Σκαμβωνίδου, a pago Attico. Videtur autem desiderari nomen hominis huius. *Bergler.*

9. Εὐθυκλῆς. Pro vulgato Εὐοκλῆς Berglerus malebat Ἐτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς potius, quum in Symposio Luciani (Bip. T. IX. p.

50. et 64.) etiam Stoicus sit Hetemocles. Εὐθυκλῆς, quod posui, legi iubet Valkenarius ad Euripidis Phoeniss. p. 566.

11. ὁ γεγηρακώς. Cum iam exstet πρεσβύτης, videtur superfluum. Forte addenda particula intensiua, vt apud Lucianum in Dial. Mort. (V. T. II. Bip. p. 140.) τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω. *Bergler.* — Arnaldus contra in Misc. Obseru. T. V. p. 293. praecedens πρεσβύτης glossema esse existimat.

13. οὔλῃ τῇ γενειάδι. Scriptum οὐλετῇ. Ex alio οὐλητῇ. *Bergler.*

15. κιλίνους. Scriptum κίκωνας et κίνωνας. *Bergler.*

16. ὑπὸ βάθει. Gloss. Eichstad mauult ἐπί.

22. πεπεῖσθαι. Ita scriptum, lego κεκλεῖσθαι. *Bergler.* Non male, ait Arnaldus Misc. Obseru. T. V. p. 294. sed proprius ad Ms. scriptionem accedet πεπιέσθαι, quod parum abest, quin ipsam Alciphronis manum esse adseverare ausim — Gloss. Eichst. πεπεῖσθαι idem quod πεπιέσθαι a πιέζω, vnde πεῖσμα. alio tempore haec vero adscripsit: Quid si verum πεπεῖσθαι, non enim πίεσμαι, sed πεῖσμαι dicitur et dein πεπεῖσθαι *de moderatis et tranquille auscultantibus et obtemperantibus.*

25. εἰσήῤῥησε. Vulgata εἰσήρεσε. Adparet legendum esse εἰσήῤῥησε ab ἔῤῥειν, quod perniciosam itionem denotat. Aristophanes in Equitibus v. 4. ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν, πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις, *ex quo enim irruit in domum, plagas adsidue infringit seruis.* Ad quem locum Suidas: Εἰσήῤῥησεν, εἰσεφθάρη, *cum pernicie intrauit.* Scholiastes: εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Ad hunc autem locum videtur respexisse Noster, et ad commemorationem baculi, quamuis alias gestamen Cynicorum sit, delatus ex illo, πληγὰς προστρίβεται. Lucianus, perpetuus imitator Aristophanis, eumdem locum non potuit ignorare: sed alio simillimo ex Aristophane vtitur, quemadmodum Alciphron de suo Cynico, ita ipse de Alcidamante Cynico loquens (T. IX. Bip. p. 54.) ἅμα δὲ ταῦτα Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπαισεν

(male editur ἐπεισέπεσεν. *Bergl.* cf. tamen Reitzium ibi p. 357.) ὁ κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος. Locus Aristophanis est in Pluto v. 804. Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν, vbi Scholiastes: τὸ δὲ εἰσπέπαικεν, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε [non sine laude ad Aristoph. h. l. Berglerum dimittit Hemsterhusius.] Illud autem πληγὰς προστρίβεται, ex Aristophanis illo loco, vnde Noster suum verbum est mutuatus, Lucianus in Symposio diligentius prosequitur, dum suum Alcidamantem strenue cruentem baculo facit in conflictu Philosophorum. Quod ad εἰσήρεσε attinet, quamuis, vt dixi, εἰσήρρησε legendum videatur, tamen nolui mutare, nam et Hesychius: εἰσήρησεν, εἰσέφθαρη per vnum ρ. male autem ibi editum εἴρησεν, vt ex ordine vocum adparet, nam inter eas est, quae habent σ post ει. Illud autem ε in penultima syllaba non dubitem in η mutare; non enim videtur posse ε manere in hoc verbo, propter ἤρεσεν ab ἀρέσκω. *Bergler.* Ego vero veriorem Hesychio redditam ab Alberti lectionem secutus reposui εἰσήρρησε.

25. στελεῷ, *manubrio*, vt securis. In versione expressi στελέχει, stipite. *Bergler.*

37. τερατείαν. Ita scriptum. Significat *mirificas narrationes.* Mallem τερθρείαν, vt verti, (*nugas*) Bergler. Ruhnkenius tamen ad Timaeum p. 252. ed. sec. minus necessariam iudicat istam emendationem, quum τερατεία idoneos auctores habeat. Recte: nam si audias Moeridem v. Τερθρεία p. 364. vtraque vox eamdem significationem habet, ita tamen, vt τερθρεία magis Attica sit. Distinguit quidem Thomas Mag. p. 840. τερατείαν per θαυματοποιίαν explicans, τερθρείαν vero per τὸν μετὰ φλυαρίας τερατώδη λόγον. Sed vtroque significatu vtrumque apud scriptores Atticos occurrere, exemplis probat Piersonus ad Moerin l. l. et Oudendorpius ad Thomam Magistrum p. 841. Apud Hesychium Τερατεῖαι· ψευδολογίαι, quod cum *nugis* Bergleri quodammodo conuenit.

43. ὡς αὐτόν. Ita scriptum. Ex alio ἑαυτὴν sine ὡς, *ad se tractam amplexabatur. Bergler.* — Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 294. negat voculis ὡς αὐτὸν tantam inesse virtutem, vt trahendi etiam notionem comprehendant. Mauult igitur ἄσωτον vel ἀσώτως, (*immodice*) reponi; quam tamen haud satis aptam huic loco coniecturam facile animaduertas. Nec placuit Cel. Schneidero (*Anmerkungen über Anakreon* S. 184.) qui recte ibi pluribus exemplis docet, Graecos praepositionibus apte adhibitis nouas multiplicesque notiones procreare consueuisse. Gloss. Eichst. coniicit ὡσαύτως vel latere fortasse nomen psaltriae censet.

53. κεκληρωμένων. *Eorum, quibus id quasi forte contigit.* Quamuis autem ita sit in duobus Mss. mallem tamen κεκλημένων. *Bergler.* Nihil vero mutandum.

54. Φοιβιάδης — Φιλιστιάδην. Hic locus notatu dignus. Emendabitur hinc M. Antoninus Lib. VI. §. 47. vbi de rebus et hominibus theatralibus: Φιλιστίωνος καὶ Φοίβου καὶ Ὀριγανίωνος legendum erit καὶ Φοιβιάδου καὶ Σαννυρίωνος, apud Nostrum autem ex Antonino forte Φιλιστίωνα pro Φιλιστιάδην. Non indictus est auctoribus Philistion Mimus et Comicus, vti et Sannyrio. Illud adhuc indicandum, in Ms. Σαννυρίωνα inductum esse litura, et Σουνναρίωνα superne scriptum, quod ita in altero Ms. exstat. Id autem Σουσαρίωνά suggerit Comoediae auctorem non ignotum. *Bergler.*

57. ἀξιόθεα. Ita scriptum in vtroque Ms. non ἀξιοθέατα. *Bergler.* Vix tamen illud inuenias.

COMMENTARIVS.

Αὐτόκλητος Ἑτοιμαρίστῳ. Eadem est oeconomia et inuentionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, (T. IX. Bip. p. 45. ss. plura etiam conueniunt cum narratione Micylli apud eumdem Lucianum in Gallo s. Somnio T. VI.

Bip. p. 300 — 308.] dum vtrobique occasione conuiuii, Philosophi tamquam indecenter se gerentes perstringuntur. Conuenientiam in sententiis et verbis ostendam suis locis. Eam habent haec etiam duo nomina, quorum primum denotat eum, *qui seipsum vocat*, alterum, *qui prandio est paratus*, et Lucianeus Ἑτοιμοκλῆς per adlusionem ad κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi *paratus, si vocetur*, vt satis ostendit in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in conuiuio coram omnibus legendam, quod a conuiuatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, vbi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur et valde exaggerantur, plerumque supra fidem. *Bergler.*

3. τοὺς ἐργολαβοῦντας. Supra Lib. I. p. 34. λῆρος ταῦτά εἰσι, καὶ ἐργολάβεια μειρακίων. *Bergler.*

3. οἷον γάρ οἷον ἔλαθέ σε. Supra Ep. 39. οἷα γὰρ οἷά σε λανθάνει. *Bergler.* Eadem repetitio Ep. 51. reddita ab Herelio.

4. γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. Supra Ep. 18. huius libri τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, vbi vide notam. In Luciani Symposio (et Gallo) filiae nuptias celebrat conuiuator. *Bergler.*

9. ὁ πρεσβύτης (Στωικός.) Lucianus etiam in Symposio senem Stoicum primo loco nominat: Ζηνόθεμις ἦν ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς. *Bergler.*

9. κουρειῶν. Hesychius: Κορριᾷν· κομᾷν. κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι. (*tonsore opus habere*) Suidas: ἐκουρία· ἐδέετο κουρᾶς. v. et Ammonium p. 84. W.

11. ῥυσσότερον. Vide ad Lib. I. Ep. 26. vbi ῥικνὸς eodem significatu. W.

12. Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. Lucianus Symposio in enumeratione conuiuarum p. 50. τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος. *Bergler.* it. Philopseude §. 6. T. VII. Bip. p. 254. Κλεόδημος ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου.

14. ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης. Lucianus l. c. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν. Alciphronis Zenocrates nomine similis est Zenothemidi Lucianeo. *Bergler.*

15. οὐκ ἀτημελῆτες. Hesychius: Ἀτημέλητος· ἠμελημένος. Ἀτημελῶς· ἀνεπιστημόνως, ἀμελῶς. Vtrumque, et Adiectiuum et Aduerbium est apud Xenophontem Cyrop. Lib. VIII, 1. 5. Ἀτημελὴς habet Sextus Empir. p. 362. vbi vide Fabricium. W.

16. βαθεῖ τῷ πώγωνι. Saepe Lucianus. Sic in Piscatore §. 41. vbi vide Reitzium T. III. Bip p. 490. it. in merc. cond. T. III. p. 229. 247. 246. et alibi. Vno verbo βαθυπώγων Ioue Tragoedo §. 26. T. VI. p. 254. Baccho §. 2. T. VII. p. 304. — βαθεῖα ὑπήνη apud Iulianum p. 311. C. vide Wyttenbachii Ep. crit. p. 28. qui et βαθεῖαν κόμην adfert ex Aeliano. W.

17. ὃ, τε ἀοίδιμος etc. Solus hic apud Nostrum habet cognomen characteristicum, apud Lucianum fere omnes, vbi Diphilus cognominatur *labyrinthus*, ab intricata scilicet ratione docendi et disputandi; Cleodemus Peripateticus ξίφος, *gladius*, propter vim et acumen in docendo et disputando. Ion Platonicus grauitate similis est huic Pythagorico, eumque Lucianus ita describit: (§. 7. p. 51.) Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο — σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὲς καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. Κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. *Bergler.*

18. Ἀρχίβιος. Apud Lucianum in Gallo T. VI. p. 574. vbi itidem occasione conuiuii perstringuntur philosophi tamquam indecenter se gerentes, Archibius est medicus. *Bergler.*

21. ὀξὺ καὶ μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον. Multa talia passim apud Lucianum. *Bergler.*

23. ἐχεμυθίαν. Ita vsitate dicitur Pythagoricum silentium. Luciano etiam aliquoties alibi [v. c. in Gallo. T. VI. p. 291. in Philopatr. §. 22. T. IX. p. 259. ἐχεγλωττία in Lexiphane §. 9. T. V. p. 188.] *Bergler.*

24. Παγκράτης ὁ Κύων. Apud Lucianum in Symp. Alcidamas Cynicus, nostro auctori fere cognominis, παγκρατιάζει cum scurra. *Bergler.*

26. ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων — ἥλοις ἐμπεπαρμένην — βακτηρίαν. Vtrumque habet baculus pastoralis apud Virgilium Ecl. V. in fine: *At tu sume pedem — Formosum paribus* nodis *atque* aere, *Menalca.* Vtitur autem Noster verbis Homeri Il. A. v. 245. — ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. *Bergler.*

29. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι — ἐπεδείξαντο. Hoc, vt reliqua multo acerbius Lucianus: καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι, οὔτε παροινοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν οἶμαι, οὓς γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. οἱ δὲ σοφοὶ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεσαν καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. *Bergler.*

33. τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης. Lucianus Sympos. p. 57. συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ. καὶ φιλοτησίαι καὶ ὁμιλίαι. Noster Lib. I. Ep. 22. κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης. *Bergler.* Φιλοτησίαν Scholiastes ad Luciani Symp. p. 307 exponit sic Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος.

35. ὁ Στωικὸς ἐρεύγχεν. Lucianus itidem de Stoico p. 54. ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα Ζηνόθεμιν — ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος. Apud eumdem p. 75. τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, φυσιοῦσθε, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδόντες. subintellige *deprehendimini*, vel simile. *Bergler.* Sed illud φυσιοῦσθε ignorant meliores Codices, et abest ab editione Reitziana.

36. ὁ Πυθαγόρειος — τῶν χρυσῶν ἐπῶν — ἐτερέτιζεν. [In Luciani Symp. p. 78. (cf. not. Reitzii p. 370.)

Grammaticus cantasse dicitur centonem ex diuersis poetis, Pindaro, Hesiodo et Anacreonte, ridiculo modo consarcinatum, cuiusmodi est et Epithalamium, quod idem recitat. Rhetor sententias ex Oratoribus declamat. Stoicus legit librum minutis characteribus scriptum. *Bergler.*

38. ἐπερέτιζεν. Τερετίζειν est proprie τεττίγων. Valkenar. ad Ammonium p. 229. deinde *cantillare*. v. Thom. Magistrum p. 908. inprimis vero Hemsterhusium in Addendis ad eumdem.

39. τὴν εὐδαιμονίαν — οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος. Ipse Aristoteles Lib. I. Nicom. c. 8. initio: νενεμημένων δὴ τῶν ἀγαθῶν τριχῇ, καὶ τῶν μὲν ἐκτὸς λεγομένων, τῶν δὲ περὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τὰ περὶ ψυχὴν κυριώτατα λέγομεν, καὶ μάλιστα ἀγαθά. Plura aliunde hic adferri opus non est, nisi vnicum ex Luciano. Is in Vitarum auctione §. 26. (T. III, Bip. p. 112.) inter ceteros venales philosophos Aristotelem vendens, quaerentem facit emtorem: τί δὲ γινώσκει μάλιστα; cui praeco: τρία εἶναι τὰ ἀγαθά, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. *Bergler.* Aristotelem in eo secutos, Ciceronem Tuscul. V. 30. de Finibus II, 11. Senecam Ep. 88. Diogenem Laertium V, 30, laudat Ruhnkenius ad Rutil. Lupum p. 24. vbi nec Berglerus neglectus est. — Ceterum εὐδαιμονίαν ὁρίζεσθαι h. l. idem est, quod Lib. II. Ep. 4. εὐδαιμονίαν κατατιθέμενος.

44. τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων. Supra Lib. I. Ep. 28. τακερὸν βλέπεις, vbi vide notam. *Bergler.*

45. τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον. Ita et Lucianus de Parasito §. 11. T. VII. Bip. p. 113. vbi Parasitus Epicuri dogma sibi vindicans dicit: ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀνόχλητον, ἔπειτα δὲ τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. Ipse Epicurus de hac re in Ep. ad Menoeceum apud Laertium Lib. X. Segm. 127. τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν εἰσὶ φυσικαί, αἱ δὲ κεναί· καὶ τῶν φυσικῶν αἱ μὲν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαὶ μόνον. τῶν δὲ ἀναγκαίων αἱ μὲν πρὸς εὐδαιμο-

νίαν εἰσὶν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἀνοχλησίαν, αἱ δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν. Laertius Lib. II. Segm. 87. in Aristippo: τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν, τὴν ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων, καὶ οἷον ἀνοχλησίαν, ἣν ὁ Ἐπίκουρος ἀποδέχεται. *Bergler.*

46. τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου. Damoxenus Comicus apud Athenaeum Lib. III. p. 103. Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν. Epicurus ita *densabat* voluptatem. Ipse Epicurus ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις IX. εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονή. *Bergler.*

47. ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὐρεῖ. Hoc et Luciani Cynicus in Symp. facit p. 74. ὁ δὲ θαυμάσιος Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. Hoc loco praecipue quasi monstrare videtur Lucianus, quem imitatus fuerit, siquidem Alcidamas et Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias vt Horatianum illud I. Sat. X. v. 36. *Turgidus Alpinus iugulat dum Memona*, perinde erit, ac si dixisset Lucianus: *Admirandus ille Alciphron etiam meientem in conuiuio introduxit Cynicum. Bergler.* Leuissimum profecto argumentum!

47. κυνικὴν ἀδιαφορίαν, qua *susque deque habebant omnia* Epicurei, vti Gellius interpretatur ἀδιαφορίαν Lib. XVI. c. 9. W.

49. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. Hunc locum adducit Eustathius ad Il. I. v. 453. vbi Phoenix dicit, se suasu matris cum pellice patris concubuisse: Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. Adnotat ibi Archiepiscopus p. 762. lin. 62. σεμνῶς δὲ ἡ τοιαύτη ἔννοια εἴρηται. ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σεμνοῦ θαλαμηπόλου λέξιν ἐρανισάμενος καὶ ὁ Ἀττικιστὴς Ἀλκίφρων, ἔφη, ὡς ὁ δεῖνα οἷός τε ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώντων ἁπάντων τὴν ψάλτριαν ἐνεργεῖν, ταὐτὸν γὰρ νοεῖ τὸ ῥέξειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. καὶ ἐν ἀμφοῖν σεμνότητος περιπετάσματι τὸ τοῦ πράγματος δυσπρόσωπον συγκαλύπτεται. (In his verbis illud φειδόμενος

ὀλιγάκις λέγειν κακά, quod alicui mire dictum videbitur, est ex Euripidis Oreste v. 395. vbi Ἤκουσα· φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά. *Audiui, sed parcito, ita vt rarius commemores mala*, vbi Scholiastes: λείπει τὸ, ὥστε, quod tamen malè refertur ad φείδου, cum ad λέγειν pertineat.) Eumdem Alciphronis locum citat Eustathius p. 1570. lin. 6. sine nomine auctoris, paruo autem lapsu memoriae vtrobique pro τὴν μουσουργὸν posuit τὴν ψάλτριαν, quae vox paullo superius apud Nostrum. Quod ad verbum ἐνεργεῖν attinet, ita et Theocritus Id. IV. v. 60: πρώαν γε μὰν αὐτὸ ἐπενθὼν, Καὶ ποτὶ ταν μάνδραν κ α τ ε λ ά μ β α ν ο ν, ἆμος ἐνάργει. vbi Scholiastes: κατελάμβανον, ὁπηνίκα ἐνήργει τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν. Ceterum Luciani etiam Cynicus Alcidamas in Symp. p. 83. tale quid conatus est, sed aliter: ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε — καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κ α τ ε λ ή φ θ η Ἀλκιδάμας τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων. *Bergler.* De hac significatione τοῦ ἐνεργεῖν vide, quos praeter Berglerum laudat Hemsterhus. ad Luciani Dial. Deor. 17. T. II. Bip. p. 296.

Epistola LVI.

Θ α μ β ο φ ά ν ο ς Κ υ π ε λ ί σ τ ῃ.

Ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον, καὶ βαθίζεις ἶσα δὴ, καὶ τύφου πλήρης εἶ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, Πυθοκλεῖ, καὶ ἀποφέρῃ μερίδας τῶν ἀρίστων. Οὐκοῦν τὰς σπυρίδας καθημέραν ἐξογκῶν σὺ μεγέθει λειψάνων (καθάπερ πρώην Ἁρπάδης ὁ γραμματικὸς ἐποίει, Ὁμήρου ὡς ἔφασκεν ἐπιλέγων

στιχίδιον, εὐμηχάνως αὐτῷ πρὸς τὰς ἁρπαγὰς τῶν βρωμάτων ἡρμοσμένον Καὶ φαγέμεν, πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι) πέποπαυσο· κατάβαλε τὴν ἀλαζωνείαν τρισάθλιε, ἢ ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.

ADNOTATIO CRITICA.

Θαμβαφάνος. Ita scriptum. Fortasse Θυμβροφάγος, quod est apud Aristophanem Acharn. v. 253. Idem valet apud eumdem in Nubibus v. 420. θυμβρεπίδειπνος, de quo Eustathius tum alibi, tum p. 1828. lin. 13. Dicitur autem de eo, qui tenui et vili cibo pascitur, vt parasiti cum *domi suo succo vicitant*, item de auaris. Plura ibi eius generis congessit, vt κυμινοπρίστης, λιμὸς, λιμοκίμβιξ, κυμινοκίμβιξ, ῥυποκόνδυλος, συκοτραγίδης, qualia multa parasitorum nomina apud Nostrum. *Bergler.*

Κυπελιστῇ. Ita scriptum. Oportebat Κυπελλιστῇ. *Idem.*

1. βαδίζεις ἴσα — Πυθοκλεῖ. Sciptum βαδίζεις εἰς ἃ οὐ δεῖ — Πυθόκλεια, ex quibus, sine dubio pessimam interpolationem prae se ferentibus, si quis meliora et probabiliora eruet, statim facessant, quae ad illum modum ex coniectura reponere coactus sum. Prouerbium est ex Demosthene de falsa legatione p. 343. διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται θοιμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν, *per forum ambulat veste demissa vsque ad talos, pari cum Pythocle gradu, buccas inflans.* Vtitur Athenaeus Lib. V. p. 213. καὶ παρελθὼν ὁ περιπατητικὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Meminit etiam Demetrius Phalereus (p. 105. ed. Schneideri) *Bergler.* — Nil verius. Ceterum quaeri possit, num a Pythocle illo, Epicuri amasio, cuius Noster mentionem fecit

supra Lib. II. Ep. 2. an ab alio huius nominis prouerbium ductum sit. Henr. Valesius not. ad Harpocrationem v. Ἴσα βαίνειν p. 97. edit. Gronou. diuersos esse putat, aetateque priorem eum, qui prouerbio occasionem dederit.

7. εὐμηχάνως. Sic pro vulgato ἀμηχάνως ex lectione Cod. regii Paris. a Cel. Ruhnkenio suppeditata reposuit Medebachius Amoenit. literar. p. 24.

10. κατάβαλε. Excidisse καὶ ante hanc vocem videtur. *Bergler.*

12. ἐκπεσεῖν. Scriptum ἐμπεσεῖν. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

9. καὶ φαγέμεν etc. Versus desumtus ex Homero Odyss. O. v. 377. *Bergler.*

11. ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ est apud Aristophanem Pluto v. 244 quod ad Atticorum elegantiam magis conuenit, iudice Hemsterhusio ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 335.

EPISTOLA LVII.

Οἰνόλαλος Ποτηριοφλυάρῳ.

Οὐκ εἰς δέον οἰνωμένος ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον. Ἐξ ἐκείνου γὰρ ἴσως διαβολῇ τυπεὶς τὰ ὦτα, περὶ τὰς δόσεις κατέστη μικροπρεπέστερος, καὶ φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται. Εἰωθὼς γὰρ ἐν ταῖς ἑορταστικαῖς τῶν ἡμερῶν, ἢ χιτώνιον ἢ τριβώνιον ἢ ἐφεστρίδα πέμπειν, ἔναγχος Κρονίων ἐνστάντων Ἰφικρατίδας μοι νεουρ-

γεῖς ἔπεμψε, τῷ Δρόμωνι δοὺς κομίζειν. Ὁ δὲ ἐπὶ ταύταις ἐβρενθύετο, καὶ μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπῄτει· ἐγὼ δὲ δάκνομαι, καὶ τὴν προπετῆ γλῶτταν διαμασσῶμαι, καὶ ὀψὲ τῆς ἁμαρτίας αἰσθάνομαι. Ὅταν γὰρ τὸ ῥεῦμα τῶν λόγων μὴ καθηγουμένης τῆς διανοίας φέρηται, τότε σφάλλεσθαι τὴν γλῶτταν ἀνάγκη. Ἔρρωσο.

ADNOTATIO CRITICA.

Ποτηριοφλυάρῳ. Vulgata sine ι. Ποτηροφλυάρῳ, Melius illud coniecit Bergleri acumen, ego vero recepi.

1. οἰνωμένος. Ita scriptum sine augmento. *Bergler*.

1. τὸν τροφέα τοῦ νεανίσκου Ζώπυρον. Apud Lucianum Sympos. (T. IX. Bip. p. 67.) Zopyrus est paedagogus Zenonis, filii Aristaeneti, ad quem locum Reitzius p. 366. *Nostri* etiam non oblitus, mauult legi τοῦ νεανίσκου. Quid si legas τὸν νεανίσκον?

7. Ἰφικρατίδας μοι νεουργεῖς. Scriptum ὑποδήματα Ἰφικρατίδας μοι νεουργῆ, vbi ὑποδήματα videtur glossema, quo recepto, deinde νεουργῆ scriptum. Nihil autem mutarem, nec mouerem, si Ἰφικρατίδια scriptum esset. *Bergler*. — Sed eiusmodi vocem nullus ad Hesychium interpres attulit. Ad vocem νεουργεῖς quod attinet, rariorem istam formam νεοεργὴς vel νεουργὴς pronuntiat Cel. Ruhnkenius ad Timaeum p. 182. ed. sec. quum alias νεουργὸς magis in vsu sit.

COMMENTARIVS.

3. περὶ τὰς δόσεις κατέστη μικροπρεπέστερος. Ep. 5. huius libri: ἀγνώμονος — πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις. *Bergler*.

7. Κρονίων ἑστάντων. Apud Lucianum in Cronosolone T. IX. Bip. p. 17. lex praecipit diuitibus, vt Saturnalium festo munera mittant pauperibus pecuniam, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα, quod et in epistola ad diuites repetit Saturnus. *Bergler.*

7. Ἰφικρατίδας. Memorantur Ἰφικρατίδες inter alia calceamentorum genera a Polluce Lib. VII. Segm. 89. vbi vide notas. *Bergler.* cf. inprimis Interpretes ad Hesychium.

9. ἐβρενθύετο. De hac voce *recentioris* aeui scriptoribus magis familiari omnium adcuratissime egit Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. X. T. II. Bip. p. 448. ff.

9. μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπῄτει. Satis cruciavit Parasitum non habentem, vnde soluat, nec forte alia conditione accepturum. Apud Lucianum in Cronosolone T. IX. Bip. p. 18. lex de seruis dona ad pauperes perferentibus diligenter scripta est. Merces eis statuitur vnius poculi haustus, ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. *Bergler.*

Epistola LVIII.

Ἀλοκύμινος Φιλογαρελαίῳ.

Οὐδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῇς ψιθυρίειν κατ' ἐμοῦ, καὶ καττύῃς διαβολὰς ἀγεννεῖς. Ἁπλοϊκὸς γὰρ καὶ γενναῖος ὁ Μαλιεὺς στρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς. Τὰ νῦν δὲ ταῦτα, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἑταίρας, ὡς πρώην λόγου ῥυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου, πολλὴν κατέχεε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα ὑπομενόντων. Ἔλεγεν γὰρ γαμεταῖς ἐπικλήροις οἰκουρίας πρέπειν καὶ

τοῦ σεμνὸν βίον· τὰς ἑταίρας δὲ δεῖν εἶναι πάντων ἀναφανδὸν, καὶ πᾶσιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. Ὅνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα, κἂν ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραψαμέναις τὸν βίον. Εἰδὼς οὖν τινα ἄλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν, τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες, μὴ κακόν τι προςλάβωμαι· οὐ γάρ ἐστι τῶν Ἀττικῶν τούτων εἷς τῶν χαύνων μειρακίων, ἀλλ᾽ ἀνὴρ ὁπλομάχος καὶ ἀρήϊος, παρ᾽ ᾧ κολακεία καὶ διαβολῆς τρόπος ἔρρει. Ἀνάγκη δὲ τὸν μὴ διαβολὰς προςιέμενον τοῖς διαβάλλουσιν ἀπεχθάνεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀλοκύμινος Φιλογαρελαίῳ. Scriptum ἀλοκύμΗνος, quod nihili est, ideoque reieci. Ἀλοκύμινος recte exponit Berglerus, vt sit quasi ἀλοκίζων κύμινον, *qui sulcat* cuminum, vt κυμινοπρίστης. Illius autem nomen, addit Berglerus, cui scribitur, Φιλοναελαδίῳ, valde videtur corruptum. Ita vero est. Eius emendandi periculum fecerat Cel. Herelius in Animaduerss. crit. miscellis. *Quid si corrigamus*, nit, Φιλαλλαντίῳ? *Conuenit hoc nomen parasito, cui farcimina non poterant non esse acceptissima. Supra Ep. 7. Hetaemocoro a conuiuiis lasciuientibus ad mortem vsque saginato vnus etiam* ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν. Quam emendationem profecto plausu dignam mecum pronuntiabunt omnes, qui, vbi librorum manu exaratorum subsidia desunt, coniecturali, quam vocant, locum concedunt Criticae, quae, quo propius ad scripturam accedit vulgatam, accedit vero proxime Here-

liana, eo probabilior esse solet. Ipse tamen certiorem me fecit, Cel. Ruhnkenium in literis olim ad se datis aliam suggessisse lectionem in Codice regio Parisiensi repertam: Φιλογαρελαδίῳ, ex quo facile eliciatur verum nomen Φιλογαρελαίῳ, nam apud Hesychium esse Γαρέλαιον, γάρος καὶ ἔλαιον. Hoc igitur, Codicis quippe fide munitum, recipere satius duxi.

2. καττύῃς διαβολὰς ἀγεννεῖς. Scriptum κατύειν per vnum τ, et in Infinitiuo, qui, quum sit praesentis temporis, non commode stat cum ψιθυριεῖν, quod est temporis futuri. Possunt autem ἀπειλῇς et κὰττύεις, licet itidem diuersa, coniungi, quia κἂν et Indicatiuum admittit, vt dico [dicere vero oblitus est] ad Aristophanis Plutum v. 215. vbi κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν. Et alias καττύεις recte erit, quasi ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. *Bergler.* Idem ad vocem ἀγεννήτους haec adscripserat: Vsitatius in hac acceptione ἀγεννεῖς. Bernardus ad Palladium de febribus mauult ἄγαν νηπίους. — Sed totum locum refingit Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 294. Primo enim, inquit, incommodum est illud καὶ καττύεις, siue id iungas cum ἀπειλῇς, siue cum ψιθυριεῖν. Deinde etiam διαβολὰς ἀγεννήτους loquendi rationem esse sibi incognitam. Has salebras superari posse, si καὶ ante καττύεις, ortum quippe ex similitudine sequentis syllabae, deleamus, et porro pro ἀγεννήτους legamus ἀνηνύτους (*futiles*) ita integrum locum constituentes: οὐδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῇς ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ. Καττύεις διαβολὰς ἀνηνύτους. — Ingeniose satis, sed, si quid mutandum sit, breuius defungi possis, si καττύῃς ponas pro κατύεις, et ἀγεννεῖς, quod suadet Berglerus. Huic igitur honorem habere volui.

3. Μαλιεύς. Sic reposui pro vulgato Ἰλιεὺς, iubente Cod. reg. Paris. vide Cel. Ruhnkenium ad Longinum p. 260. et supra Ep. 16. huius libri.

5. ἑταίρας. Vulgata ἐρας-τὰς, Berglerus autem vertit, quasi esset ἐρῶντας. Ἑταίρας dedi, suadente Piersono Verisim. p. 97. quam lectionem sequentia probant: ἔλε-

γεν γὰρ γαμεταῖς — τὰς ἑταίρας δὲ κ. τ. λ.

7. ἔλεγεν γάρ. Ita scriptum cum ν. *Bergler*. Si quis vero nolit credere, τὸ N etiam sequente consonante poni, adeat Bernardum ad Nonnum p. 39. qui, quasi ipsi soli non credidissemus prouocat ad Doruilii Charitonem — et Vannum Crit. p. 70. Gesnerum ad Orphei Hymn. L. v. 11. Villoisonum ad Longum p. 16. Verheykium ad Antonin. Liber. 296.

9. σεμνὸν βίον. Scriptum γυμνόν. *Bergler*.

9. τὰς ἑταίρας δὲ δεῖν. Scriptum καὶ τὰς ἑταίρας δὲ δεῖ. Quod si scribas καὶ, τὰς ἑταίρας δεῖ, potest vtcumque tamquam per mimesin dictum excusari. *Bergler*. Nimis coactum hoc mihi visum est. Quidni δεῖν. vel δή. Illud praetuli.

12. σκεύεσι. Legendum puto ταῖς στοαῖς pro τοῖς σκεύεσι. Horatius I. Ep. 1. v. 71. *Cur non vt porticibus, sic iudiciis fruar isdem? Bergler*. — Leuiori mutatione scribi posse τοῖς σκήνεσι existimat Bernardus ad Anonymi Introd. anatom. p. 85. a. Vulgata tamen habet, quo se defendat, si ad vasa antecedentium balneorum respicias.

12. κἂν ἑνὸς εἶναι δοκεῖ. Sic, vel κἂν ἑνὸς εἶναι δοκῇ legendum suadet *Bergleruş* pro vulgari καὶ ἑνὸς κ. τ. λ.

14. εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολὴν σου χωρήσουσαν, τρέμω. Immo sequitur, vt non trepidet, si locum non habebit criminatio, quamobrem verti, quasi esset οὐ τρέμω. Sed ne sic quidem sequentia satis ad rem dicuntur, quae potius ad praecedentem epistolam pertinent, vbi ἐγὼ δὲ δάκνομαι καὶ τὴν προπετῆ γλῶσσαν διαμασσῶμαι, quibus per copulatiuam adnectendum hinc, KAI τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἡρῶ παριόντες, μή κακόν τι προσλάβωμαι; vel potius fine particula τρέμω οὖν δακών. Hoc satis conuenit ei, quem poenitet dicacitatis. Infra etiam Ep. 69. parasitus garrulitatem suam damnans, postremo dicit, ἐγὼ δὲ τὴν φλύαρον γλῶτταν ἀποτέμνειν — τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν, quibus adhuc subiungi potest, καὶ τρέμω ἐνδακών, vel τρέμω οὖν δακὼν τὸ χεῖλος;

ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες, μή κακόν τι προσλάβωμαι, et fere persuasum mihi est, haec esse inde transposita; dum scilicet librarius, vltima linea huius paginae iam absoluta, plus quam vnum folium vertit vsque ad illud, in quo prima verba erant: τρέμω οὖν δακὼν τὸ etc. qui deinde errore animadverso ad superiora rediit. Sublatis autem hinc istis verbis, pro εἰδὼς οὖν τηνάλλως legendum: οἶδα οὖν τηνάλλως. *Bergler.* — Satis acute, sed transpositiones rarissime sunt admittendae, nec hic eadem necessitas, quae Gesnerum olim in Philopatride tale quid iussit subodorari. — Optime apud Nostrum ante τρέμω inferitur οὐ.

15. τὸν σιγηλὸν Ἥρω. Scriptum προπαροξυτόνως, quasi esset nomen proprium, non tamen maiuscula initiali, vt in isto Ms. plerumque fit. Erit fortasse Sigalion et Harpocrates. *Bergler.* Ἥρω ita plane scriptum, vti supra Ep. 37.

17. Ἀττικῶν. Sic his rectissime, non ἀστικῶν, quod Ἀττικὰ μειράκια opponuntur militi Maliensi. Ruhnken ad Longinum p. 260.

COMMENTARIVS.

2. καττύμα. Hesychius: Κάττυμα· ἀπάτη, δόλος, συσκεύασμα, δολιότης. Καττύματα Plauto Amphitr. Act. I. Sc. 1. v. 211. *consuti* doli. Idem in Captiuis Act. III. Sc. 5. v. 34. futelas vocat. Heinsius ad hunc Hesychii locum, vbi Alberti hunc ipsum Nostri locum laudans amandat ad Wolfium in Sapphus Carmina p. 245. Συγκαττύειν est apud Lucianum in Epistolis Saturnal. §. 28. T. IX. Bip. p. 33.

8. ἐπικλήροις. Vide quae adleuimus ad Lib. I. Ep. 6.

15. τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες. Scholiastes Aristophanis ad Aues v. 1490. ἥρωες δὲ δύσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται — — διὸ καὶ δακοῦσι καὶ

εἰ τὰ Ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν. Bergler. — cf. et Menandrum p. 170.

17. χαύνων. turgidorum, superborum, vide Thomam Mag. p. 823. et 935. et Cel. Beckium ad Aristophanis Aues v. 818.

Epistola LIX.

Κιμέντερος Ἀμασήτῳ.

Παρ' ἕνα τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ Ἰακχεῖον προτιθέντων, καὶ τοὺς ὀνείρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνουμένων βούλομαι ἐλθὼν, τὰς δύο ταύτας δραχμὰς, ἃς οἶσθά με ἐν χεροῖν ἔχοντα, καταβαλὼν, τὴν φανεῖσάν ὄψιν μοι κατὰ τοὺς ὕπνους διηγήσασθαι. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ πρὸς σὲ ὡς φίλον ἀναθέσθαι τὸ καινὸν τοῦτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. Ἐδόκουν γὰρ κατ' ὄναρ εὐπρεπὴς εἶναι νεανίσκος, καὶ οὐχ ὁ τυχὼν, ἀλλ' ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ Ἰλιεὺς ὁ περίψυκτος καὶ περικάλλιστος, ὁ τοῦ Τρωὸς παῖς Γανυμήδης· καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύριγγα, καὶ τιάρᾳ Φρυγίῳ στέφειν τὴν κεφαλὴν, ποιμαίνειν τε, καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἴδην· ἐξαίφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμψώνυχα καὶ μέγαν ἀετὸν, γοργὸν τὸ βλέμμα, καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ στόμα, κουφίσαντά με τοῖς ὄνυξιν, ἀφ' οὗπερ ἐκαθήμην πέτρου μετεωρίζειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πελάζειν τοῖς οὐρανίοις τόποις ἐπειγόμενον· εἶτα μέλλοντα τότε ψαύειν τῶν πυλῶν,

αἷς αἱ Ὧραι ἐφεστᾶσι, κεραυνῷ βληθέντα πεσεῖν· καὶ τὸν ὄρνιν οὐκέτι τὸν διοπετῆ τὸν μέγαν εἶναι ἀετὸν, γῦπα δὲ, πικρὸν ὀδωδότα, ἐμὲ δὲ τοῦτον, ὅς εἰμι, Λιμέντερον, γυμνὸν πάσης ἐσθῆτος, οἷα πρὸς λουτρὸν ἢ παλαίστραν ηὐτρεπισμένον. Ἐκταραχθεὶς οὖν, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τοσούτῳ πτώματι, ἐξεγειρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἀγωνιῶ, καὶ δέομαι, οἷον φέρει τὸ ὄναρ, μαθεῖν παρὰ τῶν τοιαῦτα ἀκριβούντων, εἰ μέλλοι τις ἀπλανῶς εἰδέναι, καὶ εἰδὼς ἀληθίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀμασήτῳ. V. Cl. *Herelius* in Klotzii Actis literariis Vol. III. p. 194. „Credere fere „sollicitor, Ἀἰνοσίτῳ nomen „fuisse homini, quod et pulcre „amico esurientis similiter „nominis, qui literas scri„pserat, conuenit," quem tamen in literis Cl. Ruhnkenius nihil mutandum monuit, ἀμάσητον enim esse, *qui non manducauit*, ex α priu. et μασᾶσθαι.

7. πέρα πάσης. Scriptum παρὰ πάσης. *Bergler.*

9. εἶναι. Vncinulis inclusit *Berglerus*, quid hic sibi vellet, nesciens. Idem et mihi accidit. Glossat. Eichstad. adscripsit οἶμαι, quod placet.

10. περίψυκτος. Ex coniectura Bergleri, quum scriptum esset περίψεκτος. Hesychius: περιψύκτης· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος. Noster Lib. I. Ep. 39. τὸν Ἄδωνιν περιψυχεῖς. ibid. in fine: τὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις. Sic igitur Berglerus, cui suffragantur Alberti ad Hesychium h. v. et Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 215. edit. sec. (1782.)

12. τιάρα Φρυγίῳ. Τιάραν etiam sexu Masculino vsurpari testis est Hesychius, prouocans ad Herodoti I, 132. vbi vide Wesselingium. W.

22. πικρὸν ὀδωδότα. Scriptum μικρὸν pro πικρόν. Etiam Lib. II, Ep. I. (haud longe ab initio) μικρὸν, quod editiones habent, male positum. *Bergler.*

23. γυμνόν. Scriptum γυμνός. *Bergler.* paullo post ἀγωνιῶ scriptum ἀκονιῶ. *Idem.*

27. δέομαι. Nil muto, quamquam alias Noster amet δεῖ μοι.

28. εἰ μέλλοι τις ἀπλαγῶς. Scriptum εἰ μέλοι τὶς ἀπλανῶν. Contra accidit supra Ep. 40. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

11. καλαύροπα. Hesychius: Καλαύροπα· ποιμενικὴν ῥάβδον, καὶ βουκολικήν. Tzetzes ad Lycophr. v. 96. ἡ δὲ καλαύροψ ῥάβδος ἐστὶ ποιμενική, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόκαμβος, ἣν ἀφιεῖσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. *Alberti* ad Hesychium.

15. γοργὸν τὸ βλέμμα. Plura de voce γοργὸς inuenies apud Arnaldum Animadu. p. 24.

16. ἀγκυλοχείλην. Hesychius: Ἀγκυλοχεῖλαι· ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες, ἤγουν τὰς τομάς. (προτομάς.) Priores editiones ἀγκυλόχειλαι, mutato accentu vt Heinsius. Sic apud Homerum Il. H. v. 428. — Cleoni hoc epitheton lepida metaphora tribuit Comicus, Equit. v. 197. vbi v. Schol. *Alberti* ad Hesychium, cf. etiam Koeppen *Griechische Blumenlese* P. I. p. 136.

29. ἀληθίζεσθαι. De qua voce vide inprimis Hemsterhusium apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 113. ed. secundae.

Epistola LX.

Χασκοβούκης Ὑποτραπέζῳ.

Οὐκ ἔτι εἰσῆλθον εἰς τὴν Κόρινθον· ἔγνων γὰρ ἐν βραχεῖ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκεῖσε πλουσίων καὶ τὴν τῶν πενήτων ἀθλιότητα. Ὡς γὰρ ἐλούσαντο οἱ πολλοὶ, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα ἦν, στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους, οὐ περὶ τὰς οἰκίας, ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνειον εἱλουμένους, καὶ οὗ μάλιστα ταῖς ἀρτοπώλισι, καὶ ὀπωροκαπήλοις ἔθος ἀναστρέφειν. Ἐνταυθοῖ γὰρ εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνῃρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει, μή πού τι τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη· οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄρτων ἀποπίπτοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πεπατημένα ἀναλέγοντες, ἔκαπτον. Τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προπύλαια· καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν, καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων, τοὺς δὲ οἰκήτορας ἀχαρίστους καὶ ἀνεπαφροδίτους κεκτημένη· καίτοιγε φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθήρων ἀνασχοῦσαν τὴν ἀκροκόρινθον ἀσπάσασθαι· εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναίοις Ἀφροδίτη πολιοῦχος, τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

ADNOTATIO CRITICA.

4. *οἱ πολλοί.* Schwarzius in Monumentis ingenior, huius et superioris memoriae P. I. p. 14. mauult οἱ πλούσιοι. Haud inepte.

6. *περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους.* Sic habet Codex regius Paris. teste Cl. Ruhnkenio ad Timaeum p. 168. ed. sec. quem secutus sum. In scriptura Cranei variant libri, modo per ει, modo per ι scribentes. v. du Soul ad Luciani Dial. Mort. Bip. T. II. p. 396. — Pro εἰλουμένους Codices a Berglero adhibiti αἰλουμένους, quod cum geminum errorem haberet, in ἀλωμένους (vagantes) refinxerat. Bene, melius tamen Cod. Paris. nec aliter Noster infra Ep. 64. περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον.

10. *μή που.* Ita scriptum, non εἴ που. *Bergler.*

11. *ἀπομεῖναι.* Forte ἐναπομεῖναι, vt perierit ἐν propter similitudinem praecedentis ων. *Bergler.*

12. *ἃ σίδια.* Scriptum ἀσίδια. *Bergler.*

14. *ἐπιδεράξασθαι.* Ita scriptum. Potest et ἔτι δεράξασθαι. *Idem.*

16. *ἔκαπτον.* Scriptum ἔχαμπτον. Saepe erratur circa hoc verbum, dum plerumque etiam cum κάμπτω flecto confunditur. *Bergler.* Quod libri praeferunt ἔχαμπτον; si ἔχαπτον scribas, non contemnendum. Pronuntiabant plebeii κάπτω per χάπτω. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 315. ex Eustathio ad Od. Δ. p. 1481.

16. *τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προπύλαια.* Qui sermone Graeco imbutas habent aures, facile sentient, articulum τὰ non esse omittendum, quam culpam contraxerant librarii. Frequentissimum hoc genus erroris. *Bergler.*

18. *χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν.* Scriptum χαρίεσσα μέν με ἰδεῖν. *Bergler.*

23. *τοῖς μὲν γυναίοις.* Scriptum γενναίοις. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

4. στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους. Nimirum Parasitos. Pro εὐφυεῖς scriptum ἐφυεῖς. *Bergler.*

6. Κρανείον Corinthi, nec tamen in ipsa vrbe sed extra portas situs cypressorum lucus, teste Pausania Lib. II, c. 2.

7. ὀπωροκαπήλοις. De aliis huic adfinibus verbis ὀπωροπώλης — ὀπωρώνης vide Hemsterhusium in literis ad Abreschium datis, in huius Lection. Aristaenet. p. 189.

9. φλοιοὺς θέρμων. *Cortices lupinorum.* (Wolfsbohnen) Θέρμους habet Athenaeus Lib. II. p. 55. inter multa alia, quibus pauperes vitam tolerarent. vide et infra Ep. 67.

12. ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν — προσαγορεύειν ἔθος. Ῥοιαὶ sunt mala Punica. περικάρπιον. Hesychius: τὸ λεπυρὸν σκέπασμα. — Σίδια, quod idem est, sed Atticorum proprium, *Cicco*, nam Hesychius: Σίδια· τὰ τῶν ῥοιῶν λεπτά. σίδαι γὰρ αἱ ῥοαί.

14. ἐπιδράξασθαι. *deprehendere, nancisci.* Est apud Lucianum in Amoribus §. 53. T. V. Bip. p. 318. Apud eundem simplex δράξασθαι in Asino §. 25. T. VI. Bip. p. 160. καταδράξασθαι apud Aristaenetum I, 3. ex emendatione Piersonii Verisimil. p. 98. Vide omnino Arnaldi Animaduers. p. 93. et Cel. Wyttenbachium Ep. crit. p. 16.

19. ἀμφιλαφῶς. *abunde, copiose.* De voce ἀμφιλαφὴς v. inprimis Ruhnkenium ad Timaeum h. v. et Morum de nexu significationum Diss. iunctim editarum p. 404.

22. ἀνασχοῦσαν. Venus ἀναδυομένη. *Bergler.* Sic et Aristaenetus Lib. I, Ep. 7.

Epistola LXI.

Ὑδροσφράντης Μεριδᾷ.

Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην πράγματα, ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ, χθιζινοῦ ζωμοῦ τοῦ μοί περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. Καὶ οὐχ' οὕτω με ἔδακεν ἡ ὕβρις, ὅσον τὸ παρ' ἀξίαν ὑπομένειν. Ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου τῶν Ἀθήνησι, καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ γένος ἐκ Μεγακλέους ὁρμωμένης· ὁ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος, πατρὸς μὲν ἀσήμου, μητρὸς δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης, οὕτω γάρ μοι τῶν γνωρίμων τινὲς διηγήσαντο. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων. Δοσιάδης δὲ, ὦ θεοὶ, τὴν Πνύκα καταλαμβάνει δημηγορῶν, καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι, καὶ τὰς ἡνίας ἔχει τοῦ δήμου, παρ' ᾧ Μιλτιάδης ἐδέδετο, ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας, καὶ ὁ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐξωστρακίζετο. Λυπεῖ δέ με οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς προσηγορίας ἀποβολή· οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι· ἡ τύχη δὲ ἀμείψασα τοὔνομα Ὑδροσφράντην πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ἠνάγκασε προσαγορεύεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ὑδροσφράντης Μεριδᾷ. Scriptum Μεριδᾷ Ὑδροσφράντῃ, perperam transpositis nominibus, vt in

fine epiftolae adparet. *Bergler.*

1. ὑπέστην. Scriptum ὑπάτην, et (vna voce intericcta) ῥύματα, gemino errore. *Bergler.*

2. τοῦ μοι. Berglerus operas dare iufferat τοῦ μοὶ hac tamen addita nota: Scriptum τοῦ μοὶ, fine apoftropho, et tamen cum accentu. Alias opoftuit τοῦ μοι, vel τοῦ ἐμοὶ [Illud recepi, nam apoftrophus in pedeftri oratione rarius in vfu eft. W.]

7. ὁρμωμένης. Aut ita fcribendum, aut ὡρμημένης. Scriptum autem ὡρμωμένης. *Bergler.* Eadem ortus fignificatione eft infra Ep. 65.

7. ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος. Erat fcriptum ἡμῖν. Oportebat ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος, vel εἰργασμένος, aut ἐργασάμενος. *Bergler.* Recte, nec aliter huius libri Ep. 7. et 66.

11. ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι. Praepofitionem ἐν a praecedenti μὲν abforptam reuocaui, hortante Hemfterhufio ad Ariftophanis Plutum p. 471. qui per ingenium Graecae linguae iftam praepofitionem omitti non debere recte iudicat. Sic apud Noftrum ipfum huius libri Ep. 40. ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.

13. ἐκπορίζων. Scriptum ἐκπορίζειν. Poteft et ἐκποριζόμενος, vt fupra. *Bergler.* Quem locum Alciphronis alium in mente habuerit Berglerus, non habeo dicere. Ad fenfum fimilis eft Lib. I. Ep. 13. ἀγαπητῶς ἐκπορίζοντα (non ἐκποριζόμενον.)

15. καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι. Scriptum μὲν ἡ λαιὰ pro ἐν Ἡλιαίᾳ. Pro καταριθμεῖται mallem ἐγκαταριθμεῖται vel συγκαταριθμεῖται. *Bergler.*

17. ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας. Scriptum ὅτι ἐν Μαρ. τρόπαιον ἐνείρας. Adeft ἐν ante Μαραθῶνι, quod forte aliquis vellet fublatum, fed fruftra. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην. — ἀποκαθαίρων. Herculem inuocat, quasi et ipse Augiae quoddam stabulum purgasset. *Bergler.*

2. νίτρῳ Χαλαστραίῳ. Hesychius: Χαλαστραίων συῶν. πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον γεγένηται. Timaeus: Χαλαστραῖον νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης; vbi Ruhnkenius Platonis locum adfert, ex quo nitrum istud ad purgandam inprimis lanam adhibitum esse adparet. Ceterum ablegat Ruhnken. ad Diod. Sic. Wesselingii T. II. p. 578.

9. ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης. vide supra adnotata ad Ep. 38.

14. τὴν Πνύκα. Πνὺξ locus prope acropolin Athenis, vbi orationes ad populum habitae.

15. Ἡλιαία. vide ad Lib. II. Ep. 3.

16. τὰς ἡνίας ἔχει. De metaphorica ἡνίας significatione plura vide apud Dorvilium ad Charit. p. 540.

21. ἔθεντο καλεῖσθαι. Sic supra Ep. 38. Νουμηνίαν ἐθέμην καλεῖσθαι.

Epistola LXII.

Χιδρολέπισος Καπυροσφράντῃ.

Ἠπίστασο τὴν αἰτίαν, ἐφ᾽ ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες; τελευταῖον δὲ ἡ γραῦς ἡ δούλη ἐλοιδορήσατό μοι, εἰποῦσα, ἀλλ᾽ ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. Μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον, καὶ βούλονται ἡμᾶς ἀγνοεῖν τοὺς εἰδότας, ἢ

καὶ οἴονται ἀκηκοότας οὔπω πεπεῖσθαι. Ἐγὼ δὲ οἶδα τὸ δρᾶμα, καὶ ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν κατερῶ τῷ δεσπότῃ· οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν αἳ τῶν τρεφόντων προϋλακτοῦσι καὶ κήδονται. Μοιχὸς πολιορκεῖ τὴν οἰκίαν ὁ Ἠλεῖος νεανίσκος, ὁ εἷς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων· καὶ παρὰ τούτου γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ δίθυρα πρὸς τὴν γαμετὴν τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Αἱ δὲ ἀλάστορες αὗται θεράπαινίδες συνίσασι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, βούλομαι γὰρ ἐμαυτὸν οὐ παράσιτον, ἀλλὰ φίλον ἐπιδεῖξαι· καὶ ἄλλως διψῶ τῆς κατ' αὐτῶν τιμωρίας. Οἶδα γὰρ, οἶδα, εἰ ταῦτα εἰς φανερὸν ἀχθείη, αἱ μὲν θεραπαινίδες δεδήσονται, ὁ μοιχὸς δὲ ἀπολεῖται ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος, ἡ μιαρὰ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας δίκην, εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ κακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠφίει.

ADNOTATIO CRITICA.

Χιδρολέπισος. Scriptum *Κηδρολέπισος. Bergler.*

1. *ἠπίσταζο.* *Sciuisti.* mallem *ἐπίσταζο.* *scias. Bergler.*

3. *ἐκκορηθείης.* Vulgata *ἐκκουριασθείης*, illud e coniectura Bergleri. Recte. Hesychius: *Ἐκκοροῦσι· φθείρουσιν, ἐκκαλύνουσιν, euer-*

runt, vbi vide Interpretes, Kuesterum inprimis et Albertum. Aliam, non minus aptam emendationem: ἐκκορακισθεὶς (*ad coruos amanderis*) suggessit Io. Dauisius ad Ciceronis Tuscul. Lib. IV. c. 7. p. m. 247. idemque in margine habet Gloss. Eichstad. Berglero honorem habere vel eam ob caussam volui, quod Dauisius paullo post mihi veniet laudandus.

4. ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. Μυστήριον. Haec in Ms. ita distinguuntur et leguntur: ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος μυστηρίων. *Bergler.*

7. οἴονται. Hoc, facillimum quippe, recepi, suadente Dauisio l. l. Berglerus ediderat ἢ καὶ οἶόν τε, sic enim inuenerat, addita tamen adnotatione: lego et distinguo ἢ καὶ, εἰ οἷόν τε, quod tamen haud suauiter ad aures accidit.

7. οὔπω πεπεῖσθαι. Scriptum οὕτω pro οὔπω. *Bergler.*

8. οὐκ εἰς μακράν. Vtrumque et μακρὸν et μακρὰν librariorum inconstantia dedit Nostro. v. ad Ep. 6. huius libri.

10. προὔλακτοῦσι. Scriptum προσυλακτοῦσι. *Bergler.*

12. καὶ παρὰ τούτου — φοιτᾷ δίθυρα πρὸς τὴν γαμετήν. Vulgata: καὶ παρὰ τούτων — φοιτᾷ ΙΔΙΟΥΡΑ περὶ τῆς γαμετῆς. Pro ἰδίουρα Berglerus coniecerat ἰδιόχειρα, quod primo intuitu placet, si propius tangas, friget. Δίθυρα vnice verum h. l. esse, si quis nolit credere, is vero sese rem habere sciat cum summo Hemsterhusio, qui in Misc. Obss. T. V. p. 17. vbi notas ad Xenophontem Ephesium dedit, totum hunc locum felicissime constituit. Operae pretium erit audire ipsum. Et primo quidem γραμματίδια [vide etiam Lib. I. Ep. 37.] vel γραμμάτια, (*amatorias tabellas vltro citroque commeantes*) recte habere demonstrat pluribus Luciani locis, e quibus inprimis huc pertinet e Toxari (Bip. VI. p. 71.) adlatus, vbi eadem, quae apud Nostrum, occurrunt στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. At vero, ita pergit Hemsterhusius, impeditissimum illud et ne Graecum quidem ἰδίουρα qui tam-

dem extricabimus? in quo sane vocabulo Bergleri acumen ἰδιόχειρα suspicantis fuit retusum. Tu si maiores literas exares, quibus olim vtebantur, ΦΟΙΤΑΙΔΙΟΥΡΑ, simul et originem vitii, et emendandi viam oculis habebis subiectam: nam lineola per O ducta sponte dabit: φοιτᾷ δίθυρα. Iam vero γραμματίδια δίθυρα prorsus erant Atticorum propria, quod docebunt Menander apud Harpocrationem in Παραστάσις. Pollux IV, 18. Hesychius in voce et θυρίς. Dio Cassius LXVII. 15. p. 1114. Reimari, Herodianus I, 17. etc. Quare nihil est, cur dubitemus, quin Alciphron haec γραμματίδια δίθυρα sibi restituta lubens sit accepturus: in ceteris πρὸς τοῦτον, et παρὰ τῆς γαμετῆς cum Berglero legeris, an, quod fere malim παρὰ τοῦτον et πρὸς τὴν γαμετὴν, parum refert. — Haec igitur vir egregius, quibus profecte nihil poterat excogitari felicius. Ceterum de corollis pomisque inuicem missis v. Abreschium ad Aristaenetum I, 25. p. 157. Villoisonum ad Longum p. 207. et Reitzium ad Luciani Toxarin Bip. T. VI. p. 431. f. et ad Dial. meretr. T. VIII. p. 528.

16. συνίσασι. Scriptum συνίασι, intelligunt. Bergler.

16. ἐπιτήδειος. Ita scriptum, fortasse ἐπικήδειος. Bergler. quod in versione expressit *capularis*.

18. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. Io. Steph. Bernardus ad Anonymi Introd. anatomicam p. 20. mallit ἐκ τοῦ πάντας ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. — Arnaldus in Misc. Obseruatt. T. V. p. 295. quouis pignore contendere paratus est, totam ῥῆσιν non ab Alciphrone, sed ab interpolatore quodam profectam. Neutri tamen horum virorum eruditorum obsecundare volui. Summa quidem verba sunt ex Demosthene de corona c. 41. p. 312. ed. Harles. vbi de Aeschinis matre sermo est. Sed fieri potuit, vt ipse Alciphron, qui mos erat Atticistarum, ex Demosthene ῥῆσιν istam exscriberet, nec opus esset interpolatore. Nec ignorasse videtur hunc Demosthenis locum Berglerus, nam ad verbum βιάζεσθαι adscripsit πάσχειν, quod in Demosthene

est. Prae festinatione, quam ipse in Praef. confitetur, sine dubio omisit adnotare.

19. ἐγὼ δὲ οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. Sic dedi ex coniectura Bergleri, nam scriptum erat: ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως σιγήσομαι. Sane Bergleriana ratio elegantior, et contexto conuenientior: nam nimis infensus est mulierculis istis parasitus, quam vt tacere voluerit, quae tamen notio esset in οὐκ οἶδ' ὅπως.

22. οἶδα γάρ, οἶδα εἰ. Hoc reposui pro vulgato οἶδα γὰρ εἰ ταῦτα, ex libro, quem Berglerus consuluit. Amat Noster eiusmodi Diplasiasmos, et mecum consentientem inueni Dorvilium ad Charitonem p. 388.

COMMENTARIVS.

12. εἰς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων. Nihil de his certi habeo, quod dicam. Praestat igitur tacere. W.

15. ἀλάστορες. Berglerus vertit Furias, recte. Clem. Alex. Ἐντεῦθεν τὰς Ἐριννύας καὶ τὰς Εὐμενίδας, παλαμναίους τε, καὶ προστροπαίους, ἔτι δὲ ἀλάστορας ἀνεπεπλάκασιν οἱ ἀμφὶ τὴν σκηνὴν ποιηταί. vide Hesychium et ibi Interpretes, Suidam et ibi Kuesterum copiose etiam Valesium disputantem ad Harpocrationem. W.

17. Ἔμπουσαν. Hesychius: Φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ, ὥς τινες, ἑνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Respexit Hesychius Aristophanis Ranas v. 295. vbi vide Scholiasten. cf. et Kuesterum ad Suidam h. v. Olearium ad Philostrati Apollonium Tyan. II, 4. p. 52. etc. W.

24. ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος. De ῥαφανισμῷ, adulterorum poena, trita omnia et occupata. Vide tamen, si lubet, Ernestium et Hindenburgium ad Xenophontis Memor. Lib. II. c. 1. §. 5. Vossium et Doeringium ad Catulli Carmen 15. Lucianus in Peregrino §. 9. T. VIII. Bip. p. 277. idem quod Noster, verbum habet βεβυσμένος.

EPISTOLA LXIII.

Φιλομάγειρος Πινακοσπόγγῳ.

Οἷα βουλεύονται καὶ διανοοῦνται αἱ θεοῖς ἐχθραὶ λαικάστριαι. Αὗται τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσι· καὶ οἶδε τούτων οὐδὲν ὁ Φαιδρίας. Μηνὶ πέμπτῳ μετὰ τοὺς γάμους τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄῤῥεν· τοῦτο μετὰ τῶν σπαργάνων, δέραιά τινα καὶ γνωρίσματα περιδεῖσαι, ἔδωκαν Ἀσφαλίωνι τῷ συργάστορι κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. Ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακὸν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγῶμεν· σιγὴ δέ ἐστι τοῦ θυμοῦ τροφή. Ἐπειδὰν δέ τι κἂν βραχὺ λυπήσωσι, κόλακα καὶ παράσιτον ὀνειδίζουσαι, καὶ τὰς ἄλλας, ἃς εἰώθασιν, ὕβρεις ἐπιφέρουσαι, εἴσεται τὸ γεγονὸς ὁ Φαιδρίας.

ADNOTATIO CRITICA.

2. *λαικάστριαι.* Recepi pro *λαιστρύγονες*, suadente *Berglero.* Laestrygones inhumanam fuisse nationem non ignoro, nec tamen istam eorum inhumanitatem in proverbium abiisse memini legere. Fac vero, ita esse, hic de turpiculis mulierculis sermo est, quibus melius conuenit vox Aristophanea *λαικάστριαι*, quae paucorum versiculorum interuallo bis occurrit in Acharnensibus v. 528. et 536. Nec me mouet, quod Maius in Hist. de la rep. des lettres T. XI. p. 150. *λαιστρύγονας* retineri malit ob expositionem infantis, quod non ita immane olim habitum est.

2. *συμπράττουσι.* Ita scriptum. Potest et *συμπράττουσαι* legi, si antece-

dentia ita distinguas: λαικάστριαι αὗται, τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσαι. *Bergler.*

3. Φαιδρίας. Scriptum Φαιδριός. in fine recte. *Bergler.*

6. ἔδωκαν. Scriptum ἔδοξαν. *Bergler.* Ibid. συργάστορι. non aliter scriptum, aliter supra. *Idem.* vide notata ad Ep. 18. et 19.

9. τὸ παρὸν σιγώην. σιγὴ δέ ἐστι. Scriptum τὸ παρανσιγώην, σινῆ δέ ἐστι. quintuplici errore. *Bergler.*

11. κἂν βραχύ. Scriptum ἂν βραχὺ, sine κ. *Idem.*

12. τὰς ἄλλας, ἃς. Deest ἃς in Ms. *Idem.*

COMMENTARIVS.

2. τῇ κεκτημένῃ. Exempla huius Participii Substantiue vsurpati vide ap. Aristoph. Pluto v. 4. Ecclesiaz. v. 1118. Aristaenet. Lib. I. Ep. 10. 11. Lucianum Asino §. 11. et 27.

5. δέραια. *collaria.* περιδέραια habet Aristaenetus. I, 1. p. 6. W.

8. Πάρνηθος. Parnes, mons Atticae. Occurrit feminino itidem genere ap. Aristophanem Nub. v. 322. Pausaniam I, 32. W.

9. σιγὴ δέ ἐστι τοῦ θυμοῦ τροφή. Est ex Euripide.

EPISTOLA LXIV.

Τουρδοσύναγος Ἐφαλλοκύθρῳ.

Ὁ μὲν Κρίτων ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾷν ἐπέτρεψε· τὸν αὐστηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ τὸν ἐκ τῆς Ποικίλης ἐξ ἁπάντων τῶν φιλοσόφων καθηγεῖσθαι τοῦ παιδὸς ἀξιώτερον ἡγησάμενος, ὡς ἂν παρ' αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν, ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν γένηται. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον· οὐ πρότερον γὰρ λόγων γίνεσθαι μαθητὴς, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπούδασε. Θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέρᾳ σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιτιμῶντα, νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπίας εἱλούμενον, ἐζήλωσεν ἐν καλῷ· καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κεραμεικοῦ κατολισθήσας φλέγεται. Αὐτὴ δὲ ἐπιεικῶς ἔχει πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐρᾷν ὁμολογεῖ· τῷ μειρακίῳ δὲ ἐπανατείνεται ᾐσθημένη πόθῳ τυφόμενον. καὶ οὐ πρότερον, φησὶν, ἐπιδώσει ἑαυτὴν, πρὶν ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐπιτρέψω· ἐμὲ γὰρ κύριον τοῦ τὰ τοιαῦτα προστάττειν ἐποιήσατο. Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης, Ἀφροδίτη πάνδημε τῇ φιλτάτῃ γυναικί· ἑταίρου γὰρ, οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο. Ἐξ ἐκείνου γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλλαις δωροφορίαις· καὶ ἤν μοι ῥεύσειε τοῦ χρόνου προϊόντος δαψιλέστερος, οὐδὲν κωλύσει με,

τούτου γαμοῦντος ἐπίκληρον γυναῖκα, ἐν γαμετῆς σχήματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. Ἡ γὰρ τοῦ ζῆν αἰτία, κοινωνὸς τοῦ ζῆν δικαίως ἂν κατασταίη.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐφαλλοκύθρα. Gloss. Eichst. Ἐφαλλοχύτρα. sine dubio rectius.

3. ἀμειδῆ τόν. Scriptum ἀμειδῆτον, vna voce. Posset ἀμείδητον, sed tunc subiungendus ei τὸν articulus, ingratum autem repetitum τὸν τόν. *Bergler*.

6. σκινδαλμοὺς. Scriptum σκιλδαμούς. *Bergler*. Scribitur etiam σκινδάλαμος. Σκινδαλμὸς est apud Aristophanem Nub. v. 130. vbi vide Berglerum nostrum et Dukerum, edit. Burmann. p. 1197. qui tamen metri caussa ibi σκινδαλάμους reponendos esse existimat. cf. etiam Lamb. Bos Obseruatt. Crit. p. 186. et Pierson ad Moeridem p. 360 Ceterum vox ista proprie significat scindulas, (Schindeln) translate vero, vti Schol. ad Aristophanis l. l. λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας. *verborum subtilitates*.

14. χαμαιτυπίας. Ita scriptum, mallem χαμαιτυπεῖα. *Bergler*.

14. εἰλούμενον. Editiones habent εἰλούμενον, nec aliter Doruilius ad Charitonem p. 467. Illud vero rectius. W.

14. ἐν καλῷ. Ita scriptum. Forte καλῶς, vt ἐν sit ex ἐζήλωσεν. Illud tamen non improbo. *Bergler*. Gloss. Eichst. adscripsit εὖ μάλα.

18. ἐπανατείνεται. Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 295. mauult ἀντιτείνεται, non enim ἐπανατείνεσθαί τινι significare *alicui reluctari*, quod tamen sententia expetat. Posse etiam legi autumat ἔτι ἀντιτείνεται, quia sequatur καὶ οὐ πρότερον φησὶν ἐπιδώσει, κ. τ. λ.

19. ἐπιδώσει. Melius fortasse quispiam putet ἐπιδώσειν, nec aliter supra Ep. 8. quae omnino cum nostra conferenda est. Sed et illud

recte habet, si Φησὶν, vti feci, commatibus includas.

21. προστάττειν. Scriptum fuerat πράττειν, postea in prima syllaba supra scriptum α. Non satis placet. *Bergler*.

22. δοίης. Pro quo scriptum δοίην. *Idem*.

23. ἑταίρου. Scriptum ἑτέρου. *Bergler*. errore solemni.

26. δαψιλέστερος. Nescio, fateor, vnde haec vox, nisi quid mutes, pendeat. Optime fortasse scriberes ἡ δωροφορία. Possis etiam ῥεύσειεΝ δαψιλέστεροΝ. scil. αἱ δωροφορίαι, si mihi adfluant *frequentius*, *copiosius*. Sic enim aliquoties Dionys. Halic. de compos. verbor. c. 7. p. 42. ed. Reiskii.

COMMENTARIVS.

1. ἀρχαιότης τρόπου. Ἀρχαῖος est etiam *debilis animi prae senectute homo*, potes etiam intelligere, quod nos dicimus *altväterisch*, prisci moris iusto tenacior. W.

2. εἰς Φιλοσόφου φοιτᾷν. Ad Φιλοσόφου optime subintelligi γυμνάσιον, recte censet Heusingerus ad Plutarchum de educ. pueror. p. 94. — Φοιτᾷν solemne de discipulis ad magistrum itantibus. Φοιτητὴς — μαθητὴς apud Moeridem — ἀποφοιτᾷν *deserere magistrum* v. Piersonum ad Moerin p. 400. et Ruhnkenium ad Xenophontis Memorab. I, 2, 16. W.

7. ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν. ancipiti lingua. Sic ἀγκυλωτέρα ἡ φράσις apud Dion. Halicarn. Iudicio de Thucydide c. 25. T. VI. Reisk. p. 873. W.

8. ἐξεμάξατο. Proprie *massa aliqua exprimere*. Sic Lucianus in Ioue Tragoedo T. VI. Bip. p. 264. ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν, vbi vide Interpretes p. 545. Deinde ἐκματτόμενος, qui adcurate imitatur, exacte refert. W.

18. τυφόμενον πόθῳ. vide supra ad Ep. 50.

Epistola LXV.

Μισόγυιφος Ῥιγομάχῳ.

Μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἡ ἐξ Ἱστίας ναῦς, ἡ ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμῶσα, εἰς Ἀθήνας ἧκε, φέρουσα τὸν θαυμαστὸν τοῦτον ἔμπορον, ὃς τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνησι καὶ μεγαλοδώρους, κίμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν, οὕτω κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. Οὐ γὰρ ἕνα παράσιτον ἐξ ἄστεος, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας, καὶ οὐχ ἡμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας, καὶ μουσουργῶν τὰς καλλιστευούσας, καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἁπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, οὐ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾷ, καὶ ψαλλόμενος καὶ καταυλούμενος ἥδεται, καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν, καὶ ὑβρίζει οὐδέν. Ἔστι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς ὥρας αὐτὰς ἐνορχουμένας ἔχει, καὶ τὴν πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν. Προσπαῖσαί τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος. Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ· εἰπεῖν γὰρ οὐ χεῖρον κατὰ τοὺς παιδεία σχολάζοντας ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμώμενον, ἐν αἷς οὐδὲ εἷς τούτων ἄγευστος.

ADNOTATIO CRITICA.

Μισόγυιφος. Nihil adnotauit Berglerus, in versione tamen sic; quum vulgata haberet Πηξάγηφνος.

1. Ἰστίας. Ita scriptum. Forsitan Ἰστιαίας, sed nec hoc placet. *Bergler*. Gloss. Eichst. habet etiam Ἰστιαίας in margine. Ego vero malim Ἰστρίας, quae est vrbs in Ponto Euxino sita, ad Istri ostia a Milesiis condita. Vsitatius quidem Ἴστρος, sic apud Ptolemaeum Lib. V. c. 10. Ammianum Marcell. Lib. XXII, 8. Ἰστρόπολις Plinio Hist. Nat. Lib. IV. c. 11. Sed nec Ἴστρια contemnenda. vide Valkenarium ad Herodotum Lib. IV. Segm. 78.

1. ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμῶσα. Pro ὁρμῶσα scriptum ὁρῶσα. *Bergler*. Dorvilius ad Chariton. p. 392. miratur relictum esse ὁρμῶσα, quum debeat esse ὁρμοῦσα ab ὁρμεῖν; addit tamen ipse, deductum fortasse ab ὁρμᾶν, tum vero Berglerum aliter debuisse interpretari, non *stationem habet*, quae versio tamen vel sic recte habere videtur. Omnino voces ὁρμίζειν, ὁρμεῖν et ὁρμᾶν frequentissime confusas esse, animaduertit Oudendorpius ad Thom. Mag. v. ὁρμίζειν.

2. εἰς Ἀθήνας. Scriptum τῆς Ἀθήνας. *Bergler*, cui tamen Arnaldus in Misc. Obss. T. V. p. 295. litem mouet ob εἰς receptum, ipse vero mauult τὰς Ἀθήνας, ideo quod τὸ εἰς saepe, et apud ipsum Nostrum II, 2. τὴν Ἑλλάδα ἥκων omissum sit.

16. τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὧρας ἐνορχουμένας — καὶ τὴν Πειθὼ ἐπικαθῆσθαι. Scriptum τοῖς ὄμμασιν ὀρχεῖσθαι. Ἐν exciderat propter ἐν antecedens. *Bergler*. — Aliam tamen labeculam intactam reliquit, quae vero acutiores Cel. Wyttenbachii oculos effugere non potuit. Is enim in literis ad Cel. Herelium olim datis transponenda quaedam esse recte viderat, sic, vti nunc typis excudi voluimus. Vulgata ita habebat: καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς ὥρας αὐτὰς ἐπικαθημένας ἔχει, καὶ τὴν πειθὼ τοῖς ὄμμασι ἐνορχεῖσθαι εἴποις ἄν. At vero, ait Wyttenbachius, numquam saltat, semper sedet Suada, sedet apud ipsum Nostrum Lib. I. Ep. 38. saltant contra Gratiae Lib. III. Ep. 1. Paucis annis post eamdem coniecturam ad Plutarchum de sera num. vind. p. 9. ex Eupolide firmauit, quem deinde plures secuti sint, Themistius Or. II.

p. 37. b. Iulianus Orat. I. p. 33. Cicero in Bruto c. 15. cet. cf. et Aristaenetum Lib. I. Ep. 10. et Pierson. Verisimil. p. 96.

18. προσπαῖσαί τε. Scriptum προσπεσεῖν τε. Bergler.

23. ἄγευστος. Scriptum ἄγεται. Idem.

COMMENTARIVS.

4. κίμβικας. Hesychius κιμβία· σκυφία, μικρολογία. Scholiastes in Aristoph. Pace v. 696. ὅθεν Ξενοφάνης Κίμβικα αὐτὸν (Simonidem) προσαγορεύει, propter μικρολογίαν scilicet. v. etiam eumdem Hesychium v. κύμβινον. Casaubonum ad Theophr. p. 124. Fisch. inprimis vero Hemsterhusium ad Aristophanis Plutum p. 190 — 193.

7. μεταπέμψας. vide ad Lib. I. Ep. 28.

12. σπαθᾷ. Eadem vox adfuit Ep. 34. et 50.

15. κεχαρισμενώτατος. Hac voce vsus Xenophon de Mag. Equitum Cap. I. §. 1. p. 152. Zeune.

18. προσπαῖσαι. De hac voce vide nonnulla apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 222.

19. οὕνεκά οἱ γλυκὺ — χέε νέκταρ. Vnde hic versus desumtus sit, non statim succurrit. Index Homericus Seberianus nil iuuat.

22. ὁρμώμενον. oriundum. v. supra Ep. 61.

Epistola LXVI.

Γαμοχαίρων Φαγοδαίτῃ.

Ἐθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρατος οὗτος κουρεὺς, ὁ πρὸς τῇ ὁδῷ, λέγω δὲ τὸν ἀδόλεσχον καὶ λάλον, τὸν Ἀβροτησίου προτιθέμενον ἔσοπτρα, τὸν τοὺς χειροήθεις κόρακας τιθασσεύοντα, τὸν ταῖς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν εὔρυθμον ἀνακρούοντα. Ὡς γὰρ ἀφικόμην ξυριεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ᾽ ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς, πράως εὖ μάλα κατέφερέ μοι τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν, ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν. Ἀλλ᾽ ἐν αὐτῷ τούτῳ πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν, καὶ οὐ κατὰ πάσης τῆς γνάθου, ὥστε ὑπολειφθῆναί μοι πολλαχοῦ μὲν δασεῖαν, πολλαχοῦ δὲ λείαν τὴν σιαγόνα. Κἀγὼ μὲν οὐκ εἰδὼς τὴν πανουργίαν, ᾠχόμην κατὰ τὸ εἰωθὸς ἄκλητος εἰς Πασίωνος, οἱ συμπόται δὲ, ὡς εἶδον, ἐξέθανον τῷ γέλωτι· ἕως ἀγνοοῦντά με ἐφ᾽ ὅτῳ γελῶσιν, εἷς τις εἰς μέσους παρελθὼν, τῶν ἀπολειφθεισῶν τριχῶν ἐπιλαβόμενος εἵλκυσεν. Ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπερρίζωσα, ἕτοιμος δέ εἰμι ξύλον εὐμέγεθες ἀνελόμενος κατὰ τοῦ βρέγματος πατάξαι τὸν ἀλιτήριον. Ἃ γὰρ οἱ τρέφοντες παίζουσι, ταῦτα μὴ τρέφων ἐτόλμησε.

ADNOTATIO CRITICA.

Γαμοχαίρων. Cel. Herelius in Actis liter. Klotzianis Vol. III. p. 94. pro vulgato Γυμνοχαίρων coniecit Δειπνοχαίρων vel Γαμοχαίρων, exoptatas enim vel maxime fuisse ditiorum nuptias, ex Ep. 49. liquere.

5. κυμβαλισμόν. Scriptum κυβαλισμόν. *Bergler.*

9. ἀποψιλῶν. Libri ἀπὸ ψιλῶν, duabus vocibus. *Idem.*

11. πανοῦργος. Scriptum προῦργος sic sine spiritu. *Idem.*

13. ὑπολειφθῆναι. Scriptum ὑποληφθῆναι. *Idem.*

19. ἀπολειφθεισῶν. Scriptum ὑπολ. *Bergler.*

20. ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπεῤῥίζωσα. Ita scriptum, nisi quod pro ἐκείνας est ἐκείνος. *Bergler.*

22. βρέγματος. Ita nunc scriptum, non, vt supra alicubi [III, 5.] βρέχματος. *Bergler.*

29. παίζουσι. Scriptum ποίουσι. Illud ex coniectura Bergleri, qui legi etiam posse monet vel ποιοῦσι vel οὐ ποιοῦσι. Vnice verum παίζουσι.

COMMENTARIVS.

18. εἰς μέσους παρελθών. Sic, non προελθὼν est apud Nostrum supra Ep. 18. et 20.

20, περιπαθῶς. Berglerus verterat *cum dolore.* Recte, quod nos dicimus *ärgerlich.* Hesychius: Περιπαθῶς — λυπηρῶς. Sic semper Polybius v. Ind. Schweighaeuser. Nescio igitur, quid Wolfium in Thesauro Epp. la Croziano T. II. p. 83. mouerit, vt Berglerum vitii argueret, vertique potius iuberet *adfectu ductus.*

EPISTOLA LXVII.

Διψοφαπαυσίλυπος Πλακουντομύωνι.

Νευρίδα ἰδὼν κανηφοροῦσαν, παρθένον καλλίπηχυν, καὶ εὐδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν ἀστράπτουσαν, εὔμηκη καὶ εὔχρουν, ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν, οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ὥστε με ἐπιλαθόμενον, οἷός εἰμι, προσδραμόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ στόμα· ἔπειτα ἐπὶ συννοίας γενόμενον, προσφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖν. Αἲ αἲ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας, ἀλλ' οὕτως ὑπερμαζᾶν, καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾶν. Καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταὐτὸν συνελθόντες, πρὶν ἢ βριθῆναι τοῖς πόθοις, καὶ γενέσθω μοι τύμβος ἐρωτικὸς ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

ADNOTATIO CRITICA.

Διψοφαπαυσίλυπος. Ita scriptum. Fortasse, Διψαφαυσίλειπος. *Bergler.*

3. ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν. Non videtur satis dici, aliquid amplius desidero. *Bergler.* Frustra Berglerus offenditur, censente Dorvilio ad Charifon. p. 298.

5. οἷός εἰμι. Ita scriptum. Mallem ὅς εἰμι. *Bergler.* Nil opus.

8. αἲ αἲ. Scriptum αἲ, αἲ. *Bergler.* Sic etiam in Fragmento Florentino.

9. ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας. Scriptum ἢ κυάμωνι ἀθάρας. *Bergler.*

12. πρὶν ἢ βριθῆναι. Vulgata, vna litera erasa, πριν ἢ — ριθῆναι. Legendum putauerat olim Io. Cph. Wolfius in Thes. Epist. la Croziano P. II. p. 83. πρὶν ἢ βριθῆ-

ναι. Codex regius Parif. tefte Ruhnkenio habet κριθῆναι, quod tamen in βριθῆναι mutandum exiftimat idem ille vir eruditiffimus. v. Medebach Wakker. Amoenit. liter. p. 25. Gloff. Eichft. τριχθῆναι.

13. κολωνός. ex alio adfcriptum κολωστός. Bergler.

COMMENTARIVS.

1. κανηφοροῦσαν. Hefychius: Κανηφόροι· ἐν ταῖς πομπαῖς, αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι ἐκανηφόρουν, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς Παναθηναίοις· οὐ πάσαις δὲ ἐφεῖτο κανηφορεῖν. — Photius Lex. Ms. Κανηφόροι· παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ. αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν. W.

9. ἀθάρας. pultis. Eft apud Ariftophanem in Pluto v. 673. 683. Hefychius: Ἀθάρα· ἀλεύρος, πτισσάνη πυροῦ, καὶ πολτῶδές τι. it. Ἀθάρη· (nam fic Attici pro Ἀθάρα. v. Pierfonum ad Moer. p. 184.) πυρίνη πτισσάνη. cf. Iul. Pollux. Lib. 17. c. 9.

10. ὑπερμαζῶν. cf. fupra Lib. I. Ep. 18. prae faturitate lafciuire.

Epistola LXVIII.

Ἡδύδειπνος Ἀριστοκόρακι.

Θεοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε. Οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταράτων ἐρανιστῶν λέβητά μοι ζέοντα ὕδατος ἐπιχέαι βουληθέντων. Ἰδὼν γὰρ πόρρωθεν εὐτρεπεῖς ἀπεπήδησα· οἱ δὲ ἀπροβουλεύτως ἐξέχεον, καὶ τὸ θερμὸν ἐπιῤῥυὲν Βαθύλῳ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδὶ, ψιλὸν εἰργάσατο·

τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε. Τίς ἄρα μοι δαιμόνων ἐπίκουρος ἐγένετο; μή ποτε οἱ σωτῆρες ἄνακτες, ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπρεποῦς τοῦ Κρανωνίου, καὶ μὲ τῶν τοῦ πυρὸς κρουνῶν ἐξήρπασαν;

ADNOTATIO CRITICA.

1. ἰλήκοιτε. Scriptum ἰλήκοι τε, duabus vocibus. *Bergler.* Falso sic scriptum. Hesychius: ἰλήκοις· ἵλεως εἴης. ἰλήκοι· ἐν εὐμενείᾳ ἔστω. Ἰλήκοιτε, sed itidem duabus vocibus, ap. Heliodor. Lib. VIII. p. 424.

6. Βαθύλῳ τῷ. Scriptum Βαθυλωτῷ vna voce. *Bergler.*

10. Λεωπρεποῦς, scriptum Λεοπρεποῦς. *Bergler.*

10. Κρανωνίου. Scriptum Καρανώνιου. *Idem.* Ceterum in verbis Κραιωνίου et Κρουνῶν Alciphronem ludere videtur voluisse.

COMMENTARIVS.

2. ἐρανιστῶν, qui de symbolis coenant. v. supra ad Ep. 6. huius libri.

4. εὐτρεπεῖς. *Promti, parati.* De hac voce v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Dial. Marinos. T. II. Bip. p. 382. ηὐτρεπισμένος. supra Ep. 59.

8. ἐξήνθησε. De spuma maris Lib. I. Ep. 1. De melle. Ep. 23. huius libri, vbi itidem, vti h. l. non neutraliter pro *florere*, sed actiue, pro *flores emittere* positum est. De *pustulis* vsurpat etiam Thucydides Lib. II, 49. omninoque amant Medici in morbis, v. Reitzium ad Luciani Nigrinum. T. I. Bip. p. 253.

9. οἱ σωτῆρες ἄνακτες. Sic adpellantur Dioscuri, Castor et Pollux. vide Wesseling Obseruatt. p. 215. et Piersonum ad Moeridem p. 77.

10. *Σιμωνίδην.* vide Ciceronem de Oratore Lib. II. c. 86. et Phaedrum Lib. IV. Fab. 24. Pro Cranonio Cicero habet Crannone in Thessalia.

Epistola LXIX.

Τριχινοσάραξ Γλωσσοτραπέζῳ.

'Εξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν· καὶ ὅς, δέον βασανίσαι διερευνᾶν τε τὸ πρᾶγμα ποικίλως, ὅρκῳ τὸ πᾶν, ὁ χρυσοῦς, ἐπέτρεψεν. 'Αγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἡ γυνὴ εἰς τὸ Καλλίχορον τὸ ἐν 'Ελευσῖνι Φρέαρ, ἀπωμόσατο, καὶ ἀπελύσατο τὴν αἰτίαν. Καὶ ὁ μὲν ἀμηγέπη πέπεισται, καὶ τὴν ὑποψίαν ἀπέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὴν φλυαρὸν γλῶτταν ἀποτέμνειν ὀστράκῳ Τενεδίῳ τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν.

ADNOTATIO CRITICA.

Τριχινοσάραξ. Sic Berglerus coniecerat pro scripto Τρικυινοσάραξ. Gloss. Eichst. Κυνοσπάραξ.

2. *καὶ ὅς, δέον βασανίσαι* etc. Scriptum: καὶ ὡς δέον βασανίσαι διερευνάτο τὸ, sic παροξυτόνως non περισπωμένως. Raro autem alias peccatur circa accentus in hoc Ms. *Bergler.*

5. *Καλλίχορον.* Scriptum Καλήχωρον, quod Berglerus noluit mutare, quamquam illud vsitatius esse fateatur. — Καλήχωρον vno λ iam olim merum typothetae vitium habuit Io. Cph. Wolfius in Thes. Epp. la Croziano T. II.

p. 83. sed ipsum Berglerum erraſſe eo, quod Καλλίχωρον excudi iuſſerit, quum tamen apud Callimachum Hymno in Cererem v. 16. per ο occurrat, pronuntiauit Arnaldus in Miſc. Obſſ. T. V. p. 295. Pauſanias Lib. I, c. 38. habet etiam ΚαλλίχΟρον, vide et quos laudat Spanhemius ad Callimachi l. l.

6. ἀπελύσατο. Bergleriana ἀπεδύσατο, quod modo laudatus Arnaldus ibidem defendi poſſe et ipſe exiſtimat, magis tamen proclivis eſt eo, vt Alciphronem ἀπελούσατο primitus ſcripſiſſe opinetur, *aqua hauſta ſe luſtrauit.* Leuiori tamen mutatione et ad Graeci ſermonis rationem adcommodatius ſcribi iubet plurimis exemplis additis, vbi ἀπολύεσθαι verbis *culpae*, *obtrectationis* etc. iungitur, Cl. Wyttenbachius Ep. crit. p. 59.

9. Τενεδίῳ. Scriptum στενεδίῳ. Illud et in verſionem recepit *Berglerus.* Recte. Quaeri tamen poſſit, cur teſta, et Tenedia quidem linguam ſibi praecidi voluerit. Non me fugit Heſychii locus: Τενέδιον βέλος ἀντὶ τοῦ Τενέδιος πέλεκυς· παροιμία δέ ἐστιν, ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τὶ πραττόντων. vide et Apoſtolium Cent. XVIII. 26. et 28. et bipennem iſtam in nummis Tenediorum conſpicimus. Cur vero teſta? Vaſa figulina Tenediorum, eaque ad fragilitatem vsque tenuia in pretio fuiſſe teſtatur Dio Chryſoſtomus Διαλ. ἐν τῇ πατρίδι T. II. Reisk. p. 187. Teſtulam igitur, vbi non caput, ſed lingua amputanda, maluit adhibere paraſitus vel Alciphron, ita tamen, vt ſimul aliud prouerbium a Tenediis ortum reſpiceret, Τενέδιον nempe αὐλητήν, qui pro falſo quoque teſte et calumniatore dictus eſt. Quum igitur, cui impudicitiae crimen intendiſſet, vxor, iureiurando ſe purgaſſet, calumniaeque culpam apud maritum contraxiſſe videretur paraſitus, maluit linguam ſibi praecidere. Sic igitur omnia argumento epiſtolae conueniunt. Ceterum miror, Hemmerum, qui de rep. Tenediorum vtilem Hafniae libellum 1735. edidit, Alciphronis non meminiſſe.

9. παρέχειν. Nullum hic quidem ſignum, nec aliud indicium defectus in Ms. puto

tamen, excidisse haec verba: τρέμω οὖν δακὼν etc. quae exstant in Ep. 58. vbi vide notam. *Bergler*. Vide tamen ibi et nostram.

COMMENTARIVS.

2. *ἀσέλγειαν*. Etymologus M. voce *ἀσελγαίνειν* alibi vero nuspiam laudat Alciphronem. Vel igitur hunc nostrum respexit locum, vel alias Alciphronis epistolas habuit.

3. *ὁ χρυσοῦς*. Ironice, vti supra Ep. 17. huius libri.

EPISTOLA LXX.

Λιμούστης Θρασοκυδοίμῳ.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν· καὶ τὰ πολλὰ ἐξεχεῖτο ἐπ' ἐμοὶ τῷ γέλωτι, Ἀστικῆς στωμυλίας καὶ ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαΐων. Τοῦτον ἰδὼν, ἕρμαιον ᾠήθην, εἰ τῶν κατ' ἄστυ πραγμάτων ἀπαλλαγεὶς, εἰς τὸν ἀγρὸν βαδιοίμην, καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ Φίλῳ, γεωργῷ ἀπράγμονι καὶ ἐργάτῃ, οὐκ ἐκ δικαστηρίων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατ' ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν. Καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾷν, ᾠκειωσάμην τὸν Κορύδωνα, καὶ στείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος, καὶ σμινύην λαβὼν, αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. Ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾶς μέρει ἔπραττον ταῦτα, ἀνεκτὸς ἦν, καὶ μεγάλα ἀποκερδαίνειν ᾤόμην,

ὕβρεων καὶ ῥαπισμάτων, καὶ τῆς περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλουσίων ἀνισότητος ἀπηλλαγμένος· ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθημέραν συνηθείας, ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τοὔργον, καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν, ἢ Φελλέα ἐκκαθαίρειν, ἢ γύρους περισκάπτειν, καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν· οὐκ ἔτ' ἀνασχετὸς ἦν ἡ διατριβή. ἀλλά μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου πράξεως, καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. Ἐλθὼν οὖν ἐπὶ μήκιστον χρόνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως δεκτὸς, οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν, ἀλλά τις ὄρειος καὶ τραχὺς καὶ ἀπηχής· ὥστε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλουσίων πᾶσαί μοι λοιπὸν ἀπεκέκλειντο, ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει. Ἐγὼ δὲ αὖος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας, λῃσταῖς τισι Μεγαρικοῖς, οἳ περὶ τὰς Σκειρωνίδας τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινώνησα· ἔνθεν ὁ βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. Εἰ δὲ λήσω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον· δέδια δὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου· εἰώθασι γὰρ αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν.

ADNOTATIO CRITICA.

2. *ἐπ' ἐμοί.* Scriptum *ἐν ἐμοί. ἐπὶ* reposui suadente *Berglero.*

2. *Ἀστικῆς στωμυλίας.* Et hic reponi pro *Ἀττικῆς* iubet Ruhnkenius ad Longinum p. 260. nam de agricola sermo est, qui rusticae simplicitati dicacitatem iungit urbanam.

3. *ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας.* Ita scriptum, nec debet esse suspectum. Saepe subaudiendum relinquitur

μᾶλλον vel πλέον, aut simile. Potest autem referri vel ad ξένης, quod in versione sequor, (*insolentioris quam pro captu rusticanorum*) vel ad ἐπαΐων, vt sit μᾶλλον ἐπαΐων ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας, *intelligentior, quam rustici solent esse. Bergler.*

7. σείειν. Gloss. Eichstad. adscripsit σοβεῖν. Haud male, nihil tamen mutauerim. Hesychius: σείεις, ἐξαπατᾷς. Photius Lex. Ms. σείεις, συκοφαντεῖς.

8. κατ' ἀγορὰν, et paullo ante κατ' ἄστυ, auribus quippe blandiora reposui pro κατὰ ἀγορὰν et κατὰ ἄστυ. W.

11. ἀγρικῶς. Ita scriptum. Fortasse ἀγροικῶς, vel potius ἀγροικικῶς.

17. ἐξ ἐπιταγῆς. lemnius, ἐξ ἐπιτάγμα Wyttenbach Bibl. Crit. III. P. 2. p. 20.

19. Φελλέα. Celeb. R kenius ad Timaeum p. ed. sec. Codicem regiu riss. Φέλλεα accentu re habere adfirmat. Occ etiam supra Ep. 21. vbi

21. μετέμελέ της. ptum μετ' ἐμὲ τῆς. Be

22. ἐπὶ μήκιστον yov. Ita scriptum. M ἐπὶ μηκίστῳ χρόνῳ. B

25. τῶν πλουσίων. ptum τῶν μουσίων. Ber

26. ἀπεκέκλειντο. scriptum, quod notabile ἀποκεκλεισμέναι ἢ *Bergler.*

28. λῃσταῖς τισι Μ ρικοῖς. Scriptum λΙστ τισι μεΝαρικοῖς. *Bergl*

COMMENTARIVS.

1. συνήθης ἐπιεικῶς. Idem est supra Ep. 5. h libri.

3. χωρίτας. Hesychius: Χωρίτης. ἀγρώτης (ἀγώστης) ἀγροικός. W.

9. ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν. Sic etiam supr I. Ep. 4. W.

10. ᾠκειωσάμην. Hesychius: οἰκειώσαντο, ἰδιο σαντο. it. Εἰσοικίζεται, ἰδιοποιεῖται.

11. νάκος ἐναψάμενος. Apud Lucianum in Timone §. 6. T. I. Bip. p. 76. est ἐναψάμενος διφθέραν, quae idem significat, quod νάκος. v. Hemsterhusium ibi p. 5. Hesychius: Νάκος, κώδιον, αἴγιον δέρμα μετὰ τριχῶν. v. et Scholiast. Theocriti Id. 5. 2.

12. αὐτοσκαπανεύς. *Verus* fossor. Plura eiusmodi vocabula vide ap. Hemsterhusium ad Luciani Timonem, αὐτοβορίας. T. I. p. 434.

21. ἀλόγου πράξεος. Supra Ep. 51. est ἄτοπος πρᾶξις.

27. ἐθυροκόπει. proprie ianuam pulsauit. De fame ..da Metaphora.

Epistola LXXI.

Φιλόπωρος Ψιχομάχῳ.

Ἀλεξιφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς θεασάμενός με πρὸς ταῖς ἐν συμποσίοις παροινίαις, λαβὼν καθ' ἑαυτὸν, πρῶτα μὲν ἐνουθέτει, μὴ τοιαῦτα ἐπιτηδεύειν, ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος· ἔπειτα τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθεὶς, τῷ χορῷ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει· ἐκ τοῦδε τραγῳδησόμενον ἔφασκε καὶ ἐμέ. Ἐκέλευεν οὖν ἐκμαθόντα Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι τὸ τοῦ οἰκέτου σχῆμα ἀναλαβόντα, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δράματος ὑποκρίνασθαι. Ἐγὼ δὲ ὀψὲ τοῦ καιροῦ καὶ ..ιν καὶ ἐπιτήδευσιν μεταβαλὼν, δύσκολός τις .. δυσμαθὴς ἐφαινόμην· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν ἑτέρως ..ίττειν, τὸ δρᾶμα ἐξέμαθον, καὶ μελέτην ἀσκή-

σει ῥώσας, ἕτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συντελεῖν. Σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν συνήθων ἐπίσειε τοὺς κρότους, ἵνα κἄν τι λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικὰ μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν· ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρότος τὸν θροῦν τῶν σκωμμάτων παραλύσῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλόπωρος. Sic restitui pro vulgato Φιλάπορος cum Cl. Herelio in Animadv. crit. miscellis, neque enim parasiti sectantur egestatem, sed contra inuiti maxime tolerant.

2. πρὸς ταῖς. Vulgata πρὸς ταῖς, potius παρὰ ταῖς: saepe enim in Mss. antiquioribus non animaduertitur differentia inter πρὸς et παρὰ ab imperitioribus. *Bergler.* Praeter rem, ait Io. Cph. Wolfius in Epp. Crozianis T. II. p. 83. quem secutus ego sum.

6. ἐκ τοῦδε. Non male quidem ita scriptum est, mallem tamen ἐκ τούτου δέ. *Bergler.*

10. ὀψὲ τοῦ καιροῦ. Sic, quod voluerat etiam *Berglerus*, pro ὀψὲ τῷ καιρῷ reposui, iubente adeo Valkenario ad Ammonium p. 78. nec aliter est apud Nostrum Lib. I. Ep. 3.

17. ἀστικά. Scriptum ἀγικά. *Bergler.*

17. κλώζειν. Scriptum κλάζειν. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

4. τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι. Ἔχειν cum Genit. vide Hemsterhusium ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 228.

7. ἐκμαθόντα. Primitus actores scenici fabulas ad viuam recitantis poetae vocem ediscebant, quem morem nec Menandri nouaeque Comoediae aetate exoleuisse, ex hac nostra

Alciphronis epistola coniicit Cel. Boettiger in Prolus. I. qua quid sit docere fabulam, exponitur p. 12.

17. κλώζειν ἢ συρίττειν. Hesychius: Κλώζειν τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. Κλωγμοὺς γὰρ ἔλεγον κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς στόμασι ψόφων, οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. v. et Suidam et ibi Kuesterum ex Photio. *Alberti.* Κλώζειν et συρίττειν iunguntur etiam ap. Synesium de Prov. I. p. 106. quem locum debeo summo Hemsterhusio ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 242. vbi plura ad hanc Ep. pertinentia.

EPISTOLA LXXII.

Οἰνοχαίρων Ῥαφανοχορτάσῳ.

Οὐχ' οὕτως οἱ τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαντες, ἢ τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν, ὡς ἐγὼ, εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν, ὦ θεοὶ, τῆς μιαρωτάτης Φανομάχης. Ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς προσκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ, τῇ τὰς σφαίρας ἀναῤῥιπτούσῃ καὶ τὰς λαμπάδας περιδινούσῃ, ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας, καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα, παραχρῆμα μὲν ἐν κυσοδόχῃ δήσασα κατέσχεν, εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἦγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν Κλεαίνετον, ὃς τανῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τοῦ συνεδρίου, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Ἀλλ' ὅταν τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων· ὡς κἀμὲ τοῦ τρικαρήνου κυ-

νὸς, ὅν φασιν ἐφεστάναι ταῖς Ταρταρίαις πύλαις, ἐξήρπασαν. Οὐκ ἔφθη γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκεῖνος πρεσβύτης τῇ βουλῇ κοινούμενος, καὶ ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. Καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων· ἐγὼ δὲ [ψύττα κατατείνας] ᾗ ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην· καὶ σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς ψυχαγωγηθεὶς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος, τὴν ἐλευθέραν πορίσας ἀτραπόν.

ADNOTATIO CRITICA.

9. παραχρῆμα. Duabus vocibus Ms. *Bergler.*

9. κυσοδόχη. Hanc vocem vix vlli notam arbitror. Conuenit in eam expositio vocis κυσοχήνη apud Hesychium *Bergler.* Hesychius vero sic. Κυσοχήνη· εἶδος δεσμοῦ, οἱ δὲ εὐρυπρωκτίαν, οἱ δὲ ξύλον ἕν, ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο. Sic et Photii Lex. Ms *Alberti.* Gloss. Eichstad. quid si κυνοδόχῃ (Hundestall)?

14. ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων. Ita reposui, vt minima mutatio fieret, cum mallem ἐξ αὐτοῦ ἀνασπῶσι βαράθρου. Scriptum autem ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων, quod recte quidem alias dicitur, sed huc minime quadrat, nam est *funditus reuellunt et tollunt.* *Bergler.*

16. Ταρταρίαις. Ita scriptum per nudum Iota in penultima. *Bergler.*

18. βουλῇ. Ab hoc voce ad finem vsque epistolae fragmentum exstat in Codice Florentino Laurentianae Bibl. Pluteo 59. No. 7. vnde varias lectiones exscriptas humanissime mecum communicavit Experientiss. *Weigelius.*

18. κοινούμενος. Scriptum κινούμενος. *Bergler.*

19. ἔω. Hanc vocem ignorat Florentinus, nec aliam substituit. Doruilius sine dubio eumdem olim librum Florentiae inspexit, quod ex sequentibus patebit, alium tamen praeterea consuluisse videtur, vbi inuenerit εἰς τρίτην. pro qua tamen mallet εἰς ἕνην. vide Piersonum ad Moeridem p. 152.

21. ἐγὼ δέ. Post haec verba Cod. Florent. et Doruil. addunt ψύττα κατά τινας, quod Doruilius p. 421. mutat in κατατείνας. Recte. vide supra ad Ep. 24. huius libri. Vncinulis inclusi, fieri enim potuit, vt ex illa Ep. huc transscriberet librarius.

21. ἢ ποδῶν εἶχον. Vulgata habebat οἷον ποδῶν ἦχον, Debebat potius ἢ pro οἷον, vt Ep. 22. huius libri in fine. *Bergler.* Istud ἢ firmatur Florentino et Doruiliano. Arnaldus autem Misc. Obseruatt. T. V. p. 296. ne literula scilicet periret, maluit ἢ ἄν, quo tibicine tamen opus non est.

22. καὶ σώζομαι κ. τ. λ. Cel. *Herelius* in Aduersariis critico - miscellis sic: Oenochaeron parasitus refert, a Phanomacha, impotentis animi muliere, quae furtiuis mariti amoribus ipsum fauere suspicabatur, vinculis se constrictum, Cleaeneto esse traditum. Ἀλλ᾽ ὅταν, pergit, τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων, ὡς κἀμὲ τοῦ τρικαρήνου κυνὸς — ἐξήρπασαν. Quis talia dicentem statim exspectaret additurum: σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς (vbi Horatius Od. 2, 7. 13.) ἀλλ᾽ ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος. Quo teneam vultus mutantem Protea nodo? Scilicet hic quoque, quod supra (I, 35. vbi vide) vbertas ingenii fraudi fuit Alciphroni. Haec Herelius.

23. ψυχαγωγηθείς. Hanc vocem Alciphroni restitui fide Codd. Florent. et Doruil.

24. ἐλευθέραν. Cod. Flor. ἐλευθερίαν.

COMMENTARIVS.

2. ἐξορχησάμενοι. Itidem de mysteriis Achilles Tatius Lib. IV. p 237. Salmas. ἐν γὰρ τοῖς κακοῖς ἐξορχήσομαι τὰ μυστήρια v. Interpretes ad Lucianum de saltatione T. V. p 452.

6. Ἰωνικῇ παιδίσκῃ. Ionicae puellae saltandi peritissimae, famosae tamen ob gestuum immodestiam. Quem fugiant Horatii Ionici motus Od. 3, 6. 21, cf. Xenophontis Symposium Cap. 2.

13. ἀποβλέπουσιν Gloss. Eichstad. mauult ἀποβλέπει. Nil opus in voce, quam vocant, collectiua, qualis est Ἄρειος πάγος v supra duo alia huic adfinia exempla Ep. 10. huius libri. Alia vide apud Reitzium ad Luciani Asinum T. VI p 487.

18 ἠπιάλῳ. Timaeus: ἠπίαλος. ὁ ῥιγοπύρετος. vbi vide Ruhnkenium Apud Lucianum in Contemplantibus §. 17. T. III Bip p. 54. iunguntur ἠπίαλοι καὶ πυρετοί. Lennepius exponit per *genus febris leuioris* in Etymologico p. 324.

Finis Libri Tertii.

ALCIPHRONIS
RHETORIS
EPISTOLAE DVAE
INEDITAE ET FRAGMENTA.

Ep. Inedita. A.

Κράτης Μυασοῖ.

Μὴ ἀπέχου τοῦ καλλίστου κόσμου, ἀλλὰ κόσμει σαυτὴν ἑκάστης ἡμέρας, ἵνα διαφέρουσα ᾖς· κάλλιστος δὲ κόσμος ἐστὶν ὁ κάλλιστα κοσμῶν· κάλλιστα δὲ κοσμεῖ ὁ κοσμιωτάτην ποιῶν· κοσμιωτάτην δὲ ποιεῖ κοσμιότης, ᾗ μοι δοκοῦσι καὶ ἡ Πηνελόπη καὶ ἡ Ἄλκηστις κεκοσμῆσθαι, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐπ' ἀρετῇ ὑμνεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι. Ἵν' οὖν καὶ σὺ ταύταις ἐνάμιλλος γένῃ, πειρῶ τούτων ἀντέχεσθαι τῶν παραινουμένων.

Hanc epistolam non Vindobonensis tantum Codex A. (Lib. I. post Ep. 19.) sed Florentinus etiam Laurentianae Bibliothecae Pluteo 59. Num. 7. seruarunt. Hic lin. 2. habet τὴν ἑκάστηΝ, omisso σαυτήν; ille lin. 2. ᾗ pro ἧς. Ex vtroque itaque, quod rectum videretur, recepi. Ceterum, vti Penelopes Alcestidisque exemplo, virtutis, quae pulcerrimum est in muliebri ornatu, lau-

dator omnibus probabitur Crates, ita tamen lusus verborum fortasse non omnibus placebit. Sed, ne quid dissimulem, non Alciphronis esse videtur, sed Cratetis, cuius ipsius epistolae exstant in editione Aldina, in quibus et nostra pl. Π. 2.

Ep. Inedita. B.

Κωμαρχίδης Εὐχαίτῃ.

Ἡ ὗς ἡ πρώην ἐπίτεξ εἶναι νομιζομένη ἀρτίως τέτοκεν, καὶ ἔχω δελφάκων ἀφθονίαν. Γρύζουσι δὲ μάλ' ἀηδὲς, ἀλλ' ἐδώδιμον. Μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων ἔχειν. Οὔτε γὰρ πάντας οἷός τε εἰμὶ τρέφειν, τῶν κριθίων ὀλίγων οὐσῶν, καὶ ἅμα τοῖς φίλοις κοινωνεῖν τοὺς ἐν περιουσίαις ὄντας, ἀγροικικῇ πρέπον ἐπιεικείᾳ· οἵους ἡμᾶς ἡ φιλτάτη γῆ ἁπλοϊκοὺς καὶ φιλαλλήλους τοὺς ἑαυτῆς τροφίμους ἀνεθρέψατο.

Haec vero epistola Codici Vindobonensi B. eique soli debetur. Praefert ibi numerum XXVIII. excipit autem eam, quae Berglero est Libri III. Ep. 31. Similis fere argumenti sunt Lib I. Ep. 7. et Lib. III. Ep. 15. et 23. Plana ceterum et sana omnia, nisi quod l. 5. pro κριθίων amiciss. Bastius κριθῶν poni malit. Recte!

FRAGMENTA.

I.

*** Λυσίᾳ.

Ἀλλ' ἤκουσά σε, ὦ Λυσία, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ συνεχῶς μεθύσκεσθαι — — (Est in Codice Florentino Bibl. Laurentianae, numerumque praefert Ep. xxvi.)

II.

Παγκλάχανος Μονογναθείῳ.

Ἐξώλεις, ἀπόλοιντο οἱ Κλεισθένεις καὶ οἱ Δράκον [τες] — — (Ibid. n. xxvii.).

III.

* * * * * *

——— μὴ δείσῃς. ἐξείργασαι γὰρ πάγκαλόν τι χρῆμα. οἷον ἤδη τίς σοι τῶν παν - - - οὐδεὶς τῶν κατὰ χειρῶν πονηθέντων, τὴν σεαυτοῦ ἑταίραν ἱδρύσας ἐν τεμένει. μέση γὰρ ἕστηκα ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος ἅμα τοῦ σοῦ. μὴ φθονήσεις δέ μοι τῆς τιμῆς· οἱ γὰρ ἡμᾶς θεασάμενοι ἐπαινοῦσι Πραξιτέλη, καὶ ὅτι τῆς σῆς τέχνης γέγονα, οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσην κεῖσθαι θεῶν. Ἓν ἔτι τῇ δωρεᾷ λείπει, ἐλθεῖν σε πρὸς ἡμᾶς, ἵνα ἐν τῷ τεμένει μετ' ἀλλήλων κατακλινῶμεν· οὐ μιανοῦμεν γὰρ τοὺς θεούς, οὓς

αὐτοὶ πεποιήκαμεν. Ἔρρωσο. (Ibidem: numerus tamen cum initio epiſtolae periit, cuius quamquam textus librarii incuria ſubinde deprauatus, argumentum tamen ſatis luculentum eſt.)

IV.

Λέαινα Φιλοδήμῳ.

Εἶδόν σου τὴν νύμφην μυστηρίοις καλὸν περιβεβλημένην θέριστρον. Ἐλεῶ σε, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ταλαίπωρε. Οἷα πάσχεις μετ' ἐκείνης καθεύδων τῆς χελώνης· οἷον τὸ χρῶμα γυναικὸς αὐτὸ σανδαράκη· ἡλίκους δὲ καθεῖτο τοὺς πλοκάμους ἡ νύμφη; οὐδὲν ἐοικότας ταῖς ἐπὶ ταῖς κορυφαῖς θριξίν. Ὅσον δὲ κατεπέπλαστο ψιμμίθιον, καὶ ἡμᾶς τὰς ἑταίρας λοιδοροῦσιν, ὅτι καλλωπιζόμεθα. Ἀλλὰ μεγάλην εἶχεν ἄλυσιν, (ἄξιά γέ ἐστιν ἐν ἀλύσει διατελεῖν, πλὴν οὐχὶ χρυσῇ,) Φάσματος ἔχουσα πρόσωπον. Ἡλίκοι δὲ οἱ πόδες, ὡς πλατεῖς, ὡς ἄρυθμοι. Αἶ, αἶ, γυμνὴν περιλαβεῖν ἐκείνην οἷόν ἐστιν. Ἐμοὶ μὲν καὶ βαρύ τι δοκεῖ προσπνέειν· μετὰ Φρύνου καθεύδειν ἂν εἵλομεν, Νέμεσι δέσποινα. Ἐμβλέψαι τί μὴ δώριδι βούλομαι, ἢ μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ τὴν περισκελίδων συγκερ — — —

ADNOTATIO.

Eſt epiſtola XLIV. libri Florentini. Habuit etiam Dorvilius, nonnulla ſaltem eius dedit ad Charitonem v. paullo poſt.

2. θέριστρον, est *vestis aestiua*. Θερίστριον, quod idem est, habet Aristaenetus Lib. I. Ep. 27. p. 64. Ipse Alciphron Lib. III. Ep. 41. ἐσθήματα τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτουφῆ.

5. αὐτὸ σανδαράκη. Mallem vno verbo αὐτοσανδαράκη. Plura eiusmodi habet Noster. Sic αὐτονεκρὸς III, 7. αὐτοσκαπανεὺς III, 70. — αὐτόχαρις III, 43. — Σανδαράκη est et ipsa supra Lib. I. Ep. 33.

5. ἡλίκους δὲ καθεῖτο — θριξίν. Haec attulit etiam Doruilius ad Chariton. p. 498. ed. Lipf. qui tamen in apographo suo δ' ἐκεῖ θεῖτο inuenerat, et pro ταῖς κορυφαῖς mavult ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

12. ἄρυθμοι. Doruilius p. 420. in suo Codice inuenit ἀρεθμοὶ, coniicit autem vel ἐρετμοὶ, qui et πλάται dicantur, vel ἄρυθμοι, enormes, ἐν ῥυθμῷ βαίνειν nescientes. Florentinus igitur vti hic recte, sic contra linea eadem αἲ, αἲ male αἶ, αἶ.

14. μετὰ φρύνου. *cum rubeta?* (*Gott behüte!!* adscripsit amiciss. *Weigelius.*) Duriuscule fateor, et inurbane dictum, mutare tamen non ausim: mulierculae enim inuidia ductae, praesertim, si quam animaduertant amasium ab se alienare, eam exquisitissimis decorare laudibus solere narrantur. Camparationes inprimis cum animalibus in his amant. Sic paullo ante hac nostra epistola χελώνη (Schildkröte) sic Lib. I, 33. ταῖς πιθήκοις (Affengesichter.)

15. εἴλομεν. Quid, si ἑλοίμην?

15. ἐμβλέψαι — vsque ad finem. Haec vero Oedipum exspectant.

V.

Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.

Οὐκ ἐπύθεσθε τὰ νεώτερα νῦν πράγματα; οὐκ ἠκούσατε καινὸν ἑταίρας ὄνομα; Ὢ πόσον ἡμῖν ἐπιτετείχισται χρῆμα, Λαῒς ὑπὸ Ἀπέλλου τοῦ ζωγράφου θηριοτροφηθεῖσα. Ἄθλιαι κλείσατε τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν· μᾶλλον δὲ καὶ ἑαυτὰς ἀποκλείσατε· μία νῦν ἐστιν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα γυνή, μία. Λαῒς ἐν τοῖς κουρείοις Λαῒς ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐν τῇ βουλῇ. Πανταχῇ πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις Λαΐς. Εἰκότως· ἐνδεδυμένη μὲν γὰρ εὐπροςωποτάτη ἐστίν· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόςωπον φαίνεται, οὐδὲ κατάξηρος, οὐδὲ κατάσαρκος, ἀλλ' οἵας λέγομεν ἡμεῖς τὰς ἴσχνας ἐγχύλους. Τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει, ξανθίζουσαι δὲ ἀφαρμάκευστα, καὶ τῶν ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμέναι μαλακῶς. Ὀφθαλμοὶ δὲ, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ὅλης τῆς σελήνης εὐκυκλότεροι· καὶ τὸ μέλαν, οἱ κόραι μελάνταται, καὶ τὸ κύκλῳ λευκόν. — — —

ADNOTATIO.

Huius epistolae nonnulla iisdem verbis reperiuntur apud Aristaenetum Lib. I. Ep. 1. Pleniorem habemus ex Codice

Florentino, vbi numerum epiſtolae LI. obtinuit. Eamdem, in eadem tamen voce deſinentem poſſedit olim Valkenarius ex Vaticano, quem vide in Animadv. ad Ammonium p. 135. et 179. Quasdam eius particulas idem communicauerat cum Adr. Heringa, cuius vide Obſeruatt. Crit. p. 284. liberalior tamen ergà Abreſchium, cui Ariſtaenetum edituro totam conceſſerat. Ex vtroque igitur, et Florentino, et Valkenariano textum conflauimus, quae minus rectae viderentur, lectiones, et quae viri eruditi, Doruilius, Heringa, inprimis vero Abreſchius in Addendis ad Ariſtaenetum p. 115. attulerant, in notas coniecimus.

1. νῦν. Recepi ex Valkenar. Florentini enim μὲν non ſatis placuit, multo minus vero l. 2. ἑτέρας, pro ἑταίρας, vti recte Valkenar.

3. ἐπιτετείχισται. Sic tropice vſurpatum Lexicis adſcribi meretur.

4. θηριοτροφηθεῖσα. Θηροτροφεῖν, quod idem eſt, habet Ariſtaenetus Lib. II. Ep. 20. p. 104. Stephani Theſaurum ignorare hanc vocem obſeruauit ibi Abreſchius in Addendis p. 148. Cur vero tam inuidioſe θηριοτροφεῖν? Reſpexit ſine dubio Alciphron narratiunculam, quae eſt apud Athenaeum Lib. XIII. p. 588. Ἀπέλλης ὁ ζωγράφος παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν, καὶ θαυμάσας τὸ κάλλος, ἤγαγέ ποτε αὐτὴν εἰς φίλων συμπόσιον. χλευασάντων δὲ αὐτὸν τῶν ἑταίρων, ὅτι ἀνθ' ἑταίρας παρθένον εἰς τὸ συμπόσιον ἀγάγοι· μὴ θαυμάσητε, εἶπεν, ἐγὼ γὰρ αὐτὴν εἰς μέλλουσαν ἀπόλαυσιν μετ' οὐδ' ὅλην τριετίαν καλὴν δείξω. — Bailius certe in Diction. v. Apelles not. E, Athenaei locum ita intellexit: *Ne diroit - on pas, qu'il s'agiſſoit d'un jeune* c h e v a l, *qui ne ſavoit pas le manège, mais qui entre les mains d'un excellent Ecuier apprendroit toutes ſortes de voltes et d'exercices?*

5. ἐργαστήρια, h. l. *cellae meretriciae.* Opificinae ſic apud Plautum Mil. glor. Act. 3. Sc. 3. v. 7. Valkenar. ad Ammonium p. 179. v. et ſupra Lib. III. Ep. 27.

5. αὐτῶν. Ex emendatione Adr. Heringae Obseru. Crit. p. 284. Vterque, et Florentinus et Vaticanus αὐτῶν.

7. διασοβοῦσα, γυνὴ, μία. Λαΐς etc. Sic interpunxi, praeeunte Florentino. Valkenarianus ita: διασοβοῦσα, γυνὴ μία. Heringa et Abreschius: διασοβοῦσα γυνή· μία Λαΐς.

7. κουρείοις, *tonstrinis*. Recte ita Florentinus, et coniecerat ita legendum Heringa l. c. non Κουρίοις, (litera maiuscula et solo Iota) vti Vaticanus.

11. οἱ κωφοὶ διανεύουσι. Exscripsit Aristaenetus Lib. I. Ep. 1. prope finem. cf. Abresch Lectiones p. 6.

14. ἐκδῦσα (male Vatic. ἐδῦσα) ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Et haec sua fecit Aristaenetus p. 3. Contrarium addit ibi in Addendis p. 116. Abreschius ex Antiphane apud Athenaeum Lib. XIII, p. 587. προσκήνιον ἐκαλεῖτο ἡ Νάννιον, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε, καὶ ἐχρῆτο χρυσέοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσιν· ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη.

16. τὰς ἰσχνὰς ἐγχύλους. Sic Vaticanus, nec aliter Doruilius ad Chariton. p. 297. Florent. τὰς ἴσχν' ἐγχύλους. Abreschio in Addendis p. 115. grauius adfecta videntur, nec lenius, quod adplicaret, remedium inuenit, quam vt scriptum fuisse suspicaretur ἰσχνῶς ἐγχύλους, *graciliter succulentas*, et extrinsecus adsumendum τοιαύτη τὴν σχέσιν. Apule. Miles. II. sub init. Sed et cetera corporis inexplicabiliter ad regulam congruentia, inenormis proceritas, *succulenta gracilitas*, rubor temperatus, flauum et inadfectatum capillitium, vbi vide Pricaeum aliosque interpretes, itemque ad Terent. Eun. Act. 2. Sc. 3. v. 26. Κατάξηρον opponit τῇ ἐγχύλῳ, vt ἀπεξηραμένον atque ἔγχυλον Alexis apud Athenaeum Lib. IX. p. 383.

Τὰ κρέα δ' ἔσται οὐκ ἀπεξηραμένα
Ἔγχυλα δ' ἀτρέμα καὶ δροσώδη τὴν σχέσιν.

Haec igitur Abreschius. Quid si vero scribas: ἰσχνὰς ἐγχέλεις, *schlanke Aale*?

16. τρίχες ἐνουλισμέναι. Et Florent. et Vaticanus falſo τρίχας. Apud Ariſtaenetum p. 3. κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη, quo vocabulo ditare licet Henr. Stephani Theſaurum. *Abreſch.*

17. ξανθίζουσαι. Flor. ξανθίσουσα. Nec hoc recte. ibid. ἀφαρμάκευστα. Flor. ἀφαρμάκεστα Neuter fortaſſe ſatis adcurate: melius ſine dubio ἀφαρμάκευτα.

18. ἀκρωμίς. Et hac voce augeri poteſt Stephanus. Alias ἀκρωμία et ἀκρώμιον v. Foeſii Oeconom. Hippocrat. Pollucem et Lexica. Herodianus de Commodo p. 471. κόμη ἣν φύσει ξανθὴ καὶ οὔλη. *Abreſch.*

20. καὶ τὸ μέλαν — κύκλῳ λευκόν. Ariſtaenetus Lib. I. Ep. 1. p. 3. τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάντατοι· καὶ τῷ κύκλῳ λευκὸν, αἴγλην λευκόταται, vbi variant Codices in voce αἴγλην. Fortaſſe amiciſſ. Baſtius lucem adfundet loco.

VI.

Ἦν δὲ τοὔδαφος λωτῷ καὶ τριφύλλῳ μαλθακὸν, ἐν μέσῳ κύκλῳ καί τινες ὑάκινθοι, καὶ ἀνθεμάδια ποικίλα. (Hoc fragmentum dedit Doruilius ad Charitonem p. 639. hac adiecta adnotatione: Primo repone e Codice καὶ poſt ἦν δὲ, deinde diſpice, vtrum ἐν μέσῳ ſ ſuperiora, et κύκλῳ ad ſequentia velis referre, nec ne; ſed cuius cauſſa locum adpoſui, reſcribe ἄνθεμα διαποίκιλα, *flores varii.* Ἄνθεμον vox proba. Inſpice Schol. Ariſtoph. Acharnan. v. 901. Suidae Lexicon in ἀνθέμων. Occurrit quoque in Anthol. 3, 12. 11. [Iacobs T. II. p. 79.] Τρυγόνιον, Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων. Hactenus Doruilius. Eſt etiam initium huius fragmenti vsque ad μαλακὸν, addito καὶ, vti Doruilius ſuaſerat in Io. Steph. Bernardi notis ad Nonni Diaetet. T. II. p. 320.)

VII.

Ἔτι μέν τοι ὃ μάλιστα ἡδέως ἐφάγομεν, θριδακῖναι, καὶ σέλινα, ἡλίκαι δοκεῖς θριδακῖναι. (Ex Valkenarii notis ad Euripidis Hippolytum p. 215.)

VIII.

Ὦά τε τρέμοντα ταῦτα ὥσπερ αἱ πυγαὶ, καὶ χειμερίδος ἁπαλῆς τεμάχη καὶ ἀλεκτορίδες οἰκουροί. Ex Ms. a Valkenario acceptum hocce fragmentum Adr. Heringa dedit Obſeruatt. Crit. p. 280. pro mendoſo tamen χιμαιρίδος, [capellae.]

IX.

Οἶνος ἦν οὐκ ἐπιχώριος, ἀλλὰ Ἰταλός· οἵους, ἔφης, καδίσκους ἐξ Ἐλευσῖνος ἐωνῆσθαι, σφόδρα ἡδὺς καὶ ἄφθονος. Eſt apud Doruilium ad Chariton. p. 475. qui ex hoc loco Eleuſina non myſteriis tantum, ſed mercatu etiam celebrem fuiſſe colligit.

X.

Εἶτα γαλάκτια ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα, τὰ δὲ ἀπὸ ταγηνοῦ, πυτίας μοὶ δοκῶ καλοῦσιν αὐτὰ, καὶ σκώληκας τὰ πεμμάτια. Hocce fragmentum debeo Io. Steph. Bernardo ad Nonnum T. II. p. 77. vbi de voce πυτία, (coagulum, ſed maxime leporinum) de qua prouocat ad Lemnium de occultis naturae mirac. Lib. II. c. 3. p. 148. et carmen elegantiſſ. Bald. Rouſſei, inſcriptum Lepus p. 5. Placentas deinde e lacte coagulato paratas πυτίας dictas ex hoc Alciphronis probat fragmento, in quo tamen ταγηνοῦ et σκώληκας recte repoſuit pro ταγηνοῦς et σκώλυκας, quae in Apographo erant.

(Nota: Fragmenta VII — X. ex vna eademque epiſtola videantur decerpta, quod tamen nolim praeſtare.)

XI.

Πέτρα τις ἦν συνηρεφὴς κατὰ τὴν κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις. Eadem epiſtola ſcripta praebet σκευηρεφῆ τινα λόχμην, vbi ſcribi debuerat συνηρεφῆ. Sic Valkenarius in notis ad Euripidis Hippolytum p. 219.

XII.

Ἀπὸ δὲ αὐτῆς (πέτρας) ὕδωρ ἀκήρατον ἐστάλαττεν· ὑπὸ δὲ τῆς — — Prior Periodus plane delituit in Apographo, quia ἀπὸ et ὑπὸ initiales voces. Ita Doruilius ad Charit. p. 537.

(Et haec duo vnius epiſtolae fortaſſe ſunt.)

XIII.

Ἡνίκα δ' ἀναστᾶσα κατωρχήσατο, καὶ τὴν ὀσφὺν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγών, ὀλίγου ὁ Πὰν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρης ἐπὶ τὴν πηγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. Eſt apud Dorvilium ad Charitonem p. 295. ed. Lipſ.

XIV.

Τὰ δὲ λοιπὰ κυπαρίττια, καὶ μυρίνη, ἐρωτικοῦ, φίλη, κτημάτιον ὄντως, οὐ γεωργοῦ. Qui locus in Apographis quibusdam male habitus, qui ignorauerunt, epiſtolam ad feminam ſcriptam eſſe, cui nomen Φιλοδημῳ, vulgo Φιλοδήμῳ. At debebat Φιλοδημοῖ. Cod. Φιλοδημῷ. Sic Doruilius ad Charit. p. 414.

XV.

Πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις, πλείω δὲ, ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν, vbi paullo ante lege: καὶ Πὰν οἷον κατοπτεύων τὰς Ναΐδας, ὑπερέκυπτεν, male ὑπερέκρυπτεν. Apud eumdem p. 539.

XVI.

Ἀπέπτυσε γὰρ ἡμᾶς, καὶ ἀκαθάρτους εἰπὼν ἀπεστράφη. Sed tu lege ex Codice ἀπεφθάρη. Ibidem p. 544.

XVII.

Ἔνθα ἀγροῦ ὑπαίθριοι χάριτες, sub sereno, sub aperto aethere, non clausae, vbi in apographis nonnullis secunda vox deest. Idem. p. 587.

XVIII.

Ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ὂν ἰδοὺ τὸ χωρίον, ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ, καὶ ἄνθεσι ποικίλον. Ἐπὶ αὐτῆς. βουλοίμην ἂν τῆς πόας κατακλιθῆναι, ἢ ἐπὶ τῶν ταπητίων ἐκείνων, καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποστρωμάτων, νὴ Δία. Cod. et Apogr. male ἦν pro ὄν. Apogr. omittit τρυφεροῖς. Idem p. 601. — Ex Doruilio laudat etiam Piersonus ad Moer. p. 375. legit tamen ἦν ἰδοὺ, pro ὂν ἰδοὺ, prouocans ad Hemsterhus. ad Luciani Dial. Mort. X. (T. II. Bip. p. 459.)

XIX.

Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα· κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, ἔδει ἀπολαῦσαί σε. Valkenar. in Animadv. ad Ammonium p. 230.

XX.

Ἔσται δέ σοι ὁ αὐτὸς οὗτος Θεὸς καὶ Παιὼν, καὶ ἀπολύσει σε τῆς ἀκράτου χολῆς, οὕτω σβέσας τὸ τοῦ θυμοῦ ὑπέκκαυμα. Est ex epistola Callipidis ad Cnemonem, quam olim habuit Pet. Victorius, v. eius Commentar. ad Ciceronis Epp. ad Div. Lib. XIV. Ep. 7. vbi χολὴν ἄκρατον. „Hortatur autem, ita ibi Victorius, vt tristitiam acerbitatem„que animi deponat, quod pulcre faciet, si ludos Bacchi ce„lebrans, Dei illius muneribus vsus *meram bilem* discusserit. „Fuit autem Cnemon non minus quam Timon ille Athenien„sis, humani generis osor, vt ambo adpellati sint μισάν„θρωποι."

ALCIPHRONIS
EPISTOLAE
LATINE.

ALCIPHRONIS EPISTOLAE LATINE.

Lib. I. Ep. I.

Eudius Philoscapho.

Fructuosam nobis hodie in serenitatem mare stratum est. Quum enim per triduum hocce durasset tempestas, vehementerque mare versus spirasset a promontoriis Boreas ita, vt inhorresceret pontus ingrauescens, vndarum vero spuma effloresceret, per totum aequor crebri frangerentur fluctus, (partim enim rupibus adlidebantur, partim vero suo ipsorum rumpebantur tumore;) ab omni omnino opere fuit cessandum. Tuguria igitur ad litus occupauimus, paucisque segmentis, quae nauium fabricatores nuper ex caesis quercubus reliquerant, collectis, ignem accendimus, quo frigoris acerbitati mederemur. Quartus vero hic, qui nobis contigit, vere, vti puto, halcyonius dies, (licet enim hoc ex sudo coniicere caelo) cumulatissimas nobis repraesentauit diuitias. Vt primum enim adparuit sol, primusque eius radius e mari refulsit, subductam nuper scaphulam propere deduximus, retibusque impositis operi incubuimus. Haud longe a litore retibus explicitis, hem! quam larga piscatio! quantum piscium traximus! parum enim aberat, quin suberinos adeo cortices vndis immergeret rete inflatum. Statim igitur opsonatores adesse, qui, quum expediissent pecu-

nias, iugis in humeros ſublatis, corbibusque vtrimque ſuſpenſis in vrbem ex Phalero properarunt. His omnibus vendere, quantum ſatis eſſet, potuimus, praeterea vero abstulimus vxoribus liberisque haud exiguam minutorum piſciculorum molem, quibus non per vnum, ſed, ſi tempeſtas ingruat, plures adeo dies exſatiari poſſint.

Ep. 2.

Galenus Cyrtoni.

Fruſtra eſt, quidquid laboramus, mi Cyrton! qui interdiu ſolis aeſtu vrimur, noctu vero ad faces profundum contis perſcrutamur, et, quod in prouerbio eſt, in Danaidum dolia amphoras effundimus: ita incaſſum et inutiliter eneruamur. Nobis nec vrtica, nec peloride (conchis marinis) ventrem datur explere, dominus vero exigit et piſces et numulos. Nec contentus haec a nobis accipere, immo vero ipſam perſcrutatur adſidue ſcaphulam. Nuper adeo, quum ex Munychia miſiſſemus adlaturum ad eum piſces Hermonem, quem noſti, adoleſcentulum, ſpongias nobis imperauit et lanas marinas, quae naſcuntur modice in Eurynomes ſtagno *[vel, ſi mauis: quas valde adpetit, vt Eurynomae amicae limbum tunicae virgatum inde texendum curet.]* Quas, quum ita exegiſſet, Hermon relictis et onere et piſcibus, relictis nobis ipſis, ſcaphaque noſtra, aufugit in lembo remis inſtructo Rhodiis quibusdam tinctoribus ſeſe adſociaturus. Sic igitur dominus ſeruum, nos vero fidum laborum ſocium non ſine dolore deſideramus.

Ep. 3.

Glaucus Galateae.

Bona eſt terra, et agricultura periculi expers. Non temere igitur Aniſidoram illam adpellant Athenienſes,

dona quippe subministrantem, per quae vitam sanitatemque tueamur. Damnosum contra mare, et nauigantium vita periculis exposita. Recte ita iudico vsu et experientia edoctus. Aliquando enim pisces venditurus audiui quemdam in Poecile versantium, eumque discalceatum, luridique coloris, versiculum recitantem, amentiamque nauigantium increpantem: dixit autem, Arati cuiusdam esse astronomi (versiculum,) et, quantum memini, totum enim referre non possum, erat huiusmodi: EXIGVVM LIGNVM DEFENDIT AB ORCO. Cur igitur, cara coniux, non sapimus, tandemque aliquando vitae genus morti ita vicinum fugimus, praesertim quum liberos habeamus, quibus etiamsi non multum praestare ob inopiam possumus, hoc tamen poterimus beneficium tribuere, vt fluctus decumanos discant marisque pericula ignorare, agricultura autem victum quaerant, securamque et timoris expertem vitam amplectantur.

Ep. 4.

Cymothus Tritonidi.

Quantum mare differt a tellure, tantum et nos illi operam dantes ab iis, qui vrbes pagosue incolunt, distamus. Isti enim vel intra moenia manentes rem publicam administrant, vel agris colendis intenti glebae ad vitam sustentandam exspectant prouentus; nobis autem, quibus vita in aqua degitur, mors est terra continens aeque ac piscibus, minime valentibus aerem respirare. Quid tibi igitur, coniux, in mentem venit, quae, relicto litore linique staminibus, vrbem frequentas, Oschophoria et Lenaea cum diuitibus Athenarum feminis celebratura? Non est hoc sapere, rectumue consilium sequi; non ita te pater ex Aegina, vbi nasci te et educari contigit, coniugii religione mecum socia-

vit. Vrbem si amas, vale, remque tuam tibi habe: ad virum, si marina amas, redi, sapientius consilium secuta, constans tamen tibi obliuio contingat vanarum illarum in vrbe pomparum solemnium.

Ep. 5.

Naubates Rhodio.

Solum diuitem te putas, qui conductas a me operas maiori mercede inescatas corrumpis. Nec mirum: verriculi enim iactu aureis nuper, quos Daricos vocant numis donatus es, Salaminiae fortasse naualis pugnae reliquiis, in qua demersam credo nauem Persicam vna cum viris opibusque, quo tempore maiorum nostrorum memoria Themistocles, Neoclis filius, magnum illud de Medis tropaeum erexit. Ego vero contentus viuo, si vitae necessitates quotidiano manuum labore comparare mihi possim. Sed si diues es, aequitatis noli esse immemor, easque non prauitatis, sed virtutis tibi sinas esse adiutrices.

Ep. 6.

Panope Euthybolo.

Duxisti me, Euthybole, non abiectam mulierem, nec ignobilem, sed ex honesto patre, honestaque matre prognatam. Sosthenem Stiriensem patrem habui, matrem Damophylen, qui me desponsatam vnicam et ex asse heredem ad procreandos genuinos liberos matrimonio tibi iunxerunt. Tu vero oculis leuis et inconstans, et ad omnem Veneream voluptatem effusus, neglectis me et communibus liberis, Galene et Thessalione, Hermionensem amas inquilinam, quam malo amantium Piraeeus excepit. Comissatum enim ad eum venit maritima iuuentus, aliusque aliud donum adfert; at

illa non adſpernatur, et Charybdis inſtar haurit. Tu vero vltra piſcatoris conditionem largus, non maenas offers, vel mullos, immo dare dedecori habes; ſed aetate prouectior, tot annos coniux, liberorumque non admodum paruulorum pater remouere riuales cupiens, reticula Mileſia, et Siculam veſtem, aurumque inſuper ei mittis. Aut igitur ab iſta inſolentia deſiſte, et luxuriam iſtam inſanumque mulierum amorem mitte; aut me ſcias ad patrem rediturum, qui me profecto tuebitur, tuum vero nomen, quod male me habueris, ad iudices deferet.

Ep. 7.

Thalaſſius Pontio.

Miſi tibi pſittam et ſandalium, et mugilem, et murices quinque et triginta, tu mihi viciſſim duo remos mittas, mei enim diffracti ſunt. Mutua eſt amicorum inter ſe gratificatio, et qui ita ſe compoſuit, vt confidenter petat, aperte demonſtrat, ſua omnia amicorum communia, viciſſim vero, quae amicorum ſunt, ad ſe credere pertinere.

Ep. 8.

Eucolymbus Glaucae.

Conſilii dubius beneuoli alterius iudicium lubens amplectitur. Sic et ego diu ventis collocutus, (nam ne tecum quidem, optima coniux, audebam,) nunc animum expromo, petoque abs te, vt conſilio, quod optimum tibi videatur, me adiuues. Audi igitur, quid rei ſit, et de quo te oporteat pronuntiare ſententiam. Res noſtrae, vti ſcis, ad incitas redactae, victusque admodum tenuis eſt, et vitae neceſſitates vix ac ne vix quidem ſuppeditat mare. Lembus igitur, quem vides

(in portu) remis instructum et remigibus multis, Corycius est linter, piratae vero, qui in eo coierunt. Isti autem socium me volunt adsciscere sceleris, aliis ex aliis opes immensas pollicentes. Et auro quidem, quod promittunt, et vestibus inhio, homicida vero vt fiam, a me impetrare non possum, aut cruore vt manus polluam, quas inde a puero ad hunc vsque diem mare integras purasque a scelere seruauit: in contubernio tamen paupertatis perseuerare aeque graue atque intolerabile sit. Vtrum horum eligendum sit, tu perpendas velim, optima, quocumque enim inclinaueris semel elocuta, eo me habebis sequentem: solet enim dubitationem amicorum consilium praecidere.

Ep. 9.

Aegialeus Struthioni.

Eheu! quam aduersa nobis, et, quod in prouerbio est, ad Mandrabuli exemplum eueniunt fata. Vilibus enim teruncciis vendere vitae necessitates et emere miserum adfert solatium. Tempus igitur est, mi Struthio, vt tu operam tuam nostrae conspicies, vicissimque ex iis, quae mare subministrat, aliquod a nobis exspectes leuamen. Velim vero in vnius alteriusue praediuitum, te parario, vel Erasiclis Sphettii, vel Philostrati Cholargensis notitiam venire, vt ipsi in sportis adportem pisces; ita enim fiet, vt praeter pecuniam acceptam mihi, te conciliante, apud eum contingat oblectatio, dum Dionysia vel Apaturia celebrantur. Et omnino ex graui res promercales curantium manu nos liberabunt aedilium, qui quotidie, lucri captandi caussa, litium osores insectantur calumniis. Multum vero vos parasitos valere apud iuuenes et diuites, non tam fama, quam res ipsa loquitur.

Ep. 10.

Cephalus Pontio.

Mare, vt vides, horror incessit, et caelum subiit caligo, et omnia vndique nubibus obducta, et venti inuicem cum strepitu depugnantes ex imo miscere totum mare minantur cum maxime. Sed et Delphines subsultantes, et fluctus tumentes transsilientes instantem procellam portendunt. Tauri ortum in caelo aiunt aeris speculatores proxime instare. Quamquam igitur seruantur saepe, qui caute satis ac prouide periculum euitant; sunt tamen alii, qui, si semel maris periculis sese exposuerint, consilii inopes fortunae gubernaculis commissis ferantur. Quo fit, vt alios audiamus ad Maleae promontorium, alios in Siculo freto, alios in Lyciaco pelago cum impetu ablatos scopulis adlidi, vel mergi vndis. Nihilo autem his aequior est Caphareus ad tempestates et pericula. Exspectemus igitur, donec aestus sedatus sit, serenitasque redierit caelo; tum vero abeamus ad ipsius Capharei litora, vt, sicubi naufragio eiectum inueniatur cadauer, rite compositum terrae mandemus. Non enim praemio caret animi bonitas, etiamsi non statim benefacti remuneratio adpareat. Alit enim homines praeter sperata bona, diffunditque animum conscientia recti, maxime vero, si in populares defunctos beneficium contulerint.

Ep. 11.

Thynnaeus Scopelo.

Audistine famam grauissimam, mi Scopele? De eo Athenienses cogitant, vt classem mittant vltra patriae fines belli naualis caussa. Atque etiam Paralos et Salaminia, citae illae quam maxime naues et praeuiae in eo sunt, vt a litoribus soluant, inquisitoribus, nuntia-

turis, vnde et quando ad bellum exeundum ſit, impoſitis. Reliquis claſſiarios milites excepturis nauibus opus eſt remigibus pluribus, iis maxime, qui cum ventis fluctibusque depugnare vſu et experientia didicerunt. Quid igitur, mi bone, faciamus? Fugiamus, an maneamus? Cogunt vndique ex Piraeeo et Phalero et Sunio ad Geraeſti adeo adcolarum fines omnes rei maritimae gnaros. Quomodo vero nos, ne forum quidem experti, ſustineamus in acie collocari, et armatis viris ad manus eſſe? In duobus autem incommodis, vt vel fugiamus, qui habemus vxores et liberos, vel gladiis aeque ac mari vitam exponamus, manere quum damnoſum ſit, fugere viſum eſt vtilius.

Ep. 12.

Nauſibius Prymnaeo.

Quam luxurioſi ſint et delicatuli diuitum Athenis adoleſcentes filii, adhucdum ignoraueram. Nuper vero, vbi Pamphilus cum aequalibus conduxiſſet ſcaphulam, vt tranquillo mari circum nauigaret, et in capiendorum piſcium ſocietatem nobiscum veniret, qualia terra marique ſibi illi quaerant delectamenta, intellexi. Impatiens enim lignearum cymbae piſcatoriae tabularum, in tapetibus quibusdam peregrinis et ſagulis recumbens, (ſe enim dixit nullo modo poſſe, vti reliquos, in tabulatis iacere, aſſeres fortaſſe putans lapidibus duriores,) petiit a nobis, vt vmbraculum ipſi veli linteo ſuperexpanſo pararemus, intolerabiles enim ſibi eſſe ſolis radios; quum contra non nos ſolum, qui hoc vitae genus ſequimur, ſed omnes omnino, qui diuitiis non abundant, apricatione frui aliquando cupiant, nam frigus et mare idem ſunt. In iis vero, qui naui vna veherentur, non Pamphilus fuit ſolus, ſolique eius ſodales, ſed mulierculárum etiam eumdem formoſiſſima-

rum multitudo ſequebatur, quae muſicae operam darent omnes. Vna, Crumation adpellata, tibicina erat; altera Erato pſalterium tractabat, tertia Euepes pulſabat cymbala. Muſica igitur mihi nauicula ſtrepebat, concentibus reſonabat pelagus, et cuncta erant hilaritatis plena, me tamen excepto, quem haec talia non poſſent delectare: haud pauci enim eorum, qui eumdem, quem ego, victum quaerunt, maxime vero tetricus ille Glaucias, Telchine mihi erat prae inuidia moleſtior. Quum vero amplam iuuenis ille mihi remunerationem dediſſet, pecunia me exhilarauit, et nunc maritimae ita mihi comiſſationes placent, vt alium eiusmodi mihi dari cupiam ſumtuoſum prodigumque adoleſcentulum.

Ep. 13.

Auchenius Armenio.

Si quid me potes iuuare, dic mihi, quaeſo, coram, nec aliis res meas enunties: ſin prodeſſe nil vales, nunc ſaltem Areopagita ſis taciturnior. Ego vero vtcumque, quid mecum agatur, enarrabo: amor, qui me inuaſit, rationem non ſinit imperium exercere ſuum, ſed ſobrietas mentis adfectu ſtatim mergitur. Scire tamen velim, qui factum ſit, vt in pauperculum piſcatorem, eumque contentum, ſi neceſſarium ſibi victum comparare poſſit, amor impetum fecerit. Firmiter inhaerens nihil remittit, ſed aeque ac diuites formoſique iuuenes ardeo: et qui ridebam olim eos, qui prae mollitie cupiditatibus inſeruirent, totus me ipſe cupiditati emancipari, de vxore cogito, et Hymenaeus, Terpſichorae filius, animo obuerſatur. Eſt autem puella, quam amo, inquilinorum filia eorum, qui ex Hermione, neſcio quo fato meo, in Piraeeum demigrarunt. Dotem quidem adferre non poſſum: me ipſum tamen,

vbi repraesentauerim, qualis qualis sum, piscatorem, nisi fatuus puellae pater sit, haud ineptum puto ad pariturum esse sponsum.

Ep. 14.

Encymon Halictypo.

Quum vidissem in litore Sunii vetus et laceratum rete, quaesiui, cuius esset, et qui fieri potuerit, vt non solum nimia olim mole fissum, sed temporis diuturnitate adeo ruptum tamdiu iaceret. Ad quae responsum tuli, tuum fuisse ante hos quatuor annos, deinde sub vnda latenti petrae cum adhaesisset, nodos eius in medio discissos, te vero inde ex eo tempore nec resarcire, nec amouere voluisse, suo itaque loco mansisse, nemine vicinorum tamquam alienum tangere auso. Factum itaque nunc est non his solum, sed et tibi olim domino alienum. Proinde abs te peto, quod corruptum et tamdiu neglectum tuum esse desiit. Tu vero, quod putredini adiudicasti, nullo tuo damno, mihi nolis denegare.

Ep. 15.

Halictypus Encymoni.

Malignus et inuidus vicinorum oculus, vt in prouerbio est. Quid enim ad te res meae? et quo iure, quod mihi negligere placuit, ad te existimare potes pertinere? Cohibe manus, vel potius insatiabiles cupiditates, nec rei alienae adpetitu ad iniqua petenda abduci te patiaris.

Ep. 16.

Encymon Halictypo.

Non petii abs te, quod haberes, ſed quod non haberes: quum vero nolis, quae tu non habes, habere alium, quae non habes, habeas.

Ep. 17.

Euſagenus Limenarcho.

Ad coruos vero abeat thynnorum ſpeculator Lesbius. Horrore vmbroſum ex parte mare conſpicatus exclamavit, quaſi turba ingens adpropinquaret thynnorum vel pelamidum. Et nos, fidem habentes verriculo totum prope ſinum cinximus, deinde adduximus, pondus autem grauius, quum quod piſcium eſſe ſolet, deprehendimus. Spe igitur inducti, vicinorum adeo nonnullos excitauimus, promiſſa capturae parte, ſi manus ſimul admouerent, laboremque partirentur. Tandem non ſine magno labore ad veſperam camelum extraximus ingentem, putreſcentem iamiam et vermibus ſcatentem. Hanc praedam, non vt rideres, ſignificaui, ſed vt intelligeres, quibus et quantis machinis me miſerum oppugnet fortuna.

Ep. 18.

Euploos Thalaſſeroti.

Laſciuis profecto, vel inſanis: audio enim te ad lyram canentem deperire mulierem, et ad eam damnoſas itiones frequentando, quidquid per diem piſcando lucratus es, profundere. Nuntiauit mihi hoc vicinorum optimus Soſias. Is vero numeratur in veritatis impenſe amantibus, nec vmquam in mendacium pro-

lapsus est. Idem ille est Sosias, qui bonum illud et suaue liquamentum coquit ex minutis pisciculis, quos verriculo insinuat. Vnde igitur Musices tibi modi, diatonus, chromaticus et enharmonius venerunt? nam et hoc idem ille mihi nuntiauit. Adamasti ergo puellae modulationem non minus quam formam. Desine eiusmodi sumtus facere, ne pro mari terra te naufragum sistat opibus nudatum, fiatque tibi psaltriae deuersorium Calydonius sinus vel mare Tuscum, vel Scylla cantrix, nec possis tamen, si denuo lacessat, Crataein inuocare.

Ep. 19.

Thalasseros Euploo.

Frustra me mones, mi Euploe. Nunquam deseram mulierculam, initianti ignifero sagittiferoque Deo obtemperans. Omnino enim amor nobis (piscatoribus) a natura insitus est, quum Dea marina puerulí istius mater sit. Cognatus igitur nobis a matre Amor, cuius vulnus in corde sentiens, teneo ad mare puellam, cum Panope me vel Galatea Nereidum venustissimis rem habere opinans.

Ep. 20.

Thermolepyrus Ocimoni.

Indigna passi simus! Reliquis enim sumen et vuluae, et hepar rori propter pinguedinis tenuitatem simile adposita erant, nobis autem puls erat pro cibo; et si alii Chalybonium haurirent, vappa nobis et acetum bibendum fuit. At vero vos, Dii Daemonesque sortis humanae arbitri et praesides, tam iniquam fortunam commutate, nec hos quidem in continua seruetis felicitate, illos fami date contubernales. Cursus enim

fortunae ad haec talia toleranda adegit. Iniuria autem nobis ab ea fit in tenui angustaque re viuentibus.

Ep. 21.

Conopossprantes Ischolimo.

Ventosam vero spem conceperam de adolescentulo Polycrito. Putaueram enim, si pater ipsi mortuus esset, largiter profusurum opes epulando, et omni voluptatum genere nobiscum et cum meretriculis, quotquot forma excellunt, exhausturum vel omnes, vel maxima ex parte pecunias. At ille, ex quo Criton ipsi pater decessit, cibum capit sero, et semel quotidie, idque, vbi iam in eo sol est, vt ad occasum vergat. Vescitur autem non pretiosis, sed pane ex foro emto, et opsonio, si quando hilarem agat diem, oliuis druppis phauliisque. Frustratus igitur spe tam egregia, quid agam, nescio: quod si enim altor (rex) opus habet alente, (parasito) quid fiat de alumno? Esurientem vero esurienti adesse duplex est molestia.

Ep. 22.

Eubulus Gemello.

Adposita nobis erat, quae a Gelone, Siculo tyranno nomen habet, placenta, egoque solo adspectu ad eam deglutiendam compositus delectabar. Moram vero longam adferebant, quae circum placentas posita erant, bellaria: erant autem pistaceae, et ossa palmarum, et nuces putaminibus exemtae. Haec igitur singula ego infestis oculis intuens, hianti ore, vt inuaderem placentam, exspectaui; conuiuae vero in bellariorum esu mirum quantum temporis consumserunt, poculoque in orbem perpetuo eunte moras et cunctationes interposuere. Tandem, quasi de composito cupiditatem

in suspenso haberent meam, hic festuca adrepta expurgabat, quidquid dentibus insedisset fibrosi, ille resupinus somno potius sese dedere videbatur, quam de edendo cogitare; alius cum alio confabulari, omniaque alia agi, quam vt suauis illa et desiderabilis placenta fruenda daretur. Tandem, vt credere fas est, Dii aridae meae cupiditatis miserti, vix tandem, vt ego placentam tamdiu adpetitam degustare possem, effecerunt. Haec tibi scripsi, non tam rei suauitate delectatus, quam tracta in longum cunctatione tabefactus.

Ep. 23.

Platylaemus Erebintholeonti.

Numquam vero in Attica tam asperam saeuamque hiemem expertus sum. Non enim ex aduerso tantum flantes, immo vero vno impetu irruentes sonitu nos obtuderunt venti, sed nix etiam densa et crebra cadens primum quidem humum obtegebat, deinde non in superficie haesit, sed in altitudinem tantam sublata est niuis confertae moles, vt fenestra aperta vix liceret ad angiportum prospicere. Mihi autem nec lignum erat, nec fuligo. Quomodo enim et vnde habuissem? Frigus itaque ad medullas ipsas et ossa penetrauit. Commentus igitur Vlysseum consilium in tholos cucurri et caminos balneorum, sed nec illos subire permiserunt alii consortes ibi versantes, quos et ipsos eadem illa Dea vrgebat, Paupertas. Quum igitur animaduertissem, aditum ibi mihi non patere, cucurri ad Thrasylli balneum priuatum, inuenique vacuum: duobusque, quibus balneatorem propitium mihi facerem, obolis obiectis, calefeci me, donec niuem exciperet glacies, et congelato, quod in medio esset, humido, lapides prae frigore compingerentur. Post-

quam vero deferbuerat acerbitas, ſol benignius adfulgens liberum mihi exitum et deambulationes placide conceſſit.

Ep. 24.

Amnion Philomoſcho.

Detondit grauiter irruens ſegetes noſtras grando, nec famis remedium video vllum. Aduectitium emere triticum ob pecuniae inopiam non datur. Sunt vero, vti audio, tibi proſperae ex ſuperiori anno meſſis reliquiae. Mutuos igitur des velim medimnos viginti, vt vitam tolerare poſſim cum vxore et liberis. Fructuum prouentus ſi contigerit, refundam eadem menſura, etiamque ampliore, ſi qua fuerit vbertas. Noli vero negligere vicinos bonos in temporis anguſtias prolapſos.

Ep. 25.

Euſtolus Elationi.

Quoniam nihil, quod par ſit laboribus, rependit ager, mari me et fluctibus committere apud animum conſtitui. Vita et mors fato nobis conſtitutae ſunt, nec effugere fatalem horam poſſis, etiamſi domunculae incluſum continere te velis. Certus eſt ille dies, et fatum ineuitabile, ita, vt vita non ab hac vel illa vitae ratione pendeat, ſed ſua cuique ſors a Fortuna adpenditur. Nonnulli itaque in terra cito mortui, in mari vixerunt diutiſſime. Quae perpendens ita eſſe, ad nauigationem me conferam, ventis familiaris et fluctibus. Melius enim ex Bosporo et Propontide redire recens ditatum, quam deſidentem in Attici agri angulo famelicum quid et ſiccum eructare.

Ep. 26.

Agelarchides Pytholao.

Magnum, amice, malum ſunt foeneratores vrbani. Egò enim, neſcio quis me malus agitauerit genius, vt, qui vel te vel alium quemquam agri noſtri vicinum, (emturo enim in Colono agellum deerat pecunia) adpellare debuiſſem, a ciue deduci me ad Byrtiae fores paterer. Tum vero deprehendi ſenem adſpectu ſtrigoſum, contractis ſuperciliis, chartulas detritas, iniuria temporis ſqualidas, a cimicibus tineisque ſemeſas, manu tenentem. Et initio quidem vix, vt mecum loqueretur, a ſe potuit impetrare; deinde vero, quum pararius dixiſſet, pecunia me opus habere, quot talentis? interrogauit. Me vero ad tam amplam pecuniam obſtupeſcente, deſpuit illico, indignationemque prae ſe tulit manifeſtam; tandem dare quidem velle profeſſus eſt, poſtulauit tamen ſyngrapham, et praeter ſortem vſuras graues, egoque facultates oppigneraui ad menſem. In poſterum quoque [quod initio dixi] magnis in malis habebo eos, qui in calculorum ad digitos computatione occupantur: nec mihi eueniat, Dii agricolarum tutelares! lupum vmquam, vel foeneratorem videre.

Ep. 27.

Anicetus Phoebianae.

Fugis me, Phoebiana, fugis, quae tamen nuper totum mihi agellum abstuleris. Quid mearum rerum eſt, quod tu non habeas? nonne ficus? nonne caſeum ex calathis? nonne gallinarum par? nonne reliquas delicias omnes accepiſti? Sic me totum, quod in prouerbio eſt, ſupplantaſti, meque in ſeruitutem redegiſti tuam. Tu vero nullam mei rationem habes ardenti

amore flagrantis. Sed vale, remque tuam tibi habeas; ego vero aegre quidem feram, feram tamen hunc talem contemtum.

Ep. 28.

Phoebiane Aniceto.

Parturiens me nuper vicini vxor arcessi iussit, ad quam sumtis artis (obstetriciae) instrumentis properaui. Tu vero subito adstitisti, tentastique ceruice reflexa me exosculari. Nonne vero desines, decrepite et miserrime senex, tentare aetate nos florentes haud secus ac primum adolescere incipiens? Nonne enim a laboribus rusticis dimissus es, quod familiarem rem tuam, dum tua esset, tam negligenter curares? Nonne culina, focoque, vt ineptus, exclusus es? Quid igitur est, quod tenellis non sine suspirio oculis nos intuearis. Desine, Cercops misellе, et tecum age, silicernium!

Ep. 29.

Glycera Bacchidi.

Menander mihi meus ad Isthmios ludos spectandos Corinthum proficisci decreuit. Non est hoc ex animi mei sententia: scis enim, quanta res sit, eiusmodi amatore vel paullulum temporis carere, nec tamen dehortari fas esse putaui haud saepe peregre abeuntem. Versaturum vero in vrbe vestra tuae fidei committam nec ne, fere dubia sum. Velim equidem abs te eum foueri, quae concessio apud te ipsam mihi laudi erit, noui enim, quae mihi tecum intercedat amicitia interior. Timeo autem non tam te, carissima, quae sincerior es, quam pro vitae nostrae ratione, quam Menandrum

ipſum. Amat enim ardentiſſime, et a Bacchide quis vel triſtiſſimi ingenii homo (oculos animumque) abstineat? Eum vero non minus, vt in tui veniret notitiam, quam Iſthmiorum cauſſa hoc iter ſuscepiſſe, certiſſime perſuaſa ſum. Suſpicionis me fortaſſe argues: ignoſce vero, optima, ſollicitudini, quae noſtri vitae generis propria eſt. Plurimum enim mea refert, Menandrum amatorem non amittere, praeſertim; quum, ſi qua mihi ſimultas cum eo vel diſſenſio intercedat, a Chremete aliquo vel Diphilo in theatro acerbiſſime me exagitatum iri praeuideam. Quod ſi vero, qualis abiit, talis redierit, magnam tibi habebo gratiam. Vale.

Ep. 30.

Bacchis Hyperidi.

Omnes vero, quotquot amore quaeſtum facimus, gratiam tibi habemus, ſingulaeque non minus quam Phryne: lis enim, quam nequiſſimus Euthias intendit, ad ſolam Phrynen ſpectauit, periculum ad omnes. Quod ſi enim ab amatoribus petentes pecuniam non accipiamus, munificosue nactae impietatis accuſemur, deſiſtendum potius ſit ab hoc vitae genere, vt nec negotium habeamus ipſae, nec faceſſamus amatoribus. Nunc vero non amplius vita nobis vitio dabitur noſtra, quod malignus amator Euthias exſtiterit, ſed quod aequum iuſtumque Hyperidem expertae ſumus, eo lubentius in eo perſeuerauimus. Laeta tibi vero et proſpera omnia euenient iſtius humanitatis cauſſa. Etenim amicam probam tibi conciliaſti, et ad gratiam reddendam nomine eius, nos prouocaſti. Quod ſi vero habitam pro Phryne orationem literis conſignare etiam velis, tum vero profecto nos hetaerae faciemus, aureus vt ſtes, vbicumque velis, in Graecia.

Ep. 31.

Bacchis Phrynae.

Non tantum tecum propter illud periculum dolui, optima, quantum, quod a prauo amatore liberata, liberalem contra Hyperidem inueneris, laetata sum. Caussam illam in felicitatem adeo tuam cessisse existimo, quae celeberrimam te non Athenis solum, sed per omnem Graeciam fecerit. Et Euthias quidem poenam dabit abunde, quod consuetudine tua priuatus est: ira enim percitus, insitaque sibi stoliditate ad transgrediendum amatoriae suspicionis modum abripi se passus est, et etiamnunc, mihi crede, magis te amat, quam Hyperides ipse. Hic enim, quod in foro tibi adfuit, vt tu vicissim eum foueas, exspectat, et instar deliciarum se gerit; ille vero, quod caussa cecidit, eo magis incitatus est. Nil igitur aliud ab eo exspectes, quam nouas et preces et supplicationes et pecunias ingentes. Ne vero arbitra quasi aduersus nos meretriculas pronunties, carissima, neque Euthiae deprecatione admissa committas, vt male Hyperides consuluisse videatur; nec credas iis, qui, nisi scissa veste mamillas iudicibus ostendisses, nihil profuturum fuisse oratorem dicant. Hoc enim ipsum vt tam opportuno tempore faceres, eius oratione effectum est.

Ep. 32.

Bacchis Myrrhinae.

Recte vero! ita me Dea Venus adiuuet! nec tibi melior vmquam contingat amator, sed Euthias, quem nunc foues, tecum vitam transigat. Miseret me tui, quae tam amens sis, vt tuo te malo ad hanc talem belluam adplicueris, formae forsan confisa. At vero, qui Phrynen abalienauit, Myrrhinam deperibit. Sci-

licet! Sed Hyperidem pungere videris voluisse, quod minus nunc tui rationem habeat. Et habet ille amicam se dignam, et tu amatorem tibi conuenientem. Pete aliquid ab eo, et intelliges, te vel naualia incendere voluisse, vel leges infringere. Scias igitur, omnes, quotquot humaniorem Venerem colimus, te auersari.

Ep. 33.

Thais Thessalae.

Haud vmquam putassem, fieri posse, vt post tantam familiaritatem cum Euxippa mihi dissidium exsisteret. Et alia quidem, quae ei sub aduentum e Samo gratificata sum, nolo commemorare. Pamphilum adeo adolescentulum, qui mihi pecuniam, scis ipsa quam ingentem, attulerat, quum ad illam visere mihi videretur, amicae caussa non admisi. At vero egregiam pro his gratiam rependit, nequissimae illius Megarae in gratiam, quam Stratonis caussa iamdiu habui suspectam. Hanc igitur nil mirum facere putabam, si male de me loqueretur: iam vero instabant Aloa, ad cuius peruigilium omnes, vti mos est, aderamus. Mirabar autem Euxippen: primum enim caput cum illa conferebat ridens et subsannans, quo vel ipso malum animum declarabat: deinde palam versiculos cecinit in nuperum meum, nunc transfugam amatorem. Et ex hoc quidem minus doloris percepi: eo vero postea processit impudentiae, vt ob fucum me et paederota dicteriis incesseret. Videtur autem mihi in re tenuissima esse, vt ne speculum quidem possideat, nam si sciret, colorem sibi sandarachae esse, profecto deformitatem aliis non obiiceret. Me quidem haec omnia nil mouent, placere enim amatoribus, non Megarae et Euxippae, simiis illis, cupio; significaui tamen tibi, ne me vituperare pergas. Vlciscar enim illas

non dicteriis maleue dictis, ſed quo vel maxime diſcrucientur, quod tamen praefiſcine dixerim.

Ep. 34.

Thais Euthydemo.

Ex quo philoſophiae animum adplicuiſti, grauitatem quamdam prae te fers, et ſupercilia vltra frontem attollis. Habitu porro philoſophi, librumque manu tenens in Academiam inſolenter procedis, noſtram vero domum, quaſi numquam vidiſſes, ſoles praeterire. Inſanis, Euthydeme, nec ſcis, cuius notae ſit Sophiſta iſte tetricus, et qui tam mira (quae adſtupetis) praecepta proponit. Vt mei autem copiam impetret, quid putas, quantum temporis iam mihi moleſtus ſit? Deperit vero Herpyllidem, Megarae famulam. Et hucusque quidem eum non admiſi, te enim amplexantem dormire potius duxi, quam omne Sophiſtarum argentum. Quum vero a mea te conſuetudine auertere videatur, excipiam eum, et, ſi vis, hunc talem magiſtrum, mulierem odium ſimulantem ſiſtam tibi noctu non intra conſuetas voluptates ſeſe continentem. Nugae ſunt iſthaec, crede mihi, homo inepte, et faſtus, quibus emungat iuuenum pecunias. Putasne vero, differre a meretriculis Sophiſtam? Eatenus fortaſſe, quatenus non eadem via atque ratione aliis perſuadere conantur, nam vnus idemque alias vtrisque finis propoſitus eſt, lucrum. Quanto vero meliores nos, magisque illis religioſae! Nos Deos eſſe haud negamus, credimus adeo amorem nobis iureiurando adſeuerantibus amicis. Nec viros volumus cum ſororibus matribusue rem habere, nec cum alienis adeo vxoribus. Niſi vero, quod nubes vnde, et atomi quales ſint, ignoramus, inferiores tibi videamur Sophiſtis. Et ipſa iſtis hominibus vacaui, et cum multis

disserui. Nemo meretriculae addictus tyrannidem somniat, turbasque ciet in ciuitate, sed matutino poculo hausto ad tertiam quartamque diei horam dat sese quieti. Nec deterius nos iuuenes illis instituimus. Compara, si vis, Aspasiam hetaeram, et Socratem Sophistam, et vter horum meliores efformauerit viros, perpende: et illius quidem Periclem, huius Critiam inuenies discipulum. Pone istam dementiam et insuavitatem, corculum meum, Euthydeme! (oculis enim talibus tetricus vultus non conuenit) et ad amasiam tuam veni, vti antea a Lyceo regressus, sudorem saepe abstergebas; tum vero, vbi ad crapulam vsque modicam biberimus, mutuo, qui summus amoris finis est, amplexu fruemur. Et, quo vel maxime philosophantem et me agnosces, [praeceptum hoc tibi do:] non longam Daemon vitam concedit, quam noli temere in subtilibus terere nugis.

Ep. 35.

Simalion Petalae.

Si voluptatem tibi quamdam vel honorem apud familiares quosdam conciliare existimas eo, quod saepius ego ad ianuas tuas accedam, et coram ancillulis ad potiores me missis querelas effundam meas, non sine caussa nobis insultas, scias tamen (quamquam ita faciens, scio, mihi ipse noceo), sic me adfectum esse, vti eorum, quos nunc foues, amicorum, si negligerentur, pauci forent commoti. Putabam quidem, in mero me solatium inuenturum, quod apud Euphronium tertio abhinc vespere largum satis hauseram, opinatus quippe, nocturnas eo abactum iri curas, quod longe secus accidit. Denuo enim suscitauit amoris flammas, ita vt flens eiulansque aequiorum quidem misericordiam mouerem, aliis vero ridendum me propinarem.

Exigua mihi superest mentis recreatio, et flaccescens iam solatium, quod mihi sub tristem illam in conuiuio rixam ex ipsis crinibus decerptum in me coniecisti, nimirum vt significares, non omnia te tibi a me missa contemnere. Quae si tibi voluptatem adferunt, gaude meis aerumnis, et, si volupe est, narres adeo nunc me beatioribus quidem, breui autem, si eodem, quo ego, loco futuri sint, dolituris. Habes profecto, quod depreceris Venerem, ne te huius contemtus caussa vlciscatur. Alius fortasse literas minis impleuisset atque conuiciis, ego vero precans malui scribere et supplicans, amo enim, Petale, misere. Vereor autem, ne grauius dolens imiter eos, qui ob amatorias contentiones nimis infelices sibi esse videntur.

Ep. 36.

Petale Simalioni.

Vellem equidem lacrimis sustentari rem hetaerae familiarem posse. Tum profecto mecum ageretur egregie, his enim me beas abunde. Iam vero auro nobis opus est, et vestibus, et mundo, et ancillulis. Omnis inde vitae ratio pendet. Non est mihi in Myrrhinunte hereditate a patre acceptus agellus, sors nulla in argentifodinis, sed mercedulae, miseraque illa, nec sine gemitu oblata leuium iuuenum munuscula. Tecum vero per annum nunc consuetudinem habens in re tenuissima sum, caputque habeo squalidum, quae per omne istud tempus non viderim vnguentum, vetustis autem detritisque Tarentinis vestibus amiciri, ita me Dii ament, apud amicas pudet. Quid vero? putasne tibi adsidenti aliunde, vnde viuam, venturum? Sed lacrimas? — desines breui. Ego vero, nisi habeam, qui det, esuribo egregie. Miror autem lacrimas, quae nihil valeant ad persuadendum. Proh

Domina Venus! amas, lepidum caput, amas, visque vſu atque conſuetudine frui amaſiae, ſine qua viuere non poſſis. Quid igitur? nonne pocula domi veſtrae habetis, aurea monilia matris, patrisue ſyngraphas, quae mihi ſuggeratis? Beata vero Philotis, quam placidioribus adſpexerunt oculis Gratiae. Qualem ea habet amatorem Meneclidem, qui quotidie aliquid offert, idque profecto melius eſt, quam flere. Ego contra lamentatorem habeo, non amatorem, qui corollas mihi roſasque tamquam praematuro mittit rogo, et per totam noctem fatetur flere. Si quid adferas, veni non lacrimans, ſin minus, te ipſum excrucies, me vero noli turbare.

Ep. 37.

Myrrhina Nicippae.

Nullam mei rationem habet Diphilus, ſed totus ad impuram illam Theſſalam propendet. Et ad Adonia vsque comiſſabundus quidem et dormiturus ad nos venit, iam tum tamen frigidior quodammodo et inſolentior, ab Helice plerumque, quum ebrius eſſet, manu ductus, (hic enim Herpyllidem amans deſidere apud nos ſolet) iam vero eum plane nullam mecum conſuetudinem amplius habere velle manifeſtum eſt: quatuor enim deinceps dies in Lyſidis horto cum Theſſala et perditiſſimo illo Strongylione, qui lenonem ex quadam in me ſimultate in his amoribus egit conciliandis, mero ſe ingurgitat. Literulae et ancillarum discurſiones et alia huiusmodi fruſtra fuerunt, nec his quidquam proficiam, immo vero magis inflari his atque inſultare videtur. Nihil igitur reliquum eſt, quam vt excludamus, et, ſi quando ad nos viſat, noctem nobiscum, vt illi (Theſſalae) aegre faciat, transacturus,

repellamus: solet enim importunitas contemtu reprimi. Quod si ne sic quidem profecerimus, efficacius vti grauius laborantibus remedium adhibendum erit: etenim non hoc solum molestum, quod quaestu ab eo percepto priuemur, sed quod Thessalae ridendi materiam praebeamus. Est tibi vsu, vt ais, saepius probatum in adolescentibus philtrum. Eiusmodi vero indigemus auxilio, quo nimium eius fastum, at vero etiam crapulam exsurgemus. Oratores igitur quasi de pace ad eum mittemus, lacrimas fundemus ad animum flectendum, et a Nemesi sibi caueat, monebimus, quod me ita amantem negligat, — et alia eiusmodi vel vere dicemus, vel effingemus. Et veniet quidem simulans mei misericordiam, quae eius amore flagrem; meminisse enim praeteriti temporis et pristinae consuetudinis iustum esse dicet, nihilominus tamen homo nequam inflare se perget. Adiuuabit nos et Helix, cui vt persuadeat, Herpyllis se accingit. Sed dubii, ais, euentus sunt philtra, et in perniciem cedunt aliquando. Parum id curo: oportet enim Diphilum aut mihi viuere, aut Thessalae mori.

Ep. 38.

Meneclides Euthycli.

Abiit ad plures Bacchis pulcra, abiit, Euthycles optime, relictis mihi multis lacrimis, relicta amoris, vti suauissimi nuper, ita nunc maxime desiderabilis memoria. Numquam mea Bacchis, numquam memoria mihi excidet. Quantus ei humanitatis sensus inerat! apologiam eam verissime adpellaueris hetaerarum vitae, quae si omnes vndique conuenientes imaginem quamdam eius in Veneris vel Gratiarum templis collocarent, egregie mihi facere viderentur. Quod enim decantatum est vulgo, malas esse et infideles lucri

solius cupidas, ei soli, qui munuscula det, addictas, et cuius non mali caussas amatoribus — id vero omne iniustam calumniam esse suo demonstrauit exemplo, ita vulgarem aduersus maledicentiam moribus se suis munierat. Medum illum nosti ex Syria nuper aduectum, quanta cum famulorum turba et adparatu se inferebat, spadones promittens ei et ancillas et mundum muliebrem peregrinum; et tamen, quidquid ille indignaretur, non admisit, sed sub mea maluit dormire laenula tenui illa et vulgari, et parce a me ipsi missis contenta, Satrapica illa et pretiosa munera reiecit. Aegyptium vero mercatorem quam mire repudiauit, nescio quantum pecuniae offerentem.' Nihil illa melius vmquam vixisse mihi exploratum est. Tam probos mores vtinam ad meliorem vitae conditionem Genius aliquis bonus conuertisset! Et tamen decessit nobis relictis, et sola iacebit in posterum Bacchis. Quam iniquum vero, bonae Parcae! oporteat enim cum ea me et nunc, vti antea iacere. At ego superstes sum, et cibum quidem tangam, et colloquar cum amicis, illa vero non amplius hilari vultu me adspiciet subridens, neque placida beneque animata noctes iucundissimis illis rixis mecum transiget. Quam apte atque concinne loquebatur, qualis vultus, quot sermonibus eius Sirenes inerant, quam suaue atque sincerum ab eius osculis nectar stillabat: summis, vti mihi videtur, labiis eius insedit Suada; toto denique cesto cincta, iunctis quasi manibus cum Gratiis omnibus ipsaque Venere incessit. Periere mihi illae ad pocula cantillationes, eburneis pulsata digitis lyra periit. Iacet, quae Gratiis omnibus in deliciis esset, mutus lapis et cinis. Et Megara, immane illud scortum viuit, quae ita crudeliter Theagenem exspoliauit, vt ex re tam lauta ad incitas redactus, paenula parmaque adrepta militatum abierit. Bacchis contra, quae amatorem redamaret, mortua est. Leuatum me sentio

moerore in sinum tuum effuso, Euthycles carissime, suaue enim mihi videtur de illa et loqui et scribere, cui nihil eius praeter memoriam relictum sit. Vale.

Ep. 39.

Megara Bacchidi.

Soli tibi amator contigit, quem ita diligis, vt ne minimum quidem temporis ab eo seiungi posse videaris. Quam inurbane, per Venerem Deam! Inuitata a Glycera iamdiu (inde ex Dionysiis enim nobis nuntiauit,) non venisti, non dicam illius inuitationi non paritura, nescio tamen, quomodo impetrare a te potueris, vt nolles coetui amicarum tuarum adesse. Casta scilicet es, et adhaeres amatori. Beata vero ob hanc laudem, nos autem scorta scilicet et libidinosae. Fuit et Philoni ficulneus baculus, irascor enim per magnam Deam. Aderamus omnes, Thessala, Myrrhina, Chrysion, Euxippe, sero etiam Philumena, etiamsi nuper demum nupta, maritoque suspecta, deducto in lectum bono coniuge, sero quidem, aduenit tamen. Tu vero sola Adonin in sinu foues, ne forte relictum a te, Venere scilicet sua, Proserpina sibi vindicet. Quam iucundum fuit conuiuium, (quidni enim cor tibi pungam?) quot amoenitatum plenum! Cantus, iocosa dicteria, compotatio ad gallicinium vsque, vnguenta, corollae, bellaria. Obumbratus erat lauris locus, vbi accubuimus, vnum tantum nobis defuit, tu, praeterea nihil. Saepe sumus comissatae, tum suauiter vix vmquam. Quod vero vel maximam nobis delectationem attulit, grauis quaedam contentio fuit inter Thryalliden orta et Myrrhinam de natibus, vtra pulcriores teneorioresque haberet. Et primo quidem Myrrhina, soluta zona, per bombycinum indusium tremulos, tamquam adipem candidissimum vel coagulatum lac, agi-

tare coepit lumbos, respiciens ad natium motus, simulque leuiter, veluti Venereum quid patrans, suspirauit, vt ego, ita me Venus amet! adstupescerem. Nec vero recusauit certamen Thryallis, immo proteruitatis laude illam vincere gestiens, non per vela, inquit, decertabo, nec tergiuersando, sed tamquam in gymnico certamine: non enim praetextus amat contentio. Abiecit igitur indusium, et obliquatis paullulum lumbis, en, inquit, colorem, Myrrhina! quam exactus ille, quam intemeratus, quam purus!' purpuram mihi hanc natium vide, et in femoribus commissuram, femoraque ipsa nec carnosa nimis, nec macilenta, gelasinosque in eorum extremis. Nec tamen trepidantes, vti Myrrhina, lumbos ostendit, sed subridens tantam natium vibrationem excitauit, totosque supra lumbos huc illuc tamquam fluentes circumagitauit, vt plaudendo acclamaremus cunctae, palmamque adiudicaremus Thryallidi. Exstiterunt vero vti de aliis comparationes, ita et de mamillis certamina, Philumenae autem ventri componere suum ne vna quidem ausa est; numquam enim peperit, et succulenta est. Quum igitur totam ita noctem transegissemus, et inuectae in amasios nostros, vt alii nobis contingerent, optassemus, (amor enim vt quisque nouissimus, ita iucundissimus est,) discessimus vino sauciae. Postquam vero multa, quae crapula suasisset, in via designaueraveramus, comissaturae deuertimus ad Deximachum, in aureo angiportu ad Agnum haud procul a Menephronis aedibus habitantem. Amat enim hunc Thais perdite, nec iniuria, nuper enim a patre diuite admodum acceptam adiit hereditatem adolescentulus. Nunc quidem veniam tibi damus fastidii: sed festo Aloorum (Adoniorum?) apud Thessalae amatorem in Colytto epulabimur, hanc enim ordo tangit, vt Veneris filium (Adonin hoc anno) adornet. Veniam, inquam, damus, ita tamen vt venias, adferasque

tecum ciſtulam et corallium, tuumque Adonin, quem nunc tam impenſe amas, nam cum amatoribus comiſſabimur. Vale.

Ep. 40.

Philumena Critoni.

Quid multa ſcribens te ipſe excrucias? Quinquaginta aureis conficere potes omnia, literis nihil. Quod ſi igitur amas, des, ſi pecuniae tenax es, noli moleſtus eſſe. Vale.

ALCIPHRONIS RHETORIS
EPISTOLAE
LIBER SECVNDVS.

Ep. I.

Lamia Demetrio.

Tu vero huius meae libertatis auctor ipse es, qui, quum rex tantus sis, tamen hetaerae adeo ad te scribere permisisti, nec dedignatus es literas ad te datas legere eius, quae se tibi, quanta quanta est, dederit. Equidem, domine Demetri, quotiescumque publice te video vel audio cum satellitibus et exercitu et legatis et diadematis versari, horreo, ita mihi Venus propitia sit, et timeo, et conturbatam me sentio, oculosque, tamquam ad solem auerto, ne adurantur. Tum vere Poliorcetes ille videris esse Demetrius. Quam terribilem enim tum et bellicum praefers vultum! Mihi tum ipsa non credens dicere soles: Lamia, cum hoc tu decumbis? huic per totam noctem tibia accinis? Et nunc iste tibi literas misit, qui eodem tamen fortasse Gnathaenam loco, quo te, habeat? Neutiquâm tamen dolorem ideo prae me fero, tacite potius mecum vota facio modesta, vt domi meae ad me visere tibi placeat. Et quando veneris, adorare te soleo, et quando amplexatus impensius oscularis, tum vero alia omnia mihi ipsa dico: Hiccine est ille vrbium ex-

pugnator? hic in exercitibus perpetuo verſans? hunc Macedonia timet, hunc Graecia, hunc Thracia? Ego vero, ita me Venus adiuuet (non timeo) hodie ſolis tibiis expugnabo, et videbo, quid me facturus ſit. Maneas ad tertium vsque diem, et apud me coenes, rogo. Sacra Veneris, quae propediem celebrabuntur, facio quotannis, et vt priora quaeque poſterioribus vincam, contendo. Excipiam te cum ſenſu amoris, et quantum in facultate mea eſt, probabiliter, ſi tua me adiuuet munificentia: nihil enim, quod beneficiis tuis indignum eſſet, perpetraui ex ſacra illa nocte, quamquam concederes ipſe, vt quemadmodum vellem, corpore meo vterer: ſed vſa ſum recte, nec conſuetudinem habui cum alio quoquam. Non faciam, quod meretriculae ſolent, nec mentiar, domine, quod alias in vſu eſt; mihi ex illo tempore, per Dianam! neque munuſcula amplius miſerunt tam multi, nec tentarunt quidem, vrbium quippe expugnatorem timentes. Celerrime Amor, mi rex, et accedit et auolat; dum ſpem alit, alas ſumit, eadem fruſtrato et pennae ſolent et animus cadere. Quae quum ita ſint, callidum meretricularum commentum hoc eſt, vt praeſentem quamque fruitionem differendo ſpe lactent amantes: (quamquam ad te, tuique ſimiles, ne differre quidem licet, quum faſtidium nobis timendum ſit) modo nobis adlegandi ſunt labores, modo valetudo infirma, modo opera cantui, tibiis, ſaltationi danda, modo coena paranda, modo aedes adornandae, atque ea ratione intercipiendae ſunt ſuauitates, quae, niſi ita faciamus, languidae cito et inſipidae fiunt. Quibus omnibus impetramus hoc, vt magis accendantur captu faciliores amatorum animi, timentium quippe, ne aliud denuo incidat praeſentis fortunae impedimentum. Et in alios quidem fortaſſe poſſim haec talia caute machinari; apud te autem, qui ita iam in me animatus es, vt digito quaſi monſtres, et tibi ipſe

placeas, si narrare aliis hetaeris possis, me primas omnium tenere, apud te, inquam, ita me Musae meae ament, non audeam fingere. Non ita sum ferrea; immo vero, etiamsi omnia, vitaque adeo, vt tibi placeam, relinquenda sit, parum tamen impendisse mihi visura sim. Habeo vero persuasum, non in Therippidii solum domo, vbi per dies Veneri sacros coenam tibi paratura sum, adparatum fore celeberrimum, sed in vniuersa Atheniensium vrbe, per Dianam! et Graecia vniuersa. Maxime quidem Lacedaemonii, vt heroes nempe videantur, qui ad Ephesum erant vulpeculae, non cessabunt in Taygetis montibus et incultis suis agris traducere epulas nostras, Lycurgi sui seueritate in humanitatem tuam inuecti. Sed valeant illi, domine, tu vero ne obliuiscare diem obseruare conuiuii, horamque, quamcumque ipse elegeris. Commodissima mihi, quam tu volueris. Vale.

Ep. 2.

Leontium Lamiae.

Nihil est, vti videtur, repuerascente sene morosius. Hem! quam miris modis me habet Epicurus iste, omnia vituperans, ad omnia suspicax, epistolas intellectu difficiles mittens, minansque adeo, ex hortis se suis me expulsurum. Profecto, Venerem obtestor, si Adonis esset, qui tamen octoginta prope annos natus est, tolerare non possim pediculosum, morbidum semper, et inuolutum probe pelliceis pro panno textili. Quousque ferat quis talem philosophum? Habeat sibi ratas suas de natura sententias, et distortos Canones, me vero connata frui libertate, meique iuris esse patiatur sine molestia et contumelia. Vere oppugnatorem habeo, non, qualem tu, mea Lamia, Demetrium. Numquid enim sani suscipere per hunc

hominem licet? Socratem quidem aemulari vult, eiusque et copiam orationis, et ironiam adfectat, et Alcibiadis loco quodammodo habere Pythoclem vult, me vero Xanthippen ſibi facere poſſe opinatur. Eo me tandem rediget, vt me proripiam, terramque aliam poſt aliam fugiendo emetiar potius, quam epiſtolas eius disſolutas (abruptas) legam. Grauiſſimum vero et omnium minime tolerandum praeterea auſus eſt, de quo, quid mihi faciendum, in conſilium te vocatura has literas ſcripſi. Timarchum noſti, pulcrum illum Cephiſienſem: nec infitias eo, cum iuuene familiaritatem mihi intercedere iam diu, (tecum aperte loqui fas eſt, Lamia) primam Veneris notitiam eidem debeo, et in vicinia habitantem deuirginauit. Ex illo igitur tempore non deſiit, quaecumque pulcra haberet, mittere, veſtes, aureos, famulos, Indos, Indas; et, vt alia mittam, in minutiſſimis anni tempeſtates praecipit, vt nemo me praeguſtando praeueniat. Talem igitur amatorem excludere me iubet philoſophus, nec ad me vult plane accedere, nominibus eum ornans, quae nec ab Attico exſpectes, nec a philoſopho, ſed ab Cappadoce, qui nuper demum in Graeciam venerit. Ego vero, etiamſi tota Athenienſium ciuitas Epicuris plena eſſet, per Dianam, non eodem mihi pondere erunt omnes, quo Timarchi non dicam brachium, ſed digitus. Quid tu putas, Lamia mea, nonne vere dico haec et iuſte? Nec, per Venerem, obteſtor, haec tibi in mentem veniant: at philoſophus eſt, at fama inſignis, at multis vtitur amicis. Habeat, teneat, doceat alios, me vero nil tangit gloriae cupiditas, ſed quem cupio, des mihi Timarchum, propitia Ceres! Sed mea cauſſa, omnibus relictis, Lyceo, ſua ipſius iuuentute, aequaliumque coetibus, iuuenis coactus eſt cum illo viuere, ipſi adſentari, et ventoſas illius decantare ſententias. Ne te, ſic Atreus ille ait, ne te in ſilua deprehendam, in qua venandi ſoli mihi

ius eſt, ne accedas, inquam, ad Leontium! Quaſi vero non longe potiori Timarchus dicere poſſit iure: tu ne accedas ad meam. Et hic quidem, quamquam iuvenis, riualem fert, eumque ſenem, ille vero eum, qui potiori gaudet iure, non patitur? Quid faciam, edic, per Deos te oro, mea Lamia. Per initia ſacra iuro, ita hisce me malis liberari velim, vt Timarchi mei iacturam cogitanti ſtatim modo frigeant, modo ſudent extremae corporis partes, et cor mihi ſubuertatur totum. Excipe me, abs te peto, ad paucos dies domi tuae, et ſaxo, vt ſentiat, quot quantisque, dum me domi haberet, bonis fruitus ſit. Non diu feret deſiderium, ſat ſcio: legatos ſtatim alium poſt alium mittet, Metrodorum et Hermachum et Polyaenum. Quoties, putas, Lamia mea, priuatim ei dixi: Quid facis, Epicure? nonne ſcis, traducere te ob haec Timocratem, Metrodori filium in concionibus, in theatris, apud reliquos Sophiſtas? Sed quid illo homine facias? Eſt enim impudens in amando. Ero igitur et ego aeque impudens, nec Timarchum meum deſeram. Vale.

Ep. 3.

Menander Glycerae.

Per Deas Eleuſinias, perque earum myſteria, per quae tibi coram ſaepe, Glycera, ſolus ſoli iuraui, me meaque nolo (laudibus) efferre, nec, quaſi a te velim ſeiungi, haec et dico et ſcribo. Quid enim ſine te mihi accidere poſſit iucundum? quo gloriari magis, quam tua amicitia poſſim? Extrema adeo ſenectus propter mores ingeniumque tuum iuuentus mihi habebitur. Vna iuueniles transigamus, vna ſeniles annos, et, per Deos, vna moriamur, ſed ita, vt ſentiamus etiam, Glycera, nos vna mori, vt neutrum noſtrum ad infe-

ros comitetur inuidia, si superstiti alteri aliis quibusdam bonis frui contingat. Numquam vero mihi eueniat, vt te videam me prius vita excedere: quid enim tum mihi relinqueretur iucundi? Quod vero nunc me in Piraeeo morbo languescentem (nosti enim consuetas meas infirmitates, quas, qui me non amant, mollitiem luxuriamque adpellare solent) literas tibi mittere impulit in vrbe manenti ob Aloa, Cereri sacra, hoc est. Accepi a Ptolemaeo, rege Aegypti epistolam, qua etiam atque etiam rogat atque contendit, regio more promittens, quidquid vbique est felicitatis, adhortaturque ad se venire et me et Philemonem (etenim et huic literas adlatas esse dicunt) et ipse Philemon suas ad me misit, leuiores illas quidem, et, ad Menandrum quippe non scriptas, minus ambitiosas. Sed videat, consideretque hic, quid sibi agendum sit. Ego vero illius non exspectabo consilium: tu vero mihi, Glycera optima, consilium et Areopagus et Heliaea, omnia mihi, per Palladem! vti semper fuisti, ita et nunc eris. Et regis quidem epistolam tibi misi; sed ne molestiam tibi creent eadem bis in meis et regis literis lecta, saltem, quae respondere ei constitui, nolui te ignorare. Enauigare nempe et in Aegyptum proficisci, tam longinquam et remotam regionem, per superos! in animum minime induco: sed si in Aegina adeo tam vicina sita esset Aegyptus, ne tum quidem animum subiret, relicto amicitiae regno tuae solum in tanta Aegyptiorum turba sine Glycera mea solitudinem in ipsa hominum frequentia videre. Suauiores tutioresque tuos malo amplexus, quam Satraparum omnium et regum. Periculi plena est libertatis amissio, merito condemnanda adulatio, haud certus fortunae fauor. Ego vero pocula Thericlea, et carchesia, et aureas pateras, quaeque alia in aulis inuidiosa in illa regione inueniantur, cum anniuersariis Choibus, cum theatralibus Lenaeis, et conuiuiis, quale hesternum

erat, et corporis in Lyceo exercitationibus, et sacra Academia non commutauerim, per Bacchum iuro et Bacchicas hederas, quibus magis cupio, quam Ptolemaei diadematis coronari, spectante et in theatro adsidente Glycera. Vbi enim in Aegypto videam populi concionem, et suffragia ferri? vbi in democratico reipublicae statu plebem tam libere loquentem? vbi legislatores in sacris pagis hedera coronatos? Vbi forum funiculo cinctum, quae ibi comitia, quos Chytros offendam, Ceramicum, forum magnum, tribunalia, pulcram arcem, Cererem et Proserpinam, mysteria, vicinum Salamina, Stenia, (Stiriam) Psyttaliam, Marathona, totam in vrbe Athenarum Graeciam, totam Ioniam, Cycladas omnes? His igitur omnibus, simulque relicta Glycera in Aegyptum abeam? fortasse vt aurum accipiam et argentum et diuitias? quibus quocum fruar? cum Glycera per tantum aequoris spatium seiuncta? Nonne mera pauperies omnia isthaec sine illa erunt? Quid vero, si fidos illos amores in alium eam transtulisse audiuerim, nonne in carbones abibunt omnes illi thesauri? et moriens dolorem quidem meum sepulcro inferam, opes vero iniustum quemque adquirendi modum venantibus (praedae instar) in medio positas relinquam? Num vero operae pretium sit, cum Ptolemaeo viuere et magnatibus, et aliis eiusmodi nominibus inanibus, quorum nec amicitia fidelis, nec inimicitia periculi expers est? Contra, si quid mihi mea succenseat Glycera, primum arreptam exosculor; si pergat irasci, magis eam vrgeo; si moerore angatur, lacrimas fundo; ad quas commiserationes meas non amplius continere se potest, quin oret atque roget, nec milites habens, neque satellites, neque custodes corporis, nam ei ego sum omnia. An vero tam magnum sit et mirabile, videre Nilum? nonne dignus et Euphrates, qui spectetur, dignus et Ister? Nonne in magnis fluminibus numerandi et

Thermodon, et Tigris et Halys et Rhenus? Qui omnes si obeundi mihi essent fluuii, submergeretur mihi vita, carendumque mihi esset Glycerae meae adspectu. At vero Nilus ille, quamquam celeberrimus, belluis tamen infestus, nec accedere ad eius vortices licet tot periculosa animantia in insidiis quasi habentis. Mihi contingat, rex Ptolemaee, Atticis vsque hederis coronari: contingat tumulus et sepulcrum in patria, et ad aras decantare quotannis Bacchum: contingat mystica sacra obire, nouamque subinde fabulam per singulos annos inferre theatris ridentem et gaudentem, et anxium et timentem, donec victorem me videam. Philemon in Aegyptum profectus destinatis mihi gaudiis fruatur. Non habet Glyceram Philemon, nec dignus fortasse quidem tali fortuna. Tu vero post Aloa statim, mea Glycerium, quaeso, mulam clitellariam conscende, et ad nos euola. Longius festum numquam expertus sum, nec magis intempestiuum. Ceres propitia esto!

Ep. 4.

Glycera Menandro.

Vt miseras mihi regis epistolam, confestim legi. Cererem testor, in cuius iam aede versor, vehementer gauisa sum, Menander, et prae voluptate extra me posita, nec potui celare praesentes; aderant autem mater mea, altera ex sororibus Euphorion, et amica illa, quam nosti, quae sapius tecum coenauit, cuiusque laudare vernaculum Atticismum, sed timidius solebas, si quando subridens ardentius te exoscularer? Meministin' mi Menander? Istae igitur, quum insolitam et facie me viderent et oculis prae me ferre laetitiam, quid vero tibi, Glycerion, interrogarunt, tam faustum accidit, vt et animo et corpore alia plane iam

adpareas, ita ex corpore hilaritas exſplendeſcit, et laetum quid et optabile perlucet vbique. Ad haec ego: Menandrum ſciatis meum Aegypti rex Ptolemaeus, dimidia quodammodo regni parte oblata ad ſe inuitauit, quae tamen altiori vehementiorique voce elocuta ſum, vt omnes audirent praeſentes, dumque eloquerer, vibrando circumegi manibus et epiſtolam regis et ſigillum. Gaudes igitur, inquiunt, ſi te tuus deſerat amicus? Non id quidem, mi Menander! Immo vero nullo modo, per Deos iuro, ſi bos adeo, vt in prouerbio eſt, loquatur, perſuaderi mihi patiar, aut velle aut poſſe Menandrum, relicta Athenis Glycera ſua, ſolum in Aegypto regnare omnium bonorum copia abundantem. At mihi videbatur etiam ex literis regis manifeſtum, eum, quae mihi tecum intercedat, familiaritatem bene noſſe, leniterque velle et per ambages Aegyptiis te pungere Atticiſmis. Gaudeo igitur, quod in Aegyptum adeo ad eum amoris noſtri fama enauigauerit, quodque ex iis, quae audivit, rex credat ipſe, velle ſe, quod fieri non poteſt, dum Athenas ad ſe transferri cupit. Quid enim Athenae ſine Menandro? quid vero Menander ſine Glycera? quae ipſi et perſonas adornem, et veſtes induam, et in proſceniis adſtem pollicem premens, vbicumque plauſu reſonet theatrum, donec trepidans adhuc, per Dianam, foueo te, ſacrum illud dramatum caput, et amplexa in vlnis teneo. Sed, quod ad amicas gaudere me tum dicerem, hoc erat, mi Menander, quod non Glycera te tua tantum, ſed reges adeo transmarini amant, et mare transgreſſa fama tuas nuntiauit virtutes. Aegyptus enim, et Nilus, et Protei promontoria, et Phariae ſpeculae — omnia erecta cupiunt videre Menandrum, et audire Auaros, et Amantes, et Superſtitioſos, et Infideles, et Patres et Filios, et Seruos, et quidquid in ſcenam ſolet produci. Audiant, per me licet, nec tamen videbunt

Menandrum, nisi Athenas ad Glyceram veniant, videantque, quâm felix ego sim, quae, cuius terrarum, quantus quantus est, orbem fama percrebuit Menandrum, nocte dieque lateri meo adhaerentem conspiciam. Attamen, si forte desiderium te incessat eorum, quae ibi sunt, bonorum, et, nisi alius cuiusdam, Aegypti tamen ipsius, regionis praeclarae, et Pyramidum ibi, et statuarum sonantium, et celeberrimi Labyrinthi, aliarumque rerum, quae vel a tempore, vel ab arte apud eos aestimantur, peto abs te, mi Menander, me nolis praetendere, ne Atheniensium ideo odium incurram, qui modios iamiam computant, quos rex tua caussa ipsis missurus sit. Sed proficiscere Dis omnibus fauentibus, fauente fortuna, ventis secundis, Ioueque secundo; ego enim te non relinquam. Nec putes me velle, quod ne possim quidem, etiamsi velim. Immo vero relictis matre sororibusque, quas tantopere amo, tecum nauigabo, facillimeque, vt spero, mari adsuescam. Diffracto ramo ipsa cum nautis manus admouebo, curabo te atque fouebo nausea laborantem, sicque sine Ariadnes filo deducam in Aegyptum, non Bacchum quidem, Bacchi tamen ministrum et sacerdotem. Vicissim autem tu neque in Naxo, nec in solitudine maritima deseres me perfidiam tuam flentem et detestantem. Valeant Thesei ibi, et prisca illa infidelitatis delicta: nostram nil mutat fidem, non Piraeeus, non Aegyptus. Nullus locus amores nostros non excipiet integros, petram adeo si incolamus, Veneris eam sedem mutua beneuolentia faciet. Et id quidem certissime persuasa sum, te neque opum, neque rerum abundantia, diuitiarumque omnino adpetentem esse, qui in me et in fabulis a te compositis felicitatem ponas: sed cognati, sed patria, sed amici, omnes propemodum, vt scis, multis egent, ditescere volunt et pecunias coaceruare. Tu quidem

numquam, nec in magnis, nec in paruis, bene ſcio, habebis, quod me accuſes, quem iam olim ſolo amoris adfectu meum fecerim, nunc autem et iudicium acceſſit et deliberatio. Haec igitur magis mihi curae cordique ſunt, quae breuem amicitiae, quae ſolo animi motu continetur, durationem timeam; eſt enim eiusmodi amicitia, vti vehementior, ita etiam facile diſſolubilis; vbi contra iudicium accedat, longe ſecus eſt: haud facile enim tale vinculum ſoluitur, et non multas ſolum ea res habet voluptates, ſed omnem etiam timorem excludit. An recte in eo ſentiam, iudex ipſe ſis, qui me ſaepe de his admonuiſti. Etiamſi vero tu nihil me vituperes, neque incuſes, timeo tamen Atticos crabrones, qui me vndique circumſtrepent profecturam, tamquam Athenis ipſas diuitias mecum auferam. Proinde rogo, mi Menander, contine te, nec omnino regi reſcribas ſtatim: delibera amplius, et exſpecta, donec ambo conuenerimus amicos, Theophraſtum in primis et Epicurum: fortaſſe enim hi non idem, quod tu, ea in re ſequantur conſilium. Sacra potius faciamus, videamusque, quid exta portendant, vtrum melius ſit in Aegyptum abire, an manere, mittamus adeo, qui nomine noſtro oraculum Delphicum conſulant, communis enim patriae Deus eſt (Apollo.) Paratam ſic et profectus et remanens in Deorum effatis defenſionem habebis. Maxime vero Deos ego conſulam: noui enim mulierem e Phrygia nuper huc aduectam, talium rerum vel maxime peritam: eſt enim ventriloqua, ſpartorum extenſionem callet, noctuque Deos manes excitat, nec, vt ipſa dicit, poſtulat, vt dictis ſuis credamus, ſed factis. Mittam igitur ad eam; etenim, ex eius ſententia, luſtratio antea facienda, et animalia quaedam ad ſacrificandum, et thus maſculum, et ſtyrax oblongus, et placentae Lunae, et ſilueſtrium folia florum praeparanda

sunt. Puto equidem, te iam constituisse ex Piraeeo in vrbem venire, quod si non est, certiorem saltem facias, quousque ad Glyceram tuam visere nequeas, vt ego ad te aduolem, Phrygiam vero meam habeam in promtu. Sed fortasse sponte iamiam tecum perpendisti, fieri tamen posse, vt Piraeeus, vt agellus, vt Munychia paullatim animo excidant tuo. Ego quidem, per Deos, omnia facere possum, tu vero non aeque ac ego tui iuris es, arctissime quippe mecum coniunctus. Fac igitur, omnes ad te reges epistolas mittant, ego tamen omnibus tibi regibus regalior sum, et pio te amatore vtor iurisque iurandi obseruatore religiosissimo. Proinde hoc age potius, animula mea, vt citius in vrbem venias, vt, si consilium de profectione ad regem mutaueris, paratas tamen habeas comoedias, et ex iis eas in primis, quae maxime iuuare possint Ptolemaeum, eiusque Bacchum, non popularem, vt nosti, vel Thaidas nempe, vel Misumenon, vel Thrasyleonta, vel Epitrepontas, vel Rapizomenen, vel Sicyonium. Sed quam ego audax et temeraria sum, quae de Menandri fabulis iudicium mihi sumam harum rerum imperita! Sed sollertem habui amorem tuum in his percipiendis magistrum: tu enim me docuisti, feminam quamque, cui bonum ingenium contigerit, amantis doctrinam celerrime adripere, amoremque omnia omnino festinanter agere solere. Puderet me, per Dianam, si tali magistro indigna tardius didicerim. Denique abs te, mi Menander, peto hoc, vt et illam fabulam consarcines, in qua pinxisti me, vt, etiamsi tecum non proficiscar, alia tamen via ad Ptolemaeum nauigem: sic enim eo magis sentiat rex, quantum tua intersit, scriptos saltem te tuos tecum ferre amores, quamquam veros in vrbe reliqueris. Sed nec hos, spero, relinques. Nauium gubernandarum arti, donec huc ad nos e Piraeeo

veneris, initiandam me dabo, vt te meis ipsius manibus incolumem deducam, nauigans, si tibi ita placuerit: placeat autem, Dii omnes! quod vtrique nostrum vtile sit, et vaticinetur Phrygia, quae conducunt, melius quam puella, quam a Numine adflatam in vna fabularum tuarum (Θεοφόρητος) introduxisti. Vale.

ALCIPHRONIS RHETORIS

EPISTOLAE

LIBER TERTIVS.

Ep. I.

Glaucippe Charapae.

Non amplius apud me ſum, cara mater, nec impetrare a me poſſum, vt nubam, cui me per deſponſationem promiſit nuper pater, Methymnaeo iuueni, filio gubernatoris, ex quo vrbicum illum ephebum conſpexi Oſchophorum, quum mihi vrbem adire Oſchophoriis celebratis conceſſiſſes. Pulcer enim eſt, o mater, pulcer inquam et ſuauiſſimus, cincinnosque habet criſpos magis quam muſcus, ridet mari tranquillo iucundius, gratiſſimus eſt caeruleorum iactus oculorum et ſplendor, qualis eſſe ſolet ponti a primis ſolis radiis illuſtrati. Et de vultu omnino quid dicam? tripudiare in genis dicas Gratias ipſas Orchomeno relicto, et Gargaphio fonte lotas, labia vero roſis ex ipſius Veneris ſinu furtim ablatis, ſibique adſcitis ſplendeſcunt. Aut huius ero, aut, Lesbiam imitata Sappho, non a Leucade petra, ſed a Piraeei ſcopulis in fluctus me dabo praecipitem.

Ep. 2.

Charope Glaucippae.

Insanis, filiola, et compos mentis profecto non es. Elleboro opus habes, nec vulgari illo quidem, sed ex Phocidis Anticyra, quae, qui virgines decet, pudorem omnem e vultu absterseris. Quietiori animo collige te, damnosamque expelle libidinem. Quod si enim horum quid pater resciuerit, nihil deliberans sine mora marinis te belluis deuorandam proiiciet.

Ep. 3.

Euagrus Philothero.

Largae spes erat ob piscium multitudinem capturae, ego vero, qui retia forte explicuissem, quid facerem, nesciebam. Visum igitur est Sisypheo quodam commento adire foeneratorem Chremetem, et in pignus ipsi promissa scapha aureos quatuor mutuari, quibus reficere rete possem. Sic igitur dicto citius feci. Et Chremes quidem macilentus ille, qui superciliis contractis torue alias omnes solet spectare, amore fortasse cymbae, remissa graui vultus seueritate, placide adrisit mihi, promtumque se ad subministrandum, quidquid vellem, ostendit. Statim quidem, qui tam celeriter frontem explicaret, nihil boni in animo habere manifestum erat, sed subdolam prae se ferre humanitatem: vt vero tempore praeterlapso praeter sortem vsuras etiam ne horula quidem concessa repetiit, agnoui illum eumdem, quem ad Diometidem portam meminseram sedere, incuruum baculum gestantem, infestum omnibus, Chremetem Phlyensem: iam enim in eo erat, vt scaphae manum iniiceret meae. Quum igitur viderem, quas in angustias incidissem, domum cucurri,

aureamque catenam, quam olim, in re lautiori dum essem, coniugi monile dederam, collo detractam et ad Paseona foeneratorem delatam vendidi, confectosque vna cum vsuris numulos adnumeraui celerrime, iuraui tamen mecum, numquam me ad vrbicorum quemdam foeneratorum, nec si fame contabescerem, accessurum. Melius enim est, honeste mori, quam abiecto lucrique cupido seni obnoxium viuere.

Ep. 4.

Trechedipnus Lopadecthambo.

Index vmbram nondum coniicit in sextam, (horam) ego vero parum abest, quin tabe pereams, fame quippe fodicatus. Age igitur, capiundi tempus est consilii, Lopadecthambe, vectesque restesque adhibeamus. Quod si enim totam columnam, detestabilem illum gnomona sustinentem deiiciamus, indiculumue eo vertamus, vbi citius horas monstret, Palemedeum hoc erit commentum mihi, qui siccus tibi prae fame et aridus sum. Theochares nimirum mensae non accumbit, nisi seruus in forum decurrens sextam esse renuntiauerit. Opus igitur est inuento, quo confundere Theocharis ordinem, eiusque computandi rationem turbare possimus. Educatus enim a paedagogo moroso et superciliosо nihil sapit iuuenile, sed non secus ac Laches aliquis vel Apolexias austerus moribus est, nec ventri, vt ante horam illam sese expleat, concedit. Vale.

Ep. 5.

Hectodioctes Mandilocolaptae.

Heri ad vesperam Gorgias Edeobutades casu obuiam factus in via, comiter salutauit, et, quod tam raro ad eum viserem, conquestus est. Paucis aliis deinde iocis

additis, age, per Iouem, inquit, mi optime, bene lotus ad me venias, ita tamen, vt Aëdonium tecum meretriculam adducas, quae mihi admodum familiaris est, et, vt probe ipse nosti, haud longe a Leocorio prostat. Coenam paraui lautam, pisces in frusta dissectos, amphorasque Mendesio, quod nectar iure dicas, impletas. Quibus dictis ille abiit, ego vero ad Aëdonium cucurri; quum vero edixissem, a quo inuitaretur, magnum prope periculum subii. Ingratum enim, vti videtur, experta Gorgiam et malignum in remunerando, iracundia, quae eius vitium est, abrepta ollam a foculo detraxit, et feruente sinciput aqua perfudisset, nisi celeriter resiliendo effugissem periculum. Sic fallaci spe lactatis ignominiae plures, quam voluptates percipiendae sunt.

Ep. 6.

Arthepithymus Cnisozomo.

Reste mihi opus est, breuique me in laqueo collum habentem videbis. Neque enim alapas ferre amplius valeo, reliquamque perditissimorum epulonum inter vina petulantiam, neque sceleratum et voracissimum ventrem domare. Hic enim poscit, non ad satietatem solum, sed ad luxuriam vsque: facies autem crebras non tolerat plagas, et in periculo versor, vt alter oculus mihi concrescat colaphis infestato. Eheu! quot mala perpeti nos cogit edendi, immo vorandi cupidissimus venter! Opiparis igitur dapibus semel adhuc recreatus, vitam vltro abiicere decreui, meliorem aerumnosa vita mortem, quam sponte subierim, existimans.

Ep. 7.

Hetoemocorus Zomec[illegible]o[illegible].

Hem, quae fuit heſterna illa dies, vel quis Daemon Deusue quaſi machina liberauit me, qui iam in eo eram, vt abirem ad plures. Niſi enim a conuiuio me regreſſum bono quodam fato Aceſilaus medicus ſemimortuum, immo vero vere mortuum, orcique ciuem conſpicatus, diſcipulos iuſſiſſet ſublatum domum ſuam portare, ibique vomere coegiſſet, deinde vena inciſa multum ſanguinis emiſiſſet, nihil vſpiam in mora fuiſſet, quin inſenſibili morte correptus periiſſem. Quibus vero modis praediuites illi me tractarunt, alius aliunde nimis multa bibere, plusque edere, quam venter caperet, cogentes! Hic enim inferſit farcimen, ille fruſtum praegrande intruſit maxillis, alius mixturam, non vini, ſed ſinapeos et piſcium liquaminis, et aceti, tamquam in dolium effudit: quae omnia euomens lebetas, ſerias, matulas impleui, vt ipſe Aceſilaus haud ſatis mirari poſſet, vbi locum habere tanta ciborum colluuies potuerit. Sed quum Dii ſeruatores atque auerrunci praeſentiſſimo me periculo aperte liberauerint, ad opus faciendum me conuertam, in Piraeeum migrabo, onera nauium in apothecas mercede accepta transportaturus. Melius enim thymo et polenta paſcere ventrem vitae ſecurum, quam placentis veſcentem et Phaſianis auibus, ſpem inter er metum quotidie verſari.

Ep. 8.

Oenopectes Cotylobroehthiſo.

I, cape fiſtulam et cymbala, veniasque circa primam noctis cuſtodiam ad aureum angiportum ad Agnum, vbi conſilia conferre poterimus, et deinde e Sciro ab-

ductam Clymenen meretriculam deducere ad recens ditatum Therippidem Aexonensem. Ardenter enim hic amat illam iamdiu, et sumtus fecit haud exiguos frustra. Sentiens enim illa amorem iuuenis vehementem, delicias facit, fastidiosamque se praebet: et quamquam plura iamiam ei abstulerit, negat tamen copiam se sui facturam, nisi fundum prope argentifodinas situm accipiat. Tempus igitur est, vi adeo, si more suo obnitatur, abstrahere, nosque, qui duo sumus, iique robusti, facillime eum abducemus. Therippides autem, vbi hoc resciuerit, nostrisque vigiliis hoc sibi reputauerit tam feliciter effectum, accipiemus aureos ob hoc nouum commentum non paucos, et splendidas vestes, et praeterea domum eius frequentare confidenter, commodisque frui in posterum sine impedimento licebit. Fortasse adeo non parasitorum, sed amicorum nos numero habebit: qui enim sine praeuia adhortatione bene merentur, non adulatores amplius putantur, sed amici.

Ep. 9.

— — — —

Catulos tentaturus, an iam idonei essent ad cursum, leporem ego in fruticeto quodam terrefactum subito excitaui, catulos autem filii mei emiserunt a loris. Et canes quidem ferocientes prope aberant a fera capiunda, lepus vero ad periculum effugiendum loco accliui superato, latebrarum recessum quemdam inuenit. Alter vero canum cupidior, inhians iam morsuque tacturus vna cum lepore in terrae cauernam descendit, vnde quum vi detrahere illum vellet, ex anterioribus fregit pedibus alterum. Sustuli igitur claudicantem catulum bonum, et feram semesam, acciditque mihi, vt exigui emolumenti adpetens detrimentum haud leue caperem.

Ep. 10.

Iophon Erastoni.

Pereat, malusque male intereat peſſimus iſte gallus et deteſtabilis, qui me dulci ſomno delinitum cantu ſuo excitauit. Videbar enim mihi, vicinorum cariſſime, vir ſplendidus atque ditiſſimus, deinde ſeruorum circumdatus caterua, quos procuratores et diſpenſatores mihi fore putaui. Videbatur et vtraque manus aunulis vndique cincta, multorumque talentorum gemmas ferre; digiti ipſi molles erant, ligonisque plane immemores. Adparebant porro adulatores cominus, vt veros Grylliones, Pataecionesque adſtare dicere potueris. Interea et concio populi Athenienſis in theatrum progreſſa, Strategum me creare voluit conclamans, in mediis autem ſuffragiis improbiſſimus ille gallus coepit canere, et euanuit viſum. Experrectus tamen laetus admodum fui; quum vero omen in eo deprehenderem, quod menſes adeſſent, quibus folia arboribus deciderent, ſomnia mendaciſſima eſſe intellexi.

Ep. 11.

Dryantidas Chronio.

Non amplius cura te tangit thalami communis, communiumque liberorum, nec vitae ruſticanae, totam te potius vrbi mancipaſti, Panem et Nymphas exoſa, quas Epimelidas vocare ſolebas et Dryadas et Naidas, nouos vero Deos praeter multos illos priores inducens. Vbi vero locorum in agro collocem Coliadas vel Genethyllidas? ne quid dicam de aliis daemonum nominibus, quorum plurima ob multitudinem memoria exciderunt. Mente capta eſſe videris, vxor, nec ſani quid cogitare, ſed contendis cum vrbicis illis mulierculis

luxuria diffluentibus, quarum vti facies ficta et picta, ita mores prauitate insignes, quaeque fuco et cerussa et paederote genus tingunt haud secus ac pictores sollertissimi. Tu vero, si sana es, qualem te aqua antea et sapo puram mundamque praestaret, talis maneas porro.

Ep. 12.

Pratinas Epigono.

Ad ipsius meridei aestum ventorum flatibus expositam mihi elegi pinum, cuius sub vmbra solis feruorem defenderem, et sic suauissime refrigerato in mentem venit, Musicae paullulum dare temporis. Sumtam igitur tibiam percurrebam lingua, tenuem spiritum lingua trahens, suauemque mihi et pastoritiam audire videbar modulationem. Interea nescio quomodo dulcedine cantus delinitae omnes vndique capellae circumfusae, missisque arbutis et asphodeli caulibus, totae tibiae sono intentae erant. Ego vero, tamquam mediis in Hedonis essem, Calliopes filium imitatus sum. Hunc igitur tibi laetum nuntium misi, ne amicum celarem, Musices intelligentem habere me gregem.

Ep. 13.

Callicrates Aegoni.

Ego quidem aduentante tempore gyros quum effodissem, scrobesque depressissem, in eo eram, vt olearum surculos insererem, aquasque ad eas ducerem manantes, quae mihi ex valle deriuantur propinqua. Ingruens autem per tres dies, totidemque noctes, imber torrentes desuper ex verticibus montium deduxit, qui cum impetu deuoluti limo secum tracto, foueas obruerunt, vt vna planities totus ager sit, nec vmquam cultus.

eſſe videatur. Sic igitur omnes mihi labores perierunt, et in vnam eamque foedam faciem omnia conuerſa ſunt. Quis vero amplius labores velit ſuſcipere, ſpem ex agro colendo captans incertam? Ad aliud vitae genus mihi transeundum, nam cum ſtudiis mutatis mutari etiam aiunt fortunam.

Ep. 14.

Sitalces Oenopioni.

Si patriſſas, mi fili, et eadem, quae ego, ſentis, iactatoribus illis discalceatis et pallidis, qui circa Academiam volutantur, nihilque, quod in commune vtile ſit, efficere poſſunt, vel adeo in animum inducere, ſed in rebus tantum caeleſtibus occupantur, valere iuſſis, agro operam dabis colendo, vnde, ſi laborare velis, plenum habebis omnis generis frugibus horreum, plenas vino amphoras, plena emolumentis omnia.

Ep. 15.

Cotinus Trygodoro.

Inſtat vindemia, qualisque mihi opus eſt: commodes igitur velim, quos plures, quam neceſſe eſt, habeas, breui redditura. Ego vero habeo doliola plura, quibus ſi forte egeas, audacter ſume. Communitas enim bonorum in agris vel maxime ſolet habitare.

Ep. 16.

Phyllis Thraſonidae.

Si agrum colere velles et ſapere, mi Thraſonida, moremque patri gerere, Diis hederam et lauros, et myrtos, et flores pro anni tempeſtatibus, nobis vero

parentibus triticum mesſe perceptum, vinum vuis expressum, multramque capellarum lacte plenam adferres. Iam vero agrum eiusque culturam auersaris, triplices galeae cristas laudas, scutumque amas haud secus ac Acarnan aliquis vel Meliensis mercede conductus miles. Noli vero ita porro facere, mi fili, sed redi ad nos, vitamque quietam amplectere, (etenim tuta periculique expers est agricultura, nihil habens cohortium, nihil insidiarum, nihil phalangum, nobisque aetate prouectis subsidium praesens eris,) vitaeque ambiguae certam praeferas salutem.

Ep. 17.

Chaerestratus Lerio.

Male, mala Lerium, pereas, quae vino me et tibiis ita demulseris, vt lentus iis, qui ex agro in vrbem miserant, adparere debeam. Hi enim a primo mane exspectarunt adlaturum ipsis amphoras, quarum caussa huc veneram: ego vero, bellus homo, tibiis per totam noctem oblectatus in lucem vsque dormiui. Apage vero, misera, istosque miserandos (vrbicos) tuis incantationibus demulce: mihi si molesta pergas esse, magno tuo malo discedes.

Ep. 18.

Eustachys Pithacioni.

Filii mei natalem celebraturus, vt ad epulas venias, te, mi Pithacion, inuito, ita tamen, vt non solus venias, sed adducas tecum vxorem, et liberos, et laborum socium, et, si vis, canem adeo, fidum illum custodem, grauique latratu depellentem gregi insidiantes, qui et ipse nostris epulis dedecori non erit. Festum autem illum diem celebrabimus iucundissime,

bibemus ad ebrietatem vsque, exsaturati cantabimus. Si quis praeterea cordacis ducendi peritus adſit, in medium procedat, coetum oblectaturus. Ne cuncteris igitur, mi optime, decet enim in votiuis ſolemnitatibus mane adparatus conuiuii facere.

Ep. 19.

Pithacion Euſtachyi.

Omnia vero, qui tam amice amicorum velis omnia communia eſſe, tibi laeta eueniant et coniugi et liberis. Ego vero, quum furem deprehenderim, in quem iamdudum iram concepi, quod ſtiuam mihi duasque falces ſurripuerat, domi nunc habeo eum, vicinosque exſpecto auxiliatores. Et nondum quidem, minus quippe robuſtus et ſolus, manus ipſi inferre ſustinui, toruo enim vultu eſt, ſupercilia adducit, vegetos habet humeros, ſolidumque femur; ego vero laboribus et ligone confectus ſum, callos vero in manibus habeo, cutemque ſerpentis exſuuiis tenuiorem. Vxor igitur et liberi in viam ſe dabunt, laetique conuiuii in ſocietatem venient; laborum autem ſocius male ſe habet, ego vero et canis nebulonem illum domi adſeruabimus.

Ep. 20.

Napaeus Creniadae.

Meminiſtin', me ficubus et viridibus et aridis aſinum oneraſſe? Quem quum in ſtabulum deduxiſſem, donec (ficus) vendere poſſem noto cuidam, ſecum aliquis duxit in theatrum, ſedeque in commodo collocatum variis oblectauit ſpectaculis. Cetera quidem memoria non teneo, ad perſpicienda enim talia atque narranda ineptus ſum: ad vnum vero hianti ore adſtiti, mutusque prope factus ſum. Quidam enim in medium pro-

greſſus, in tripode menſa paruas tres patellas adpoſuit, ſub quibus deinde paruulos nonnullos, albos rotundosque occultauit lapillos, quales ad ripas torrentium reperire eſt, eosque modo ſeorſim ſingulas texit, modo, neſcio, quo artificio ſub vna omnes oſtendit patella, mox in nulla vt inuenirentur, effecit, et in ore monſtrauit: tum vero quum deglutiiſſet, proxime quosdam adſtantes produxit, globulosque vnius ex nare, alterius ex aure, tertii ex capite depromſit, ſublatosque denuo ex oculis hominum remouit. Maxime clancularius homo, magis adeo, quam Eurybatem Oechalienſem accepimus. Procul abſit ab agro noſtro eiusmodi fera, quae neque capi a quoquam poſſit, et, quae domi habeo, omnia ſurreptura, irritum omnem in agro conſumtum laborem faceret.

Ep. 21.

Eurape Glaucae.

Peregre abeſt maritus meus, et tertium iam diem verſatur in vrbe, qui autem mercede conductus domi noſtrae ſeruit, Parmeno, merum damnum eſt, homo negligentiſſimus, et maxime ſomnolentus. Quo factum, vt lupus, quem vicinum habemus grauem, cuius ex oculis truculenta emicat deuorandi cupiditas, Chionen, pulcerrimam gregis capellam ex collibus ſaxoſis raptam ſecum abstulerit, et dapes ſibi lautas hac tam pulcra tamque opima capella parauerit, ego vero lacrimas oculis abstergam. Nihil quidem adhucdum reſciuit maritus, vt primum vero audiet, e proxima pinu pendebit mercenarius, ipſe autem non deſinet machinari, vt poenas ſumat a lupo.

Ep. 22.

Polyalſus Euſtaphylo.

Pedicas expoſueram ad capiendas exſecrabiles vulpeculas, adpenſo carnis fruſtulo. Quum enim vites infeſtaſſent, nec acinos ſolum adroſiſſent, ſed integros etiam abſcidiſſent cum pampinis palmites, herus autem propediem venturus nuntiaretur, (immitis vero homo eſt et acer, qui ſententiolas continuo et conſulto in Pnyce Athenienſibus proponit, multosque iam malitia ſua vique dicendi Vndecimuiris tradidit) timens ego, ne quid ſimile ab eiusmodi domino et mihi accideret, furacem vulpeculam captam ipſi volui repraeſentare. At haec non adparuit, Plangon contra, Melitaeus catellus, quem oblectamentum herae aluimus iucundum, nimia guloſitate ad carnem guſtandam abreptus, tertium iam diem ſupinus iacet, et mortuus, et iam puteſcens. Malum igitur ſuper malum excitaui imprudens. Quis vero a tam tetrico homine, vt ignoſcat, exſpectet? Fugiemus, quantum pedibus valemus. Valeat ager, valeant mea omnia: tempus enim eſt, vt me ipſum ſeruem, nec malum exſpectem, ſed antequam accedat, mihi conſulam.

Ep. 23.

Thallus Pithyiſto.

Quoslibet fructus cum voluptate percipio, eſt enim frugum collectio laborum retributio iuſta: in primis tamen apum aluearia caſtrare volupe eſt. Quum igitur, examinibus ad petram captis, fauos habeam recentes, primum quidem primitias Diis obtuli, poſt hos et vobis amicis offero. Sunt vero candidi adſpectu, Atticique mellis guttas deſtillant, quale in Brileſſii montis fiſſuris efflorescit. Et nunc quidem haec mittimus,

ſequenti autem anno et plura a nobis accipies et ſuaviora.

Ep. 24.

Philopoemen Moſchioni.

Lupum videor alere in nequiſſimo ſeruo: impetu enim in capras facto nullam non disperdidit, alias vendendo, alias mactando. Et ipſi quidem comiſſatione turget venter, et omnino gulae largitur, et fidibus tibiisque demulcetur, et ad vnguentariorum officinas amant verſari, ſtabula autem vacua, nec caprae vllius veſtigium. Adhuc quidem nil moueo, ne forte praeſentiens contento fugiat curſu; vbi vero imprudentem eum deprehendero et in poteſtatem accepero, manus ipſi conſtringentur, trahetque pedicas graues, raſtrisque intentus ſub bidente et ligone luxuriae obliuiſcetur, laboribusque oppreſſus grauibus diſcet ſobrietatem ruſticam amplecti.

Ep. 25.

Hyle Nomio.

Nimis crebro in vrbem migras, mi Nomie, nec ad momentum adeo temporis adſpectus tibi agri placet. Otiatur autem terra operis orba, ego vero demum ſeruo ſola, cum Syra vix infantes ſopiens cantillando. Tu vero ſemicanus iamiam adoleſcentulum vrbicum te geris: audio enim, te ſaepius in Sciro et Ceramico verſari, vbi perditiſſimos aiunt otio et deſidia vitam conterere.

Ep. 26.

Lenaeus Corydoni.

Nuper quum horreum purgaſſem, deponenti ventilabrum herus adſtitit, induſtriamque laudauit. Adpa-

ruit autem, nescio vnde, Corycaeus aliquis daemon, Strombychus ille nefarius, qui, quum me sequi dominum videret, adiacentem renonem, qua exsuta opus feceram, sub alis abstulit, vt praeter damnum a conseruis etiam derisum me videam.

Ep. 27.

Gemellus Salmonidi.

Quid vero est, Salmonis, quod tam insolentem te geras, misella! Nonne in officina sartoris claudi sedentem liberaui, idque inscia matre? nonne vt legitime desponsatam domum duxi? Tu vero superba es, vilissima muliercula! semperque subsannas, nasumque suspendis. Nonne desines, misella, ab hac insolentia? Amatorem simul dominum experieris, et hordea ruri torrere iubebo, atque tunc profecto intelliges, quas in calamitates te ipsa coniecceris.

Ep. 28.

Salmonis Gemello.

Omnia tolerare malim, quam tecum dormire, domine. Nec hac nocte aufugeram, nec in virgultis me occultaueram, vti putabas, sed mactram subieram, cuius concaua parte pro operculo sumta iacebam. Quum vero semel constituerim laqueo vitam finire, audi, dicam aperte, (omnem enim moriendi cupiditas adimit metum,) ego te, Gemelle, odi, partim corporis molem istam abominans, et tamquam belluam auersans tetram, partim oris foeditatem ex intima fauce graveolentiam emittentis. Malus male pereas cum his tuis deliciis! Abi ad lippientem aliquam rusticam anum, cui vnus dens molaris residuus male haeret, vnctamque picis oleo.

Ep. 29.

Orius Anthophorioni.

Credideram, mi Anthophorion, ſimplicem te eſſe, rusque merum, qui nil niſi fraces oleret, pulueremque ſpiraret, planeque ignoraui, te orandi facultate ſuperare, quotquot in Meticheo de rebus alienis iure decertant. Ex quo enim ſub Vicorum Magiſtro cauſſas agere coepiſti, nulla exſtitit, vnde victor non abieris. Macte lingua, turture loquacior! Tu igitur mihi Hermaeon, quod aiunt, eris; expoſitum enim me video iis, qui, quae mea ſunt, ſibi volunt adſerere: ego vero quietis amans, beneque gnarus ſum, multa ex otio mihi naſci negotia.

Ep. 30.

Ampelion Euergo.

Aſpera hoc anno hiems eſt, nec vlli licet domo exire. Omnia nix occupauit, et albeſcunt non colles tantum, ſed et depreſſa regionis loca: laborandi facultas nulla datur, otioſum deſidere dedecus eſt. Quum igitur proſpectarem ex caſa, vixque feneſtram aperuiſſem, magnum cum niue aduectum auium vidi, et merularum et turdorum populum. Statim itaque ex pelui depromto viſco piraſtrorum ramos inunxi, et e veſtigio aduenam conſpexi nubem auicularum, quae omnes e ſurculis, heu quam iucundum ſpectaculum! pependerunt, alis retentae, capitibusque et pedibus captae. Harum partem tibi, pingues omnes et carnoſas miſi viginti quinque. Boni enim bona habent communia, inuideant vero, per me licet, maligni vicini.

Ep. 31.

Philocomus Thestyllo.

Quum numquam in vrbem descenderim, nec sciam, quid demum sit, quod ciuitatem solent adpellare, nouum hoc cupio spectaculum videre, homines nempe vno ambitu vna habitantes, et reliqua, quibus vrbs differt a rustica vita, discere. Quod si igitur iter tibi in vrbem faciendum sit, me tecum abducturus venias: etenim et mihi nunc plura puto discenda, cui iam pullulare pilis mentum incipiat. Et quis ad me in vrbe initiandum aptior te sit, qui tam saepe intra portas volueris.

Ep. 32.

Stopiades Scotioni.

Eheu! Quantum malum, mi Scotion, ebrietas est! In conuiuium enim perditorum hominum quum incidissem, (temulenti vero omnes erant, nec vllus modico contentus haustu, immo vero, in orbem continuo eunte poculo, poena renuentibus statuta est haec, vt postridie epulas ipsi darent) quumque bibissem, quantum numquam in vtre portare memini, tertium iam diem ita me habeo, vt etiam nunc grauedinem capitis sentiam, crapulamque eructem.

Ep. 33.

Anthylla Coristo.

Videntur adeo flumina retro labi posse, quum tu, Corisce, tam prouectae aetatis, quum nepotes iam neptesque habeamus, mulierculam citharistriam ames, meque ita pungas, vt praecordia fere ruperis. Memet

igitur contemnis, tricesimum iam annum tecum viventem, puellam vero, eamque scortum immane, blanditiis prosequeris, quae tamen totum te cum ipsis agris exhauserit. Rident te iuuenes, nec derideri te sentis. O senium meretricis ludibrium!

Ep. 34.

Gnathon Callicomidae.

Timonem nosti, Callicomides, Echecratidis filium, Collytensem, qui diues antea, profusis deinde in nos parasitos amicasque facultatibus, ad paupertatem redactus, et ex maxime sociali hominum osor factus, Apemanti imitatus est fastidium? In agellum igitur deuium se recepit, vbi glebis praetereuntes petit, studiose cauens, ne in hominem incidat quemquam, adeo communem auersatur naturam. Reliqui contra Athenienses nuper ditati Phidone sunt et Gniphone sordidiores. Tempus est hinc migrandi, laboribusque quaerendi victum. Adsume igitur mercenarium in agro, toleraturum omnia, si insatiabilem explere possim ventrem.

Ep. 35.

Thalliscus Petraeo.

Siccitas nunc est, nec nubecula vlla super terram se effert. Pluuia autem opus est, sitire enim agros ipsos glebarum siccitas demonstrat. Frustra, vti videtur, nec exauditi sacra fecimus Ioui Pluuio, etsi certatim omnes pagi incolae, et pro viribus quisque et facultatibus contulimus, hic arietem, ille hircum, alius aprum, pauper placentam, pauperior adhuc thuris micas satis cariosas, taurum vero nullus, quum armentorum nulla nobis copia sit, tenue solum Atticae ha-

bitantibus. Sed quid prosunt impensae, quum ad alias gentes migrasse, nobis neglectis, Iupiter videatur?

Ep. 36.

Pratinus Megaloteli.

Molestus nobis erat miles, molestus inquam. Quum enim venisset ad vesperam, fatoque sinistro ad nos devertisset, non desiit obtundere narrationibus, decurias nescio quas et phalanges crepans, et sarissas et catapultas et scuta: mox, quomodo in fugam dederit Thracas, duce eorum iaculis traiecto, mox vt conto transfixum Armenium caeciderit. Denique captiuas produxit et ostendit mulieres, quas ex praeda dixit a ducibus fortitudinis praemia sibi datas. Et satis amplum quidem poculum garrulitatis remedium homini porrexi, ille vero et hoc plura posthac eaque grandiora exhausit quidem, nihil tamen remisit a nugis.

Ep. 37.

Epiphyllis Amaracinae.

Corollam e floribus nexam ibam in Hermaphroditi sacello in honorem (defuncti mariti) Alopecensis suspensura. Subito vero adparuit iuuenum proteruorum caterua aduersus me instructa, et duce quidem Moschione. Ex quo enim beatum amisi Phaedriam, non desiit ille mihi molestias creare, coniugium mecum ineundi desiderium promens; ego autem recusaui, partim paruulorum liberorum miserta, partim quod manes Phaedriae ob oculos versarentur. Sed imprudens flagitioso me hymenaeo seruaui, et thalamum habui nemus. Nam in opacum quum deduxisset, vbi continua arborum densitas esset, ibi super floribus et

arborum foliis, pudet dicere, optima! quid pati coegerit. Sic igitur habeo ex flagitio maritum, non sponte mea quidem, sed tamen habeo. Optabile quidem, vt inexpertus eorum, quae nolis, maneas; quod si cui non contingit, occultare saltem calamitatem necesse est.

Ep. 38.

Eudicus Pasioni.

Phrygem habeo seruum improbum, qui talis factus est ruri: quem quum Calendis ex pluribus delectum emissem, Numenium statim quidem nominare decreui, et quum videretur robustus esse, vultuque vigorem praeferre, laetus admodum abduxi, vt eius in agro opera vterer. Est vero merum damnum homo: comedit enim, quantum quatuor fossores, dormit autem, quantum delirum Sophistam narrare memini, haud secus ac Epimenides quidam Cretensis, vel Herculis, quas audiuimus, tres vesperas. Quid igitur faciam, amicorum carissime, qui in hac tali bellua pecuniam abiecerim?

Ep. 39.

Euthydicus Epiphanio.

Per Deos atque Daemonas, optima mater, ad exiguum tempus, relictis scopulis et agro extremum ante diem venias, quae pulcra in vrbe sunt, spectatum. Qualia enim, qualia te fugiunt, Haloa et Apaturia, et Dionysia, et quod nunc celebramus, sanctissimum Thesmophoriorum festum. Adscensio primo iam die facta est, ieiunium hodie ab Atheniensibus seruatur solemniter, Calligeniae autem cras fient sacra. Si igitur festinare velis, et in viam te des mane, ante-

quam Lucifer oriatur, ſacra poteris cum Athenienſibus mulieribus obire. Veni igitur, nec tergiuerſare, idque ita obſecro, vt et mihi et fratribus bene cupio: vrbis enim inexpertem e vita diſcedere nefas ſit, et belluinum et a bonis moribus abhorrens. Veniam des mater, vtilitatis cauſſa liberius ſcribenti. Aperte cum omnibus hominibus decet verſari, maxime vero erga neceſſarios oportet eſſe ſincerum.

Ep. 40.

Philometor Philiſo.

Equidem filium ad vendenda ligna et hordeum in vrbem miſeram, vt eodem die cum nummulis rediret, adhortatus: ira vero neſcio cuius Daemonis ingruens totum eum commutauit, mentemque ei emouit. Conſpecto enim vno furibundorum illorum, quos propter rabiem Canos adpellare ſolemus, imitandis vitiis ducem adeo ſuperauit. Etenim ſpectaculum praebet, abominabile et horrendum, comam concutiens ſqualidam, vultu truculentus, ſeminudus in palliolo peram exiguam ſuspenſam gerens, clauam e piraſtro factam manibus tenens, diſcalceatus, ſordidus, intractabilis: nec agrum vult noſſe parentes agnoſcere, immo abnegat, natura contendens omnia exſiſtere, et elementorum mixturam cauſſam generationis eſſe, non parentes. Satis etiam adparet, diuitias eum contemnere, agrique culturam odiſſe: pudoris adeo nullam habet rationem, et verecundia omnis e facie deterſa eſt. Hem, quantam tibi, agricultura, impoſtorum iſtorum ſcholae perniciem attulerunt! Soloni iraſcor et Draconi, quod, qui vuas furati eſſent, eos morte mulctare iuſtum exiſtimauerint, eos, qui ſana mente priuatos iuuenes captiuos quaſi abducunt, voluerint eſſe impunes.

Ep. 41.

Dryades Melioni.

Miſi tibi ouium in (pago noſtro) Decelia tonſarum, earumque ſanarum vellera, nam ſcabie laborantes paſtori Pyrrhiae conceſſi, vt pro arbitrio iis vteretur, priusquam morbo prorſus conficerentur. Quum igitur lanae habeas abunde, veſtes nobis texe cuique convenientes tempeſtati, ita vt aeſtati aptae ſint tenues, hibernae contra ſatis habeant ſubteminis, magisque denſentur, illaeque tenuitate ſua inumbrent magis, quam calefaciant corpora, hae vero grauitate defendant frigus, ventisque ſint imperuiae. Filia etiam virgo, quam nubilem habemus, ancillas adiuuabit in texendo, ne ad maritum deducta dedecori nobis parentibus ſit. Omnino enim noſti, lanificii amantes, Mineruamque colentes, morum probitati atque verecundiae operam dare.

Ep. 42.

Rhageſtrangiſus Staphylodaemoni.

Funditus tibi perii: heri enim ſplendidis veſtibus ornatus, ſordidis, vt vides, et cilicinis pannis hodie tego pudenda. Exſpoliauit me Pataecio ille perditiſſimus, qui nummos meos, quot, vti noſti, ſatis multos habebam, felicibus, qui ei contigerunt, teſſerarum iactibus ad drachmas vsque et obolos abſtulit. Poteram equidem prioris damni oblitus a maiori immunem me ſeruare, ſed ira percitus atque contentione extremam iacturam feci: ſingulis enim ex prouocatione in medium expoſitis veſtibus, poſtremo indumentis nudatus ſum omnibus. Quo igitur eundum? grauiter enim et vehementer ingruens boreas latera mihi ſagittae inſtar fodit. In Cynosargen fortaſſe concedendum,

vbi vel iuuenum ibi morantium aliquis misericordia ductus veste quadam me amiciat, vel proximos occupare possim caminos, ad quorum ignes me miserum calefaciam: nudis enim flamma vel apricatio renonis instar et sagi est.

Ep. 43.

Psichoclaustes Bucioni.

Nudius tertius capita tonsi, ego et Struthion et Cynaedus, parasiti, beneque loti in Serangii balneo horam circa quintam in praedium suburbanum Ancyles, quod Chariclis adolescentis est, citato cursu properavimus. Et ipse quidem beneuole nos excepit, risum enim amat, nec parcit impensis; nos vero oblectationem et ipsi et conuiuis praebuimus eo, quod nobis alapas inuicem infligeremus, et anapaestos sonoros dicteriis vere vrbanis, et Atticismis, quas ipsae Gratiae dictassent, facetiisque plenos accineremus. Eo hilaritatis laetitiaeque processerat conuiuium, quum superveniret, nescio vnde Smicrines difficilis atque morosus, quem seruorum sequebatur multitudo, qui currendo in nos inueherentur. Smicrines ipse primum quidem baculo incuruo dorsum feriit Chariclis, et, maxilla percussa, vt infimum abduxit mancipium, nobis vero solo senis nutu manus retro post terga vinctae: deinde scutica setis suillis intertexta haud paucis nec facile numerandis verberibus caesos in vincula coniecit immitis senex. Et nisi familiaris noster, quique multum delectationis in conuiuio e nobis perceperat, lepidus Eudemus, vnus ex Areopagi primoribus, aperuisset nobis carcerem, fortasse adeo insultibus plebis fuissemus expositi. Adeo senex acerbus et amarulentus in nos incensus ira fuit, egitque omnia, vt tamquam homicidae sacrilegiue recta ad supplicium duceremur.

Ep. 44.

Gnathon Lichopinaci.

Nos, vti Megarenſes et Aeginenſes, nullo numero ſumus, probatur cum maxime Gryllion ſolus et dominatur in vrbe, quaelibet ei, vt Crateti Thebano Cynico patet domus. Theſſalam credo anum vel Acarnanidem veneficam adſciuit, quibus auxiliantibus miſeros faſcinet adoleſcentulos. Quid enim arguti habet, quid elegantiae et ſuauitatis in conuerſando? Sed fortaſſe placidioribus eum oculis Gratiae adſpexerunt, ita vt manus in iſto (quod aiunt) abſtergant, nobiscum vero agatur egregie, ſi pulpas ex pane tamquam canibus nobis aliquis obiiciat. Forſan tamen non malis artibus vtitur, ſed fortunam habet fauentem, quae in omnibus regnat rebus humanis. Nihil enim in hominibus valet prudentia, omnia contra fortuna, quae ſi contigit, is iucundus et eſt et habetur.

Ep. 45.

Trapezolichon Pſichodialectae.

Dolui, mi bone Pſichion, triſti, qui faciei tuae accidit, caſu audito. Quod ſi enim ita acta res eſt, vti narrauit nobis reuerſa ex conuiuio Lerione, (illam dico Phyllidis pſaltriae ancillulam) bellum ſubiiſti et excidium graue ſine machinis et tormentis. Audio enim, cinaedum illum et effeminatum phialam tibi impegiſſe ita fortiter, vt fragmenta naſum tibi dextramque maxillam deformauerint, ſanguinisque prouocatum eſſe tantum, quantum aquae ex Geranienſibus petris deſtillat. Quis ferat amplius perditos eiusmodi homines, ſi tanti illis paſtum vendentibus, nos victum redimere vitae periculo debeamus, mortemque ex

fame euitare conati, ſaturitatem non ſine discrimine ſectemur?

Ep. 46.

Stemphylochaeron Trapezocharonti.

Quanta mihi fortuna felicitasque contigit! Qui ita, fortaſſe interrogabis, mi Trapezochaeron. Narrabo, priusquam interroges. Celebrabat, vti noſti, vrbs noſtra Cureotin, ego vero coenae adhibitus ad delectandos conuiuas, cordacem ſaltaui. Conuiuae bibebant certatim, donec contentione in infinitum procedente, ebrietas occupauit epulas, omnesque, ne ſeruis quidem exceptis, nutare capitibus, tandemque in ſoporem dari coeperunt. Ego vero circumſpexi quidem, ſi qua poſſem argentea vaſa ſurripere: quae quum ſobriis adhuc conuiuis e conſpectu eſſent remota, et in tuto collocata, mappa ſub alam accepta exſilui ita celeriter, vt in fuga calceorum alterum amitterem: Vide mihi, quam egregia ex linteo Aegyptio et Hermionitica purpura, ſubtiliſſima et quantiuis pretii textura ſit. Quam ſi ſecure vendidero, ſaginabo te adductum mecum ad cauponem Pataecionem. Quum enim ebriorum contumelias ſaepe vna experti ſimus, aequum eſt, te, calamitatum ſocium, genialis etiam diei in communionem venire.

Ep. 47.

Horologius Lachanothaumaſo.

Mercuri lucrifer, et malorum auerrunce, Hercules! ſeruatus ſum, nec porro aliquid mihi accidat aduerſi. Gutturnium vt ſurripueram argenteum Phaniae illius diuitis, in pedes me conieci, erat enim intempeſta et media nox, et properaui, vt eſſem in tuto,

Repente vero canes domestici circumfusi alius aliunde saeui grauiterque latrantes adorti sunt, Molossi et Gnosii, quos nihil impediebat, quo minus me, tamquam qui Dianam offendissem, medium discerperent ita, vt ne extremae quidem partes in posterum diem relinquerentur, si qui vellent misericordia ducti terrae me mandare. Quum igitur inuenissem fossam, non alte quidem illam, sed paullulum tamen depressam, hanc subii pro latebris. Etiamnunc contremisco palpitoque, dum haec narro. Lucifero autem orto, hos quidem non amplius latrantes animaduerti, (erant enim omnes nunc catenis adligati) ipse vero in Piraeeum cucurri, vbi, quum in Siculam nauem, quae in eo erat, vt retinacula solueret, incidissem, nauclero gutturnium vendidi. Pretio igitur accepto nummorum cumulum prae me video, recensque ditatus redii, et ad tantam excitatum me sentio spem, vt adsentatores ipse alere constituerim, et parasitos adsciscere, non parasitum agere amplius. Quod si vero etiam eueniat, vt ita acquisitam pecuniam absumam, ad priorem vitae rationem denuo me conuertam, canis enim qui corium rodere semel didicit, haud facile moris obliuiscetur sui.

Ep. 48.

Phloeoglyptes Mappaphasio.

Malus male pereat, mutusque fiat Licymnius, histrio tragicus, qui quum sonantiore saltem et clariore voce vicisset artis aemulos Critiam Cleonaeum et Hippasum Ambracioten in Aeschyli Propompis, efferre se coepit, et hedera redimitus conuiuium instituit. Cui quum et ego adscitus essem, hem, quanta mala perpessus sum! Partim enim pice oblitum caput, muriaque oculi conspersi, partim loco placentae, aliis scriblitas edentibus

et bellaria e sesamo, mihi melle imbuti lapides rodendi fuerunt. Omnium vero impudentissima e Ceramico meretricula, inquilina illa Pheneatica Hyacinthis, vesicam sanguine impletam capiti illisit meo, qua, praeterquam quod sonitum ederet magnum, multo etiam sanguine perfusus sum. Et conuiuantibus quidem effusi non tam risus, quam cachinni occasio data est; ego vero mercedem iis, quae passus essem, congruentem non abstuli, omnisque contumeliarum compensatio haec erat, vt, quantum capere venter posset, ederem, praetereaque nihil. Nouum igitur vitae annum ne videat, immo pereat Diis inimicus Licymnius, quem insuauis vocis caussa Orthocorydon et ego et grex omnis theatralis adpellare decreuimus. Vale.

Ep. 49.

Capnosphrantes Aristomacho.

O Daemon, cui sorte obtigi, quam malignus es et molestus, qui perpetua me teneas paupertate constrictum. Nisi enim ad coenam aliquam inuiter, olus siluestre necesse est et ostreas edere, vel herbas colligere, potuque ex Enneacruno hausto ventrem explere. Accedit, quod, quoad contumelias corpus tolerare posset, aptaque ad ferendas molestias aetate, iuuenili vigore neruosum esset, tolerabilis contumelia videretur. Iam vero, vbi semicanus sum, et quod vitae reliquum est, ad senectutem spectat, quae medela malis inuenienda sit? Halartio fune opus habeo, ex quo ante Dipylum me suspendam, nisi melius mihi consulat fortuna. Quod si vero etiam eodem tramite pergat, fauces mihi non comprimam, nisi epulis antea lautis interfuerim. Propediem vero illustres illae et celebres nuptiae Charitus et Leocratis erunt post nouilunium mensis Pyanepsionis, ad quas sine dubio, nisi

primo die, tamen ad repotia inuitatum iri me spero. Hilaritate opus habent nuptiae et parasitis: sine nobis enim festum non festum est, et porcorum, non hominum coetus.

Ep. 50.

Bucopnictes Antopictae.

Intolerabile visu est, quam inclementer Zeuxippe, immane illud scortum, adolescentulum habeat, in quam tamen non aurum tantum et argentum impendit, sed praedium adeo et agros. Illa vero amorem eius magis magisque incendit eo, quod Euboici iuuenis amorem simulat, vt huius bonis absumtis, alius praesto sit, in quem amorem conuertat. Ego vero discrucior animo, tantas videns diffluere diuitias, quas beati parentes Lysias et Phanostrata reliquerunt. Quidquid enim minutatim illi et per obolos collegerunt, effuse absumit vulgare et foedissimum prostibulum. Ipsius adolescentis eo magis vicem doleo, quod, ex quo sui iuris factus est, admodum in nos benignum se praebuit. Video igitur et res nostras claudicare: in hanc enim si, quae iuuenis optimi sunt, transferuntur omnia, egregie scilicet, o Dii, egregie procedet sagina nostra. Est enim, vt nosti, simplex et apertus Philebus, aequus in nos parasitos, et moderatus, cantibus magis et iocis, quam contumeliis nostris delectari solitus.

Ep. 51.

Laemocyclo Psicleolobe.

Ecce post Eurotam, et aquam Lernaeam et Pirenes fontes visos, Calirrhoes desiderio Corintho reditum Athenas accelero. Nihil ex istorum locorum deliciis

mihi placuit, et in eo proinde sum, vt hinc facessam, et domum properem. Haud commodi sunt hic terrarum homines, nec conuiuiis apti, vinoque non tam vtuntur, quam abutuntur. Quanto melius mihi grossos et caricas manducare Atticas, quam vt propter horum aurum emacier. Quam multa enim noua excogitant, cogentes per vnctos vtres saltare, calidumue ardensque adeo vinum sine admixta aqua adfundentes, deinde ossa, pedes atque talos tamquam canibus proiicientes, et ferulas (in dorsis nostris) frangentes, scuticisque et aliis loris per iocum caedentes. Mihi vero contingat, propugnatrix Minerua, vrbisque custos, Athenis et viuere et mori. Melius enim ante Diomedis vel Hippadum portas supinum praetereuntium pedibus conculcari mortuum, tumuloque obrutum, quam Peloponnesi felicitatem tolerare.

Ep. 52.

Copadion Euenisso.

Nil curo, faciant quidquid velint, temerarii Gronthon et Sardanapalus. Vt enim in tam indecentis coepti communionem veniam, impetrare a me non possum, etiamsi ex Dodonaea quercu oraculum mihi tamquam vtile istud suadeat. Raro seruis bonus, fidelis, sanusque animus a natura contingit. Omnino igitur abstinendum. Tentant vero patris familias pellicem corrumpere, cuius facinoris iam initium fecere. Nec contenti Veneris ad satietatem vsque vsu illicito, supellectilia etiam singula pedetentim quasi praedam conuasant et exportant. Fortasse aliquamdiu celabitur factum, profecto autem vel loquax vicinus, vel susurrator seruus palam enuntiabit: nec aliter fieri potest, nisi vt post ignem et ferrum et varii generis tormenta cicuta tandem et barathrum iis obtingat.

Sine verecundia enim audax inceptum prosequentes, aequalem facinori poenam expendent.

Ep. 53.

Acratolymas Chonicrato.

Heri Carione ad puteum occupato intuli me in culinam, vbi quum patinam inueniſſem exquiſitis condimentis refertam, gallum gallinacaeum aſſum, ollamque membradibus plenam et apuis Megaricis, ſurripui, et exſiliens, quo me conferrem, vt commode nec ſocio adſumto veſcerer, mecum deliberaui. Alius quia non ſuppetebat locus, cucurri in Poecilen, (etenim ne vnus quidem nugacium illorum philoſophorum infeſtabat) ibique laboris fructum percepi. Suſpiciens autem e patina, video accedentem ab tabula luſoria adoleſcentulum quemdam, quem timens cibos quidem poſt tergum reieci, meque ipſum in terram proſtraui furtum occultaturus, precatus ſimul Deos auerruncos, vt praeterire iſtam iubeant tempeſtatem, promiſſis thuris micis, quas domi ex ſacrificiis collectas ſeruo, quamquam ſatis carioſas. Res ceſſit feliciter, Dii enim aliam in viam illum conuerterunt. Ego vero raptim, quidquid in vaſis eſſet, quum deglutiiſſem, amico cauponi furti reliquiis, patina ollulaque dono datis abii, benignitatis et liberalis animi hoc dono (a caupone) laudem adeptus.

Ep. 54.

Chytrolictes Patellocharonti.

Quid fles? fortaſſe ex me quaeres, aut vnde cranium fractum habeam, aut quomodo variam hanc in partes diſciſſam veſtem geram? Victor ex alea diſceſſi, quod nollem factum. Quid enim neceſſe erat infirmiorem

cum robustis me componere iuuenibus? Quum nempe, quae expositae essent, sortes omnes collegissem, ita vt collusoribus plane nihil numulorum reliquissem, impetum in me fecerunt omnes: alii pugnis caedere, alii impugnare lapidibus, alii vestem discindere. Ego vero obstinate tenebam numos, moriturus prius, quum committerem illis vel minimam pecuniae partem. Et aliquamdiu obstiti strenue, ictus plagasque toleraui, digitorum retorsiones sustinui, Spartanumque omnino me praestiti ad Orthiae (Dianae) altare caesum. At non Lacedaemon erat, vbi haec mihi ferenda essent, sed Athenae, et ab aleatorum, quotquot Athenis sunt, nequissimis. Tandem igitur deliquium animi passus cessi sceleratis, qui sinum adeo perscrutati inuenta ibi abstulerunt, ego vero melius esse putaui viuere sine pecuniis, quam cum pecuniis mori.

Ep. 55.

Autocletus Hetoemaristo.

Parum aut nihil differunt ab plebeiis grauiores illi vultu, nil, nisi quod probum et honestum, crepantes, istos dico, qui lucri caussa adolescentium gratiam captant. Quale enim, quale conuiuium tibi periit, quo Scamonides filiae diem natalem celebrabat. Quum enim haud paucos nuper eorum, qui Athenis et diuitiis et generis nobilitate praecellunt, inuitasset, philosophis etiam exornare epulum decreuit. Aderat igitur in his Euthycles Stoicus, senex ille, barbam promittere solitus, sordidatus, capite squalido, decrepitus, cuius frons crumena rugosior est. Aderat vero etiam Themistagoras Peripateticus, vir haud iniucundus adspectu, crispa barba decoratus. Aderat porro Epicureus Zenocrates, cincinnis multa cum cura crispatis, densa et ipse barba venerabilis. Celeberrimus

autem (hoc enim nomine omnes compellabant) Archibius Pythagoraeus, cuius faciei multus insidebat pallor, caesarie a capite ad pectus vsque demissa, acutam longamque barbam gerens, naso adunco, labiis compressis, eo ipso, quod nimis contracta atque clausa essent, silentium (Pythagoricum) prae se ferens adparuit. Repente vero et Pancrates Cynicus, non sine impetu plures proturbans sese intulit, stipite innixus iligno: nodorum enim loco densorum aeneis clauis confixum baculum gestabat, peramque inanem, ad ciborum reliquias ex zona bene adstricta suspensam. Et ceteri quidem conuiuae ab initio vsque ad finem aequalem eumdemque semper epularum ordinem seruarunt: philosophi autem, procedente conuiuio, et amicitiae poculo in orbem crebro eunte, alius aliud mirum patrabant. Euthycles enim Stoicus prae senectute, et quod largius iusto sese inuitauerat, porrectim iacens stertebat. Pythagoraeus autem, silentio misso, aurea carmina ad musicam quamdam harmoniam coepit cantillare. Egregius deinde Themistagoras, fecicitatem quippe ex Peripateticae disciplinae placitis non in animo tantum et corpore, sed rebus etiam externis ponens, plura subinde bellaria poposcit, et variationem opsoniorum dapsilem. Zenocratés porro Epicureus psaltriae collo brachia iniiciens, mollibus, lasciue paetis paullulumque conniventibus oculis eam adspiciens, hoc, hoc esse dixit carnis quietem, et condensationem voluptatis. Cynicus denique primum vrinam mittebat pro Cynica indifferentia, laxato et demisso, vt terram verreret, pallio; deinde Dorida cantatricem tam impudens erat, vt palam omnibus inspicientibus iniret, principium generationis naturam esse adfirmans. Tam parum nos parasiti curamur: oblectans enim spectaculum praebuit delectorum ad istud conuiuium nullus, quamquam Phoebiades citharoedus et mimi ridicularii

Sannyrio et Philistiades non deerant. Cuncta vero incassum, nec digna spectatu, nil enim nisi Sophistarum nugae probabantur.

Ep. 56.

Thymbrophagus Cypellistae.

Effers te, quam ab caussam non exputo, et iactans te haud secus incedis, vti in prouerbio est, ac Pythocles, et tamen aufers prandiorum portiones. Sportulas igitur quotidie onerare multis ciborum reliquiis (quemadmodum nuper Harpades Grammaticus faciebat, Homeri, vti dicebat, versiculo addito, qui egregie ipsi ad ciborum rapinas accommodari posse videretur: *Potare ac vesci, post haec auferre simul quid;*) desine, mittasque insolentiam, miserrime, vel necesse habebimus nudum te foras momento temporis eiicere.

Ep. 57.

Oenolalus Potenophlyaro.

Vino magis quam par est saucius ridendum exposui iuuenem Zopyrum regem (nutritorem.) Ex illo enim tempore, fortasse aliorum criminatione aures feriri sibi passus, ad dandum minus fuit liberalis, et maligniori vtitur mensura. Qui enim antea diebus festis vel tunicam, vel pallium, vel chlamydem mittere consueuisset, nuper Saturnalibus instantibus Iphicratidas (calceos) recens consutos misit a Dromone suo perferendos. Iste vero ipse propterea fremebat, mercedemque ministerii postulabat: ego vero mordeor, procacem linguam rodo, nimisque sero, quid peccauerim, sentio. Vbi enim flumen orationis iudicio non cohibitum fertur, ibi linguam peccare necesse est. Vale.

Ep. 58.

Alocyminus Philogareleo.

Nihil te curo, etsi miniteris, te susurraturum de me, consuasque criminationes illiberales. Simplex enim est et generosus Malitensis ille miles, qui nos pascit. Vti nunc est, tantum abest, vt suspiciosus sit in hetaeris, vt potius, quum lingua volubilis esse coepisset in conuiuio, multa maledicta congeret in eos, qui zelotypia abripi se patiantur. Dicebat nempe, legitime nuptas quidem decere rei familiaris curam et vitam castam, amicas vero omnibus prostare, et cuilibet copiam sui facere debere. Vti enim balneis et supellectilibus vtamur communibus, etiamsi vnius esse videantur, ita etiam feminis, qui huic vitae se dederint. Quamquam vero criminationem tuam frustra fore persuasum habeo, tremo tamen labrum mordens, vt qui taciturnum heroem praetereunt, ne quid detrimenti capiam. Non enim ex Atticis illis turgidis est adolescentibus, sed vir bellicosus et Martius, apud quem nihil valent adulatio et criminantium mores. Qui vero obtrectationibus aurem non praebet, eum obtrectatores odisse necesse est.

Ep. 59.

Limenterus Amaseto.

Ad aliquem ex iis, qui tabulas ad Bacchi aedes proponunt, et somnia interpretandi artem profitentur, in eo sum vt proficiscar, duabus istis drachmis, quas me scis in manibus habere, solutis, quod mihi per somnos adparuit visum narraturus. Non abs re tamen fuerit et tecum communicare nouum hoc omnemque fidem excedens ostentum. Videbar mihi per somnum formosus esse adolescens, nec e triuio aliquis, sed

Iliensis ille maxime amabilis et pulcerrimus Trois filius Ganymedes, pedum porro habere et fistulam, tiara Phrygia caput redimire, pastoremque agere in Ida. Subito in me aduolauit curuis vnguibus armata et magna aquila, acri adspectu, et adunco rostro, quae me leuatum vnguibus ex petra, cui insidebam, sublimem sustulit in aerem, regionibusque caelestibus festinanter admouit. At vero, quum iam portis, quibus Horae praesunt, proxime abessem, fulmine ictus decidi, nec auem illam amplius a caelo deuolantem magnamque aquilam, sed vulturem foede olentem, me vero hunc ipsum, qui sum, Limenterum, omni vestimenti genere nudatum, tamquam ad lauacrum vel palaestram compositum animaduerti. Conturbatus igitur, vt facile credes, tali lapsu expergiscebar, et ad mirum hoc visum etiamnunc trepido, et quid portendat insomnium, ab iis discendum est, qui in eiusmodi rebus occupantur, an forte quis certo scire, et, si sciat, vere enuntiare possit.

Ep. 60.

Ghascobutes Hypnotrapezo.

Non amplius adii Corinthum, cognoui enim breui sordes huius vrbis diuitum pauperumque miseriam. Vt enim e balneo redierat populus, meridie lepidos vidi et facetos adolescentulos, non circa domos, sed circa Craneum versantes, foraque, vbi panariae et pomariae maxime res agunt suas. Ibi igitur solum proni spectantes, hic lupinorum cortices remouebat, ille nucum putamina studiose excutiebat, vt ne pusilla quidem nuclei pars residua lateret, alius malorum granatorum siliquas, quas nos Athenis σίδια adpellare solemus, scalpere vnguibus, si quid granorum posset deprehendere, alius adeo panum frustula a multis iam

conculcata colligentes auide deuorabant. Tale eſt Peloponneſi veſtibulum, et bimaris illa vrbs; elegans quidem adſpectu et deliciis abundans, ciues tamen habet iniucundos et inuenuſtos, etiamſi Venerem ferant Cythera relicta, arcem Corinthi praetuliſſe: niſi tamen mulierecularum cauſſa Venus vrbi praeſes eſſe voluerit, viris autem Fames conſtitutus ſit.

Ep. 61.

Hydroſphrantes Meridae.

Quanta, o Hercules, opera adhibenda fuit, vt ſapone et nitro Chalaſtrenſi heri in me infuſe iuris reliquias viſcoſas eluerem. Nec tam momordit me contumelia ipſa, quam quod praeter fas toleranda fuit, Ego enim Anthemionis filius, ditiſſimi Athenienſium et Axiotheae, quae genus a Megacle ducit: is contra, qui hunc nobis iniuriam intulit, patris ignobilis, matris vero barbarae, Scythicae puto vel Colchicae in nouilunio emtae, vti quidam noti mihi narrarunt. Et ego quidem humili cultu, paternis opibus amiſſis, praeclare de me agi puto, ſi ventri, quantum ſatis eſt, procurare poſſim: Doſiades autem, o Dii! Pnyca conſcendit concionaturus, et iudicibus in Heliaea adnumeratur, habenasque tenet eius populi, qui in vincula olim dabat Miltiadem, cuius Marathone tropaeum exſtat populi, qui Ariſtidem illum Iuſtum vrbe eliminaret. Vt cetera mittam, cruciat me vel maxime nominis amiſſio: quem enim parentes Polybii nomen habere voluerunt, hunc Fortuna, mutato nomine, vt ab artis conſortibus Hydroſphrantem adpellari ſe pateretur, coegit.

Ep. 62.

Chidrolepisus Capyrosphrantae.

Audi caussam, quaeso, ob quam me perstringebant hucusque mulieres, postremo vero vetula illa ancilla conuitiata est mihi, male pereas, inquiens, qui importunus es, et garrulus. Mysterium inter eas agitatur illis Dearum Eleusiniarum occultius, voluntque nos celare, qui bene nouimus, vel, quamquam audiuerimus, nondum credere sibi persuadent. Ego vero compertum habeo facinus, et propediem hero indicabo: non enim deterior esse velim canibus, qui latratu dominos tuentur. Adulter domum obsidet ex Elide adolescens, vnus ex Olympiae fascinatoribus, a quo literae amatoriae complicatae commeant quotidie ad vxorem patroni nostri, et corollae semimarcidae et poma admorsa. Impurissimae vero illae ancillae consciae sunt, maxime vero capularis anus, quam Empusam, quotquot in familia sunt, omnes adpellare solent, quoniam omnia et facit et patitur. Ego vero nullo modo silere possum, qui non parasitum me, sed amicum probare cupio, et ceteroquin vlciscendi illas cupidine sitio. Certissime enim scio, si facinus innotuerit, ancillas in robur datum iri, adulterum raphano obturatis natibus periturum, scelestam vero vetulam poenas impudentia dignas daturam, nisi Poliagro gibbosior sit in talibus Lysicles: ille enim vxoris adulteros pecunia se redimere passus, impunes dimisit.

Ep. 63.

Philomagirus Pinacospongo.

Qualia moliuntur et animis voluunt Diis infestae meretrices! suppetias ferunt herae, horum omnium ignaro Phaedria. Mense quinto post nuptias peperit

ipſi muliercula infantem masculum, quem cum faſciis collaria quaedam et notas addentes, tradiderunt Aſphalioni operario exponendum in vertice Parnetis. Et tum quidem occultare facinus neceſſe putauimus, et etiamnunc nunc tacuerim, ſed irae nutrimentum eſt ſilentium. Quod ſi vero vel minimum offenderint, adulatorem et paraſitum ignominioſe adpellantes, aliasque, quas ſolent, inferentes iniurias, rem omnem narrabo Phaedriae.

Ep. 64.

Turdoſynagus Ephallocytrae.

Ita demens priſcique moris tenax fuit Criton, vt filium philoſophi ſcholas frequentare iuſſerit, auſterum quippe et triſtem ſenem ex Poecila prae ceteris philoſophis idoneum filio ducem fore arbitratus, vt ab ipſo verborum ſubtilitates edoctus contentioſus euaderet, et ambiguus in dicendo. Filius autem exactiſſime refert magiſtrum: etenim non tam vt placita perciperet, operam dedit, quam vt vitam atque diſciplinam exprimeret. Quum enim magiſtrum vidiſſet interdiu grauem et tetricum, et iuuenes increpantem, noctu vero caput palliolo velantem, circa lupanaria reptare, aemulatus eſt egregie, ac quintum iam diem in amorem Acalanthidis e Ceramico meretriculae prolapſus ardet. Haec vero bene erga me adfecta eſt, et amare profitetur, adoleſcenti autem obnititur, quem ſola cupidine vri intelligit, nec ſui ait prius copiam facturam, quam ego permiſerim, memet enim huius rei arbitrum eſſe voluit. Multa vero bona concedas, Venus vulgiuaga! cariſſimae mulierculae, quae amicum magis quam amicam ſe praebuit. Ex illo enim tempore gratiam plures ambiunt ſplendidis munuſculis meam, quae ſi procedente tempore largius adfluant,

nihil me impediet, quo minus, illo iuuene bene dotatam interea vxorem ducente, ego coniugis iustae titulo Acalanthidem (a lenone) redemtam domum deducam. Quae enim vitae (vitalis) caussa exstitit, eam fas est vitae istius sociam adsciscere.

Ep. 65.

Misogriphus Rigomacho.

Magno nostro commodo ex Istria nauis ad litora nostra adpulit, Athenasque aduexit egregium illum mercatorem, prae quo diuites Athenis munificique adeo sordidi et illiberales adparent, ita effuse ad largitiones crumena vtitur. Etenim non vnum solum ex vrbe parasitum, sed omnes quotquot sumus, nec nos tantum, sed meretricularum etiam sumtuosiores, citharistrias porro formosissimas, et scenicos omnino omnes arcessiuit, ita tamen, vt non paternas opes, sed quae legitime sibi acquirit, profundat, fidibus tibiisque circumsonari amet, commorationem in vrbe nostra Gratiis et Venere plenam faciat sibi, iniuriam vero nemini. Est praeterea facie insigni, et in vultu eius Horas ipsas tripudiare et labiis Suadam insidere dixeris. In iocando facetus, in loquendo facundus. *Os etenim dulci perfudit nectare Musa.* Ita enim mentem exponere ex more eorum, qui in bonis literis instituuntur, lubet mihi, qui et ipse Athenis oriundus sum, vbi nemo est, qui eiusmodi delicias (poeticas) non degustauerit.

Ep. 66.

Gamochaeron Phlagodaetae.

Vidistin' quomodo me tractauerit exsecrandus iste tonsor ad viam habitans, iste inquam garrulus et

loquax, qui Abrotesii specula venalia habet, qui mansuetos et cicures facit coruos, qui cultellis collisis modulate cymbalissat? Quum enim eum conuenissem, barbam ei radendam commissurus comiter quidem excepit, et in alto collocatum sedili nouo linteo circumdedit: deinde leniter admodum duxit per buccas nouaculam, densosque pilos deglabrauit. At in eo ipso vafer fuit et improbus: clam enim ex parte tantum haec fecit, nec per totam maxillam, ita vt alio loco densa, alio glabra relinqueretur. Ego vero vafritiem ignorans abii pro more non vocatus ad Pasionis aedes, conuiuae autem, me conspecto, emoriebantur ridendo, donec nescienti, quid riderent, vnus in medium progressus relictos pilos vellicauit. Hos igitur indignabundus adrepto cultro eradicaui, iam vero in eo sum, vt fustem praegrandem quaeram, quo caput scelerati percutiam. Quae enim, qui nos pascunt, per iocum faciunt, hic, qui non pascit, ausus est.

Ep. 67.

Dipsophapausilypus Placuntomyoni.

Neurida conspicatus canephoram virginem, pulcris vlnis decoram et digitis, acie oculorum coruscantem, proceram et viuidi coloris, cuius genae nitescunt, ita eius amore coepi flagrare, vt oblitus, qui essem, sauiaturus adcurrerem, deinde vero, quum ad me rediissem, sectari saltem vellem et pedum vestigia exosculari. Heu proterulam! mene iam non adpetere lupinas, fabas vel pultem, sed prae saturitate lasciuire, vt amem, quae adipisci non possum. Lapidibus me obruite omnes in vnum collecti, priusquam desiderio conficiar, fiatque mihi tumulus amatorius lapidum in me collis congestus.

Ep. 68.

Hedydipnus Aristocoraci.

Dii beati! propitii benignique sitis. Quantum effugi periculum, quum omnibus diris deuouendi epulones ex lebete aquam feruentem in me vellent effundere. Cui rei quum e longinquo viderem paratos, saltu memet eripui, illi autem temere effuderunt, et calida aqua in Bathyllum, pocillatorem puerum defluens glabrum eum fecit: capitis enim cutis detracta et pustulae in ceruice effloruerunt. Quisnam vero Deorum praesidio fuit? num forte seruatores illi Dioscuri, qui, vti Simonidem, Leoprepis filium ex Cranonio conuiuio, ita et me ex ignitis eripuerunt fluentis?

Ep. 69.

Trichinosarax Glossotrapezo.

Enuntiaui Mnesilocho Paeaniensi vxoris suae impudicos mores. At ille, qui debuisset inquirere rem et perscrutari variis modis, iuriiurando, egregius scilicet homo, omnia maluit committere. Vxor autem ad Callichorum in Eleusine puteum deduxit, ibique iureiurando a crimine se purgauit. Maritus quodammodo credidit, et suspicionem exsuit, ego vero garrulam hanc linguam Tenedia testa praecidendam porrigam cuilibet.

Ep. 70.

Limustes Thrasocydoemo.

Aliqua mihi cum Corydone agricola consuetudo intercesserat, saepiusque in risum de me effusus erat, vrbanae, quae rarior esse solet in rusticanis, dicacitatis

intelligentior. Quo conſpecto, Mercuriale lucrum inueniſſe arbitratus ſum, ſi vita vrbana miſſa in agrum demigrarem, et cum homine eſſem amico, agricola, tranquille rem ſuam agente, de quaeſtu ex iudiciis, iniuſtisque in foro litibus minime cogitante, ſed ex terra percipiendos exſpectante fructus. Sic igitur facere quum animo concepiſſem, familiaritatem contraxi cum Corydone, ad ruſticanos mores me compoſui, ſumtaque tunica pellicea et ligone verus adparui foſſor. Quae quamdiu ioci cauſſa faciebam, tolerabilis erat homo, nec parum lucratus mihi eſſe videbar, contumeliis quippe et alapis et inaequalitate diuitum in delectu ciborum liberatus; poſtquam vero ex quotidiana conſuetudine pro imperio laborem exigebat, et memet oporteret vel arare, vel loca lapidoſa expurgare, vel gyros fodere, ſcrobibusque plantas inſerere, non amplius toleranda haec vitae ratio viſa, ſtulti poenituit coepti, vrbemque deſideraui. Quo quum ſatis longo temporis interuallo rediiſſem, non aeque gratus acceptusque eſſe videbar, ſed montanus homo et aſper et abſonus, vt diuitum ianuae omnes omni tempore clauſae eſſent, fames vere ventrem pulſaret. Itaque vitae neceſſitatum inopia ductus praedonibus quibusdam Megaricis, qui circa Scironidas (petras) viatoribus inſidiantur, ſocium me dedi, vnde victum mihi ſine labore quidem, ſed per nefas paro. Hanc vitae rationem clam habiturus ſim, nec ne, equidem neſcio, timeo tamen vitae mutationem: eiusmodi enim viciſſitudines non ad ſalutem, ſed ad perniciem ſolent vergere.

Ep. 71.

Philoporus Pſichomacho.

Lexiphanes, poeta comicus, proteruiae me inter pocula ſocium quum vidiſſet, ſeorſim duxit, et primo

quidem monuit, ne eiusmodi rebus operam darem, quarum euentus contumelia ſit; deinde explorato per aliquod tempus ingenio meo, in gregem Comicorum recepit, ex eo enim dixit victum me mihi parare poſſe. Iuſſit itaque Liberalibus inſtantibus ſerui habitu adſumto partes aliquas dramatis ediſcere, atque agere in theatro. Et primo quidem nimis ſero ad vitae genus, quod naturae meae aduerſaretur, tranſire mihi, ideoque ineptus et indocilis videbar, ſed quum aliter agere non liceret, fabulam memoriae mandaui, meditationem exercitatione firmaui, et ſic in ſcenam cum grege prodire paratus ſum. Tu vero nobis cum familiaribus excites velim plauſus, vt ſi praeter opinionem aberrauerim, vrbici tamen adoleſcentes explodendi ſibilandiue locum non inueniant, ſed laudantium plauſus cauillationum tumultum diſcutiat.

Ep. 72.

Oenochaeron Raphanochortaſo.

Profecto, qui vel Hermas truncarunt, vel Eleuſiniae Deae myſteria eulgarunt, non eumdem mortis angorem experti ſunt, quem ego, qui proh Dii! in manus incidi ſceleratiſſimae Phanomachae. Quae quum comperiſſet maritum Ionicae puellae adhaerere, quae pilas in altum proiicit, et faces circumuerſat, me iſtius conſuetudinis conciliatorem ſuſpicata eſt, et per ſeruos abreptum ſtatim quidem in robur coniecit, poſtero vero die ad patrem ſuum deduci iuſſit, tetricum illum Cleaenetum, ſynedrii nunc praeſidem, et in quem Areopagitae omnes ora conuertunt. Sed, ſi quem Dii volunt ſeruare, ex ipſo barathro eumdem retrahunt, vti me ipſum tricipitis illius canis, quem Tartareis inuigilare portis aiunt, eripuere faucibus. Vix enim cauſſam meam ſeruerus ille ſenex ad ſena-

tum retulerat, quum febri correptus mane exſpiraret. Atque ille quidem porrectim iacet, et ad efferendum ſe parat familia: ego vero, quantum pedibus valerem, aufugi, nec ab Atlantidis Maiae filio ſeruatum, ſed pedibus et audacia effugiendi poteſtatem inueniſſe ſentio.

EPISTOLAE INEDITAE.

A.

Crates Mnaso.

Noli negligere pulcerrimum ornatum, ſed ipſa te orna quotidie, vt aliis praeſtes. Pulcerrimus vero ornatus eſt, qui pulcerrime ornat: pulcerrime ornat, qui pulcerrimam ſiſtit, pulcerrimam autem ſiſtit verecundia, qua mihi videntur Penelope et Alceſtis ornatae fuiſſe ita, vt etiamnunc ob virtutem laudentur atque celebrentur. Vt igitur et tu harum aemula fias, easdem laudes velim ſecteris.

B.

Comarchides Euchaetae.

Sus, quam partui vicinam habuimus, nuper peperit, et porcellorum mihi amplus numerus eſt. Grunniunt quidem non admodum ſuauiter, ſed eſculenti ſunt. Duos igitur et tibi transmittere volui. Omnes ob exiguam hordeorum copiam alere non valeo, et qui abunde habent, cum amicis communicare ruſticanam decet aequitatem: alma enim Tellus ſimplicitatem morum mutuumque amorem nos ſuos alumnos docuit.

INDEX

RERVM ET VERBORVM.

A.

Γ.

Δ.

I.

N.

Π.

A a

X.

Ω.

EMENDANDA ET ADDENDA.

Praef. Voluminis I. p. IV. l. 6. vmbratiCVS. — p. V. extr. l. A iuuent. — p. IX. l. 6. pro inter l. inTRA. ib. l. 13. ἀΓχ. — p. XIII. l. 12 enumerARem. — p. 33. l. 4. a fine post Πυθαγόραν adde: v. inprimis F. W. Reizium de accentus inclinatione p. 11. et Wolfium ad eumd. p. 56. — p. 268. Col. 1. l. 7. pro von Swyngardten Obseruatt. crit. repone: Io. Steph. Bernhard Animadv. in scriptores quosdam Graecos.

Vol. II. p. 13. l. 19. ἐχθρά. — p. 14. Col. 2. l. 19. verRiculi — p. 15. Col. 1 l. 5 a fine Ἠπιστάμην. — p. 17. penult. iTidem. — p. 18. penult. ProDromo. — p. 19. l. 6. a fine: παραλογισασθαι. — p. 21. l. 2. ERgo. — p. 23. l. 18. pro καταχέοντος τοῦ ὕδατος lege: καταχέαι ζέοντος τοῦ ὕδ. — p. 28. Col. 2. l. 7. ἀπολουμ. — p. 32. Col. 1. l. 4. ΙαταττΑιάξ. ib. Col. 2. l. 11. dele: cum. — p. 33. Col. 2. l. 21 ΦΟρ. — p. 34. Col. 2. penult. Ἄδηλον. ib. Comment. l. 3. ἡμιθΝής. ib. Ep. 8. l. 4. post ἐντεῦθεν dele punctum. — p. 55. l. 5. a fine ἐπΕσπ. — p. 59. Ep. 16. l. 12. λόχΟυς. — p. 60. Col. 2. l. 11. γηρονΟμῳ. — p. 64. Ep. 18. l. 6. ἐπιβοΤλ. — p. 73. l. 6. ΨῆΦοι. l. 20. ἀναῤῥιπτ. l. 27. Anacharsi. — p. 81. l. vlt. ΥΜηττός. — p. 92. l. 2. τυχοΝ. — p. 93. l. 4. κακῶς. — p. 95. Col. 1. l. 4. αὐτόχρ. — p. 104. Ep. 32. l. 4. συνεχΩς. — p. 105. Col. 1. l. 7. ΟἰνοΦλ. — p. 109. Ep. 34. l. 1. ΤίμΩνα. l. 4. συνηλάΘη. — p. 110. Col. 1. l. 20. ἀπηΜ. — p. 111. l. 15. κόλαξΙ. vlt. Βώλοις. — p. 112. Ep. 35. l. 2. post ἐπομβρίας pro signo interrogat. pone punctum. ib. l. 10. εὑρΩτ. — p. 113. Comment. l. 1. θυμηδΙας. — p. 119. l. 7. in fine adde: cf. de hac voce doctiss. Ilgen in Opusc. p. 129. ff. — p. 129. Col. 2. l. 3. ΔεκεΛ. — p. 131. l. 1. ἀπόλωΛα. — p. 133. l. 10. αὐτοσκΩμ. l. 19. πρεσβΥτου. — p. 144. l. 3. pro χρῦν lege: πρίν. — p. 156. l. 9. μΕσαιπ. ib. l. 12. ΔιΠύλου, ἣν μή τΙ. — p. 157. Comm. l. 10. ᾄΔεις. — p. 158. med. ἘννεαΚρ. — p. 165. Col. 2. l. 2. malA. — p. 175. Col. 1. l. 7. post frangi incide, et pro

etiam pone contra. (Nota: paginae 161—176. bis a typotheta numeratae;) igitur p. 171b., l. 18. σποΤδ. p. 173b., Ep. 57. l. 2. pro τὸν lege τοῦ. — p 178. Col. 2. l. 6. adde: mirifice placet, quod suadet eruditiss. Iacobs Animadv. ad Anthol. Gr. Vol. I. P. I. p. 307. καὶ Ο'ΤΧ' ἑνὸς εἶναι δοκεῖ. p. 203. l. 5. ἐΠιλαθ — p 204. Ep. 68. l. 3. βοΤληθ. — p. 205. Col. 2. l. 8. pro Alciphronem lege: Alciphron. — p. 211. l. 9. πράξεΩς. — p. 215. Col. 2. l. 19. pro vbi lege vTi. — p. 239. l. 5. a fine: emancipaVi. — p. 244. l. 3. a fine loco donec lege: quamdiu. — p. 257. l. 7. a fine pro tum lege: tam. — p. 260. l. 12. soleO. p. 275. Ep. 4. l. 7. PalAmedeum. — p. 280 l. 3. genAs. ib. l. 5. praestareNt. ib. Ep. 12. l. 1. meridIei. ib. l. 8. dulCEdine. — p. 281. Ep. 15. l. 3. redditurO. — p. 286 Ep. [illegible]. l. 5. amAt. — p. 291. l. 11. et hoc ET plura. — p. 29[illegible]. Ep 40. l. 6. canEs. — p. 294. Ep. 42. l. 4. quoS. — p. [illegible]. Ep. 44. vlt. si CVI cont. — p. 299. Ep. 49. l. 11. HalIartio. — p. 308. Ep. 61. l. 2. infusI. — — Index: p. 321. ἀνασαλεύειν. — p. 322. ἀνΘηρὸν ἱμάτ. ib. Col. 2 ἀξιοΘέατος. — p. 329. Col. 2. l. 1. ὀρΝέων. — p. 330. Col. 1. l. 8. Αἰδουμ. Ead. pagina sic repone: Διανυκτερεύειν, noctem transigere I, 38. Διαπαρθενεύειν, deuirginare. II, 2. p. 277. it. Col. 2. pro Diopylon lege: Dipylon. p. 341. Col. 2. l. 8. a fine [illegible]νηΘΕΙΑ. — p. 345. Κωμάρχης magister non VINORVM, sed VICORVM. ib. Col. 2. l. 11. pEluis. — p. 351. παιδερΩς. — p. 354. l. 5. a fine πολιοΡκεῖν. — p 355. Col. 2. l. 1. προκόΛπιον. ib. προσκρΟύειν. p. 357. Col. 1. l. 5. noDi. — p. 359. σποΧδάζεσθαι.

8

